Jeffrey ARCHER

CAP sau PAJURĂ

EDITURA VIVALDI

Cuprins

PARTEA I
- 1 ALEXANDER
- 2 ALEXANDER
- 3 ALEXANDER

PARTEA a II-a
- 4 SASHA
- 5 ALEX
- 6 SASHA
- 7 ALEX
- 8 SASHA
- 9 ALEX
- 10 SASHA
- 11 ALEX
- 12 SASHA
- 13 ALEX
- 14 SASHA
- 15 ALEX
- 16 SASHA

PARTEA a-III-a
- 17 ALEX
- 18 SASHA
- 19 ALEX
- 20 SASHA
- 21 ALEX
- 22 SASHA
- 23 ALEX
- 24 ALEX
- 25 SASHA
- 26 SASHA
- 27 SASHA
- 28 ALEX
- 29 ALEX
- 30 ALEX
- 31 SASHA
- 32 ALEX
- 33 SASHA

34 ALEX
35 ALEX
PARTEA a-IV-a
36 SASHA
37 SASHA
38 ALEX
39 ALEX
40 ALEX
PARTEA a-V-a
41 SASHA
42 SASHA
43 ALEX
44 SASHA
PARTEA a-VI-a
45 ALEX ȘI SASHA
PARTEA a-VII-a
46 ALEXANDER

JEFFREY ARCHER

CAP SAU PAJURĂ

În românește de ANA ANDREESCU
Titlul original: *HEADS YOU WIN*, 2018

Editura Vivaldi, 2019

Versiune ebook: v1.0, iulie 2019

Lui BORIS NEMTSOV
Aș dori să am curajul lui

Mulțumirile mele pentru sfaturile și cercetările lor neprețuite următorilor:
Simon Bainbridge, Sir Rodric Braithwaite,
William Browder, Maria Teresa Burgoni,
Jonathan Caplan QC, Captain Rod Fullerton,
Moonpal Grewal, Vicki Meilor,
Sir Christopher and Lady Meyer, Andrey Palchevski,
Melissa Pimentel, Alison Prince, Catherine Richards
and Susan Watt.

PARTEA I

1
ALEXANDER

Leningrad, 1968

— Ce-ai de gând să faci după terminarea școlii? a întrebat Alexander.

— Sper să intru în KGB, a răspuns Vladimir, dar, dacă nu obțin un loc la Universitatea de Stat, nici măcar nu-mi vor deschide dosarul. Dar tu ce vei face?

— Intenționez să fiu primul președinte ales al Rusiei, a spus Alexander, râzând.

— Și, dacă reușești, mă vei numi pe mine șeful KGB-ului, a spus Vladimir care nu râdea, însă.

— Nu aprob deloc nepotismul, a spus Alexander, în timp ce traversau curtea școlii și ieșeau în stradă.

— Nepotism? a întrebat Vladimir, în drumul lor spre casă.

— Vine de la cuvântul italienesc „nepot” și datează din secolul al XVII-lea, de la obiceiul papilor de a oferi privilegii rudelor și prietenilor apropiați.

— Și ce-i rău în asta? a întrebat Vladimir. Tu tocmai pui KGB-ul în locul papilor.

— Mergi sâmbătă la meci? a întrebat Alexander, voind să schimbe subiectul.

— Nu. Odată ce Leningradul a ajuns în semifinale, nu mai e nicio șansă pentru ca unul ca mine să obțină un bilet. Dar, cu siguranță, cum tatăl tău este supervizor la docuri, ție ți se vor aloca automat două locuri în zona rezervată membrilor de partid.

— Nu atâta timp cât el refuză să devină membru al Partidului Comunist, a spus Alexander. Și când l-am întrebat ultima oară, nu părea deloc optimist cu privire la obținerea unui bilet, așa că singura mea speranță a rămas unchiul Kolea.

Continuând să meargă, Alexander și-a dat seama că evitau amândoi singurul subiect care nu le ieșea niciodată din minte.

— Crezi că vom afla?

— Habar n-am, a răspuns Alexander. Probabil că profesorilor le place să ne vadă că suferim, conștienți fiind că e ultima dată când mai au putere asupra noastră.

— Tu n-ai de ce să te temi, a spus Vladimir. În cazul tău, singura discuție este dacă vei câștiga Bursa Lenin la Școala de Limbi Străine din Moscova sau ți se va oferi un loc la Universitatea de Stat ca să studiezi matematica. În schimb eu nu pot fi sigur de intrarea la indiferent ce universitate ar fi, și, dacă nu intru, șansele mele de-a intra la KGB sunt *kaput*?

Vladimir a oftat și a continuat:

— Voi sfârși probabil prin a lucra la docuri toată viața, avându-l șef pe tatăl tău.

Alexander nu și-a mai exprimat nicio opinie, au intrat în blocul în care locuiau și au început să urce treptele de piatră tocite, spre apartamentele lor.

— Mi-aș fi dorit să locuiesc la etajul întâi, nu la al nouălea, a spus Vladimir.

— Știi la fel de bine ca mine că numai membrii de partid locuiesc la primele trei etaje, Vladimir. Dar, sunt sigur că odată admis în KGB, vei coborî în lume.

— Ne vedem dimineață, a spus Vladimir, neluând în seamă gestul de încuviințare al prietenului său, continuând să urce ultimele șase etaje rămase.

Când a deschis ușa micului apartament familial de la etajul al cincilea, Alexander și-a amintit de un articol pe care-l citise recent într-un ziar, articol care spunea că în America erau atât de mulți criminali, încât fiecare familie avea cel puțin două lacăte la ușa de la intrare. Probabil că singurul motiv pentru care lumea nu făcea aceasta în

Uniunea Sovietică era faptul că nimeni nu avea nimic de valoare care să merite să fie furat.

S-a dus drept în dormitorul lui, știind că maică-sa nu se va întoarce până nu i se va termina tura. A luat din ghiozdan câteva foi de hârtie liniate, un creion și o carte uzată de multă folosire și le-a pus pe o măsuță în colțul încăperii, apoi a deschis *Război și Pace* la pagina 179 și a continuat să traducă cuvintele lui Tolstoi în limba engleză. *Când familia Rostov s-a așezat la cină, în seara aceea, Nikolai părea neatent și nu numai pentru că...*

Alexander verifica din nou fiecare rând pentru a găsi greșelile și a vedea un cuvânt englezesc mai potrivit când a auzit deschizându-se ușa de la intrare. Burta a început să-i chiorăie și s-a întrebat dacă maică-sa putuse șterpeli ceva bunătăți de la clubul ofițerilor, unde era bucătăreasă. A închis cartea și a mers la bucătărie.

Elena i-a zâmbit cu căldură și el s-a așezat pe banca de lemn, la masă.

— Avem ceva special în seara asta, mamă? a întrebat Alexander plin de speranță.

Ea a zâmbit din nou și a început să-și golească buzunarele, scoțând un cartof mare, doi păstârnaci, o jumătate de franzelă veche și, premiul acestei seri, o jumătate de cârnat care rămăsese probabil pe vreo farfurie a vreunui ofițer, după masa de prânz. Un adevărat festin, s-a gândit Alexander, în comparație cu ce va mânca prietenul său Vladimir, în această seară. Întotdeauna cuiva îi este mai rău decât ție.

— Ceva noutăți? a întrebat Elena, apucându-se să curețe cartoful de coajă.

— Mama, îmi pui aceeași întrebare în fiecare seară și eu continui să-ți spun că nu aștept să aflu nimic pentru încă cel puțin o lună, poate și mai mult de atât.

— Mă gândesc numai cât va fi de mândru tatăl tău, dacă vei câștiga Bursa Lenin... A pus cartoful

jos și alături, cojile. Nu se aruncă nimic la coș. Știi, dacă n-ar fi fost războiul, tatăl tău ar fi mers la universitate.

Alexander știa asta foarte bine, numai că era întotdeauna fericit să i se amintească cum Papa fusese încartiruit pe Frontul de Răsărit, ca tânăr caporal, în timpul asediului Leningradului și, cu toate că timp de 93 de zile, fuseseră atacați încontinuu de o divizie Panzer, el nu-și părăsise niciodată postul până când germanii n-au fost respinși și nu s-au retras în propria lor țară.

— Fapt pentru care el a fost decorat cu medalia *Apărarea Leningradului,* a spus Alexander, la sfârșit.

Probabil că mama îi spusese povestea de sute de ori, dar Alexander nu se plictisea, deși tatăl său nu aborda niciodată subiectul. Și, acum, aproape cu 25 de ani mai târziu, după întoarcerea la docuri, fusese ridicat la gradul de tovarăș supervizor-șef, cu 3000 de muncitori sub comanda lui. Deși nu era membru de partid, chiar și KGB-ul a făcut cunoscut că el era omul potrivit pentru această slujbă.

Ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis cu zgomot, amintind că tata venise acasă. Alexander a zâmbit când tatăl a intrat în bucătărie. Înalt și solid construit, Konstantin Karpenko era un bărbat chipeș care putea încă să facă o femeie tânără să-și întoarcă după el capul și să-l mai privească o dată. Fața lui bătută de vreme era dominată de o mustață stufoasă luxuriantă despre care Alexander își amintea că, în copilăria sa, o mângâia, lucru pe care nu mai îndrăznise să-l facă de mai mulți ani. Konstantin s-a prăbușit pe banca din fața fiului său.

— Cina va fi gata abia peste jumătate de oră, a spus Elena, în timp ce pisa cartoful.

— Trebuie să vorbim numai în engleză ori de câte ori suntem singuri, a spus Konstantin.

— De ce? a întrebat Elena pe un ton negativ. N-am întâlnit niciun englez în viața mea și nu cred că voi întâlni vreodată.

— Pentru că, dacă Alexander va câștiga acea bursă și va pleca la Moscova, va trebui să vorbească fluent în limba dușmanilor noștri.

— Dar britanicii și americanii au luptat de aceeași parte cu noi în timpul războiului, *Papa!*

— De aceeași parte, da, a spus tatăl, dar numai pentru că ne consideră răul cel mai mic dintre cele două rele. Alexander s-a gândit puțin la asta, în timp ce tatăl se ridica în picioare. Jucăm o partidă de șah în timp ce așteptăm? a întrebat el. Alexander a aprobat dând din cap. Partea sa favorită a zilei. Pregătește tabla de șah până mă spăl eu pe mâini.

Îndată ce Konstantin a ieșit din încăpere, Elena a șoptit:

— Ce-ar fi să-l lași să câștige, așa de dragul schimbării?

— Niciodată, a spus Alexander. În orice caz, și-ar da seama dacă nu lupt și mi-ar aplica la fund câteva curele.

A deschis sertarul mesei și a scos o tablă veche de lemn și o cutie în care era un set de piese de șah, din care lipsea una, așa că, în fiecare seară, o solniță ținea locul nebunului.

Alexander a mișcat pionul regelui înainte două pătrate până la întoarcerea tatălui său. Konstantin a răspuns imediat, mutând pionul reginei înainte un pătrat.

— Ce ai făcut la meci? a întrebat el.

— Am câștigat cu 3 la 0, a spus Alexander mutând tura reginei.

— Rahat! Bine jucat, a spus Konstantin. Dar este mai important să câștigi bursa aia. Presupun că n-ai aflat nimic, încă.

— Nimic, a spus Alexander făcând următoarea mișcare. Au trecut câteva clipe până când tatăl a

mutat. Tata, te pot întreba dacă ai reușit să obții un bilet la meciul de sâmbătă?

— Nu, a recunoscut tatăl fără a-și ridica privirile de la tabla de șah. Sunt mai rare decât virginele de pe Nevsky Prospect.

— Konstantin! a spus Elena. Te poți purta ca un docher la muncă, dar nu acasă.

Konstantin i-a zâmbit fiului.

— Dar unchiul îți promisese două bilete la terasă și, cum pe mine nu mă interesează să merg…

Alexander a sărit de pe bancă în momentul în care tatăl a făcut următoarea mutare, încântat că-i îndepărtase atenția de la joc fiului său.

— Ai putea să ai câte bilete vrei, dacă ai fi de acord să devii membru de partid, a spus Elena.

— Nu e ceva ce-mi doresc, după cum știi bine. *Quid pro Quo*[1]. E o expresie pe care am învățat-o de la tine, a spus privind-și fiul pe deasupra mesei. Să nu uiți niciodată că întotdeauna se așteaptă ceva înapoi pentru un serviciu și eu n-am de gând să-mi vând prietenii de pe fluviu pentru două bilete la un meci de fotbal.

— Dar noi n-am ajuns în semifinalele cupei, de mulți ani, a spus Alexander.

— Și probabil, nu vom mai ajunge vreodată, în timpul vieții mele. Dar ar fi nevoie de mult mai mult de-atât pentru a mă determina pe mine să mă înscriu în Partidul Comunist.

— Vladimir este deja pionier și s-a înscris în Komsomol, a spus Alexander, după ce-a mutat.

— Nicio surpriză, a spus Konstantin. Altfel, n-ar avea nicio speranță să intre, în cele din urmă, în KGB, care este habitatul normal pentru această faună specială.

Încă o dată, lui Alexander i s-a abătut atenția de la partida de șah.

— De ce ești întotdeauna așa de dur cu el, Papa?

— Pentru că e un golan alunecos, exact ca taică-său. Să nu-i încredințezi niciodată un secret pentru

că secretul va ajunge la KGB înainte ca tu să ajungi acasă.

— Nu e chiar așa de inteligent, a spus Alex. Cinstit, va avea noroc dacă i se va oferi un loc la universitatea de stat.

— Poate că nu e inteligent, dar e șiret și grosolan, o combinație periculoasă. Crede-mă, și-ar vinde și mama pentru un bilet la finala cupei, poate chiar și la semifinală.

— Cina e gata, a spus Elena.

— Facem remiză? a întrebat Konstantin.

— Nu, *Papa.* Sunt la 6 mutări distanță de șah-mat, și tu știi asta.

— Terminați cu ciondăneala și așezați masa, a spus Elena.

— Când am reușit să te bat ultima oară? a întrebat Konstantin și și-a pus regele pe o parte.

— În 19 noiembrie 1967, a răspuns Alexander și cei doi bărbați s-au ridicat și și-au dat mâna.

Alexander a pus solnița pe masă și piesele de șah în cutia lor, în timp ce tatăl a luat trei farfurii de pe etajera de deasupra chiuvetei. Alexander a deschis sertarul și a scos 3 cuțite și 3 furculițe diferite. Și-a amintit un pasaj din *Război și Pace* pe care tocmai îl tradusese. Familia Rostov avea la cină (un cuvânt mai bun pentru *supper* – pe care-l va schimba când se va întoarce în camera lui) cinci feluri și fiecare fel era însoțit de seturi diferite de tacâmuri de argint. De asemenea, familia avea o duzină de servitori în livrea care stăteau în spatele fiecărui scaun pentru a servi mâncărurile pregătite de trei bucătari care păreau a nu părăsi niciodată bucătăria. Dar Alex era sigur că Rostovii nu puteau avea pe masă o mâncare mai bună ca cea a mamei lui, altfel n-ar fi lucrat ea la clubul ofițerilor.

Într-o zi… și-a spus pentru sine, pe când termina de așternut masa și se așeza, apoi, pe bancă în fața tatălui său. Elena li s-a alăturat cu oferta acelei seri pe care a împărțit-o între ei trei, dar nu egal. Resturile de cârnat fuseseră tăiate în

două bucăți, cartoful zdrobit și cojile prăjite, totul arăta ca o delicatesă. Cei doi bărbați ai ei au împărțit un păstârnac, laolaltă cu o felie groasă de pâine neagră cu untură.

— Astă-seară am adunare la biserică, a spus Karpenko, luând în mână furculița. Dar n-ar trebui să întârzii mult.

Alexander și-a tăiat bucățica de cârnat în patru și a început să mestece încet fiecare bucățică, între îmbucăturile de pâine și înghițiturile de apă. A lăsat păstârnacul ultimul. Gustul lui dulceag i-a rămas îndelung în gură. Nu era sigur nici măcar dacă-i plăcea sau nu. În Război și Pace, rădăcinile de păstârnac erau mâncate numai de servitori. În ciuda faptului că nu s-au grăbit deloc și c-au vorbit tot timpul mesei, mâncarea s-a terminat în câteva minute.

Konstantin și-a golit paharul cu apă, și-a șters gura cu mâneca hainei, s-a ridicat în picioare și a ieșit din încăpere, fără nici un alt cuvânt.

— Te poți întoarce la cărțile tale, Alexander. N-ar trebui să dureze prea mult adunarea, a spus mama, făcându-i semn de la revedere cu mâna.

Alexander s-a supus fericit. Odată ajuns în camera lui, a înlocuit cuvântul „supeu” cu cină, apoi a dat pagina și a continuat să traducă din capodopera lui Tolstoi: *Francezii înaintau spre Moscova…*

Ieșind din bloc, Konstantin n-a observat o pereche de ochi care se uita fix la el.

Vladimir privea fără niciun scop pe fereastră, incapabil să se concentreze la temele pentru școală, când… l-a văzut pe tovarășul Karpenko părăsind clădirea. Era a treia oară, săptămâna asta. Unde se ducea, oare, la acea oră din noapte? Poate c-ar trebui să afle. A ieșit repede din camera lui și a pornit, pe vârfuri, pe coridor. Auzise sforăitul zgomotos ce venea dinspre camera din față și a tras cu ochiul; tatăl lui era prăbușit pe un scaun din păr de cal și, lângă el, pe podea, zăcea o sticlă de

votcă goală. A deschis și a închis încet ușa de la intrare, s-a năpustit pe scări în jos și a ieșit în stradă. Aruncându-și privirile spre stânga, l-a văzut pe tovarășul Karpenko luând-o pe după colțul străzii și a început să alerge după el, încetinind pasul numai când a ajuns la capătul străzii.

S-a uitat după colț și l-a văzut intrând în Biserica Sf. Apostol Andrei. Ce *pierdere de timp,* s-a gândit Vladimir. Biserica Ortodoxă fusese dezaprobată de KGB, dar, de fapt, nu fusese interzisă.

Vladimir era pe punctul să pornească înapoi spre casă, când a mai apărut, de nicăieri, un alt bărbat, pe care nu-l văzuse niciodată, duminica, la slujbă.

S-a asigurat că nu-l vede nimeni și și-a croit drum spre biserică. A mai urmărit alți doi bărbați care veneau din altă direcție și au intrat rapid în biserică, apoi a înțepenit, auzind pași în spatele lui. S-a lipit de zid și s-a întins la pământ, așteptând până când bărbatul a trecut de el, apoi s-a strecurat printre pietrele de mormânt spre spatele bisericii și spre o intrare pe care o foloseau numai coriștii. A apăsat clanța ușii și a tras o înjurătură, când aceasta nu s-a deschis.

A privit împrejur și a zărit o fereastră întredeschisă, deasupra lui. Nu prea putea ajunge la ea, așa că, folosind o lespede de piatră neșlefuită ca treaptă, a reușit să apuce marginea ferestrei și cu un efort suprem, s-a ridicat și și-a strecurat trupul subțire prin ochiul ferestrei; a căzut apoi, pe podea, de cealaltă parte a ferestrei.

Pe vârfuri, a traversat partea din spate a bisericii până a ajuns la altar și s-a ascuns după el. Odată ce bătăile inimii au ajuns la ritmul aproape normal, a privit de după altar și a văzut o duzină de bărbați așezați pe băncile folosite de cor, cufundați în conversație.

— Așadar, când vei împărtăși ideea ta celorlalți muncitori? a întrebat unul dintre ei.

— Sâmbăta următoare, Stepan, a spus Konstantin, când toți tovarășii noștri vin la întâlnirea lunară. Nu vom avea niciodată o ocazie mai bună să-i convingem să ni se alăture.

— Nici măcar o sugestie pentru unii din vechii ortaci, despre ce ai în minte? a întrebat un alt bărbat.

— Nu. Singura șansă de succes este surpriza. Nu avem nevoie să alertăm KGB-ul în legătură cu ce avem de gând.

— Dar sunt sigur că sunt spioni în încăpere care ascultă fiecare cuvânt al tău.

— Sunt conștient de asta, Mikhail. Dar singurul lucru pe care-l voi putea raporta șefilor va fi forța noastră de a forma o uniune comercială independentă.

— Deși nu am nicio îndoială că oamenii te vor urma, oricât de numeroase vor fi cuvântările care să-i entuziasmeze, niciuna nu poate opri un glonț din traiectoria lui, a spus o a patra voce.

Mai mulți bărbați au aprobat, dând din cap.

— Odată ce mi-am susținut cuvântarea, sâmbătă, KGB-ul va fi precaut în a face ceva atât de prostesc, pentru că, dacă o face, oamenii se vor ridica ca unu și KGB-iștii nu vor fi niciodată în stare să pună geniul înapoi în sticlă. Dar Yuri are dreptate, a continuat Konstantin, vă asumați un risc considerabil pentru o cauză în care eu cred de mult timp, așa că, dacă vreunul vrea să se răzgândească și să se desprindă de grup, acum este momentul s-o facă.

— Nu vei găsi un Iuda printre noi, a spus o altă voce, în timp ce Vladimir și-a înăbușit un acces de tuse. Bărbații s-au ridicat toți ca unul pentru a-i comunica prin gestul lor că-l recunosc pe Karpenko drept lider.

— Atunci ne întâlnim duminică dimineața. Până atunci, trebuie să păstrăm tăcerea.

Inima lui Vladimir bătea cu putere în timp ce bărbații își strângeau mâinile, înainte de a ieși unul

lângă celălalt din biserică. N-a făcut nicio mișcare până nu a auzit, în sfârșit, ușa grea dinspre apus închizându-se cu zgomot și cheia răsucită în broască. Apoi a alergat cu pași mărunți înapoi spre sacristie și cu ajutorul unui taburet s-a strecurat din nou pe fereastră, agățându-se de bordură; apoi a căzut pe pământ, ca un atlet experimentat. Singura disciplină la care Alexander nu era la nivelul lui.

Știind că nu avea niciun moment de pierdut, Vladimir a alergat în direcția opusă față de cea în care pornise domnul Karpenko, înspre strada care nu avea nevoie de indicator „Accesul interzis”, pentru că numai oficialii partidului îndrăzneau să intre pe strada Prospect.

Știa exact unde locuia maiorul Polyakov, dar se întreba dacă va avea tăria să bată la ușa lui, la acel moment din noapte. De fapt, la orice moment din zi sau noapte, pentru o asemenea chestiune. Când a ajuns la strada cu copaci frunzoși și pavaj de piatră îngrijit, Vladimir s-a oprit și a privit casa, pierzându-și curajul cu fiecare secundă care trecea. În cele din urmă, și-a adunat restul de curaj, pentru a se apropia de ușa de la intrare și era pe punctul să bată, când ușa a fost deschisă dinăuntru de un bărbat care nu părea luat prin surprindere.

— Ce vrei, băiete? a întrebat bărbatul, luându-l de ureche pe vizitatorul nepoftit.

— Am o informație și ne-ați spus, când ați vizitat școala noastră anul trecut pentru recrutări, că informația e aur.

— Ar fi bine să fie o informație bună, a spus Polyakov, care nu dădea drumul urechii băiatului, în timp ce-l trăgea înăuntru. A trântit ușa în urma lui. Dă-i drumul!

Vladimir a raportat încrezător tot ce auzise în biserică. Când a ajuns la sfârșit, presiunea pe ureche fusese înlocuită cu un braț în jurul umerilor lui.

— Ai mai cunoscut pe cineva, în afară de Karpenko? a întrebat Polyakov.

— Nu, domnule, dar el a spus numele Yuri, Mikhail și Ștefan.

Polyakov a notat numele, apoi a spus:

— Mergi sâmbătă la meci?

— Nu, domnule, s-au vândut toate biletele și tata n-a putut…

Ca un magician, șeful KGB-ului a scos un bilet din buzunarul de la piept și i l-a dat ultimului său recrut.

***

Konstantin a închis ușa de la dormitor încet, nevoind să-și trezească soția. Și-a scos cizmele grele, s-a dezbrăcat și s-a urcat în pat. Dacă mâine-dimineață va pleca devreme, nu va trebui să-i explice Elenei ce puseseră la cale el și ucenicii lui și, încă și mai important, ce plănuise el pentru adunarea de sâmbătă. Mai bine să creadă că ieșise să bea ceva, chiar și că era vorba de o altă femeie, decât să o împovăreze cu adevărul. Știa că ea va încerca să-l convingă să nu țină cuvântarea pregătită.

La urma-urmelor ei nu duceau o viață prea rea, o și auzea el amintindu-i. Locuiau într-un bloc cu apartamente care aveau electricitate și apă curentă. Ea avea slujba ei ca bucătăreasă la clubul ofițerilor și Alexander aștepta să afle dacă obținuse bursa de studii la prestigioasa școală pentru limbi străine din Moscova. Ce-ar putea ei pretinde mai mult?

Konstantin i-ar fi spus Elenei că, într-o bună zi, fiecare se va putea bucura, garantat, de privilegii ca acestea.

A stat toată noaptea întins pe pat, treaz, compunând în minte cuvântarea pe care nu putea risca să o aștearnă pe hârtie. S-a ridicat din pat la ora 5:30 și, încă o dată a avut grijă să nu-și trezească soția. Și-a spălat fața cu apa rece ca gheața, dar nu s-a ras, s-a îmbrăcat în salopetă și o cămașă deschisă la gât apoi și-a tras cizmele cu

ținte, foarte uzate. S-a strecurat afară din dormitor și și-a luat din bucătărie cutia cu mâncarea de prânz: un ou fiert tare, o ceapă și două felii de pâine cu brânză. Numai membrii KGB-ului mâncau unt.

A închis încet ușa apartamentului și a luat-o în jos pe scara din piatră foarte roasă și a ieșit în strada goală la ora aceea. Întotdeauna mergea pe jos șase kilometri până la locul de muncă, evitând să călătorească cu autobuzul supraîncărcat care-i transporta pe muncitori la și de la docuri. Dacă spera să supraviețuiască dincolo de ziua de sâmbătă, trebuia să fie puternic, ca un soldat bine instruit în teren.

Ori de câte ori depășea un muncitor pe stradă, Konstantin se făcea întotdeauna cunoscut cu un salut simulat. Unii îi răspundeau, alții dădeau afirmativ din cap, în vreme ce la câțiva, ca samariteanul cel rău, se uita în partea cealaltă. Era ca și cum aveau tatuat numerele de la partid, pe frunți.

Konstantin a ajuns cu o oră mai devreme la porțile docului și a pontat la intrare. Ca supraveghetor, îi plăcea să fie primul care ajunge și ultimul care pleacă. A mers de-a lungul docului analizând prima lucrare a zilei. Un submarin pregătit pentru a merge la Odessa pe Marea Neagră tocmai trăsese la docul 11, pentru a lua combustibil și provizii, urmând să-și continue drumul, dar asta peste cel puțin o oră. Numai cei mai de încredere oameni aveau voie oriunde lângă docul 11, în acea dimineață.

Mintea lui Konstantin s-a întors la întâlnirea din noaptea anterioară. Ceva nu era tocmai în ordine, dar nu putea spune exact ce anume. Era cineva sau nu, ceva, se întreba el, în timp ce o macara uriașă de la capătul îndepărtat al docului începea să ridice încărcătura și să o legene ușor înspre submarinul în așteptare la docul 11.

Operatorul, așezat în cabina macaralei, fusese ales cu grijă. Putea să încarce un tanc într-un vas lăsând numai câțiva *inci* spațiu pe ambele laturi. Dar nu și astăzi. Astăzi transfera butoaie cu ulei pe un submarin care trebuia să rămână scufundat zile întregi, dar sarcina cerea, de asemenea, acuratețe perfectă. Chestiune de noroc-vântul nu se simțea deloc în acea dimineață.

Konstantin a încercat să se concentreze asupra cuvântării sale, din nou, în timp ce continua să meargă. Atâta timp cât niciunul dintre colegii săi nu deschidea gura, era încrezător că lucrurile se vor așeza exact la locul lor. A zâmbit pentru sine.

Operatorul macaralei era satisfăcut că executase la milimetru lucrarea. Încărcătura era echilibrată și perfect stabilă. A mai așteptat încă o clipă până să împingă o manetă lungă, grea, ușor de tot, înainte. Niște gheare largi s-au deschis și au eliberat trei containere cu ulei. S-au izbit de latura docului, câteva momente mai târziu. Distanța de un *inci* perfectă. Konstantin Karpenko privise în sus dar era prea târziu. A fost ucis instantaneu. Un accident nenorocit pentru care nimeni nu trebuia învinovățit. Bărbatul din cabină știa că trebuie să dispară înainte de schimbul de dimineață. A împins înapoi la locul lui brațul macaralei, a oprit motorul, a ieșit din cabină și a început să coboare scara ce-l ducea spre pământ.

Trei muncitori îl așteptau când a pășit pe doc. El a zâmbit către tovarășii săi, neobservând lama de șase *inci* până în momentul în care era înfiptă adânc în stomacul său, și, apoi, răsucită de mai multe ori. Ceilalți doi bărbați l-au ținut până, în sfârșit, el a încetat să scâncească. I-au legat mâinile și picioarele împreună și l-au împins peste marginea docului, în apă. El a reapărut de trei ori, apoi a dispărut sub suprafața apei. Oficial, el nu semnase în dimineața aceea, așa că va dura ceva timp până va remarca cineva că lipsește.

***

Funeraliile lui Konstantin Karpenko s-au ținut la Biserica Sf. Apostol Andrei. Asistența a fost atât de numeroasă încât credincioșii s-au revărsat pe stradă cu mult timp înainte de intrarea corului în sanctuar.

Episcopul care a oferit panegiricul a prezentat moartea lui Konstantin ca pe un accident tragic. Apoi, însă, a fost probabil printre cele câteva persoane care au crezut comunicatul oficial emis de către comandantul docului și numai după aceea comunicatul a fost sancționat de Moscova.

Așezați aproape în fața stranelor erau doisprezece bărbați care știau că n-a fost accident. Ei își pierduseră liderul și o investigație completă făcută de KGB n-ar fi ajutat deloc cauzei lor pentru că, de obicei, investigațiile făcute de stat durau cel puțin vreo doi ani până erau prezentate concluziile, și peste doi ani momentul lor era de mult depășit.

Numai familia și prietenii apropiați au mers la mormânt pentru a-și arăta respectul și aprecierea pentru defunct. Elena a plâns pe măsură ce trupul soțului ei era coborât încet în pământ. Alexander s-a forțat să-și stăpânească lacrimile în timp ce-și ținea mama de mână, lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile. Brusc, a devenit conștient de faptul că, în ciuda tinereții lui, era, de acum, capul familiei.

L-a căutat pe Vladimir cu privirea; nu mai vorbise cu el de la moartea tatălui său pentru că se cam ascundea în spatele mulțimii adunate. Când li s-au întâlnit privirile, prietenul lui cel mai bun și le-a întors repede în altă parte. Cuvintele tatălui său i-au trecut săgetător prin minte. *Este șiret și grosolan. Crede-mă, ar vinde-o și pe mama lui pentru un bilet la finala cupei, probabil chiar și pentru semifinală.* Vladimir nu se putuse stăpâni să nu-i spună lui Alexander că obținuse un bilet în

picioare la meciul de sâmbătă, deși nu-i spusese cine i-l dăduse ori ce făcuse ca să-l obțină.

Alexander putea numai să se întrebe cât de departe ar merge Vladimir pentru a se asigura că i se va oferi un loc la Universitate singura lui șansă fiind să fie recrutat de KGB. Chiar în clipa aceea și-a dat seama că nu mai erau prieteni. După câteva minute, Vladimir s-a pierdut, ca Iuda, în noapte. Făcuse totul, cu excepția de a-l săruta pe obraz pe tatăl lui Alexander.

Elena și Alexander au rămas îngenuncheați lângă mormânt mult timp după ce toți ceilalți plecaseră. Când Elena s-a ridicat, în cele din urmă, nu s-a putut stăpâni să nu se întrebe ce făcuse Konstantin pentru a provoca o asemenea urgie. Numai un membru de partid cu cel mai spălat creier putea să accepte anunțul oficial că, după tragicul accident operatorul macaralei comisese suicid. Chiar și Leonid Brejnev, secretarul general al Partidului, se alăturase minciunii prin anunțul făcut de un purtător de cuvânt al Kremlinului care spunea că tovarășul Konstantin Karpenko fusese făcut erou al Uniunii Sovietice și văduva lui va primi o pensie de stat întreagă.

Elena își întorsese deja atenția spre celălalt bărbat din viața ei. Hotărâse că se va muta la Moscova, își va găsi o slujbă și va face tot ce-i stătea în puteri pentru cariera fiului său. Dar după o lungă discuție cu fratele ei, Kolea, a acceptat împotriva voinței ei că trebuie să rămână la Leningrad și să încerce să-și trăiască viața ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Ar fi norocoasă dacă măcar și-ar putea păstra slujba actuală, pentru că KGB-ul avea tentacule care se întindeau cu mult dincolo de existența ei irelevantă.

Sâmbătă, la semifinala Cupei Sovietice, Leningradul a bătut Odessa cu 2 la 1 și s-a calificat să joace cu Torpedo Moscova, în finală.

Vladimir se gândea deja să descopere ce trebuia să facă pentru a obține un bilet.

2
ALEXANDER

Elena s-a trezit devreme, neobișnuită încă să doarmă singură. După ce-i dăduse micul dejun lui Alexander și-l pregătise pentru școală, a făcut ordine în apartament, și-a luat haina pe ea și a plecat la muncă. Ca și Konstantin, prefera să meargă pe jos până la docuri și să nu trebuiască să repete de mii de ori, *ce amabil din partea dumneavoastră.*

Se gândea la moartea singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Ce-i ascundeau? De ce nu-i spunea nimeni adevărul? Trebuia să aștepte momentul potrivit și să-l întrebe pe fratele ei care, era sigură, știa mai mult decât voia să admită. Și, apoi, s-a gândit la fiul ei, ale cărui rezultate la examen urmau să fie date în orice zi, de-acum.

În cele din urmă s-a gândit la slujba pe care nu-și permitea s-o piardă cât timp Alexander era încă la școală. Pensia de stat era oare o sugestie că n-o mai voiau prin preajmă? Prezența ei amintea oare continuu tuturor cum murise soțul ei? Dar era bună la slujbă, de aceea lucra la clubul ofițerilor și nu la cantina docurilor.

Bine-ai venit, doamnă Karpenko, i-a spus gardianul de la poartă când a pontat.

— Mulțumesc, a răspuns Elena.

În timp ce trecea printre docuri, câțiva muncitori și-au scos șepcile și au salutat-o cu „Bună dimineața”, amintindu-i cât de popular fusese Konstantin.

Odată ce-a intrat pe ușa din spate a clubului ofițerilor, și-a pus haina în cuier, și-a pus șorțul și a pornit spre bucătărie. A consultat meniul pentru prânz, primul lucru pe care-l făcea dimineața. Supă de legume și plăcintă cu carne de iepure. Probabil că era vineri. A început să prepare mâncărurile, exact cum făcea în fiecare zi. Întâi a analizat

carnea, trei iepuri care trebuiau jupuiți, apoi tăiate legumele și curățați cartofii de coajă.

A simțit pe umăr o mână ușoară. S-a întors și l-a văzut pe tovarășul Akimov, cu un zâmbet de simpatie pe față.

— A fost o slujbă frumoasă, a spus supervizorul. Dar nu mai mult decât merita Konstantin. Încă unul care, evident, știa adevărul, dar nu voia să-l spună. Elena i-a mulțumit și nu s-a oprit din lucru până când a sunat sirena care anunța pauza de la mijlocul dimineții. Și-a scos șorțul și l-a agățat în cuier și a însoțit-o pe Olga în curte. Prietena ei se bucura de cealaltă jumătate a țigării de ieri și i-a trecut chiștocul și Elenei.

— Nenorocită săptămână, a spus Olga, dar ne-am jucat toți rolul pentru a fi siguri că nu-ți pierzi slujba. Eu personal am fost responsabilă ca prânzul de ieri să fie un dezastru, a adăugat ea, trăgând adânc fumul în piept. Supa a fost rece, carnea fiartă prea mult, legumele fleșcăite și cineva a uitat să facă sosul. Ofițerii toți au întrebat când te întorci.

— Îți mulțumesc, a spus Elena, vrând s-o îmbrățișeze pe prietena ei, dar s-a auzit din nou sunetul sirenei.

***

Alexander nu plânsese la funeraliile tatălui său. Elena a ajuns acasă de la muncă și l-a găsit suspinând, așa că și-a dat seama că nu putea fi decât o cauză.

S-a așezat pe bancă lângă el în bucătărie și l-a prins cu brațul pe după umeri.

— Niciodată n-a fost atât de important sa câștigi bursa școlară, a spus ea. A ți se oferi un loc la școala de limbi străine este o mare onoare în sine.

— Dar nu mi s-a oferit nicăieri vreun loc, a spus Alexander.

— Nici măcar să studiezi matematica la universitatea de stat? Alexander a scuturat din cap.

— Mi s-a ordonat să mă prezint la docuri luni dimineața și voi fi alocat unei echipe.

— Niciodată! a strigat Elena. Voi protesta.

— Protestul tău se va izbi de niște urechi surde, mama. Au spus clar că nu am de ales.

— Dar prietenul tău Vladimir? Va veni și el cu tine la docuri?

— Nu. I s-a oferit un loc la universitatea de stat. Începe în septembrie.

— Dar l-ai întrecut la toate materiile.

— Nu și la trădare, a spus Alexander.

***

Când maiorul Polyakov a dat buzna în bucătărie, în lunea următoare, s-a uitat la Elena ca și cum ar fi fost în meniu. Maiorul nu era mai înalt decât ea, dar avea aproape de două ori greutatea ei, ceea ce era un tribut pentru felul ei de a găti, după cum glumea Olga. Polyakov avea titlul de șef al Securității, dar toți știau că el era în KGB și nu-i dădea raportul comandantului docului, ci direct la Moscova, încât și colegii lui ofițeri se temeau de el.

Nu a durat mult până când privirea pofticioasă s-a transformat într-o inspecție amănunțită a celui mai recent fel de mâncare pregătit de Elena. În timp ce alți ofițeri veneau ocazional să guste o bucățică, mâinile lui Polyakov alergau pe spatele ei, odihnindu-se apoi pe fundul ei. S-a împins în ea, presând-o.

— Ne vedem după prânz, i-a șoptit el, apoi s-a alăturat colegilor ofițeri, în sala de mese.

Elena s-a liniștit văzându-l că iese în grabă din clădire, o oră mai târziu. Nu s-a întors înainte ca ea să plece, dar se temea că putea fi numai o chestiune de timp.

***

La sfârșitul zilei, în bucătărie și-a făcut apariția Kolea, să vadă ce face sora lui și ea i-a prezentat punct cu punct ce-a trebuit să îndure în acea după-amiază.

— Nimeni nu poate face nimic în legătură cu Polyakov, a spus Kolea. Nu, dacă vrem să ne păstrăm slujbele. Cât a trăit Konstantin, n-ar fi îndrăznit să pună mâna pe tine, dar acum… nimic nu-l poate opri să te pună pe lista lungă de cuceriri care nu vor face niciodată plângere. Trebuie numai s-o întrebi pe prietena ta, Olga.

— Nu trebuie s-o întreb. Ceva ce-a lăsat Olga să-i scape astăzi, m-a făcut să realizez că ea știe de ce a fost ucis Konstantin și cine e responsabil de asta. Este în mod evident, prea speriată pentru a spune ceva, așa că poate, e momentul să-mi spui tu adevărul. Tu ai fost la adunare?

— A fost un accident tragic, a spus Kolea, punându-și un deget pe buze.

Elena a dat drumul la robinete, înainte de a șopti:

— Este și viața ta în pericol?

Fratele ei a dat afirmativ din cap și a părăsit bucătăria fără altă vorbă.

***

Elena a stat întinsă în pat în noaptea aceea, cu gândul la soțul ei. O parte din ea nu voia încă să accepte că el nu mai era în viață. Nu ajuta că Alexander își venerase tatăl și încercase întotdeauna să se ridice la standardele lui imposibile. Standarde care fuseseră probabil motivul pentru care Konstantin și-a sacrificat viața și, în același timp, și-a condamnat fiul să-și petreacă tot restul zilelor sale ca muncitor la docuri.

Elena sperase că fiul lor va intra la Ministerul Afacerilor Străine și că ea va trăi destul pentru a-l vedea ambasador. Dar nu a fost să fie. *Dacă bărbații adevărați nu vor niciodată să-și asume riscuri pentru lucrurile în care cred, nu se va schimba niciodată nimic,* îi spusese odată Konstantin. Elena își dorea ca soțul ei să fi fost un laș. Dar, dacă ar fi fost laș, probabil că ea nu s-ar fi îndrăgostit cu disperare de el.

Fratele Elenei, Kolea, fusese al treilea după el la conducerea docurilor, dar Polyakov, în mod clar, nu-l considera o amenințare, pentru că și-a păstrat slujba de încărcător-șef după moartea tragică a lui Konstantin. Ceea ce Polyakov nu putea ști era faptul că și Kolea ura KGB-ul chiar mai mult decât cumnatul său și, deși părea că acționează în conformitate cu rigorile, plănuia deja răzbunarea, ceea ce nu însemna să țină cuvântări amorfe, cu toate că era nevoie de tot curajul pentru așa ceva.

***

Elena a fost surprinsă să-l găsească pe fratele ei așteptând-o afară, la porțile docului, când a ieșit de la muncă, în următoarea după-amiază.

— Ce surpriză plăcută! a spus ea și au pornit amândoi pe jos, spre casă.

— Nu vei mai crede asta când vei auzi ce am să-ți spun.

— Nu e vorba de Alexander, sper? a întrebat ea cuprinsă de neliniște.

— Mă tem că da. A început rău. Refuză să asculte ordinele și este pe față disprețuitor față de KGB. Astăzi, i-a spus unui ofițer tânăr, și ăștia sunt cei mai răi dintre toți, să se ducă la dracu'. Elena s-a cutremurat. Trebuie să-i spui să se apuce de treabă, pentru că eu n-o să-l mai pot acoperi mult timp.

— Mă tem că are firea mândră și independentă a tatălui său, a spus Elena, fără urmă din discreția și

înțelepciunea acestuia.

— Și nu e de niciun ajutor faptul că e mai inteligent decât toți cei din jurul lui, inclusiv ofițerii KGB, a spus Kolea. Și toți știu asta.

— Dar ce pot eu să fac, când nu vrea să mai asculte de mine. Au mers în tăcere un timp, apoi Kolea a început să vorbească din nou și asta numai după ce a fost sigur că erau singuri.

— Poate că am găsit o soluție. Dar nu o pot scoate la capăt fără cooperarea ta. A făcut o pauză, apoi a continuat: Și a lui Alexander.

***

Ca și cum problemele de-acasă nu erau de-ajuns, lucrurile s-au înrăutățit și la serviciu, avansurile maiorului au devenit din ce în ce mai puțin discrete. Se gândise să-i toarne apă fiartă pe mâinile lui îndrăznețe, dar nici nu putea aprecia consecințele.

Aproximativ o săptămână mai târziu, în timp ce făcea curat în bucătărie înainte de a pleca spre casă, Polyakov a intrat bălăbănindu-se, în mod clar beat, și a început să se desfacă la pantaloni, apropiindu-se de ea. Când era pe punctul să-și pună mâna transpirată pe sânii ei, a dat buzna în bucătărie un ofițer tânăr și l-a anunțat că este chemat de urgență la comandant. Polyakov nu și-a putut ascunde frustrarea și, plecând, i-a spus șuierând Elenei: „Să nu pleci nicăieri. Mă întorc mai târziu". Elena era așa de speriată încât n-a mai făcut nici măcar un gest, timp de o oră. Dar, în clipa în care, în sfârșit, a sunat sirena, și-a pus haina pe ea și a fost printre primii care au pontat la ieșire.

În seara aceea, când fratele ei a venit la cină, l-a implorat să-i spună planul său.

— Am crezut c-ai spus că este un risc prea mare.

— Așa am spus, dar asta era înainte să-mi dau seama că nu mai pot evita avansurile lui Polyakov.

— Mi-ai spus că ai putea chiar suporta asta, atâta timp cât Alexander nu va afla niciodată.

— Dar, dacă află, îți poți imagina repercusiunile, a spus ea pe un ton liniștit. Deci, spune-mi ce ai în minte, să mă gândesc ce putem face.

Kolea s-a înclinat și și-a turnat o gură de votcă, apoi a început să-i explice fără grabă planul lui:

— După cum știi, în fiecare săptămână, mai multe vase străine își golesc încărcătura la docuri și noi trebuie să le întoarcem cât mai rapid posibil, pentru ca navele aflate în așteptare să le ia locul. Asta e munca mea.

— Dar cum ne va ajuta lucrul acesta? a întrebat Elena.

— Odată ce o navă a fost descărcată, începe procesul de încărcare. Pentru că nu vor toți saci cu sare sau cutii cu sticle de votcă, unele vase pleacă goale din port. Elena tace în așteptare; fratele ei continuă: Vineri sunt programate două nave, care, după ce încărcătura va fi descărcată, vor pleca goale, la fluxul de sâmbătă după-amiază. Tu și Alexander ați putea fi ascunși într-un tren pe una din ele.

— Dar dacă ești prins, ai putea sfârși într-un tren de vite care merge în Siberia.

— De aceea e foarte important să o facem sâmbătă asta, pentru că, o dată, șansele sunt de partea noastră.

— De ce?

— Leningradul joacă cu Torpedo Moscova în finala Cupei Sovietice și aproape toți ofițerii vor fi la stadion ca să susțină echipa Moscovei, în timp ce, cei mai mulți dintre muncitori vor ovaționa la terasele de pe lângă casele lor. Așadar, vor fi trei ore pe care noi le-am putea folosi, și când se va da fluierul final, tu și Alexander ați putea fi în drum spre o nouă viață la Londra sau New York.

— Sau Siberia?

3
ALEXANDER

Kolea și Elena nu plecau niciodată la docuri în același timp și nu se întorceau acasă, noaptea, împreună. Când erau la muncă, nu exista niciun motiv ca drumurile lor să se intersecteze, și aveau grijă să nu se întâlnească vreodată. În fiecare seară, Kolea cobora din apartamentul lui la etajul inferior, dar cei doi frați nu discutau despre planul lor până nu pleca Alexander la culcare. Apoi discutau despre mici detalii.

Vineri seara au trecut în revistă de mai multe ori tot ce-și imaginau că ar putea să meargă prost, deși Elena era convinsă că ceva îi va împiedica în ultimul moment. În noaptea aceea, ea n-a dormit deloc, dar oricum, în ultima lună nu dormise mai mult de vreo două ore.

Kolea i-a spus că, din cauza finalei cupei, aproape toți docherii optaseră în sâmbăta aceea pentru tura de dimineață, – de la ora șase la douăsprezece – așa că, odată ce sirena de prânz va suna, docurile vor fi păzite numai de o echipă incompletă.

— Și eu i-am spus deja lui Alexander că n-am reușit să fac rost de un bilet, așa că, împotriva voinței lui, s-a înscris să lucreze în tura de după-amiază.

— Când îi vei spune? a întrebat Elena.

— În ultima clipă. Fac ca în KGB. Ei nu-și spun nici lor înșiși.

Tovarășul Akimov îi spusese deja Elenei că putea să plece devreme pentru că se îndoia că va veni vreun ofițer să ia prânzul; niciunul nu voia să piardă lovitura de începere a meciului.

— Voi fi acolo numai în cursul dimineții, i-a spus ea domnului Akimov. Poate că nu sunt toți ofițerii fani ai fotbalului. Dar voi pleca spre prânz, dacă nu-și face niciunul apariția.

Unchiul Kolea reușise să găsească două bilete la terasă dar nu-i spusese lui Alexander că le va sacrifica pentru a se asigura că încărcătorul lui adjunct și operatorul-șef al macaralei nu vor fi prin preajmă, sâmbătă după-masă.

***

Când Alexander a intrat în bucătărie în dimineața următoare, pentru micul dejun, a fost surprins să-l găsească acolo pe unchiul lui și s-a întrebat dacă nu cumva reușise să găsească un bilet disponibil, în ultimul moment. Când l-a întrebat, a fost uluit de răspunsul lui.

— Tu poți juca într-un meci de departe mai important, în după-amiaza aceasta, a spus Kolea. Este tot împotriva Moscovei, și este un meci pe care nu-ți poți permite să-i pierzi.

Tânărul a ascultat în tăcere tot ce puseseră la cale mama și unchiul lui, în ultima lună. Elena îi spusese deja fratelui ei și că, dacă Alexander nu va dori, indiferent pentru ce motiv, se va renunța la întreaga acțiune. Avea nevoie să fie sigură că el nu va avea nicio îndoială cu privire la riscurile pe care și le asumau. Kolea a încercat să-l momească pentru a se asigura că Alexander era pe de-a-ntregul convins.

— Am reușit să găsesc un bilet pentru meci, a spus el, fluturând biletul în aer, așa că, dacă preferi…

El și Elena îi priveau intens pe tânăr pentru a vedea cum reacționează.

— La dracu' cu meciul, a spus Alexander.

— Dar asta înseamnă că vei părăsi Rusia și, probabil, nu te vei mai întoarce niciodată, a spus Kolea.

— Asta nu mă va opri să fiu rus. Și e posibil să nu mai avem niciodată o șansă mai bună de a scăpa de acești bastarzi care mi-au ucis tatăl.

— Așadar, e stabilit, a spus Kolea. Dar trebuie să știi că eu nu voi veni cu voi.

— Atunci nu plecăm nici noi, a spus Alexander, sărind de pe vechiul scaun al tatălui său. Nu voi risca să te las să ții piept scandalului.

— Mă tem că va trebui. Dacă tu și mama ta aveți vreo șansă să fugiți, eu va trebui să rămân să vă acopăr urmele. Nu e nimic altceva decât ce și-ar fi dorit tatăl tău.

— Dar… a început Alexander.

— Niciun „dar”. Acum trebuie să plec să mă alătur schimbului de dimineață ca să supraveghez încărcarea celor două vase și toți vor considera că, asemenea lor, voi fi la fotbal, după-amiază.

— Dar nu vor deveni bănuitori când nimeni nu-și va aminti că te-a văzut la meci?

— Nu, dacă mă țin de programul stabilit, a spus Kolea. A doua repriză ar trebui să înceapă în jur de ora patru, când eu voi urmări meciul împreună cu restul băieților și, cu puțin noroc, la fluierul final, voi veți fi în afara apelor teritoriale. Asigură-te să-ți faci raportul pentru schimbul de după-amiază la timp și fă și tot ce-ți spune supervizorul să faci, ca o schimbare de atitudine. Alexander i-a zâmbit unchiului în timp ce acesta se ridica și a venit să-l îmbrățișeze îndelung.

— Fă-l mândru de tine pe tatăl tău, i-a spus el, înainte de a pleca.

Când Kolea a pășit afară din apartament, a dat nas în nas cu prietenul lui Alexander, care cobora scările.

— Aveți bilet la meci, domnule Obolsky? a întrebat el.

— Da, a spus Kolea. La peluza dinspre nord, cu băieții. Ne vedem acolo.

— Nu cred, a spus Vladimir. Eu sunt la tribuna dinspre vest.

— Ești norocos, a spus Kolea și, deși era tentat s-o facă, nu l-a întrebat ce făcuse în schimbul biletului.

— Dar Alexander, va fi și el cu dumneavoastră?

— Din păcate, nu. Lucrează în schimbul de după-amiază și, trebuie să-ți spun este destul de amărât.

— Spuneți-i că voi trece pe la el diseară și-i voi face un raport, lovitură cu lovitură.

— Frumos din partea ta, Vladimir. Sunt sigur că va aprecia gestul tău. Bucură-te de joc, a adăugat el și au luat-o în direcții diferite.

***

Odată ce Kolea a plecat la docuri, Alexander i-a pus mamei zeci de întrebări; la unele dintre ele ea n-a putut răspunde, inclusiv la cea despre țara spre care se vor îndrepta.

— Două vase vor pleca, la refluxul de după-amiază, în jur de ora trei, dar nu vom ști pe care l-a ales unchiul Kolea decât în ultimul moment.

Pentru Elena, era clar că Alexander uitase deja de meciul de fotbal, în timp ce dădea ture prin încăpere, preocupat numai la gândul de a evada. Îl privea neliniștită.

— Acesta nu e un joc, Alexander, a spus ea cu fermitate. Dacă suntem prinși, unchiul tău va fi împușcat și noi vom fi duși într-un lagăr de muncă, unde îți vei petrece restul vieții dorindu-ți să te fi dus la meci. Nu este prea târziu să te răzgândești.

— Eu știu ce-ar fi făcut tata, a spus Alexander.

— Atunci, du-te și te pregătește, a spus mama.

Alexander s-a dus în camera lui fără nici un alt cuvânt, în timp ce mama lui a împachetat cutia cu mâncarea de prânz pe care-o lua cu el în fiecare dimineață. De această dată, nu era plină cu mâncare, ci cu bancnotele și monedele pe care le economisiseră ea și Konstantin de-a lungul anilor, câteva bijuterii de mică valoare, altele decât inelul de logodnă al mamei ei, pe care spera să-l poată vinde când vor ajunge într-o țară străină, și, în sfârșit, un dicționar ruso-englez. Ce mult își dorea

acum Elena să se fi concentrat mai mult când Konstantin și Alexander vorbeau în engleză, în fiecare seară. Și-a pregătit apoi mica ei valiză, sperând că nu va atrage atenția când va pleca la muncă mai târziu în dimineața aceea. Problema era ce să împacheteze și ce să lase acasă. Prima ei prioritate erau fotografiile cu Konstantin și familia, apoi un rând de haine pentru schimb și o bucată de săpun. A reușit, de asemenea, să înghesuie în ea o perie de păr și un pieptene, apoi a închis cu greu capacul. Alexander voia să-și ia cartea *Război și pace,* dar l-a asigurat că va putea să cumpere un alt exemplar, oriunde vor ajunge.

Alexander era disperat să plece, dar mama nu voia înainte de ora stabilită. Kolea o avertizase că nu-și permit să atragă atenția asupra lor sosind la porțile docului înainte ca sirena să sune de ora douăsprezece. În sfârșit, au ieșit din apartament, exact după unsprezece, luând-o pe un drum ocolit spre docuri, pe unde puțin probabil să dea peste cineva care să-i cunoască. Au ajuns în fața intrării la câteva minute după douăsprezece, întâlnind o mulțime de muncitori gonind în direcție opusă.

Alexander și-a croit cu greu drumul prin armata ce avansa, în timp ce mama, cu capul în piept, venea în urma lui. După ce au pontat la intrare, Elena i-a reamintit:

— Sirena va suna la două pentru pauza de la mijlocul după-amiezii, după care noi vom avea douăzeci de minute, nu mai mult, așa că ai grijă să vii cât mai repede posibil la clubul ofițerilor.

Alexander a aprobat dând din cap și s-a îndreptat spre docul numărul 6 să intre în schimb, ea, în direcție opusă. Odată ajunsă la ușa din spate a clubului, a deschis-o cu grijă, și-a vârât capul înăuntru și a ascultat cu mare concentrare. Niciun sunet.

Și-a pus haina în cuier și s-a îndreptat spre bucătărie. A fost surprinsă s-o găsească pe Olga așezată la masă, fumând, ceva ce ea n-ar fi făcut

niciodată dacă ar fi fost vreun ofițer în local. Olga i-a spus că și tovarășul Akimov plecase imediat după sunetul sirenei, la prânz. A scos un nor de fum, ideea ei de revoltă.

— Ce-ar fi să gătesc ceva pentru noi două? a întrebat Elena, punându-și șorțul. Apoi vom putea mânca, așezate la masă, ca și cum am fi ofițeri.

— Și a mai rămas jumătate de roșu albanez de la prânzul de ieri, a spus Olga, așa că putem bea chiar în sănătatea „bastarzilor".

Elena a râs pentru prima oară în ziua aceea și s-a apucat să pregătească ceea ce spera să fie ultima ei masă în Leningrad.

La ora unu, Olga și Elena au intrat în sala de mese și au aranjat o masă, punând cele mai bune tacâmuri și șervete de pânză. Olga a turnat vin roșu în pahare și era pe punctul să ia prima înghițitură când ușa s-a izbit de perete și a intrat maiorul Polyakov.

— Prânzul dumneavoastră e gata, tovarășe maior, a spus ea, neratând o mușcătură. El a privit suspicios la cele două pahare. Mai e cineva cu dumneavoastră? a adăugat Olga.

— Nu, sunt toți la meci, așa că mănânc singur, a spus Polyakov, apoi s-a întors spre Elena. Să nu cumva să pleci înainte ca eu să-mi termin prânzul, tovarășă Karpenkova.

— Bineînțeles că nu, tovarășe maior, a răspuns Elena.

Cele două femei s-au retras în bucătărie.

— Asta nu poate însemna decât un singur lucru, a spus Olga în timp ce Elena umplea o farfurie cu supă fierbinte de pește.

Olga a dus primul fel la Polyakov și i l-a pus pe masă. Când s-a întors să iasă, el i-a spus:

— După ce-mi aduci felul doi, poți pleca acasă. Ai înțeles?

— Da, tovarășe maior. Olga s-a întors în bucătărie și odată ce ușa s-a închis i-a spus Elenei ce i-a cerut Polyakov. Aș face orice să te ajut, a

adăugat ea, dar nu îndrăznesc să-l supăr pe nenorocit. Elena n-a spus nimic în timp ce punea mâncarea de iepure în farfurie, alături de piureul de cartofi și de bucățelele de napi. Ai putea să pleci acasă acum, a spus Olga. Îi voi spune că nu te simțeai bine.

— Nu pot, a spus Elena, remarcând că Olga începuse să-și desfacă doi nasturi de la bluză. Îți mulțumesc. Ești o prietenă bună, dar mă tem că vrea să guste o altă mâncare. I-a dat farfuria Olgăi.

— L-aș ucide cu plăcere, a spus Olga, înainte de a porni spre sala de mese.

Maiorul a împins farfuria goală de supă într-o parte, în timp ce Olga i-a pus farfuria cu mâncarea fierbinte în față.

— Dacă mai ești în local când termin eu, te vei întoarce să le servești pe lepădăturile alea, în cantina muncitorilor, de luni încolo.

Olga a luat farfuria de supă și s-a întors în bucătărie, surprinsă de calmul prietenei ei, cu toate că nu putea să aibă vreo îndoială cu privire la ce urma să se întâmple. Dar atunci, Elena nu putea spune de ce voia să suporte orice, dacă asta însemna că putea să scape în cele din urmă de agresiunile lui Polyakov.

— Îmi pare rău, a spus Olga în timp ce-și punea haina pe ea, dar nu-mi permit să-mi pierd slujba. Ne vedem luni, a adăugat ea și a îmbrățișat-o cald, de plecare, ca de obicei.

— Să sperăm că nu, a șoptit Elena, când Olga a închis ușa în urma ei. Era pe punctul să stingă soba, când a auzit deschizându-se ușa de la sala de mese.

S-a întors și l-a văzut pe Polyakov venind încet spre ea, mestecând încă o îmbucătură de tocană. Acesta și-a șters gura cu mâneca și a început să-și desfacă nasturii de la haina acoperită cu medalii care nu fuseseră câștigate pe câmpul de bătălie. Și-a desfăcut catarama de la curea și a pus cureaua pe masă, alături de pistol, și-a aruncat cizmele, apoi a

început să-și desfacă nasturii de la pantaloni și i-a lăsat să cadă pe podea. A rămas pe loc, fără a-și mai putea ascunde colacii de grăsime care, de obicei, erau camuflați sub uniforma bine croită.

— Sunt două feluri în care o putem face, a spus șeful KGB, îndreptându-se spre ea, până când trupurile lor aproape s-au atins. Te las pe tine să alegi.

Elena s-a forțat să zâmbească, vrând să se termine cât mai repede posibil toată tărășenia. Și-a scos șorțul și a început să-și descheie bluza.

Polyakov a surâs când i-a mângâiat cu stângăcie sânii.

— Ești la fel ca toate celelalte, a spus el, împingând-o în direcția mesei și încercând să o sărute în același timp. Elena îi simțea respirația urât mirositoare și și-a întors capul așa că buzele nu li s-au atins, l-a simțit degetele butucănoase „umblându-i” sub fustă, dar de data aceasta n-a opus rezistență; a privit numai, fără nicio expresie, peste umărul lui în timp ce mâna lui îi înainta între coapse.

A proptit-o în masă, i-a ridicat fusta și i-a îndepărtat picioarele. Elena a închis ochii și-a strâns din dinți. L-a simțit gâfâind lângă gâtul ei în timp ce se împingea în ea și s-a rugat să se termine mai repede.

S-a auzit sunând sirena de la ora două.

Elena a ridicat privirile când a auzit ușa din cealaltă parte a încăperii deschizându-se și l-a văzut îngrozită pe Alexander care venea rapid spre ei. Polyakov s-a întors, a împins-o rapid pe Elena într-o parte și s-a întins după pistol, dar tânărul era numai la un pas depărtare. Alexander a luat oala de pe foc și i-a aruncat tocana fierbinte rămasă în față. Maiorul s-a clătinat și a căzut pe podea, scoțând un șuvoi de invective; Elena s-a temut că acestea vor fi auzite până în cealaltă parte a curții.

— Vei fi spânzurat pentru asta! a țipat Polyakov, prinzându-se de marginea mesei și încercând să se

ridice. Dar, înainte de a mai scoate o vorbă, Alexander i-a aruncat în față oala grea de fier. Polyakov s-a prăbușit pe podea ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile, cu sângele curgându-i abundent din nas și din gură. Mama și fiul au rămas înțepeniți privindu-și adversarul căzut.

Alexander și-a revenit primul. A ridicat de pe podea cravata lui Polyakov și i-a legat repede mâinile la spate, apoi a luat un șervet de pe masă și i l-a băgat în gură. Elena nu făcea încă nicio mișcare. Continua să se uite fix înainte ca paralizată.

— Să fii gata de plecare când mă întorc, a spus Alexander apucându-l pe Polyakov de glezne. L-a târât afară din bucătărie, pe coridor, fără să se oprească până a ajuns la baie unde l-a înghesuit pe maior în ultima cabină. A avut nevoie de toată forța lui pentru a-l ridica pe toaletă și apoi, l-a legat de țeavă. A încuiat ușa cabinei pe dinăuntru, s-a urcat pe picioarele maiorului, a sărit peste peretele cabinei și a coborât în partea cealaltă, pe podea. A alergat până la bucătărie unde a găsit-o pe mama lui în genunchi, suspinând.

A îngenuncheat lângă ea.

— N-avem timp pentru lacrimi, mamă, a spus el cu blândețe. Trebuie să ieșim înainte ca nenorocitul să-și revină și să ne caute. A ajutat-o să se ridice ușor în picioare și în timp ce ea își punea haina și-și lua valijoara din cămară, a adunat uniforma, cureaua și pistolul și le-a înghesuit în cel mai apropiat coș de gunoi. Luând-o ferm pe Elena de mână, a condus-o afară din bucătărie, pe ușa din spate. A deschis ușa șovăielnic, a pășit afară și a privit în toate direcțiile înainte de a-i permite și ei să iasă.

— Unde ai stabilit să te întâlnești cu unchiul Kolea? a întrebat el, responsabilitatea trecând din nou în mâinile lui.

— Mergem spre cele două macarale de-acolo, a spus Elena, arătând spre capătul docului. Indiferent

ce faci, Alexander, să nu-i spui ce s-a întâmplat unchiului tău. E mai bine să nu știe pentru că, atâta vreme cât toți cred că el a fost la meci, nu vor face nicio legătură între el și noi.

În timp ce Alexander o conducea spre Docul 3, a simțit că o iasă puterile și cu greu putea duce un picior în fața celuilalt. Deși se gândise să renunțe în ultimul moment, și-a dat acum seama că nu avea altă opțiune decât să încerce să fugă. Nici nu se putea gândi la alternativa posibilă. Și-a fixat privirile pe cele două macarale inactive despre care Kolea spusese că este indicatorul locului de întâlnire și, pe măsură ce se apropiau de ele, au zărit o siluetă ieșind din spatele a două lăzi de lemn uriașe, de lângă intrarea într-un depozit părăsit.

— De ce-ați întârziat? a întrebat Kolea neliniștit, cu ochii căutând în toate direcțiile, ca un animal încolțit.

— Am venit cât de repede am putut, a spus Elena, fără altă explicație.

Alexander s-a uitat în cutii și a văzut câte o jumătate de duzină de baxuri cu votcă stivuite în fiecare. Tariful convenit pentru o călătorie numai dus…

— Tot ce aveți acum de făcut este să vă decideți dacă vreți să mergeți în America sau în Anglia.

— De ce să nu lăsăm soarta să decidă? a spus Alexander. A luat din buzunar o monedă de cinci copeici și a balansat-o pe vârful indexului. Cap-America, Stemă-Anglia, a spus el și a aruncat moneda în sus. Aceasta a căzut pe marginea docului, s-a rostogolit și s-a oprit la picioarele lui. Alexander s-a aplecat și s-a uitat o clipă, apoi a luat valiza mamei și cutia cu prânzul lui și le-a pus pe amândouă în lada aleasă. Elena a escaladat-o și a intrat în ladă, și și-a așteptat fiul să i se alăture. S-au ghemuit și s-au lipit unul de altul în timp ce Kolea a pus capacul, închizând cutia. Deși i-a luat numai câteva minute să bată o duzină de cuie în

capac, Elena auzea deja un alt sunet. Sunetul cizmelor alergând spre ei, al capacului smuls și ei doi trași afară și puși în fața triumfătorului maior Polyakov.

Kolea a sigilat pe margine capacul cu colant apăsat cu propria-i palmă și deodată, cei doi s-au simțit smulși de pe pământ. Lada îi legăna ușor dintr-o parte în alta în timp ce erau ridicați din ce în ce mai sus în aer, înainte de a începe să coboare ușor spre cala unuia dintre vapoare. Apoi, a aterizat cu o bufnitură.

Elena nu se putea gândi decât dacă nu vor regreta tot restul vieții lor că nu s-au ascuns în cealaltă ladă.

PARTEA a II-a

4
SASHA

În drum spre Southampton

Sasha a auzit un râcâit ferm pe peretele cutiei.

— E cineva acolo? a întrebat o voce aspră.

— Da, au spus amândoi, în două limbi diferite.

— Mă voi întoarce când ajungem în afara apelor teritoriale, a spus vocea.

— Mulțumim, a spus Sasha. Au auzit zgomotul cizmelor îndepărtându-se, urmat la câteva minute mai târziu, de un zbang! puternic.

— Mă întreb…

— Nu vorbi, a șoptit Elena, e nevoie să ne conservăm energia. Sasha a dat din cap, deși de-abia dacă o zărea în întunericul dens.

Următorul zgomot pe care l-au auzit a fost huruitul unui piston uriaș pus în mișcare undeva sub ei. Acesta a fost urmat de o senzație de mișcare, în timp ce nava se desprindea de doc și începea să înainteze spre ieșirea din golf. Sasha nu știa cât va dura până vor trece de linia invizibilă pe care legea maritimă o recunoștea ca graniță cu apele internaționale.

— Mai sunt douăsprezece mile nautice până vom fi în siguranță, a spus Elena, răspunzând la întrebarea lui nepusă. Unchiul Kolea mi-a spus că va dura un pic peste o oră.

Care *este diferența dintre o milă pe uscat și o milă nautică* a vrut să întreba Sasha, dar a renunțat. S-a gândit la unchiul Kolea și tot ce putea face era să spere că era în siguranță. Oare îl găsise cineva pe Polyakov? Căuta deja să se răzbune? Sasha îi spusese unchiului să răspândească un zvon că prietenul său Vladimir pusese la cale fuga, ceea ce, spera el, îi va micșora șansele de a intra în KGB. S-a gândit la ținutul natal și la ceea ce-i va lipsi cel mai mult și chiar s-a întrebat dacă

Leningradul bătuse pe Torpedo Moscova și câștigase Cupa Sovietică. Vor trece ani până când va afla răspunsul la această întrebare.

Li s-a părut mult mai mult decât o oră până când au auzit pașii grei întorcându-se. O altă bătaie în cutie.

— Vă scoatem de-acolo imediat, a spus aceeași voce aspră.

Sasha a apucat-o de brațe pe mama lui și au ascultat cum sunt scoase cuiele, unul câte unul. În sfârșit, a fost ridicat capacul. Au tras aer în piept amândoi și, în fața ochilor au avut un bărbat scund, murdar, îmbrăcat într-o salopetă jegoasă, care le zâmbea.

— Bun venit la bord, a spus ei, după ce-a verificat că cele șase navete cu votcă erau intacte. Mă cheamă Matthews, a spus el, înainte de a-i oferi brațul Elenei. Ea s-a încordat pentru o clipă, apoi a apucat brațul oferit și-a ieșit nesigur din cutie. Sasha i-a dat lui Matthews valijoara și cutia de mâncare, apoi a ieșit și el din ladă.

— Mi s-a spus să vă duc pe amândoi pe punte, la căpitanul Peterson, a spus Matthews, apoi i-a condus la scara ruginită atașată pe o latură a calei.

Sasha a luat valiza mamei și a urcat ultimul scara. Cu fiecare treaptă, soarele strălucea mai puternic, apoi a privit în sus spre cerul albastru fără niciun nor. Când a pus în sfârșit piciorul pe punte, s-a oprit să privească o clipă înapoi spre orașul nașterii sale, pe care spera și se temea, în același timp, că-l vedea pentru ultima oară.

— Urmați-mă, a spus Matthews, în timp ce doi marinari începeau să coboare în cală să-și ia partea ce li se cuvenea.

Elena și Sasha l-au urmat pe Matthews spre treptele în spirală și au început să le urce, fără a se uita înapoi. Mergeau repede după el ca niște prepelicari supuși și, după câteva minute, au pășit pe punte, simțindu-se puțin amețiți.

Cârmaciul nu le-a aruncat o a doua privire, dar un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în uniformă albastru-închis, cu trei trese aurii pe mâneca hainei cu două rânduri de nasturi pe piept, s-a întors să-i întâmpine pe pasagerii clandestini.

— Bun venit la bord, doamnă Karpenko, a spus el. Cum îl cheamă pe flăcău?

— Sasha, *sir,* a răspuns flăcăul.

— Nu-mi spune sir. Domnule Peterson sau căpitane, va fi bine. Deci, doamnă Karpenko, fratele dumneavoastră mi-a spus că sunteți o bună bucătăreasă, așadar, hai să vedem dacă a exagerat.

— Este cea mai bună bucătăreasă din Leningrad, a spus Sasha.

— Adevărat? Dar tu, ce ne poți oferi, tinere, pentru că asta nu este o croazieră de plăcere. Toată lumea aflată la bord muncește.

— Poate servi la masă, a spus Elena, înainte ca Sasha să aibă șansa să se exprime.

— Asta la început, a spus căpitanul.

Cu siguranță, s-a gândit Sasha, care nu fusese niciodată într-un restaurant și în afară de curățatul mesei și spălatul de după cină rareori era de găsit în bucătărie.

— Matthews, cabina de lângă a lui Fergal e liberă? a întrebat căpitanul.

— Da, căpitane, dar e cam mică pentru două persoane.

— Atunci, pune-l pe băiat cu Fergal. Poate să doarmă pe priciul de sus și mama lui poate fi singură în cabină. După ce despachetează, du-i la bucătărie și prezintă-i echipajului, a adăugat el, aruncând o privire spre mica valijoară.

Sasha a remarcat faptul că această propoziție a adus un zâmbet pe buzele cârmaciului, cu toate că privirile lui rămăseseră fixate spre oceanul din față.

— Aye, aye, căpitane, a spus Matthews. Fără alte cuvinte i-a condus pe cei doi la scara în spirală, apoi pe puntea principală. Sasha a privit

din nou înapoi spre orizontul depărtat, dar nu mai era, de-acum, niciun semn de Leningrad.

L-au urmat pe Matthews de-a latul punții și au coborât o scară din ce în ce mai strâmtă până în măruntaiele vasului. Ghidul lor i-a condus pe un culoar prost luminat, oprindu-se în fața a două cabine alăturate.

— Aici veți dormi în timpul călătoriei.

Elena a deschis ușa cabinei ei și s-a uitat la becul care arunca un arc de lumină pe un pat strâmt. Zgomotul ritmic al motorului vaporului garanta că, deși nu dormise deloc în ultima săptămână, cu siguranță nu va dormi nici în următoarea.

Matthews a deschis ușa cabinei alăturate. Sasha a intrat și a găsit două paturi care acopereau aproape tot spațiul.

— Tu vei sta sus, a spus Matthews. Mă întorc într-o jumătate de oră și vă duc la bucătărie.

— Mulțumim, a spus Sasha, care s-a urcat imediat pe priciul său. Nu era cu nimic mai bun decât patul lui din Leningrad. Nu se putea stăpâni să nu se întrebe dacă a ales cutia bună.

***

— Ascultați cu atenție, a strigat cineva, pentru că nu voi spune asta decât o dată.

Toți s-au oprit din ce făceau și s-au întors cu fața spre șef, care stătea în centrul bucătăriei, cu mâinile în șolduri:

— Avem la bord o doamnă și ea va lucra cu noi. Doamna Karpenko este bucătăreasă cu experiență așa că o veți trata cu respectul pe care-l merită. Dacă face vreunul dintre voi vreo mișcare greșită, îl tai și-l dau la pescăruși. E clar?

— Fiul ei, Sasha, a continuat șeful, care călătorește și el cu noi, îl va ajuta pe Fergal în sufragerie. Gata, ne întoarcem la treabă. În câteva ore trebuie să servim cina.

Un tânăr palid, subțire, cu o claie de păr roșu, a traversat bucătăria și s-a oprit în fața lui Sasha.

— Eu sunt Fergal, a spus el. Sasha a dat din cap, fără un cuvânt. Uite care-i treaba, a continuat Fergal, punându-și mâinile în șolduri pentru că voi spune asta numai o dată. Eu sunt asistentul-șef și tu mi te vei adresa cu *„sir”*.

— Da, *sir,* a spus Sasha cu umilință.

Fergal a izbucnit în râs, a dat mâna cu noul recrut și a spus:

— Urmează-mă Sasha.

Sasha l-a urmat afară din bucătărie și în sus pe scara cea mai apropiată.

— Așadar, ce se așteaptă de la mine să fac? a întrebat el, odată ajuns sus.

— Ce ți se spune, i-a răspuns Fergal din capul scării. Sarcina noastră este să servim masa pasagerilor.

— Nava asta are pasageri?

— Numai o duzină. Suntem un vas cargo și, dacă ai mai mult de doisprezece pasageri intri în categoria vas de croazieră. Compania chiar are vreo două nave de linie, dar noi facem parte din flota lor de cargo, a adăugat el în timp ce a împins o ușă și a intrat într-o încăpere în care erau trei mese rotunde fiecare cu șase scaune.

— Dar sunt optsprezece locuri, a spus Sasha. Ai spus…

— Constat că ești atent, a spus Fergal cu un zâmbet. În afară de cei doisprezece pasageri, mai mănâncă în sufragerie și șase ofițeri, care au masa lor. Deci, prima noastră sarcină, a spus el trăgând un sertar de la un dulap mare și luând trei fețe de masă, este să așternem mesele pentru cină.

Sasha nu mai văzuse până atunci o față de masă și l-a urmărit cu privirile pe Fergal cum așterne cu îndemânare câte o față de masă pe fiecare din cele trei mese. S-a întors, apoi la dulap, a luat tacâmurile potrivite și a început să așeze fiecare loc de la masă.

— Nu sta acolo cu gura căscată. Ești asistentul meu, nu pasager.

Sasha a apucat niște cuțite, furculițe și linguri și a început să-și copieze mentorul, care a verificat fiecare loc ca să se asigure că totul este aliniat și așezat corect.

— Acum, cea mai importantă sarcină de care ești responsabil va fi să te ocupi de ascensorul pentru mâncăruri, a spus Fergal, după ce a pus câte două pahare în dreptul fiecărui loc și suportul cu sare și piper în centrul mesei.

— Ce-i ăla ascensor pentru mâncăruri?

— Tu. Dar, din fericire, avem un exemplar mai clar, chiar aici.

A traversat camera de-a lungul și a deschis o ușiță în perete lăsând la vedere o cutie pătrată cu două rafturi și o funie groasă pe o parte.

— Asta coboară în bucătărie, a spus Fergal, în timp ce trăgea de funie, și cutia a dispărut. Când mâncarea e gata, va fi trimisă sus cu primul fel pe care-l vei plasa pe bufet, de unde eu îl voi lua și îl voi servi. Nu vorbești cu nimeni decât dacă ești întrebat. Te adresezi întotdeauna oaspeților cu *sir* și *doamnă*. Sasha continua să aprobe dând din cap. Următorul lucru pe care-l avem de făcut este să-ți găsim o haină și o pereche de pantaloni care să ți se potrivească. Nu trebuie să arăți ca un arici de mare care a fost aruncat pe plajă, nu-i așa?

— Pot pune o întrebare? a spus Sasha.

— Dacă trebuie.

— De unde ești?

— Din Insula de Smarald, a spus Fergal.

Dar Sasha nu a făcut deloc pe deșteptul.

***

Bucătarul a tras cu ochiul spre Elena care făcea un sos din câteva resturi.

— Ai mai făcut asta și înainte, a spus el. Când termini, te ocupi de legume în timp ce eu mă ocup

de felul principal. S-a uitat la meniul prins cu o piuneză pe perete. Friptură de miel.

— Bineînțeles, *sir,* a spus Elena.

— Spune-mi Eddie, a adăugat bucătarul, după care s-a dus la frigider și a scos mielul sacrificat.

Odată ce Elena a terminat de pregătit legumele și le-a aranjat pe porții, Eddie a făcut inspecția.

— E bine că la Southampton ne părăsești, pentru că altfel s-ar putea să-mi caut eu slujbă, a spus el.

Eu sunt cea care își va căuta slujbă, a vrut Elena să-i spună, dar s-a mulțumit să întrebe:

— Ce să fac în continuare?

— Scoate din frigider somonul afumat și pregătește optsprezece porții. După asta pune-l în liftul pentru mâncare, sună clopotul și trimite-i-l lui Fergal.

— Liftul pentru mâncare? a întrebat Elena, părând uluită.

— Ah! În sfârșit, iată ceva ce nu știi, a spus el zâmbind și s-a îndreptat spre o gaură largă făcută în perete.

***

S-a auzit o sonerie.

— Primul fel e pe drum, a spus Fergal și, după câteva clipe, au apărut șase farfurii cu somon afumat. Sasha le-a așezat pe bufet și a trimis liftul înapoi. Descărca ultimele trei farfurii cu somon când s-a deschis ușa și au intrat doi ofițeri îmbrăcați elegant.

— Domnul Reynolds, inginerul-șef și casierul, domnul Hallett, a șoptit Fergal.

— Acesta cine este? a întrebat domnul Reynolds.

— Sasha, noul meu asistent, a spus Fergal.

— Bună seara, Sasha. Cred că trebuie să-ți mulțumim pentru jumătatea de duzină de baxuri de votcă și care, te asigur va fi foarte apreciată.

— Da, *sir,* a spus Sasha.

Ușa s-a deschis din nou și pasagerii au început să intre unul câte unui și să-și ocupe locurile.

Sasha nu se oprea din a trage funia în sus și în jos, după ce punea în lift conținutul cutiei de pe bufet. Fergal i-a servit pe cei cincisprezece bărbați și trei femei cu un farmec relaxat care, după cum o asigurase șeful pe Elena, veneau regulat pentru a săruta *Blarney Stone*[2]. Trebuia să-i explice și altceva noii lui asistente.

După o oră, după ce ultimul mesean plecase, Sasha s-a prăbușit pe cel mai apropiat scaun și a spus:

— Sunt epuizat.

— Nu încă, nu ești, a spus Fergal, râzând. Acum, trebuie să facem curat, înainte de a așterne mesele pentru micul dejun. Poți începe prin a da cu aspiratorul pe covor.

— Să dau cu aspiratorul?

***

Fergal i-a făcut o mică demonstrație cu ciudata mașinărie apoi s-a întors la așternerea meselor. Sasha era fascinat de aspirator, dar nu voia să recunoască faptul că nu mai văzuse așa ceva până atunci, deși asta era evident după felul cum lovea scaunele și picioarele meselor. Fergal l-a lăsat să se familiarizeze cu aspiratorul, în timp ce a aranjat masa pentru 18 locuri, pentru micul dejun.

— Asta-i tot pentru azi, a spus Fergal, așa că poți s-o ștergi, acum.

Sasha a pornit spre zona dormitoarelor și a bătut la ușa mamei lui. Nu a intrat până nu a auzit-o spunând „Intră!” Primul lucru pe care l-a remarcat când a intrat în cabina ei a fost că despachetase și valiza și cutia lui pentru mâncare. De asemenea, s-a gândit că încăperea arăta mult mai ordonată decât își amintea el.

— Cum e să fii chelner? a fost prima ei întrebare.

— Nu te oprești deloc din mișcare, a spus Sasha, dar e amuzant. Fergal pare să-i aibă pe toți sub control, chiar și pe căpitan.

Elena a râs.

— Da, mi-a spus șeful că a frânt mai multe inimi de-a lungul anilor și continuă s-o facă pentru că pasagerii stau rareori la bord mai mult de două săptămâni.

— Șeful cum e?

— Un profesionist vechi și atât de bun încât nu înțeleg ce face el pe o navă mică așa cum e aceasta. M-aș fi gândit că Barrington Line l-ar fi putut folosi de departe mult mai bine pe unul din vasele lor de croazieră. Cred că există vreun motiv pentru care nu o fac.

— Dacă există, Fergal îl știe cu siguranță, așa că voi afla înainte de a ajunge noi la Southampton, a spus Sasha.

5
ALEX

În drum spre New York

Când Alex a auzit închizându-se cala cargoului, a început să bată în peretele cutiei cu pumnii strânși.

— Suntem aici! a strigat el.

— Nu te pot auzi, a spus Elena. Unchiul Kolea mi-a spus că nu vor deschide cala până nu vor fi în afara apelor teritoriale sovietice.

— Dar… a început Alex să spună ceva, apoi a dat pur și simplu din cap, deși începuse să înțeleagă cum este să fii îngropat de viu. Dar gândurile i-au fost întrerupte de un zgomot neregulat al motorului, undeva chiar sub ei, urmat de o mișcare înainte. Au presupus că-și croiau drum spre ieșirea din golf, dar habar n-aveau cât va dura până vor putea spera să fie eliberați din închisoarea aleasă de ei înșiși.

Alex sperase să meargă la un meci de fotbal cu unchiul lui în acea după-amiază și sfârșise într-o cutie, împreună cu mama lui. S-a rugat tuturor zeilor ca unchiul său să fie în siguranță. Presupunea că până acum Polyakov fusese găsit, încerca oare să întoarcă nava înapoi? Îi spusese unchiului său să stârnească un zvon că prietenul lui, Vladimir, îl ajutase să fugă, ceea ce, spera el, îi va înlătura acestuia șansele de a intra în KGB. A început să se gândească la ce lăsase în urmă. Nu prea multe, a concluzionat el. Dar i-ar fi plăcut să știe rezultatul meciului dintre Leningrad și Torpedo Moscova, și se întreba dacă-l va afla vreodată.

În cele din urmă, a adormit pe jumătate, dar a fost trezit de un zgomot al ușii care s-a deschis cu un scârțâit, urmat de un sunet ca și cum bătea cineva în peretele unei lăzi alăturate.

A bătut cu pumnul în peretele închisorii lui, strigând:

— Suntem aici!

De data asta, mama nu a încercat să-l oprească.

Un minut mai târziu, a auzit două, sau să fi fost trei voci care vorbeau într-o limbă pe care a recunoscut-o. A așteptat cu nerăbdare și, când capacul cutiei s-a deschis, în sfârșit, a văzut trei bărbați înălțându-se deasupra.

— Puteți ieși, acum! a spus unul dintre ei în rusă.

Alex s-a ridicat și a ajutat-o pe mama lui să-și întindă trupul înțepenit. A luat-o de mână când și ea a sărit cu prudență, afară din cutie. A luat apoi valijoara și cutia cu prânzul și a sărit și el afară alăturându-i-se.

Cei trei lucrători îmbrăcați în salopete albastru-marin pătate cu ulei au tras cu ochiul în cutie pentru a se asigura că răsplata promisă era la locul ei.

— Veniți amândoi cu mine, a spus unul dintre ei, iar ceilalți doi au început să scoată navetele cu sticle de votcă.

Alex și Elena l-au urmat supuși pe bărbatul care le dăduse acest ordin, strecurându-se printre multe alte lăzi, până au ajuns la o scară agățată pe peretele calei. Alex a privit în sus să vadă cerul chemându-l și a început să creadă, pentru prima oară, că s-ar putea să fie în siguranță.

L-a urmat pe muncitor încet în sus pe scară, cu valijoara într-o mână, în timp ce mama ținea strâns sub braț cutia cu prânzul.

Alex s-a oprit pe punte și a tras adânc în piept aerul proaspăt marin. A privit înapoi înspre Leningrad, care arăta ca un sătuleț topindu-se sub soarele începutului înserării.

— Nu pierde timpul, a lătrat marinarul, în timp ce colegii lui treceau în grabă pe lângă ei, cărând fiecare câte o ladă cu sticle cu votcă.

— Bucătarului nu-i place să aștepte.

Au traversat împreună puntea și au coborât o scară în spirală în măruntaiele navei. Alex și Elena erau destul de năuci când au ajuns pe puntea inferioară, unde ghidul lor a rămas în picioare în fața unei uși pe care scria cu litere decolorate: „Dl Strelnikov, Bucătar Șef”.

Marinarul a deschis ușa grea lăsând la vedere cea mai mică bucătărie pe care-o văzuse vreodată Elena. Au intrat pentru a fi întâmpinați de un bărbat uriaș îmbrăcat cu o haină albă murdară, cu mai mulți nasturi lipsă, și cu pantaloni albaștri cu dungă care arătau de parcă tocmai se ridicaseră din pat. A început deja să desfacă dopul uneia dintre sticlele de votcă. A tras o înghițitură, după care a spus cu voce aspră:

— Fratele tău mi-a spus că ești o bucătăreasă bună. Ar fi bine să fie așa, altfel veți fi aruncați amândoi peste bord și va trebui să vă întoarceți înot acasă, unde, sunt convins că veți găsi câțiva oameni care vă așteaptă să vă spună bine ați venit înapoi.

Elena ar fi râs, dar nu era sigură dacă bucătarul glumea sau nu. După ce-a mai luat o înghițitură de votcă, acesta și-a întors atenția spre Alex.

— Și cu tine ce e? a întrebat el.

— El e chelner cu experiență, a spus Elena, înainte ca Alex să apuce să răspundă.

— Noi nu avem nevoie de așa ceva, a spus șeful. Poate să spele vasele și să curețe cartofii. Atâta vreme cât nu deschide gura, aș putea să-l las să mănânce o îmbucătură, două, la sfârșitul zilei. Alex era pe punctul să-și exprime protestul, când bucătarul a adăugat: Bineînțeles, dacă nu-ți convine, înălțimea ta, poți lucra la motoare și-ți poți petrece restul vieții aruncând cărbune în cuptorul în flăcări. Te las să alegi. Cuvintele „restul vieții” au fost ca o condamnare obsesivă pentru ei. Arată-le unde vor dormi, Karl, asigură-te că vor fi înapoi la timp să mă ajute să pregătesc cina.

Marinarul a dat din cap și i-a condus afară din bucătărie, înapoi pe scară în sus și pe punte. Nu s-a oprit din mers până nu a ajuns la o barcă de salvare stingheră care se legăna în bătaia brizei.

— Acesta este apartamentul regal, a spus el fără vreo sugestie de ironie. Dacă nu vă place, puteți dormi pe punte.

Elena s-a uitat înapoi, spre pământul natal, care aproape nu se mai vedea. A simțit deja că-i lipsește confortul sărăcăcios al apartamentului din Khrushehyovka. Gândurile i-au fost întrerupte de lătratul lui Karl:

— Nu-l faceți pe bucătar să aștepte, sau vom ajunge cu toții să regretăm lucrul acesta.

***

Mulți șefi își gustă, în anumite ocazii, mâncarea, în timp ce alții încearcă fiecare fel, dar pentru Elena a devenit curând clar că bucătarii de pe vapoare preferau să devoreze porții întregi între înghițiturile de votcă. A fost surprinsă că ofițerii lăsau la o parte restul echipajului, erau mereu hrăniți.

Bucătăria, căreia i se spunea cambuză, după cum avea să afle repede Elena, era atât de mică încât era aproape imposibil să nu te lovești de cineva sau de ceva dacă te mișcai indiferent în ce direcție, și atât de cald era înăuntru, încât Elena era udă de transpirație în câteva minute, după ce-și punea pe ea un halat nu foarte alb, care nu i se potrivea.

Strelnikov era un bărbat care folosea puține cuvinte și cele pe care le folosea prefațau, de obicei, un singur adjectiv.

Arăta de 50 de ani, dar Elena bănuia că nu avea decât 40. Probabil că avea o greutate de peste 300 de livre și că, în mod clar, își cheltuise o bună parte din salarii pe tatuaje. Elena îl urmărea cum stătea aplecat peste soba uriașă examinând

produsele, în timp ce asistentul său, un chinez mic, de vârstă nedeterminată, ghemuit într-un colț și cu capul plecat, curăța încontinuu cartofi.

— Tu îl vei ajuta pe domnul Ling, a lătrat șeful care uitase deja numele lui Alex, și tu, a continuat el, arătând spre Elena, vei pregăti supa. Vom afla curând dacă ești așa de bună, după cum afirma fratele tău.

Elena a început să verifice ingredientele. Unele resturi erau, în mod clar, strânse de pe farfuriile meselor anterioare. Mai era, de asemenea, un os ciudat de la un animal pe care nu l-a identificat imediat, os ce plutea într-o cratiță unsuroasă, dar ea și-a dat toată osteneala să salveze cât de cât puțină carne rămasă pe el. A aruncat resturile, ceea ce a adus o încruntare pe fața lui Strelnikov, pentru că nu exista obiceiul să se arunce ceva la coș.

— Unii dintre muncitori consideră oasele o delicatețe, a spus el.

— Numai câinii consideră oasele o delicatețe, a mormăit Elena.

— Și lupii de mare, a plesnit-o Strelnikov.

Strelnikov s-a concentrat asupra pregătirii felului principal al zilei, care, cum avea să descopere Elena, era felul principal din fiecare zi: pește cu cartofi prăjiți. Au fost prăjiți trei pești deodată într-o tigaie rotundă, mare și arsă în timp ce dl Ling, felia expert fiecare cartof, în momentul în care Alex termina unul de curățat de coajă. Elena a observat că, pe blat, fuseseră așezate numai trei farfurii de supă și trei farfurii pentru felul principal, toate diferite, deși la bord erau cel puțin douăzeci de membri ai echipajului. Strelnikov a lăsat puțin prăjitul pentru a gusta supa și nu a comentat. Elena a presupus că trecuse de primul test. Apoi, el a pus câte-o porție mare în fiecare din cele trei farfurii pentru supă, pe care dl Ling le-a pus pe-o tavă și le-a dus la popota ofițerilor. Când el a deschis ușa, Elena a văzut o

coadă lungă de figuri întunecate cu gamele în mâini, așteptând să fie servite.

— Numai un polonic fiecare, a grohăit Strelnikov, când primul muncitor și-a întins gamela.

Elena a îndeplinit ordinele lui și-a încercat să nu arate că a fost scârbită când a văzut că Strelnikov a pus peștele prăjit în aceleași gamele în care fusese supa. Un singur membru al echipajului a salutat-o cu un zâmbet cald și a spus chiar: „mulțumesc”, în limba ei maternă.

Odată ce ea și-a terminat treaba, douăzeci și trei de bărbați în total, bucătarul s-a întors la sobă și a început să frigă cele mai mari trei bucăți de pește, unul câte unul, după care le-a așezat pe farfuriile ofițerilor. Dl Ling a ales cei mai subțiri cartofi prăjiți pentru a-i pune alături de pește, apoi a pus farfuriile pe tavă și a părăsit bucătăria.

— Începe să cureți! a lătrat Strelnikov, cufundându-se în singurul scaun din încăpere, în timp ce se ocupa de o sticlă de votcă pe jumătate goală.

După ce dl Ling s-a întors cu farfuriile de supă goale, a început imediat să curețe oalele cele mari și cele două tigăi. Când l-a auzit pe Strelnikov sforăind, a zâmbit către Alex și a arătat spre o tigaie cu cartofi prăjiți neatinsă. Alex i-a devorat până la unu, în timp ce Elena continua să radă oalele. După ce a terminat, s-a uitat spre Strelnikov. Dormea dus așa că s-a strecurat împreună cu Alex din bucătărie și au pornit înapoi spre scara în spirală și pe punte.

Elena a început să-și despacheteze valijoara și să pună lucrurile ordonat, pe punte, când a auzit pași grei în spatele ei. Întorcându-se, a văzut un bărbat înalt, bine clădit care se apropia de ei. Alex a pus jos dicționarul, a sărit și s-a așezat între mama lui și gigantul care se apropia. Deși știa că ar fi o întrecere inegală, nu a intenționat să renunțe fără luptă. Dar următoarea mișcare a bărbatului i-a

surprins pe amândoi. S-a așezat cu picioarele încrucișate pe punte și le-a zâmbit.

— Mă cheamă Dimitri Balanchuk și, ca și voi, sunt un rus exilat, a spus el.

Elena s-a uitat cu mai multă atenție la Dimitri și și-a adus aminte că el era bărbatul care-i mulțumise pentru cină. I-a răspuns cu un zâmbet, și s-a așezat în fața lui. Alex și-a încrucișat mâinile la piept și a rămas în picioare.

— Vom ajunge la New York în 10 zile, aproximativ, a spus Dimitri cu o voce blândă, moale.

— Ai mai fost vreodată la New York? a întrebat Elena.

— Acolo locuiesc, dar consider încă Leningradul casa mea. Eram pe punte și v-am văzut când v-ați ascuns în ladă. Am vrut să vă avertizez să vă ascundeți în cealaltă ladă.

— De ce? a întrebat Alex. Am citit mult despre New York și deși este plin de gangsteri, pare interesant.

— Este destul de interesant, a spus Dimitri, deși există la fel de mulți gangsteri la Moscova ca și la New York, a adăugat el cu un zâmbet crispat. Dar nu cred că veți scăpa vreodată de pe acest vapor, fără ajutorul meu.

— Au de gând să ne trimită înapoi la Leningrad? a întrebat Elena, tremurând la gândul acesta.

— Nu. Yankeii vă vor primi bine, cu brațele deschise, mai ales că sunteți refugiați care vor să scape de comunism.

— Dar noi nu știm pe nimeni în America, a spus Alex.

— Acum știți, a spus Dimitri, pentru că eu fac orice ca să-i ajut pe compatrioții mei să scape de un regim rău. Nu, nu americanii vor fi problema voastră, Strelnikov este! Îi reduceți la jumătate treaba, așa că va face orice să vă oprească pe vapor.

— Dar cum ne poate el opri?

— În același fel în care face cu dl Ling, care s-a alăturat echipajului în Filipine, cu peste șase ani în urmă. De câte ori se apropie de un port, Strelnikov îl încuie în bucătărie și nu-l lasă să iasă până nu suntem din nou în larg. Și bănuiesc că este exact ce plănuiește și pentru voi.

— Atunci trebuie să spunem asta unui ofițer, a spus Elena.

— Ei nici măcar nu știu că sunteți la bord, a spus Dimitri. Chiar dacă știu, viața lor valorează mai mult și nu merită să-l supere pe Strelnikov. Dar nu intrați în panică, pentru că eu am o idee care, sper, îl va face pe bucătar să sfârșească încuiat în propria lui bucătărie.

***

Cu toate că era epuizată, a durat ceva timp până Elena a adormit pentru că nu se putea obișnui cu întunecimea și cu legănatul bărcii de salvare. După ce-a reușit să doarmă o oră sau două, a deschis ochii și l-a văzut pe dl Ling în picioare, lângă ea. A sărit din barcă și l-a trezit pe Alex, care dormea tun, pe punte. L-au însoțit pe dl Ling la bucătărie, găsind drumul numai cu ajutorul luminii lunii.

Era clar că nu vor vedea soarele în următoarele zece zile. Micul dejun a constat în două ouă și fasole pe pâine prăjită, pentru ofițeri, servite în aceleași trei farfurii din seara trecută, cu cești de cafea neagră, în timp ce echipajul a primit două felii de pâine cu grăsime și o cană de ceai, fără niciun pic de zahăr. Abia au terminat Elena, Alex și dl Ling să curețe după micul dejun, că a trebuit să înceapă să pregătească prânzul, în timp ce Strelnikov își făcea siesta de dimineață. A dormit mai mult decât dormise Elena în noaptea trecută.

Elena și Alex au avut o scurtă pauză după prânz dar n-au avut voie să se întoarcă pe punte, pentru că Strelnikov nu dorea ca ofițerii să afle de

existența lor la bord. Au stat singuri pe coridor, sprijiniți de perete, întrebându-se cum ar fi fost dacă s-ar fi ascuns în cealaltă ladă de lemn.

6
SASHA

În drum spre Southampton

Spre sfârșitul primei lor săptămâni petrecute la bord, Sasha stăpânea așa de bine liftul încât găsea chiar timp să-l ajute pe Fergal să servească pasagerii, deși nu avea voie să se apropie de masa căpitanului. Îndată ce terminau de așezat masa pentru micul dejun, Sasha se ducea la cabina mamei lui și o regala cu ce-i auzise vorbind pe pasageri și cu ce le spusese el.

— Dar știam că n-ai voie să vorbești cu pasagerii.

— Nu am voie, dar, dacă-mi pun întrebări, am voie să le răspund. Așa că, acum, știu toți că tu lucrezi la bucătărie și cauți slujbă în Anglia și dacă nu găsești una până când acostăm la Southampton, nu ni se va permite să intrăm în țară și va trebui să rămânem la bord. Și vestea rea este următoarea: Odată ce preiau încărcătura și noii pasageri au urcat la bord, pornesc direct spre Leningrad.

— Normal că nu putem risca. Și-a arătat vreunul dintre pasageri cel mai mic interes cu privire la nevoia noastră?

— N-a ciripit niciunul.

— Ce înseamnă asta?

— Este în dialect londonez; înseamnă că rimează cu *cockney.*

— Și *cockney*? Ce este?

— Este cineva care s-a născut în sunet de clopote.

— Cum adică?

— Habar n-am. Dar Fergal știe.

— Sunt pasageri englezi la bord? a întrebat Elena.

— Numai patru și rareori vorbesc unul cu altul, ca să nu mai spunem că nici nu bagă în seamă pe

unul care e chelner. Sunt încrezuți.

— N-am auzit niciodată acest cuvânt.

— Fergal îl folosește mult, în special când se referă la englezi. L-am căutat în dicționar. Înseamnă distant și rece în modul de a fi neprietenos.

— Poate că sunt numai timizi, a sugerat Elena.

***

Cu numai trei zile înainte de acostarea vaporului la Southampton, șeful a informat-o pe Elena că dl Hallett, contabilul, vrea s-o vadă când vine la serviciu.

— Ce-am greșit? a întrebat ea, neliniștită.

— Nimic. De fapt, bănuiesc că este exact invers.

Îndată ce bucătarul a dat liber personalului, după prânz, Elena s-a dus direct la biroul contabilului; a bătut la ușă și când a auzit o voce spunând „Intră!”, a intrat.

Înăuntru a găsit doi bărbați așezați de o parte și de alta a unui birou generos. S-au ridicat amândoi în picioare și contabilul, îmbrăcat în uniformă albă cu două trese aurite pe mâneci, a așteptat să se așeze și ea, apoi i l-a prezentat pe domnul Moretti și i-a explicat că el era un pasager care ceruse s-o întâlnească.

Elena s-a uitat cu mai mare atenție la domnul mai în vârstă, îmbrăcat cu un costum din trei piese. I s-a adresat în engleză cu un ușor accent căruia nu i-a găsit locul. A întrebat-o ce lucrase la Leningrad și cum a ajuns la bordul navei.

Ea i-a povestit aproape tot ce se întâmplase în ultima lună, inclusiv cum murise soțul ei, dar nu a spus nimic despre cum fiul ei aproape că-l ucisese pe șeful KGB-ului din localitate.

Când dl Moretti a terminat de pus întrebări, Elena habar n-avea ce impresie îi făcuse, deși el îi acordase un zâmbet cald.

— Vă mulțumesc, doamnă Karpenko, a spus dl Hallett, asta-i tot pentru moment.

Cei doi bărbați s-au ridicat din nou în picioare și ea a ieșit din birou.

S-a întors în cabina ei, zăpăcită; Sasha o aștepta acolo. După ce i-a relatat interviul cu dl Moretti, el a spus:

— Trebuie să fie un italian care știe un restaurant într-un loc numit Fulham. Știu că a vrut să se întâlnească cu bucătarul-șef și cu Fergal, așa că ține-ți degetele încrucișate, mamă!

— De ce Fergal?

— Vrea să afle cum mă descurc în sufragerie. Cred că speră să obțină doi la preț de unul. Fergal are de gând să-i spună că sunt cel mai bun asistent pe care l-a avut vreodată.

— Tu ești singurul pe care l-a avut vreodată.

— Un detaliu minor pe care Fergal nu-l va menționa.

***

Întâlnirea cu bucătarul-șef și cu Fergal probabil că mersese bine, pentru că dl Moretti a cerut s-o vadă încă o dată pe Elena și le-a oferit la amândoi, Elenei și lui Sasha, o slujbă în restaurantul lui din Fulham.

— Zece lire pe săptămână, cu cazare deasupra localului, a spus el.

Elena nu știa unde era Fulham sau dacă salariul era unul bun, dar a acceptat fericită singura ofertă pe care o putea obține, dacă nu voiau să se întoarcă direct la Leningrad.

Contabilul i-a pus apoi mai multe întrebări despre motivul pentru care cereau azil, în timp ce completa un formular oficial lung pentru Serviciul de Imigrări.

După ce-a verificat fiecare punct din formular, el și dl Moretti au semnat jos, dându-și acordul să fie sponsorii ei.

— Succes, doamnă Karpenko, a spus contabilul, înmânându-i formularul completat domnului Moretti. Ne veți lipsi și, dacă lucrurile nu merg bine, întotdeauna puteți obține o slujbă la Barrington Line.

— Drăguț din partea dumneavoastră, a spus Elena.

— Dar să sperăm că nu va fi cazul, pentru binele dvs., doamnă Karpenko. Nu uitați să vă luați salariile, înainte de a pleca.

— Mă plătiți? a întrebat Elena neîncrezătoare.

— Bineînțeles.

Contabilul i-a dat două plicuri maro. Apoi a mers la ușa biroului, a deschis-o și a spus:

— Să sperăm că nu ne vom mai vedea niciodată, doamnă Karpenko.

— Vă mulțumesc, domnule Hallett, a spus Elena care s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe amândoi obrajii, ceea ce l-a lăsat fără grai pe contabil.

S-a dus direct la cabină, nerăbdătoare să-i spună lui Sasha ce se întâmplase. Când a deschis ușa, a fost surprinsă și încântată. Încântată să-l găsească pe fiul ei așteptând-o și surprinsă să vadă pe pat un pachet voluminos.

— Ce-i cu ăsta? a întrebat ea, uitându-se cu atenție la pachetul bombat, învelit în hârtie maro și legat cu sfoară.

— Habar nu am, a spus Sasha, dar era aici când am venit de la muncă.

Elena a desfăcut sfoara și a îndepărtat ușor hârtia în care era ambalat pachetul. A căscat gura când a văzut hainele care s-au împrăștiat pe pat împreună cu o carte de vizită pe care era scris: *Vă mulțumim la amândoi și noroc!* Era semnată de toți membrii echipajului, inclusiv de căpitan. Elena a izbucnit în lacrimi:

— Cum ne vom revanșa vreodată?

— Fiind cetățeni model, dacă-mi amintesc bine cuvintele căpitanului, a spus Sasha.

— Dar încă nu suntem cetățeni și vom rămâne apatrizi până când autoritățile pentru imigrație vor fi convinse că suntem refugiați politic veritabili și că avem slujbe de-adevăratelea.

— Atunci să sperăm că sunt puțin mai prietenoși decât englezii pasageri la bord, pentru că dacă nu sunt, vom ajunge să aflăm sensul exact al cuvântului „încrezut”.

— Și bucătarul este englez, a spus Elena și nu se putea să fie mai cumsecade. Și-a cerut chiar scuze că nu și-a putut permite să fie unul dintre sponsorii mei.

— N-ar fi îndrăznit să facă asta, a spus Sasha. Există un mandat pentru el. Ori de câte ori vaporul acostează în Southampton, trebuie să rămână la bord. Fergal mi-a spus că se încuie singur în bucătărie și nu reapare decât după ce vaporul a ieșit din golf.

— Sărmanul, a spus Elena.

Sasha a decis să nu-i spună mamei lui motivul pentru care Poliția Britanică voia să-l aresteze pe Eddie.

Elena și Sasha s-au alăturat domnului Moretti pe puntea pasagerilor, în dimineața următoare, dar nu înainte ca Sasha să aspire în sufragerie și Elena să lase bucătăria fără cea mai mică pată.

— Magnifico! a spus dl Moretti când a văzut-o pe Elena îmbrăcată cu rochia cea nouă. Când ți-ai făcut timp să mergi la cumpărături? a glumit el.

— Echipajul a fost așa de generos, a spus Elena. Dar nu spuneți nimic despre jeanșii lui Sasha? a șoptit ea. Fergal nu e ca el de înalt și el este încă în creștere. Dar nu contează dacă nu vor avea nevoie de ață și ac.

Dl Moretti a zâmbit când Sasha s-a rezemat de balustradă și a început să-i urmărească cu privirea pe doi docheri care strângeau una din frânghiile grele ale navei răsucind-o în jurul unui bolard și încercând să-o fixeze bine.

— Să sperăm că autoritățile de la Imigrări sunt la fel de înțelegătoare, a spus dl Moretti, luându-și bagajul și îndreptându-se spre pasarela de debarcare, urmat de Elena și Sasha. Dar aveți un lucru în favoarea voastră – britanicii urăsc comuniștii la fel de mult cât îi urâți și voi.

— Credeți că ne vor permite intrarea? a întrebat Elena neliniștită când au pășit pe doc.

— Mulțumită contabilului, putem fi încrezători că formularele au fost completate corect, așa că n-avem decât să ținem degetele încrucișate.

— Să ne încrucișăm degetele? a repetat Sasha.

— Sperăm că suntem norocoși, a spus dl Moretti. Acum, ține minte, Sasha, să nu vorbești decât dacă ești întrebat și, dacă ofițerul de la imigrări îți adresează vreo întrebare, să spui numai da, *sir,* sau nu *sir,* trei bagaje pline, *sir.*

Elena a izbucnit în râs. Sasha nu se putea stăpâni să nu se uite în jurul lui, în timp ce înaintau pe doc. Unele clădiri arătau de parcă fuseseră construite recent, altele ca și cum abia scăpaseră din război. Localnicii păreau relaxați și nimeni nu avea capul plecat, femeile aveau îmbrăcăminte colorată și stăteau de vorbă cu bărbații ca de la egal la egal.

Sasha hotărâse deja că vrea să trăiască în țara asta.

Dl Moretti s-a îndreptat spre o clădire mare din cărămidă cu un singur cuvânt săpat în piatră deasupra ușii: IMIGRĂRI.

Când au intrat au fost întâmpinați de două indicatoare: BRITANICI și NEBRITANICI. Elena și-a încrucișat degetele când s-au așezat la coada lungă și nu se putea stăpâni să nu se întrebe dacă se vor întoarce pe vaporul cu destinația Leningrad cu mult înainte ca soarele să apună peste ce a rămas din Imperiul Britanic.

Sasha privea cum cei cu pașapoarte britanice aveau parte de o verificare superficială și de un zâmbet. Nici chiar turiștii nu așteptau mai mult de

câteva minute. Familia Karpenko era pe punctul să afle cum îi tratau britanicii pe cei care nu aveau pașaport.

— Următorul! a spus o voce.

Dl Moretti a făcut un pas înainte și i-a dat pașaportul ofițerului de la Imigrări care l-a cercetat cu atenție și i l-a înapoiat. Apoi dl Moretti i-a înmânat mai multe foi împreună cu două fotografii, înainte de a-i prezenta pe protejații săi. Oficialul n-a zâmbit în timp ce dădea încet paginile și, la sfârșit, a examinat fotografiile celor doi solicitanți care stăteau în picioare în fața lui. Dl Moretti era încrezător că era ca să-l cităm pe contabil, „clar ca bună ziua”, dar se întreba dacă documentele prezentate erau suficiente.

Elena devenea mai neliniștită cu fiecare minut, în timp ce Sasha părea nerăbdător să afle ce este dincolo de barieră. În cele din urmă, ofițerul și-a ridicat privirile și le-a făcut semn posibililor imigranți să se apropie. Elena era mulțumită că nu erau îmbrăcați în vechile lor haine.

— Vorbiți engleza? a întrebat-o ofițerul pe Elena.

— Puțin, *sir,* a răspuns Elena, emoționată.

— Aveți pașaport, doamnă Karpenko?

— Nu, *sir.* Comuniștii nu permit nimănui să călătorească în afara țării, nici pentru a-și vizita rudele, așa că eu și fiul meu am fugit fără hârtii.

— Îmi pare rău să vă spun, a început ofițerul – inima Elenei s-a făcut mică – că, date fiind circumstanțele nu pot să autorizez decât vize temporare, perioadă în care veți solicita statutul de refugiat la Serviciul Imigrări, și vă pot garanta că vi se va oferi. Elena și-a lăsat capul în jos. Și, a continuat ofițerul, va trebui să respectați câteva condiții cât timp se lucrează la cererea voastră de obținere a cetățeniei. Dacă nu reușiți să îndepliniți vreuna din ele, veți fi deportați înapoi la – s-a uitat în formular – Leningrad.

— Unde vor fi puși în închisoare pentru tot restul vieții lor, a spus dl Moretti. Sau mai rău, a adăugat el.

— Fiți sigur că se va ține cont de aceasta când cererile lor vor ajunge la Serviciul de Imigrări, a spus ofițerul și pentru prima dată, le-a zâmbit Elenei și lui Sasha și le-a spus: „Bine ați venit în Marea Britanie”.

— Vă mulțumim, a spus dl Moretti, înainte ca Elena să poată spune ceva. Dar am putea ști care sunt condițiile ce trebuie respectate?

— Doamna Karpenko și fiul ei trebuie să se prezinte la cea mai apropiată secție de poliție o dată pe săptămână în următoarele șase luni. Dacă nu fac lucrul acesta, se va emite un ordin de reținere și, când vor fi prinși, vor fi plasați într-un centru de detenție. În cazul acesta, se pot aștepta ca cererile lor să fie refuzate. Aș adăuga, domnule Moretti că, în calitatea de sponsor al lor, veți fi responsabil de ei tot timpul și, dacă vreunul va încerca să se ascundă, nu numai că va trebui să plătiți o amendă serioasă, ci există posibilitatea să fiți trimis la închisoare pentru nu mai puțin de șase luni.

— Înțeleg perfect, a spus dl Moretti.

— Și, dacă ceva din cele afirmate în cerere se dovedește a fi inventat…

— Inventat? a întrebat Elena.

— Inexact. Dacă va fi cazul, cererea va fi respinsă, automat.

— Dar eu am spus numai adevărul, a protestat Elena.

— Atunci n-aveți de ce să vă temeți, doamnă Karpenko. I-a înmânat dlui Moretti o cărțulie. Veți găsi aici tot ce trebuie să știți.

Elena s-a înfiorat și s-a întrebat dacă se ascunseseră în lada care trebuia.

— Vă pot asigura, domnule ofițer, că doamna Karpenko și fiul ei vor fi cetățeni model, a spus Moretti.

— Și tânărul va lucra tot în restaurantul dvs., domnule Moretti? a întrebat ofițerul.

— Nu, *sir,* a spus Elena cu fermitate. Vreau să-și continue studiile.

— Atunci va trebui să-l înscrieți pe băiat la cea mai apropiată autoritate școlară locală. Elena a dat din cap aprobator, deși n-avea nicio idee despre ce vorbea el. Pentru prima dată, ofițerul și-a îndreptat atenția spre Sasha, uitându-se la gleznele lui. După cum văd, crești repede, a spus el. Sasha și-a amintit cuvintele domnului Moretti și n-a spus nimic. Va trebui să muncești mult când vei merge la noua ta școală, dacă vrei să ai succes în țara asta, a spus ofițerul, acordându-i un zâmbet călduros tânărului imigrant.

Sasha i-a zâmbit la rândul lui și i-a spus:

— *Yes, sir, no, sir, three bags full sir…* Da, *sir,* nu *sir,* trei genți pline, *sir…*

7
ALEX

În drum spre New York

Alex privea la nenumăratele mile de mare neîntreruptă și se întreba dacă va mai vedea vreodată pământul, dar mama lui părea că tocmai se obișnuise cu slujba ei. Meniul nu varia de la o zi la alta, așa că Elena a intrat rapid în rutina simplă și a început să-și asume din ce în ce mai multe responsabilități, în timp ce siestele lui Strelnikov deveneau din ce în ce mai lungi.

Ea și Alex așteptau cu nerăbdare să fie liberi, în fiecare seară, când li se alătura Dimitri și, pe punte, le povestea mai multe despre „mărul cel mare" și despre micul apartament din Brighton Beach, Brooklyn.

Elena i-a povestit lui Dimitri despre soțul ei și despre fratele ei Kolea și de ce maiorul Polyakov a fost motivul fugii lor. Alex îl urmărea atent cu privirea pe Dimitri și nu știa de ce avea sentimentul că prietenul rus știa exact cine era Polyakov și chiar s-a întrebat dacă nu-l puneau în pericol pe unchiul lui. Dar subiectul care continua să-i preocupe era cum vor coborî de pe vapor Elena și Alex, când vor acosta la New York. Alex a acceptat împotriva voinței lui faptul că fără ajutorul lui Dimitri, nu vor reuși niciodată.

— Ce vom face dacă Strelnikov ne va încuia în bucătărie în timp ce nava e descărcată? a întrebat Elena.

— Mai sunt câteva sticle de votcă rămase, despre care el nu știe, a spus Dimitri, și ele ar apărea, ca prin minune, în bucătărie, cu o zi înainte de sosirea noastră la New York. Cu puțin noroc, când el se va trezi, noi vom fi în drum spre Brooklyn.

***

În următoarea săptămână, Elena și Alex au lucrat ore fără număr, nu s-au plâns niciodată de asta, deși bucătarul-șef rareori se ridica de pe scaun.

Cu numai câteva zile înainte, Strelnikov a terminat votca ceea ce însemna că nu va mai dormi așa de ușor și amândoi trebuiau să-i suporte furiile.

Așa cum promisese Dimitri, în după-amiaza dinainte de sosirea la New York, în timp ce Strelnikov își făcea siesta, au apărut câteva sticle cu votcă. Elena a trebuit să se ocupe de pregătitul prânzului pentru că în momentul în care Strelnikov s-a trezit și a văzut sticlele alături de el, a deschis imediat una și a tras mai multe înghițituri, înainte de a întreba:

— De unde au apărut astea?

Dl Ling a ridicat din umeri și a continuat să taie cartofii, în timp ce Elena gusta supa. Strelnikov era mai interesat să termine prima sticlă decât să pregătească prânzul. Elena continua să se minuneze de cât de mult putea bea omul fără să i se facă rău, și abia după cină, acesta s-a prăbușit în scaun și a adormit tun.

Elena și Alex s-au strecurat din bucătărie și s-au îndreptat spre punte, dar n-au putut dormi pentru că s-au tot uitat să vadă apărând la orizont Manhattan-ul, devenind mai încrezători că planul lui Dimitri va funcționa. Dar exact când soarele s-a arătat la orizont, în spatele lor a început să răcnească o voce:

— Credeați că ați scăpat, nu?

S-au întors și l-au văzut pe Strelnikov deasupra, agitând un satâr. Alex a sărit în picioare și s-a uitat fix la el, sfidător.

— Ești invitatul meu, a spus bucătarul-șef. N-ai fi primul și după ce-ți vor aduna pescărușii oscioarele, te pot asigura că nimeni nu-ți va simți lipsa, în afară de mama ta.

Alex nu s-a clintit. În spatele lor, zgârie-norii New Yorkului își făceau apariția la orizont. Atenția lui Strelnikov a fost atrasă de cutia pentru prânz a lui Alex. S-a înclinat, a deschis-o, și și-a băgat în buzunar economiile lor. A luat apoi valiza Elenei și după o examinare superficială a vărsat conținutul peste bord.

— Nu veți mai avea nevoie de astea, a mârâit el.

Alex a refuzat totuși să se miște până când Strelnikov a apucat-o de braț pe Elena, i-a pus lama satârului la gât și a început s-o tragă pe scară în jos, Alex neputând face altceva decât să-i urmeze.

Când au ajuns la puntea inferioară, Strelnikov s-a dat într-o parte și i-a ordonat lui Alex să deschidă ușa bucătăriei, i-a împins pe amândoi înăuntru și a trântit ușa în urma lor. Elena a izbucnit în lacrimi când a auzit cheia învârtindu-se în ușă.

Dl Ling stătea pe scaunul bucătarului șef, ocupat cu o sticlă de votcă rămasă de la Strelnikov. Nici măcar nu a aruncat vreo privire în direcția lor, a scos ultimul strop de votcă și a adormit instantaneu.

Sunetul cornurilor de ceață, care semnalizau sonor intrarea în golf reverbera până în bucătărie, dar Elena și Alex n-aveau nicio putere să facă ceva. Au simțit cum vaporul încetinește și, în cele din urmă s-a oprit cu zgomot. Dl Ling continua să sforăie liniștit în timp ce Elena și Alex stăteau neajutorați pe podea, conștienți că Strelnikov nici măcar nu va trebui să-i încuie în bucătărie, când vaporul se va întoarce la Leningrad.

A trecut o oră, poate două, până când dl Ling s-a mișcat, în sfârșit. S-a întins, s-a ridicat încet de pe scaunul șefului bucătar și s-a îndreptat spre locul lui de lucru. Dar, în loc să înceapă să curețe încă o căldare de cartofi, a îngenuncheat, a ridicat o scândură din podea și a cotrobăit cu mâna dedesubt. Peste câteva minute, pe fața lui a apărut un zâmbet larg. A traversat fără grabă bucătăria, a

introdus cheia în broască, a răsucit-o și a deschis ușa.

Elena și Alex s-au ridicat, privindu-l uluiți. Într-un târziu, Alex a spus:

— Trebuie să mergi cu noi.

Dl Ling s-a înclinat:

— Nu, nu posibil. Asta-i casa mea.

Erau primele cuvinte pe care le rostise până atunci. A închis ușa în urma lor și au auzit din nou cheia răsucindu-se în broască.

Alex a urcat cu prudență scara. Când a ajuns în capătul ei, a privit în jur de parcă ar fi fost un periscop de submarin în căutarea unui dușman. A așteptat puțin până s-a convins că Strelnikov și restul echipajului merseseră pe țărm lăsând la bord un echipaj redus ca număr.

S-a aplecat și i-a rostit mamei:

— Văd pasarela ce duce la doc. Când spun eu „acum!" urmează-mă și, în niciun caz, să nu te oprești.

Alex a mai așteptat câteva secunde și, cum nimeni nu a apărut, a urcat pe punte și a început să meargă cu viteză, fără însă să alerge, înspre pasarelă, uitându-se din când în când înapoi să se asigure că Elena ține ritmul cu el. Când a ajuns la capătul pasarelei, a auzit pe cineva somându-i:

— Stop! Voi doi!

Mama a alergat în urma lui.

El a privit la pod și a văzut un ofițer semnalizând cu frenezie spre doi muncitori care descărcau o ladă din cală. Aceștia s-au oprit imediat din ce făceau, dar Alex era deja la jumătatea pasarelei. Când a ajuns pe doc, a privit înapoi și a văzut doi membri ai echipajului alergând spre ei, în vreme ce Elena înțepenise alături de el. Apoi, a auzit pași venind din spate și a strâns din pumni, deși știa că nu mai avea nicio șansă.

— Nu vor fi probleme, a spus Dimitri liniștit, așezându-se alături de Alex. Cei doi muncitori s-au

oprit brusc când l-au văzut pe Dimitri. Au ezitat vreo două secunde și apoi s-au retras și s-au urcat înapoi pe pasarelă.

— Doi tipi amabili, a spus Dimitri. Adevărul este că preferă să piardă vreo două zile de salariu decât vreo doi-trei dinți.

— Acum ce facem? a întrebat Alex.

— Urmați-mă, a spus Dimitri și a pornit imediat, în mod clar știind exact încotro mergea. Elena l-a apucat pe Alex de mână. Fiul ei nu-și putea ascunde emoția la perspectiva de a trăi în America.

Alex a remarcat că mai mulți pasageri de pe alte vase se îndreptau în direcție opusă. Unii cărau valize de piele, alții împingeau trolere și unul sau doi erau ajutați de hamali. Elena și Alex nu aveau niciun bagaj. Tot ce le aparținuse fusese furat sau aruncat peste bord de către Strelnikov.

Au mers în urma lui Dimitri în timp ce se îndreptau spre o clădire impunătoare de piatră care anunța, cu litere albe groase deasupra intrării, că este clădirea IMIGRĂRI.

Când a intrat în clădire, Elena a rămas țintuită în loc, privind cu neîncredere la cozile lungi de oameni fără apartenență la un stat vorbind în atât de multe limbi diferite, dar care sperau cu toții un singur lucru: să li se permită să treacă dincolo de barieră și să intre într-o lume nouă.

Dimitri s-a așezat la cea mai scurtă dintre cozi și le-a făcut semn Elenei și lui Alex să i se alăture. Alex n-a ezitat, dar Elena a rămas înțepenită pe loc, nemișcată ca o statuie.

— Ține locul până mă duc eu s-o aduc pe mama ta, a spus Dimitri.

— Elena, i-a spus el când a ajuns lângă ea, vrei să te întorci în Rusia?

— Nu, dar…

— Treci la coadă i-a spus Dimitri, ridicând pentru prima oară vocea.

Elena arăta încă neconvinsă ca și cum căuta care-i cel mai mic dintre două rele. În cele din urmă, Dimitri a spus:

— Dacă nu vii nu-ți vei mai vedea niciodată fiul, pentru că el cu siguranță nu se va întoarce la Leningrad. Împotriva voinței ei, Elena i s-a alăturat lui Alex la coadă.

Acesta abia aștepta să înainteze, dar a trebuit să urmărească minutarul negru al unui ceas de perete masiv, înconjurând de trei ori cadranul, până au ajuns ei, în sfârșit, în fruntea cozii.

Și-a umplut timpul amețindu-l pe Dimitri cu întrebări referitoare la ce să se aștepte odată ce trec de linia albă. Dimitri era mai interesat să se asigure că povestea lor este clară înainte să fie interogați de un ofițer de la Imigrări care ar auzi totul.

Elena era convinsă că atunci când vor auzi povestea ei ciudată va fi condusă direct la vapor și dată pe mâna lui Strelnikov, va călători apoi spre Leningrad unde o va întâmpina pe doc, maiorul Polyakov.

— Fiți atenți să nu vă abateți de la istoria cu care am fost de acord, le-a șoptit Dimitri.

— Următorul! a strigat o voce.

Elena a intrat nesigură, ochii ei nedezlipindu-se de la bărbatul așezat pe un scaun înalt la un birou de lemn, îmbrăcat în uniformă albastru-închis cu trei stele pe revere. Pentru Elena, uniformele însemnau un singur lucru: necazuri. Și cu cât mai multe stele la rever, cu atât mai multe necazuri. În timp ce ea se apropia de birou, Alex a depășit-o și i-a oferit ofițerului un zâmbet larg care a fost întâmpinat de o ridicare din sprâncene. Dimitri l-a împins înapoi.

— Sunteți o familie? a întrebat ofițerul.

— Nu, *sir,* a răspuns Dimitri. Eu sunt cetățean american de 8 ani, a confirmat el și i-a prezentat pașaportul.

Ofițerul a întors paginile cu migală, a verificat datele și ștampilele, apoi i l-a dat înapoi. A deschis

un sertar al biroului, a scos un formular, l-a pus pe blat și a ales un creion. Și-a întors atenția spre femeia din fața lui, care părea că tremură.

— Numele întreg!

— Alexander Konstantinovici Karpenko.

— Nu al tău, a spus ofițerul ferm și a indicat-o cu creionul pe Elena.

— Elena Ivanova Karpenko.

— Vorbești engleza?

— Da, sir.

— De unde vii?

— Leningrad, Uniunea Sovietică.

Ofițerul a completat câteva căsuțe pe formular, apoi a continuat:

— Ești soțul doamnei? l-a întrebat pe Dimitri.

— Nu, sir. Doamna Karpenko este verișoara mea și fiul ei, Alex, e nepotul meu.

Elena a respectat indicațiile lui Dimitri și nu a spus nimic, pentru că nu voia să mintă.

— Și soțul tău unde este? a întrebat-o ofițerul, din nou îndreptând creionul spre ea.

— A fost… a început Dimitri.

— Am întrebat-o pe doamna Karpenko, nu pe tine, a spus ofițerul, la fel de ferm.

— KGB-ul mi-a ucis soțul, a spus Elena, incapabilă să-și mai stăpânească lacrimile.

— De ce? a întrebat ofițerul. Era un criminal?

— Nu! a spus Elena, înălțându-și sfidător capul. Konstantin a fost un om cumsecade. A fost supervizor la docuri în Leningrad și l-au ucis când a vrut să organizeze un sindicat.

— În Uniunea Sovietică se ucide pentru asta? a întrebat ofițerul cu neîncredere.

— Da, a spus Elena, plecându-și încă o dată capul.

— Cum ați reușit, tu și fiul tău, să evadați?

— Fratele meu, care lucrează tot la docuri, ne-a ajutat să ne ascundem pe un vapor cu destinația America.

— Cu ajutorul vărului vostru, fără îndoială, a spus ofițerul, ridicând o sprânceană.

— Da, a spus Dimitri. Fratele ei, Kolea, este un bărbat curajos și cu ajutorul lui Dumnezeu, îl vom scoate și pe el de acolo, pentru că urăște comunismul la fel de mult ca și noi.

Menționarea ajutorului lui Dumnezeu și a urii împotriva comunismului a adus un zâmbet pe fața ofițerului. A mai completat niște căsuțe pe formular.

— Ai intenția să acționezi ca un sponsor pentru doamna Karpenko și fiul ei? l-a întrebat ofițerul pe Dimitri.

— Da, *sir,* a răspuns fără ezitare, Dimitri. Va locui în casa mea din Brighton Beach și cum Elena este o bucătăreasă excelentă, nu va fi greu să-și găsească o slujbă.

— Și băiatul?

— Vreau să-și continue studiile, a spus Elena.

— Bun, a spus ofițerul, care, în sfârșit, și-a întors atenția spre Alex. Cum te cheamă?

— Alexander Konstantinovici Karpenko, a spus el cu mândrie.

— Și ai muncit serios la școală?

— Da, *sir*. Am fost premiant.

— Deci, vei ști să-mi spui care este numele președintelui Statelor Unite.

— Elena și Dimitri păreau neliniștiți.

— Lyndon B Johnson, a spus Alex fără ezitare. Cum să fi uitat el numele bărbatului pe care Vladimir i-l descrisese ca pe cel mai mare dușman al Uniunii Sovietice, ceea ce pe Alex l-a determinat să considere că trebuia să fie un om bun.

Ofițerul a dat din cap, a completat ultima căsuță din formular și a semnat în partea de jos. Și-a ridicat privirile, i-a zâmbit băiatului și i-a spus:

— Alex, am sentimentul că îți va fi bine în America.

8
SASHA

În drum spre Londra

Sasha stătea așezat în colțul vagonului de cale ferată când 3.35 a ieșit din stația Southampton în drumul lui spre Londra. Privea pe fereastră dar n-a spus nimic, pentru că mintea lui era departe, la țara lui natală. Începea să se întrebe dacă n-au făcut o mare greșeală.

Nu scosese o vorbă de când se urcaseră în tren, în timp ce Elena continua să vorbească cu dl Moretti despre restaurantul acestuia, iar trenul gonea huruind printre sate, îndreptându-se spre capitală.

Sasha nu-și dădea seama cât timp trecuse până când, în sfârșit, trenul a început să încetinească și a tras apoi în stația Waterloo. Gândul la Wellington l-a făcut imediat să se întrebe dacă exista și o stație numită Trafalgar. Când s-au oprit, Sasha a luat bagajele dlui Moretti de pe etajeră și și-a urmat mama pe peron.

Primul lucru pe care l-a remarcat Sasha a fost că mulți bărbați purtau ceva pe cap: șepci, pălării de fetru, pălării-melon despre care, profesorul lui de acasă îi spusese că indicau poziția socială a fiecărui purtător. A fost impresionat de asemenea de cât de multe femei mergeau neînsoțite. La Leningrad, numai femeile ușoare mergeau neînsoțite, o auzise el, odată, spunând pe mama lui. Trebuise să-l întrebe, mai târziu, pe tatăl lui ce însemna femeie ușoară.

Dl Moretti a prezentat trei bilete la barieră, apoi i-a condus pe cei doi aflați în responsabilitatea lui în afara stației, unde s-au așezat la o coadă lungă. Încă ceva pentru care erau renumiți britanicii.

Sasha a rămas cu gura căscată când a văzut primul autobuz roșu cu etaj. A urcat pe scara în

spirală și s-a așezat pe un loc din față, înainte ca dl Moretti să-l poată împiedica. Era captivat de imaginea panoramică ce se întindea cât putea cuprinde cu privirea. Așa de multe mașini de forme, dimensiuni și culori diferite se opreau când lumina semafoarelor se făcea roșie. În Leningrad nu erau multe semafoare, dar nici așa de multe mașini.

Autobuzul se oprea iar și iar pentru a le permite pasagerilor să urce și să coboare, dar au mai fost câteva opriri până când dl Moretti s-a ridicat și s-a îndreptat spre scara în spirală pentru coborâre. Odată ajunși pe trotuar, Sasha se oprea la câteva minute o dată să privească prin vitrinele magazinelor în interiorul acestora. O tutungerie care vindea foarte multe feluri de țigarete, trabucuri precum și pipe i-a adus aminte de tatăl lui. În alt magazin, era tuns un bărbat așezat pe un scaun de piele. Lui îi tăia părul, dintotdeauna, mama lui. Oare bărbatul acela nu avea mamă? La un magazin cu prăjituri ar fi vrut să se uite mai de aproape, dar trebuia să țină ritmul cu dl Moretti. Un alt magazin expunea în vitrină numai ceasuri. De ce-ar avea cineva nevoie de un ceas când sunt atâtea ceasuri la bisericile dimprejur? Un butic pentru femei, unde Sasha a fost uluit când a văzut prima dată o fustă mini. Elena l-a apucat ferm de braț și l-a tras după ea. N-a mai avut timp să se oprească din nou pentru că a văzut un anunț care se legăna în vânt, pe care scria MORETTI'S.

De această dată, Elena a fost cea care s-a uitat pe furiș înăuntru pentru a admira mesele așternute cu fețe de masă curate, roșu cu alb, fără nicio pată, cu șervețele împăturite și cu porțelanuri fine. Chelneri cu jachete albe șic roiau în jur, servind cu atenție clienții. Dar dl Moretti a continuat să meargă până la o ușă laterală pe care a deschis-o și le-a făcut semn să-l urmeze. Au urcat pe o scară prost luminată până la primul etaj, unde a mai deschis o ușă.

— Apartamentul e foarte mic, a admis el, stând la o parte pentru a le permite lor să intre. Soția mea și cu mine am locuit aici, o vreme, după ce ne-am căsătorit.

Elena n-a menționat că apartamentul era oricum mai spațios decât apartamentul lor din Leningrad și de departe mai bine mobilat. A pășit în camera din față care dădea spre strada principală pe care tocmai trecea o motocicletă. Niciodată, până atunci, nu cunoscuse ce însemna zgomotul traficului sau aglomerația. A inspectat bucătăria micuță, baia și cele două dormitoare. Sasha s-a instalat imediat în cel mai mic. S-a prăbușit pe pat, a închis ochii și a adormit profund.

— E vremea să-l cunoști pe bucătarul-șef, a șoptit Moretti.

Cei doi l-au lăsat pe Sasha să doarmă și au coborât. Moretti a intrat în restaurant și a condus-o spre bucătărie. Elena credea că a ajuns în Rai. Tot ce-și dorise la Leningrad era acolo, și încă multe altele.

Dl Moretti a prezentat-o șefului și i-a explicat cum o întâlnise pe Elena în timpul călătoriei de întoarcere spre Anglia. Șeful a ascultat cu atenție la *boss*-ul lui, dar nu părea convins.

— Să așteptăm câteva zile să vedeți ce facem noi aici, doamnă Karpenko, înainte ca eu să decid unde v-ați potrivi, a sugerat șeful.

Elenei i-au trebuit numai câteva ore pentru a începe să-l ajute pe subșeful bucătar și cu mult înainte ca ultimul client să plece, expresia de condescendență de pe fața șefului se schimbase într-un respect pentru doamna din Leningrad.

Elena s-a întors în apartamentul ei după miezul nopții, epuizată total. S-a uitat la Sasha care era încă în pat, îmbrăcat, adormit tun. I-a scos pantofii și a pus o pătură pe el. Primul lucru pe care trebuia să-l facă dimineață era să găsească o școală bună pentru el.

Dl Moretti avea și el niște idei în legătură cu acest subiect.

***

Elena a încercat să se concentreze și să nu se gândească numai la ce urma să se întâmple în sufragerie, cu toate că viitorul lui Sasha putea să depindă de asta. S-a apucat să pregătească felul favorit al dl Quilter cu mult înainte de sosirea acestuia.

Dl Moretti i-a condus pe gentleman și pe soția acestuia la masa din colț rezervată de obicei pentru clienții importanți sau care veneau cu regularitate.

Domnul și doamna Quilter nu veneau regulat. Erau din categoria celor care-și făceau aniversările sau serbau evenimente speciale la restaurantul lui. Cu toate acestea, personalul nu avea instrucțiuni să-i trateze ca pe VIP-uri.

Le-a înmânat fiecăruia câte un meniu.

— Ceva de băut? l-a întrebat el pe dl Quilter.

— Numai un pahar cu apă. Voi lua o sticlă de vin doar după ce decidem ce vom mânca.

— Desigur, *sir,* a spus Moretti. L-a lăsat să studieze meniurile și s-a dus în bucătărie. Au sosit. I-am instalat la masa unsprezece, a anunțat el.

Șeful a dat din cap aprobator. Rareori vorbea, în afara situațiilor în care scotea un țipăt la adresa unuia dintre subșefi, deși trebuia să admită că viața devenise cu mult mai ușoară de la sosirea celui mai recent recrut. Doamna Karpenko vorbea de asemenea rareori în timp ce pregătea fiecare fel cu pricepere și mândrie. Durase mai puțin de o săptămână pentru ca șeful, în mod normal sceptic la început, să admită că la restaurantul Moretti își făcuse apariția un talent rar și îl avertizase pe *boss* că se temea că nu va dura mult până când ea nu va dori să se mute și să-și facă propria ei bucătărie.

Dl Moretti s-a întors în sufragerie și i-a șoptit chelnerului-șef:

— Voi lua eu comanda la masa unsprezece, Gino! Când a văzut că musafirii speciali au ales meniul, s-a dus repede la masa lor.

— Ați hotărât ce doriți, doamnă a întrebat-o el pe doamna Quilter, scoțând din buzunarul jachetei un carnețel și un creion.

— Da, mulțumesc. Pentru început, o salată de avocado și, pentru că e o ocazie specială, voi lua Dover sole.

— O alegere excelentă, doamnă. Și dumneavoastră, *sir?*

— Șuncă de Parma și pepene și, de asemenea, Dover sole. Și, poate ne puteți recomanda un vin care să se potrivească cu peștele.

— Poate un Pouilly-Fuisse? a sugerat Moretti, arătând spre al treilea vin dintr-o listă lungă.

— Pare în regulă, a spus Quilter, după ce-a verificat prețul. Moretti s-a grăbit să meargă să-i spună *somelierului*[3] să desfacă o sticlă și să toarne într-un pahar să-i ofere clientului să guste vinul. Dl Quilter a sorbit din pahar.

— Magnific! a spus el arătând puțin nelămurit. Cred că-ți va plăcea, draga mea, a spus el în timp ce *somelierul* îi umplea paharul soției lui.

Deși restaurantul era plin în seara aceea, ochii domnului Moretti rareori se îndepărtau de la clienții de la masa unsprezece și, imediat ce felurile principale au fost terminate, s-a întors la ei să-i întrebe dacă doreau desert.

Zâmbetul care a apărut pe buzele dl Quilter, după ce a luat o linguriță din crema de zahăr ars făcută de Elena nu lăsa nicio îndoială că-i plăcuse în mod deosebit.

— Laudă Sf. Treimi! a mormăit el când farfuriile goale au fost îndepărtate de la masă neluându-l în seamă pe Moretti.

Dl Moretti a rămas într-un colț al restaurantului până când oaspetele special i-a cerut nota unui chelner care trecuse pe lângă masa lor, moment în care el s-a îndreptat spre masa unsprezece.

— Ce masă minunată! a spus dl Quilter, parcurgând nota de plată. Și-a scos carnetul de cecuri, a completat cifrele și a lăsat un bacșiș generos. I-a dat cecul domnului Moretti, care l-a rupt în două.

Dl și dna Quilter nu și-au putut ascunde surpriza.

— Nu înțeleg, a spus dl Quilter în cele din urmă.

— Am nevoie de o favoare, *sir*, a spus Moretti.

***

Elena i-a îndreptat lui Sasha cravata și a făcut un pas înapoi pentru a-și privi cu atenție fiul. Era îmbrăcat în cele mai bune haine de duminică, o achiziție proaspătă de la acțiunea de binefacere a unei biserici locale. Costumul fusese cam larg, dar nu avea nimic ce să nu poată îndrepta un ac cu ață.

Dl Moretti îi dăduse liber Elenei în dimineața aceea, deși era la fel de neliniștit ca și ea în privința rezultatului. Un autobuz roșu cu etaj i-a dus pe mamă și fiu în cartierul alăturat și au coborât în fața unor porți din fier forjat foarte mari. Au intrat într-o curte unde Elena a întrebat un băiat în ce direcție era biroul directorului.

— Ce plăcut să vă cunosc, a spus dl Quilter, când secretarul i-a introdus în biroul său. Domnul Sutton este pregătit, așa că să nu-l facem să aștepte.

Elena și Sasha l-au urmat supuși pe dl Quilter pe un coridor aglomerat plin de băieți exuberanți cu haine elegante, care, imediat ce l-au văzut pe director îndreptându-se spre ei, s-au dat la o parte. Elena a admirat, cu disperare, uniformele cu monograme albastre.

Directorul s-a oprit în fața unei clase cu inscripția pictată pe sticla zgrunțuroasă: DL SUTTON MA (OXON). A bătut în ușă, a deschis și l-a condus pe candidat înăuntru.

Un bărbat îmbrăcat cu pelerină academică lungă și neagră s-a ridicat de la birou, când ei au intrat în clasă.

— Bună dimineața, doamnă Karpenko, a spus profesorul de matematică. Pe mine mă cheamă Sutton și sunt încântat că ați putut veni amândoi, astăzi. Eu voi conduce examinarea.

— Încântată să vă cunosc, dle Sutton, a spus Elena în timp ce dădeau mâna.

— Tu trebuie să fii Sasha, a spus el, zâmbindu-i băiatului cu căldură. Te rog, ia loc și-ți voi explica ce avem în plan.

— Între timp, doamnă Karpenko, poate ne întoarcem în biroul meu, cât durează testarea, a spus directorul.

Îndată ce dl Quilter și Elena au ieșit, dl Sutton și-a întors atenția spre tânărul candidat.

— Sasha, a spus el deschizând un dosar și extrăgând trei foi de hârtie, acesta este examenul dat de acei elevi care au dorit să intre în clasa a șasea de la Latymer Upper. A pus cele trei foi pe birou, în fața lui Sasha. Timpul alocat testului este o oră și eu îți sugerez să citești cu atenție fiecare întrebare și abia apoi să răspunzi la ea. Ai vreo întrebare?

— Nu, sir.

— Bun! Profesorul s-a uitat la ceas. Te voi anunța când mai ai doar 15 minute rămase.

***

— Ați înțeles, doamnă Karpenko, a spus dl Quilter în timp ce erau pe culoar, că examinarea nu este numai pentru copiii care intră în clasa a șasea aici, la Latymer, ci, de asemenea, pentru cei care se pregătesc să intre la universitate.

— Este tot ce-mi doresc pentru Sasha, a spus Elena.

— Da, bineînțeles, dna Karpenko. Dar trebuie să vă previn că va avea de depășit 65% și, dacă o

face, vom fi încântați să-i oferim un loc la Latymer Upper.

— Atunci și eu trebuie să vă previn, dle Quilter, că nu-mi permit să-i cumpăr uniformă școlară, ca să nu mai vorbim de taxe. Directorul a ezitat.

— Noi oferim locuri pentru elevii, să zicem, aflați în circumstanțe deosebite și, desigur, a adăugat el repede, acordăm burse școlare pentru copiii dotați excepțional. Elena nu părea convinsă. Vă pot oferi o cafea?

— Nu, mulțumesc, dle Quilter. Sunt sigură că sunteți foarte ocupat, așa că vă rog, nu e nevoie. Eu sunt total mulțumită să citesc o revistă în timp ce aștept.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, a spus directorul, uitându-se la ceasul de la mână. Mă întorc în aproximativ 40 de minute.

Era pe punctul să iasă când ușa s-a deschis și dl Sutton a dat buzna înăuntru. S-a dus repede la Quilter și i-a șoptit ceva la ureche.

— Fiți amabilă și așteptați aici, dna Karpenko, a spus directorul. Mă întorc imediat.

— E vreo problemă? a întrebat Elena neliniștită, dar cei doi bărbați părăsiseră deja încăperea.

— Spui c-a terminat examenul în douăzeci de minute? Pare imposibil!

— Ce este încă și mai incredibil, a spus Sutton, aproape alergând, a obținut 100%, și, cinstit, a părut plictisit.

A deschis ușa clasei sale și i-a permis directorului să intre.

— Karpenko, a spus dl Quilter, după ce a examinat șirul de bife, te pot întreba dacă ai mai văzut vreodată aceste foi?

— Nu le-am mai văzut, *sir.*

Directorul a mai studiat o dată răspunsurile elevului, cu mai multă atenție, apoi l-a întrebat:

— Vrei să răspunzi la câteva întrebări, oral?

— Da, desigur, *sir.*

Directorul i-a făcut semn dlui Sutton să înceapă.

— Karpenko, dacă arunc trei zaruri, care este probabilitatea ca rezultatul să fie 10 în total? a întrebat Sutton.

Presupusul viitor om de știință a luat creionul și a început să scrie variantele combinării acestor trei numere. Peste patru minute, a pus creionul jos și a spus:

— Unu la opt, *sir*.

— Remarcabil, a spus Sutton. I-a zâmbit directorului, care, ca un clasicist ce era, nu se pricepea. A doua mea întrebare este: Dacă ți s-ar fi oferit cote de 10 la unu că nu vei arunca 10 cu trei zaruri, ai accepta pariul?

— Desigur, sir, a spus Sasha fără ezitare, pentru că în medie, aș putea câștiga la fiecare 8 aruncări. Dar aș vrea să fac cel puțin o sută de încercări înainte de a analiza dacă se susține statistic.

Dl Sutton s-a întors spre dl Quilter și a spus:

— Directore, te rog, nu lăsa băiatul acesta să se ducă la nici o altă școală.

9
ALEX

În drum spre Brooklyn

Alex a privit înspre gaura neagră către care alergau mase de oameni.

— Urmați-mă, a spus Dimitri în timp ce-și conducea protejații îndărătnici pe niște trepte înguste în jos, pentru a se opri, apoi, în fața unei bariere pentru controlul biletelor. A cumpărat trei bilete și au intrat cu toții pe un peron lung și murdar.

Alex a auzit în depărtare un uruit, ca preludiul unei furtuni, și din caverna de la capătul îndepărtat al peronului a apărut un tren care nu semăna cu niciun tren pe care-l văzuse el vreodată. Nu avea nici motor, nici nu scotea aburi. A scrâșnit oprindu-se pe loc și ușile s-au deschis fără să le atingă nimeni. Dimitri a pășit înăuntru, cu Alex la un pas în urma lui. Elena i-a urmat cu reținere și s-a așezat repede între ei.

Dimitri a explicat că trenul funcționa pe bază de curent electric și că-i va duce pe sub pământ în partea de Brooklyn unde locuia el.

— Zece stații și vom fi acolo.

Dar niciunul dintre ei nu-l asculta, fiind amândoi preocupați de propriile lor gânduri.

Alex a privit în jur în vagon și a remarcat că nici măcar două persoane nu erau la fel și toți conversau în limbi diferite. La Leningrad rareori pasagerii vorbeau în tren unul cu altul și dacă o făceau vorbeau întotdeauna în rusă. Era fascinat.

Elena părea copleșită. Alex urmărea stațiile pe o hartă afișată deasupra ușii vagonului: Bowling Green, Borough Hall, Atlantic Avenue, Prospect Park, veneau și treceau și nicio clipă nu înceta să privească pasagerii coborând și urcând. Când trenul a tras, în cele din urmă, în Brighton Beach,

Dimitri și-a condus protejații pe peron. Un alt lift i-a dus sus și după ce-au pășit pe peron, Dimitri le-a arătat cum să-și taxeze cartelele la barieră. Au ieșit apoi în lumina soarelui și Alex a fost uluit de cât de mulți oameni treceau în sus și-n jos pe trotuar, toți cu o viteză pe care el nu o trăise niciodată. Toți păreau să fie foarte grăbiți. Șoseaua era la fel de aglomerată cu mașini de dimensiunea unor tancuri, care claxonau pe oricine îndrăznea să le apară în cale. Dimitri părea să nu fie conștient de vacarm. Alex a fost, de asemenea, șocat de culorile țipătoare de pe pereți, chiar și de pe ancadramentele ieșirilor.

— Graffitti, i-a explicat Dimitri, încă ceva ce nu văzuse niciodată în Leningrad.

Un sunet monoton l-a făcut să privească în sus și a zărit un avion ce părea să cadă din cer. S-a oprit pe loc îngrozit, până când Dimitri a izbucnit în râs.

— Este un aeroplan, a spus el. Aterizează la JFK, aflat la numai câteva mile distanță. A mai apărut un avion care părea a-l urmări pe celălalt! Vei vedea unul la fiecare câteva minute, a spus Dimitri.

Elena era mai interesată să se uite la fiecare cafenea sau restaurant pe lângă care treceau. Nu-i venea să creadă că atât de mulți oameni luau mic-dejunul în oraș. Cum își puteau permite? Se întreba ce era un hamburger și cine putea fi colonel Sanders. Singurul colonel pe care-l cunoscuse ea era comandantul docurilor și, cu siguranță, el nu era proprietar de restaurant. Și Cola? Nu era ceva de pus pe foc noaptea ca să stea cald?

După câteva cvartale au ajuns la o stradă comercială unde Dimitri s-a oprit să vorbească cu vreo doi comercianți pe care, în mod clar, îi cunoștea. A ales câțiva cartofi, morcovi și o varză, pe care le-a plătit cu cash. Elena a ales câteva fructe și legume expuse pe următorul galantar,

cum ea nu mai văzuse niciodată. Le-a mirosit și a încercat să le rețină numele.

— Câte doriți? a întrebat proprietarul standului.

Elena a pus jos avocado și a plecat repede de-acolo.

Dimitri s-a dus la alt stand și a fost bucuros să asculte sfatul Elenei înainte de a alege un pui, pe care vânzătorul i l-a pus într-o pungă maro de hârtie.

Când au părăsit această piață stradală, Dimitri i-a dat o monedă unui băiețaș care striga cât putea de tare ceva ce Alex nu a înțeles.

— Mai mulți yankei uciși în Vietnam!

Alex a fost surprins că băiatul care vindea ziare era mai tânăr decât el și că avea voie nu numai să umble cu banii, dar și să lucreze singur.

Au luat-o pe o stradă laterală, nu chiar așa de zgomotoasă, cu șiruri de case mari pe ambele părți. Să fie posibil ca Dimitri să locuiască într-una din ele?

— Eu locuiesc la numărul 47, a spus el. Alex era impresionat, dar Dimitri a adăugat: Am închiriat o pivniță.

După câțiva metri i-a condus pe o scară în jos. A pus cheia în ușă, a descuiat și a pășit înăuntru.

Elena l-a urmat într-o încăpere mobilată precar și și-a dat seama imediat că Dimitri era burlac.

— Noi unde vom locui? a întrebat Elena, după ce Dimitri i-a arătat casa.

— Poate veți sta cu mine până când vă veți găsi propriul vostru loc, a spus Dimitri. Elena era nelămurită. Mai avem o saltea, așa că tu poți dormi în camera liberă, iar Alex poate dormi pe sofa. Dacă își scoate ghetele.

— Mulțumesc, a spus Alex, care simțea că aproape totul va fi o improvizație pe o punte de lemn care nu va înceta să înghiontească și să se legene.

În sfârșit, Dimitri a dus-o pe Elena în bucătărie. Elena a golit pe masă puiul și legumele pe care le

cumpăraseră și s-a apucat să pregătească mâncarea. Chiuveta avea două robinete și ea s-a stropit când l-a deschis pe primul. A fost și mai surprinsă când Alex a deschis o cutie mică, albă, și s-a uitat înăuntru.

— Este un frigider, a explicat Dimitri. Dă posibilitatea să păstrezi mâncarea mai multe zile.

— Am mai văzut frigider, dar niciodată în casa cuiva, a spus Elena. Apoi și-a suflecat mânecile și, după o oră a pus trei farfurii pline, de parcă ar fi servit încă ofițerii. După ce s-a așezat, nu s-a putut opri să nu vorbească despre Rusia. A devenit repede clar cât de mult îi lipsea țara natală.

— A fost cea mai bună masă pe care am avut-o de ani de zile, a spus Dimitri, lingându-se pe buze. Nu va fi greu să-ți găsești o slujbă în acest oraș.

— Dar de unde începem? a întrebat Elena, în timp ce Alex a umplut chiuveta cu apă caldă și a început să spele vasele.

— Cu *The Post,* a spus Dimitri, revenind la limba engleză

— *The Post*? s-a mirat Elena. Dar nu aștept nicio scrisoare.

— *The Brighton Beach Post,* a spus Dimitri, ridicând un ziar pe care-l cumpărase de la băiatul de pe stradă. În fiecare zi, au o secție pentru slujbe, a spus el, dând paginile până a ajuns la anunțuri. A ignorat zona despre contabilitate, oportunități de afaceri, vânzări de mașini și s-a oprit când a ajuns la catering. A urmărit cu degetul coloana până a ajuns la „bucătari”.

— „Bucătar pentru un restaurant chinezesc”, a citit el. „Trebuie să vorbească mandarina”. Au izbucnit toți trei în râs. „Șef în paste pentru un restaurant italian” a sunat promițător până când Dimitri a adăugat „trebuie să fie subșef cu experiență. De preferat italian.”

Dimitri a trecut mai departe. Bucătari pentru pizza…

— Ce-i o pizza? a întrebat Elena, în timp ce Alex curăța chiuveta și apoi, li s-a alăturat, la masă.
— Este cel mai recent produs, a spus Dimitri. O bază din aluat cu diferite topping-uri. A căutat locul unde se afla pizzeria. Și e numai la câteva cvartaluri depărtare, așa că vom suna dimineață. Oferă un dolar pe oră, așa că se pot câștiga chiar 40 de dolari pe săptămână și, între timp, căutăm ceva mai bun. Vor fi norocoși să te aibă, a adăugat el.
Elena n-a răspuns, pentru că își odihnea capul pe o masă care nu se mișca. Dormea tun.

***

— Primul lucru pe care îl vom face va fi să vă cumpărăm niște haine, a spus el, după ce-au terminat micul dejun. Nimeni nu-ți va oferi o slujbă dacă ești îmbrăcată așa.
— Dar nu avem niciun ban, a protestat Elena.
— Asta nu va fi o problemă. Cei mai mulți proprietari de standuri sunt fericiți să vândă pe credit.
— Credit? a întrebat Elena.
— Cumperi acum, plătești mai târziu. Pe datorie. Toată lumea face asta, în America.
— Eu nu fac, a spus Elena cu fermitate, acoperindu-și buzele cu mâinile. Câștigă acum și cumpără numai când îți permiți!
— Atunci va trebui să încercăm la magazinul Goodwill, de lângă Hudson poate vor vrea să-ți dea ceva gratis.
— Caritatea este pentru cei care au cu adevărat nevoie de ea, nu pentru cei care pot să muncească, a spus Elena, revenind la limba ei natală.
— Nu cred că vei avea prea multe șanse să primești o slujbă, dacă la interviu vei arăta ca o rusoaică refugiată care tocmai a coborât dintr-un vapor, a spus Dimitri.

Alex a dat din cap aprobator.

Elena tăcea, în sfârșit.

Dimitri a scos o bancnotă de cinci dolari din buzunar și i-a dat-o Elenei.

— Îți mulțumesc, a spus Elena, acceptând-o împotriva voinței ei. Ți-i dau înapoi imediat ce am o slujbă.

— Magazinul Goodwill deschide la ora nouă, a spus Dimitri. Trebuie să ajungem înainte și să așteptăm puțin afară.

— De ce așa devreme? a întrebat Alex, hotărât să vorbească în engleză.

— O mulțime de persoane își golesc dulapurile la sfârșit de săptămână, așa că cel mai bine e întotdeauna să mergi acolo luni dimineața.

— Atunci, hai să pornim, a spus Alex, care abia aștepta să fie iar în stradă. Voia să vadă dacă băiatul mai era la colțul străzii vânzând ziare, pentru că spera ca mama lui să-l lase să-și caute și el slujbă, poate chiar ca vânzător la unul din standuri.

— Și, apoi, trebuie să căutăm o școală bună pentru Alex, a spus Elena, spulberând speranțele fiului ei.

— Dar eu vreau să încep să muncesc, a implorat Alex, ca să câștigăm amândoi niște bani.

— Dacă vrei să ajungi la o poziție meritorie și, în sfârșit, să câștigi bani adevărați va trebui să continui școala și să te asiguri că ocupi un loc la universitate, a spus Elena.

Alex nu-și putea ascunde dezamăgirea, dar știa că acesta era singurul lucru pentru care mama lui nu va accepta niciun compromis.

— Atunci, va trebui să aranjăm o întâlnire cu un ofițer pentru studii de la Primărie, a spus Dimitri. Nu înainte ca voi doi să aveți niște haine noi și Elena să ocupe acea slujbă la pizzerie, așa că ar fi bine să pornim.

Odată ce-au fost în stradă, Alex încerca să nu scape nimic din ce se petrecea în jurul lui. Se

întreba cât va dura până când se va topi și el în peisaj precum Dimitri.

Unul dintre primele lucruri pe care le-a remarcat Alex a fost că nu toți bărbații purtau costum și pălărie, pe când multe dintre femei erau îmbrăcate cu haine strălucitor colorate, unele dintre ele, chiar în rochii care nu le acopereau genunchii. Băiatul cu ziarele stătea în același colț de stradă, anunțând în gura mare titlurile articolelor.

— Bobby Kennedy asasinat!

Alex se întreba dacă Bobby Kennedy putea să aibă vreo legătură cu fostul președinte, despre care știa că fusese asasinat. Dac-ar fi avut un cent ar fi cumpărat ziarul. Odată ajunși în piața stradală, Elena ar fi vrut să se oprească să se uite la pâinea proaspăt coaptă, la portocale, mere și multe alte legume și să pună întrebări despre cele pe care nu le cunoștea. Ce gust avea avocado, se întreba ea, și se mănâncă cu coajă cu tot?

Alex nu se putea stăpâni să nu se oprească la fiecare câteva minute să se uite la vitrinele magazinelor care ofereau ceasuri de mână, radiouri, televizoare și magnetofoane. Continua să fie atras și apoi trebuia să alerge să-i prindă din urmă pe Dimitri și Elena.

În sfârșit, au ajuns în fața magazinului Goodwill de pe Hudson, exact când o tânără întorcea anunțul ÎNCHIS pe partea pe care scria DESCHIS. Dimitri i-a condus înăuntru, încă destul de preocupat.

Elena a început să scotocească printre rafturi și stelaje cu haine și a ales o cămașă albă și o cravată albastru-închis pentru Alex. Apoi și-a întors atenția spre un șir de costume care atârnau pe umerașe pe o bară lungă, în timp ce Dimitri stătea de vorbă cu vânzătorul. Alex a fost dezamăgit când a ales un costum uni, gri, pe care l-a apropiat de el pentru a vedea dacă i se potrivește mărimea. Era un pic mai larg, dar știa că nu va dura mult până când îi va fi tocmai bun. I-a spus să-l încerce.

Când Alex a ieșit din cabina de probă îmbrăcat în costumul cel nou, a remarcat că fata din spatele tejghelei s-a uitat cu mai multă atenție la el. S-a întors încurcat. Elena s-a prefăcut că n-a observat scena și a început să caute haine și pentru ea: o rochie simplă, albastră și o fustă plisată, neagră. Începea să se îngrijoreze că i se terminau banii, când a pus ochii pe o pereche de pantofi de piele neagră care ar fi mers perfect cu costumul lui Alex.

— I-a adus sâmbătă după-amiază un bărbat, a spus fata de la tejghea. Mi-a zis că nimeni nu mai poartă acum pantofi cu șireturi.

— Perfect, a spus Elena, când Alex i-a încălțat și a început să se plimbe puțin prin magazin.

— Cât costă? a întrebat Elena, punând toate cumpărăturile pe tejghea.

— Cinci dolari, a spus fata.

Elena i-a dat banii, s-a dat înapoi și și-a admirat fiul, care nu mai era un copil. Nu a remarcat când Dimitri i-a dat fetei o bancnotă de 10 dolari, cum i-a făcut cu ochiul lui Alex și cum a spus: „Mulțumesc, dră Marshall", când fata i-a dat o pungă plină cu vechile lor haine.

— Sper că veți reveni curând, a spus Addie în timp ce ei ieșeau. În fiecare zi, primim marfă nouă.

— Acum trebuie să găsim cât mai repede posibil pizzeria, a spus Dimitri când a ieșit din magazin și a pus punga cu hainele vechi lângă cel mai apropiat tomberon. Nu ne permitem să întârziem și să lăsăm să ne ia alții slujba.

Elena era gata să recupereze punga când Alex a spus:

— Nu, mama!

Ea i s-a alăturat împotriva voinței ei și, încă o dată, au luat-o cu pași repezi pe care toți ceilalți de pe trotuare îi considerau normali și nu au încetinit ritmul până când Dimitri n-a zărit semnalizarea roșu cu alb legănându-se în vânt. Au traversat drumul sărind încoace și-n colo pentru a se feri de mașini, iar Elena și Alex l-au urmat nearătând

deloc aceeași încredere când mașinile treceau pe lângă ei, claxonând.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc, a spus Dimitri, deschizând ușa și intrând înăuntru. A mers direct la bărbatul așezat în spatele tejghelei și a spus:

— Vreau să vorbesc cu managerul.

— Eu sunt, a spus bărbatul, ridicându-și privirea de pe foaia cu rezervări.

— Am venit pentru slujba anunțată în *Post,* pentru bucătar, a spus Dimitri. Nu e vorba de mine, ci de această doamnă; vei fi norocos să lucreze cu tine.

— Ai mai lucrat într-o pizzerie, înainte? a întrebat bărbatul, adresându-i-se Elenei.

— Nu, *sir*.

— Atunci te pot angaja spălătoare de vase.

— Dar este bucătăreasă calificată, a spus Dimitri.

— Care-a fost ultima ta slujbă? a întrebat managerul.

— Am fost bucătăreasă-șefă la un club de ofițeri din Leningrad.

— În Queens?

— Nu, în Rusia.

— Nu angajăm comuniști, a spus managerul, scuipând pur și simplu cuvintele.

— Eu nu sunt comunistă, a protestat Elena. De fapt, îi urăsc pe comuniști. Aș fi încă acolo, dacă… dar n-am avut de ales.

— Nu, a insistat managerul. Singura slujbă potrivită pentru comuniști este spălători de vase. Plata e 50 de cenți pe oră.

— Șaptezeci și cinci, a intervenit Dimitri.

— Nu prea ești în poziția să te tocmești, a spus managerul. Poate s-o ia sau să refuze.

— Vom refuza, a spus Dimitri și a început să se îndrepte spre ușă, dar Elena nu l-a urmat.

— Unde e bucătăria? a fost tot ce-a spus ea, suflecându-și mânecile.

***

Cum Elena nu trebuia să ajungă la pizzerie înainte de ora 10, s-a dus direct la Primărie, în dimineața următoare. După ce-a consultat planul clădirii, a luat liftul până la etajul trei. Când a plecat de-acolo după câteva ore, Elena știa care era singura școală pe care o voia pentru Alex.

Nu a stabilit o întrevedere cu dirigintele, dar, în pauza de după masă, a stat pe coridor în fața biroului lui până când acesta a cedat și a primit-o.

În lunea următoare, Alex s-a alăturat cu neîncredere elevilor din clasa a cincea de la Liceul Franklin și, n-a durat mult până când dirigintele a trebuit să admită că dna Karpenko nu exagerase că fiul ei va fi primul la matematică și rusă și acestea nu au fost singurele materii la care a dominat, deși Alex era de departe mai interesat de activități lucrative care nu erau înscrise în curriculum-ul oficial al școlii.

10
SASHA

Londra

A durat cel puțin o săptămână până când ceilalți băieți au încetat să se uite lung la Sasha. Deși cei din clasa a șasea mai cunoscuseră elevi de pe alte continente, el era primul rus de care dăduseră băieții cu ochii. Sasha se întreba ce își imaginau ei c-ar trebui să aibă el diferit față de ei?

Cum engleza era a doua limbă pentru el, se presupunea că va avea dificultăți în a ține pasul cu restul clasei. Dar în interval de o lună, mai mulți colegi de clasă renunțaseră să încerce să-l încurce pe „rusnac”, și când a venit vorba de matematică, a treia lui limbă, dl Sutton a recunoscut în fața directorului că: „Nu va dura mult până își va da seama că nu au ce să-l învețe mai mult”.

În vreme ce calitățile lui academice erau admirate de mulți, ceea ce i-a adus popularitate deosebită lui Sasha în fața altor băieți a fost abilitatea de a ține „a clean sheet”[4] – cearșaful curat.

— Cearșaful curat? a întrebat Elena. Dar tu dormi acasă, de unde pot ști băieții că cearșafurile tale sunt curate?

— Nu, mama, eu tocmai am devenit portarul primei echipe a școlii și am avut trei meciuri fără înfrângere. Ceea ce nu i-a spus el mamei a fost că Maurice Tremlett, băiatul pe care îl înlocuise el ca portar, nu și-a putut ascunde furia când a fost desemnat portarul celui de-al doilea unsprezece – și faptul că Tremlett era căpitanul școlii nu a fost de niciun ajutor.

Spre sfârșitul primului trimestru, Sasha a simțit că era acceptat de cei mai mulți dintre colegii lui. Dar asta a fost înainte de incident, când, peste

noapte, a devenit cel mai popular băiat din școală și și-a făcut un prieten pe viață.

A fost în timpul unui meci pe terenul de joacă, în pauza de la mijlocul dimineții, când s-a întâmplat incidentul. Ben Goldsmith, un alt băiat din clasa a șasea inferioară, care juca centru-înaintaș pentru echipa a doua, alerga spre poartă, arătând ca și cum ar fi fost sigur că va marca, când Tremlett a ieșit din poartă, așa că Goldsmith a trimis mingea la un alt băiat care a tras direct în poarta liberă.

Goldsmith a ridicat brațele triumfător, dar Tremlett nu s-a oprit și a alergat direct în el, culcându-l la pământ.

— Mai fă asta o dată și-ți rup gâtul, a strigat el.

Când au reluat jocul, Goldsmith era pe punctul să șuteze când l-a văzut încă o dată pe Tremlett îndreptându-se spre el. S-a tras într-o parte și mingea s-a rostogolit la picioarele lui Tremlett. A alergat spre Sasha care era în poarta adversă; toți se dădeau la o parte din calea lui. Sasha a ieșit din poartă, ca să poată apăra unghiul și, când Tremlett a intrat în spațiul de penalti, Sasha s-a aruncat la pământ și a apucat mingea ținând-o strâns la piept. Tremlett nu s-a oprit din cursă și l-a lovit pe Sasha direct în spate ca și cum spatele lui ar fi fost mingea.

Sasha a rămas nemișcat la pământ și mingea i-a scăpat din mâini. Tremlett a sărit peste el și a tras în poarta goală, a ridicat mâinile triumfător, dar nimeni nu ovaționa.

Goldsmith a traversat terenul alergând și l-a ajutat pe Sasha să se ridice, ca să-l vadă pe Tremlett aplecat asupra lui.

— Nu ești chiar atât de bun cum te crezi, nu-i așa, rusnacule?

— Poate că nu, a spus Sasha, dar dacă vei verifica foaia de arbitraj săptămâna viitoare, vei afla că tot tu ești în al doilea unsprezece. Tremlett s-a pregătit să-l lovească, dar Sasha i-a evitat și

lovitura i-a atins numai umărul. Și nu cred că te vor primi nici în echipa de box, a spus Sasha.

Tremlett s-a făcut roșu, a ridicat pumnul a doua oară, dar Sasha a fost prea rapid pentru el și i-a tras o lovitură în nas care l-a făcut să se clatine și să cadă la pământ. Sasha era pe punctul să-i mai aplice o lovitură când Tremlett a fost salvat de clopoțel, care-i chema pe toți în clasele lor.

— Îți mulțumesc, a spus Goldsmith când au părăsit terenul. Dar ține-ți ochii deschiși pentru că lui Tremlett îi place să provoace necazuri.

— El nu aduce niciun necaz. Necazul este când un ofițer KGB îndreaptă pistolul spre capul tău.

***

Când Sasha a ajuns acasă, în seara aceea, nu i-a spus mamei despre incident, pentru că nu-l considera important. Era concentrat asupra farfuriei cu spaghete când s-a auzit o bătaie în ușă. Elena și-a pus furculița jos, dar nu s-a mișcat. Bătăile în ușă însemnau un singur lucru. Sasha a sărit și a plecat de la masă înainte ca ea să-l poată opri. A deschis ușa de la intrare în fața căreia se afla un bărbat înalt și subțire, îmbrăcat elegant cu o haină lungă neagră, cu guler de catifea și cu pălărie moale.

— Bună seara, Sasha, a spus bărbatul, întinzându-i o carte de vizită.

— Bună seara, *sir,* a spus Sasha, întrebându-se de unde îi știa străinul numele. A citit cartea de vizită și a crezut că-i recunoaște numele. Și cu siguranță, cunoștea adresa.

— Voiam să vorbesc cu mama ta, a spus dl Agnelli, cu un accent care-i trăda originea.

— Vă rog să intrați, a spus Sasha și l-a condus pe dl Agnelli spre bucătărie.

— Bună seara, doamnă Karpenko, a spus el, scoțându-și pălăria. Numele meu este Tony Agnelli și sunt…

— Știu cine sunteți, domnule Agnelli.

El a zâmbit.

— Îmi pare rău că vă deranjez la masă, așa că intru direct în subiect. Bucătarul meu mi-a prezentat preavizul pentru că vrea să se întoarcă la familia lui, la Neapole, și nu i-am putut găsi un înlocuitor. Aș vrea să vă ofer dumneavoastră această poziție.

Elena nu-și putea ascunde surpriza. Lucra pentru dl Moretti de numai câteva luni și habar n-avea că cel mai mare rival al acestuia știa de existența ei. Înainte de a spune ea ceva, dl Agnelli a rezolvat misterul:

— Unul dintre clienții mei obișnuiți mi-a spus că a luat de curând cina la Moretti's și că mâncarea este de nerecunoscut, atât de mult s-a îmbunătățit, și m-am hotărât să aflu care-i cauza. La cererea mea, șeful de sală a luat prânzul la restaurantul dvs. săptămâna trecută și după aceea, m-a avertizat că de-acum, avem un rival adevărat. Așa că aș vrea să vă ofer poziția de bucătar-șef la Osteria Roma.

— Dar… a bâiguit Elena.

— Nu vă pot oferi un apartament deasupra restaurantului, dar vă voi dubla salariul, ceea ce înseamnă că vă puteți închiria ceva. Sasha a început să asculte cu cel mai mare interes. Desigur, provocarea va fi considerabilă, pentru că noi avem un număr dublu de locuri față de Moretti's. Dar, după cum am auzit eu, se pare că vă plac provocările.

— Sunt flatată, dl Agnelli, dar mă tem că am datorii față de dl. Moretti, care…

— Dar dacă m-aș oferi să plătesc datoriile, doamnă Karpenko?

— Nu e vorba de datorii financiare, a spus Elena, este vorba de altceva. Domnul Moretti este cel care a făcut posibil ca Sasha și cu mine să putem veni în această țară. Asta nu-i ceva ce-aș putea să recompensez.

— Înțeleg, desigur! Și cât de mult mi-aș fi dorit să fi fost eu cel care a călătorit pe vaporul de la Leningrad. Dl Agnelli i-a dat Elenei cartea de vizită. Dar dacă vă răzgândiți, vreodată…

— Nu cât timp dl Moretti este în viață, a spus Elena.

— În ciuda reputației conaționalilor mei, nu m-aș gândi să merg așa de departe, a spus Agnelli. Dar dacă insistați…

Au izbucnit toți trei în râs.

— Este o plăcere să vă cunosc, a spus Elena, ridicându-se pentru a-l însoți pe dl Agnelli până la ușă.

— Îi vei spune dlui Moretti despre ofertă? a întrebat-o Sasha când ea s-a întors în bucătărie.

— Cu siguranță, nu! Are destule probleme, în momentul acesta, fără amenințarea că eu aș putea pleca.

— Dar dacă ar ști despre ofertă, s-ar putea oferi să-ți mărească salariul, chiar și cu numai un procent din profit.

— Nu există niciun profit, a spus Elena. Restaurantul abia se ține pe linia de plutire.

— Cu atât mai mult trebuie să analizezi cu seriozitate oferta dlui Agnelli. La urma-urmelor, s-ar putea să nu mai primești o asemenea ofertă niciodată.

— S-ar putea să ai dreptate, Sasha, dar loialitatea nu are preț. Ea trebuie câștigată. Și, în orice caz, dl Moretti merită mai mult decât atât. Sasha nu părea convins încă. Dacă te vei afla vreodată în fața unei asemenea dileme, a spus Elena, gândește-te la ce-ar fi făcut tatăl tău și nu vei da greș.

***

— Karpenko, vrea să te vadă directorul, a spus dl Sutton, când a intrat în clasă, în dimineața

următoare. Trebuie să te prezinți imediat în biroul lui.

Tonul vocii profesorului nu a sugerat că era vorba de altceva decât de un ordin. Sasha s-a ridicat și a ieșit din clasă, pe deplin conștient că toți ceilalți băieți se uitau fix la el. În timp ce mergea pe coridor se întreba ce voia oare bătrânul de la el.

A bătut la ușa directorului.

— Intră, a spus o voce inconfundabilă.

Sasha a intrat în biroul dlui Quilter, care stătea la pupitru, cu fața crispată.

— Karpenko, ți-l prezint pe dl Tremlett, a spus directorul. Un bărbat voinic cu păr rar, roșu, al cărui pântec voluminos însemna că nu-și putea închide nasturii de la costumul la două rânduri, s-a întors și i-a aruncat lui Sasha o privire arogantă care i-ar fi comunicat oricărui jucător de poker că are ful. Domnul Tremlett mi-a spus că l-ai lovit cu pumnul pe fiul său, ieri, pe terenul de fotbal, și i-ai rupt nasul. Este corect?

— Da, *sir.*

— Dl Tremlett m-a asigurat că fiul lui n-a făcut nimic care să te provoace, în afară de a marca un gol. Așa a fost?

Sensul cuvântului „ticălos” îi fusese explicat lui Sasha în prima săptămână la Latymer Upper, odată cu consecințele.

— În Uniunea Sovietică înseamnă „colaborare” le spusese Sasha colegilor de clasă. Dar consecințele par a fi puțin mai serioase decât să fii trimis la plimbare.

Directorul aștepta o explicație, expresia feței lui sugerând că spera să existe una, dar Sasha n-a făcut nicio încercare de a se apăra.

— În orice circumstanțe, nu-mi lași altă alegere decât să-ți administrez o pedeapsă pe măsură.

Sasha era pregătit pentru detenție, meditații suplimentare, chiar la șase dintre cele mai bune, dar a fost șocat de pedeapsa dată de către director,

mai ales că va suferi la fel de mult ca el și școala. Bănuia însă că dlui Tremlett nu-i păsa. Nici tatălui, nici fiului.

— Și trebuie să nu se mai repete un asemenea incident, Karpenko, altfel nu voi avea altă opțiune decât să-ți retrag bursa, a spus directorul. Sasha știa ce-ar însemna să trebuiască să părăsească Latymer Upper, pentru că mama lui cu siguranță nu-și permitea să plătească taxe școlare. Să sperăm că subiectul acesta e încheiat, au fost ultimele cuvinte ale directorului.

***

— De ce nu i-ai spus adevărul? l-a întrebat Goldsmith când Sasha i-a explicat de ce a fost trimis la a doua echipă pentru tot restul sezonului.

— Tatăl lui Tremlett este guvernator școlar și consilier local, așa că pe cine crezi tu c-ar fi crezut Quilter?

— Aici nu este Uniunea Sovietică, a spus Goldsmith. Și dl Quilter este un om corect. Știu asta.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl meu este evreu și multe școli m-au refuzat înainte ca Latymer să-mi ofere un loc.

— Eu am crezut întotdeauna că ești englez, a spus Sasha.

— Sunt sigur de asta, a spus Goldsmith. Dar Tremlett-ii din lume nu cred asta și nu vor crede niciodată.

***

Sasha nu i-a spus mamei motivul pentru care nu mai joacă fotbal la prima echipă. Cu toate acestea, toată școala și-a dat seama cu durere, cine era responsabil pentru că echipa nu mai câștiga meciuri, în timp ce al doilea unsprezece se bucura de un sezon valoros.

Când directorul a cerut să-l vadă pe Sasha la sfârșitul trimestrului, acesta nu înțelegea ce mai greșise de data asta, dar era sigur că va afla. A bătut cu timiditate la ușa dlui Quilter și a așteptat familiarul: „Intră!”. Când a intrat, a fost întâmpinat cu un zâmbet cald.

— Ia loc, i-a spus directorul. Sasha s-a simțit ușurat. Dacă te ținea în picioare însemna că ai necazuri, dacă erai invitat să te așezi, totul era bine. Vreau să am o discuție cu tine între patru ochi, Sasha… era prima oară când directorul îi spunea pe numele de botez… Am trecut în revistă rezultatele tale la simularea pentru nivelul A și cred c-ar trebui să te gândești să te înscrii pentru Premiul Isaac Barrow pentru matematică, la Cambridge.

Sasha a rămas fără grai. Nu înțelegea despre ce vorbea directorul.

— Isaak Barrow este unul dintre cele mai prestigioase premii acordate la Cambridge și câștigătorului i se acordă o bursă la Trinity, a continuat dl Quilter. Ceața se ridica încet dar lui tot nu-i era clar. Cum Trinity este *alma mater*[5] pentru mine, mi-ar face mare plăcere dacă tu ai câștiga premiul. Totuși, trebuie să te previn că vei concura cu elevi din fiecare școală din țară, așa că va fi o competiție dură. Va trebui să sacrifici aproape tot altceva, dacă vrei să ai o șansă.

— Chiar și să joc în prima echipă în sezonul viitor?

— Simțeam că m-ai putea întreba asta, a spus Quilter, așa că am discutat cu dl Sutton și am căzut de acord că ți s-ar putea permite numai o excepție, mai ales că statutul de căpitan al echipei de șah nu s-a dovedit prea atrăgător pentru tine și crichetul n-a reușit deloc să-ți capteze interesul și imaginația.

— Sunt sigur că știți, dle director că mi s-a oferit deja un loc la Școala de Economie din Londra, pe baza rezultatelor mele la nivelul A.

— O ofertă pe care o poți folosi dacă nu reușești să câștigi bursa Isaak Barrow. De ce nu discuți cu mama ta și, apoi, îmi spui ce crede și ea?

— Vă pot spune exact ce părere are mama, a spus Sasha. Directorul a ridicat dintr-o sprânceană. Va dori să mă înscriu în competiția pentru bursă. Întotdeauna este cu mult mai ambițioasă pentru mine decât pentru ea însăși.

— Bine, nu trebuie să te hotărăști acum, ci până la începutul următorului trimestru. Totuși, ar fi înțelept să-i spui mamei să se gândească și ea, înainte să iei o hotărâre. Nu uita niciodată motto-ul școlii: *paulatim ergo certe*[6].

— Voi încerca să nu-l uit, a spus Sasha, îndrăznind să-l tachineze pe director.

— Și, în timp ce te gândești, te rog s-o previi pe mama ta că voi veni cu soția mea la Moretti's, la cină, sâmbătă seara, pentru a sărbători aniversarea căsătoriei noastre și sper că nu e seara ei liberă.

Sasha a zâmbit, s-a ridicat de pe scaun și a spus:

— Îi voi comunica, *sir.*

A decis să se plimbe în jurul terenurilor școlii înainte de a se îndrepta spre casă și de a-i spune mamei de ce solicitase directorul să-l vadă. A început cu zona cea mai apropiată și a văzut că în piață avea loc un meci de crichet. Era 146 la 3 și, în ciuda fascinației lui pentru cifre nu reușise să înțeleagă nuanțele subtile ale jocului. Numai englezii puteau inventa un joc unde logica nu putea determina care echipă va câștiga.

A continuat să se plimbe în jurul terenului, uitându-se ocazional în sus, când auzea izbitura mingiei de piele în salcie. Când a ajuns în cealaltă parte a terenului, a decis să meargă prin spatele pavilionului, ca să nu-i deranjeze pe jucători. Abia parcursese câțiva metri când reveria i-a fost întreruptă de sunetul vocii unei fete, care venea dinspre crângul apropiat. S-a oprit și a ascultat cu mai multă atenție. Următoarea voce pe care-a

auzit-o a fost una pe care a recunoscut-o instantaneu.

— Știi că și tu vrei, așa că de ce faci nazuri?

— Niciodată n-am vrut să merg așa de departe, a protestat fata, care în mod clar, plângea.

— E puțin cam târziu să-mi spui asta.

— Pleacă de lângă mine, altfel țip.

— Ești invitata mea. Nu te va auzi nimeni.

Următorul lucru pe care l-a auzit Sasha a fost un țipăt care a trimis în înaltul cerului graurii cocoțați pe vârful pavilionului.

A alergat la crâng și l-a văzut pe Tremlett întins peste o fată care se zbătea sub el, cu fusta ridicată până la talie, cu bluza și chiloții lângă ea pe pământ.

— Vezi-ți de treaba ta, *rusnacule!* a spus Tremlett, ridicându-și privirile spre Sasha. E o târfă locală, așa că dispari!

Sasha l-a apucat pe Tremlett de umeri și l-a tras jos de pe fată, care a scos un țipăt și mai puternic. Tremlett l-a înjurat pe Sasha în timp ce-și lua pantofii și a pornit agale prin crâng.

Sasha a îngenuncheat lângă fată, i-a dat bluza, exact când trei băieți și maestrul de crichet au venit alergând dinspre spatele pavilionului.

— Nu eu am făcut asta, a spus Sasha. Dar, când s-a întors, așteptându-se ca fata să confirme, ea alerga deja în picioarele goale prin iarbă și nu se uita deloc înapoi.

***

— Nu eu am făcut asta, a repetat Sasha după ce maestrul de crichet l-a dus direct la biroul directorului.

— Dl Leigh te-a găsit singur cu fata care țipa, înainte de a fugi. Nu mai era nimeni acolo.

— Ba a mai fost cineva, dar nu l-am recunoscut, a spus Sasha.

— Karpenko, nu pari a înțelege cât de gravă e situația. Așa cum stau lucrurile n-am altă variantă decât să te exmatriculez și să anunț poliția.

Sasha l-a privit neîncrezător pe director și a repetat:

— A fugit.

— Cine?

— Nu l-am recunoscut.

— Atunci, trebuie să te întorci imediat acasă. Te sfătuiesc să-i spui mamei exact ce s-a întâmplat și să sperăm că te poate aduce ea în fire.

Sasha a ieșit din biroul directorului și a pornit încet spre casă; orice gând la Trinity sau la LSE era acum departe de mintea lui.

— Arăți de parcă ai văzut o stafie, a spus mama când el a intrat în bucătărie.

El s-a așezat la masă cu mâinile împreunate și a început să-i spună de ce venise acasă devreme, în acea după-amiază.

Ajunsese la „eram îngenuncheat lângă ea…” când s-a auzit bătând puternic la ușă.

Elena a deschis și a avut în față doi polițiști în uniformă, mult mai înalți decât ea.

— Sunteți doamna Karpenko? a întrebat primul ofițer.

— Da.

— Fiul dvs. Sasha este acasă?

— Da, este.

— Trebuie să meargă cu dvs. la poliție, doamnă.

— De ce? a întrebat Elena, blocând intrarea în casă. N-a făcut nimic rău.

— Dacă e așa, doamnă, nu are de ce să-i fie teamă, a spus al doilea ofițer. Și, desigur, sunteți bine-venită și dvs. la poliție!

Elena și Sasha stăteau tăcuți pe bancheta din spate a mașinii de poliție, fiind duși la sediul poliției locale. Odată ce Sasha a fost înregistrat de sergentul de serviciu, au fost escortați într-o mică încăpere pentru anchete din pivnița secției și au fost rugați să aștepte.

— Să nu spui niciun cuvânt, a spus Elena, îndată ce s-a închis ușa. Să fii exmatriculat de la școală e una, dar să fii trimis înapoi în Uniunea Sovietică e cu totul altceva.

— Dar nu suntem în Uniunea Sovietică, mamă. În Anglia ești nevinovat până când ți se dovedește vinovăția.

Ușa s-a deschis izbindu-se de perete și în încăpere a intrat un bărbat de vârstă mijlocie, într-un costum gri-închis, și s-a așezat în fața lor.

— Bună seara, dnă Karpenko. Sunt detectivul Maddox. Am vrea ca fiul tău să ia parte la o paradă de identificare, dar fiind minor, nu putem face asta fără acordul dvs. scris.

— Și dacă refuz?

— Atunci va fi arestat și va rămâne în custodia poliției peste noapte în timp ce noi continuăm interogatoriile. Dar, dacă sunteți convinsă că nu are nimic de ascuns…

— Nu am nimic de ascuns, a spus Sasha, așa că te rog să semnezi documentul, mama.

Inspectorul a pus un formular de două pagini pe masă în fața Elenei și i-a înmânat un stilou. Elena a citit fiecare cuvânt fără să se grăbească și, în sfârșit, și-a pus semnătura pe formular.

— Te rog să vii cu mine, tinere, a spus inspectorul.

S-a ridicat de la locul lui și l-a însoțit pe Sasha pe culoar. Apoi s-a dat deoparte pentru a-i permite să intre într-o cameră lungă și îngustă cu o platformă mai înaltă pe o latură. Pe platformă, erau cinci bărbați, cam de aceeași vârstă cu Sasha, care în mod clar, îl așteptau pe el.

— Așază-te unde vrei, a spus inspectorul.

Sasha s-a urcat pe platformă și s-a așezat între doi băieți pe care nu-i mai văzuse niciodată, al doilea din stânga.

— Întoarceți-vă acum cu toții cu fața spre oglinda din fața voastră.

Inspectorul a ieșit din încăpere și a intrat în camera de alături unde aștepta o fată înfricoșată, mama ei și o polițistă.

— Acum, domnișoară Allen, a spus inspectorul Maddox în timp ce trăgea draperia pusă de-a lungul unuia din pereții camerei, nu uita că, deși tu îi vezi pe ei, ei nu te pot vedea.

Fata nu părea convinsă, dar când mama ei a dat din cap, s-a uitat cu mare atenție la cei șase băieți. A avut nevoie de numai câteva secunde ca să-l indice pe băiatul care stătea pe al doilea loc din dreapta.

— Poți să confirmi că acesta este tânărul care te-a atacat, domnișoară Allen? a întrebat Maddox.

— Nu, a spus fata, abia șoptit. Acest băiat a venit să mă salveze.

***

A sunat la ușă de două ori. Știa că el era înăuntru, pentru că stătuse în mașină aproape două ore, așteptându-l să se întoarcă acasă. Când a deschis ușa, s-a uitat în jos la ea și a spus:

— Ce vrei?

— Am venit să vă vorbesc despre fiul dvs.

— Ce-i cu fiul meu? a spus el, fără a se clinti un milimetru.

— Ar fi poate mai potrivit dacă am discuta înăuntru, consiliere, a spus ea, zărind-o pe doamna mai în vârstă care trăgea cu ochiul prin dantela perdelei de la ușa de alături.

— Bine, a spus el în silă și a condus-o în biroul lui. Despre ce este vorba? a întrebat-o odată ce a închis ușa în urma lor.

— Fiul tău a încercat să-mi violeze fiica, a spus ea.

— Știu totul, a spus omul, și tu ai greșit băiatul. Cred că vei afla că poliția l-a arestat deja pe vinovat.

— Eu cred că tu vei afla că poliția l-a eliberat deja, fără vreo condiție.

— Așadar, ce te face să crezi că băiatul meu e implicat?

Doamna Allen și-a deschis geanta, a scos din ea o șosetă neagră și i-a dat-o consilierului local.

— Asta poate fi a oricui, a spus el, înapoindu-i șoseta.

— Dar nu e a oricui. O mamă atentă a avut grijă să coasă o etichetă cu numele pe interior. Poate vrei să te mai uiți o dată.

Împotriva voinței lui, consilierul a luat șoseta și a verificat interiorul, unde a găsit numele TREMLETT imprimat clar cu roșu pe o etichetă albă, subțire și lungă.

— Presupun că o ai și pe cealaltă.

— Bineînțeles că o am. Dar nu mă hotărăsc dacă s-o dau poliției sau…

— O șosetă nu e o probă.

— Poate că nu. Dar, dacă fiul tău este nevinovat, fiica mea nu-l va alege la o identificare organizată de poliție, nu-i așa? Bineînțeles, dacă toți ceilalți au părut roșu.

— Cât vrei? a întrebat Tremlett.

11
ALEX

Brooklyn

O bătaie în ușă la acea oră din noapte însemna numai un lucru pentru Elena.

— Cine poate fi? a întrebat Dimitri, ridicându-se de pe scaun.

Alex nu și-a luat ochii de la ecranul TV când Dimitri a ieșit din cameră, așa că niciunul dintre ei nu a remarcat că ea tremura.

Dimitri s-a uitat pe vizor și a văzut doi bărbați îmbrăcați îngrijit cu costume gri identice, cămăși albe cu butoni și cravate albastre, cu pălării pe cap. A descuiat ușa, a deschis-o și a spus:

— Bună seara, cu ce vă pot ajuta?

— Bună seara, *sir,* a spus bărbatul mai în vârstă dintre cei doi. Numele meu este Hammond și sunt de la US Border Patrol. Acesta este colegul meu Ross Travis. Și-a scos legitimația și i-a înmânat-o lui Dimitri să o vadă. Dimitri n-a spus nimic. Înțelegem că la această adresă locuiește o doamnă Karpenko.

— Este înregistrată la adresa aceasta, a spus Dimitri, pe poziție.

— Știm lucrul acesta, a spus Travis. Credem că deține niște informații care ne-ar fi nouă de folos.

— Intrați, a spus Dimitri. I-a condus în camera din față, s-a dus la televizor și l-a închis.

Alex îi privea încruntat pe musafirii nepoftiți. Așteptase cu nerăbdare să vadă dacă James Cagney va evada din casă fără să fie arestat de FBI, cu ajutorul mamei lui. El de ce nu avea o mamă ca aceasta?

— Domnii aceștia sunt de la US Border Patrol, i-a spus Dimitri Elenei, în rusă. Poți să nu vorbești în engleză, dacă așa vrei.

— N-am nimic de ascuns, a spus Elena. Ce doriți? a întrebat ea, întorcându-se spre cei doi bărbați și sperând că pare relaxată.

— Sunteți dna Karpenko?

— Da, a spus Elena cu ușor tremur în voce.

Cei doi bărbați s-au prezentat din nou și Alex nu-și putea lua ochii de la ei. Parcă ieșiseră din ecranul televizorului direct în camera lor.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji, dnă Karpenko, a spus Hammond, zâmbind. Elena nu părea convinsă de lucrul acesta. Vrem numai să vă punem câteva întrebări.

— Vă rog să luați loc, a spus Elena, pentru că nu-i plăcea ca cei doi s-o domine.

— Înțelegem că ați evadat împreună cu fiul dvs. din Leningrad. Ne întrebăm cum a fost posibil, dat fiind că Uniunea Sovietică are un sistem de securitate atât de eficient.

— Cred că ești spioană, a spus Dimitri în rusă.

Elena a râs, ceea ce i-a uimit pe cei doi bărbați.

— Soțul meu a fost ucis de KGB, a spus ea, în timp ce Travis a deschis un carnet și a început să noteze fiecare cuvânt.

Apoi, Hammond a continuat să-i pună o serie de întrebări, care fuseseră, în mod clar, stabilite dinainte.

— Vă puteți aminti numele și rangul vreunuia din ofițerii KGB pentru care ați gătit, și ce responsabilități aveau?

— Niciodată nu i-aș putea uita, a spus Elena, mai ales pe maiorul Polyakov care era șeful securității docurilor, deși soțul meu îmi spunea că acesta dădea raportul direct la KGB Moscova.

Travis a dat pagina, după ce a subliniat KGB și Moscova. Apoi, a scris numele și rangul fiecărui ofițer de care-și amintea Elena.

— Mai avem numai vreo două întrebări, a spus Hammond. A deschis o servietă și a scos un plan al docurilor, pe care i l-a pus Elenei în față, pe masă. Îmi puteți arăta unde ați lucrat?

Elena a pus degetul pe clubul ofițerilor.

— Așadar, nu erați lângă baza de submarine, a spus Hammond arătând spre celălalt capăt al docurilor.

— Nu. Ca să lucrezi în partea aceea a docurilor trebuia să ai o aprobare specială de la securitate.

— Vă mulțumim, a spus Hammond. Nu puteați fi mai cooperantă de-atât. Travis și-a închis carnetul și Elena a presupus că interviul se terminase. Și acesta e fiul dvs.? a întrebat Hammond, întorcându-se spre Alex. Auzim că te descurci bine la școală și că, în Uniunea Sovietică, ai sperat să frecventezi o școală de limbi străine de la Moscova.

— Da, a spus Alex în rusă, sperând să sune ca James Cagney.

— Mă întreb dacă ai vrea să fii intervievat de un specialist de la Langley, a spus Hammond, în rusă.

— Fără doar și poate, a spus Alex, bucurându-se de întreaga întâmplare în aceeași măsură în care mama lui o detesta. Mai ales dacă voi ajuta la prinderea oamenilor care l-au ucis pe tatăl meu.

— Mi-aș dori să fie atât de ușor, a spus Hammond. Mă tem însă că nu e ca la televizor, unde se pare că sunt rezolvate toate problemele lumii în mai puțin de o oră, între două reclame.

Elena a zâmbit.

— Vom face tot ce e necesar ca să vă ajutăm.

— Are vreunul dintre voi vreo întrebare? a adăugat Hammond.

— Da, a spus Alex. Cum pot deveni un agent al Biroului Federal de Investigații?

— Aceștia lucrează pentru FBI, a spus Travis. Dacă vrei să te alături nouă la Border Patrol, va trebui să înveți mult la școală și să te asiguri că iei toate examenele.

Hammond s-a ridicat în picioare și a dat mâna cu Elena.

— Vă mulțumesc pentru cooperare, dnă Karpenko. Vom lua legătura cu fiul dvs. la

momentul potrivit.

Alex a dat drumul imediat televizorului, în timp ce Dimitri care abia dacă scosese un cuvânt, îi însoțea pe cei doi bărbați afară din locuință. I s-a părut ciudat că Dimitri nu-i întrebase deloc cine erau cei doi. S-a concentrat asupra filmului.

— Ai avut dreptate, Dimitri, a spus Travis, când au fost toți trei afară, pe trotuar. Ea este o nestemată. Și mai important este că, deși tânăr, băiatul poate fi candidatul ideal.

— Sunt de acord și eu, a spus Hammond. Poate că-i vremea să-i spunem despre Players' Square[7].

— I-am spus deja, a răspuns Dimitri Așa că trebuie să aveți un om postat aici, sâmbătă dimineața.

— Așa vom face, a spus Hammond. Așadar, trebuie numai să sperăm că se vor găsi unul pe celălalt.

— Credeți-mă, nu se vor rata. Vor fi ca magnetul și pilitura de fier.

Hammond a zâmbit.

— Când te întorci la Leningrad?

— Îndată ce găsesc o navă care are nevoie de un locotenent-secund. Nu vă faceți griji, vă voi ține la curent. Acum, mai bine mă întorc, ca să nu devină suspicioși. Dimitri a dat mâna cu amândoi bărbații, a închis ușa și s-a întors în camera de zi, ca să constate că Elena se dusese la culcare și Alex nu-și lua ochii de la James Cagney.

L-a privit cu atenție pe tânăr și s-a întrebat dacă riscul nu era prea mare.

***

Elena și Dimitri s-au trezit amândoi la ora șase, în dimineața următoare și, curând, discutau despre vizitatorii lor nocturni.

— Sunt de încredere? a întrebat Elena, scoțând două ouă de la fiert.

— În comparație cu KGB-ul sunt niște îngeri. Dar, ține minte, de ei depinde să devii sau să nu devii cetățean american, a spus Dimitri, în momentul în care Alex dădea buzna în încăpere.

— O.K. fraților, numele meu este agent Karpenko și vă arestez pe amândoi.

— De ce suntem acuzați? a întrebat Dimitri.

— De acțiunea ilegală de a prepara băuturi alcoolice în pivnița acestui imobil.

Au izbucnit toți trei în râs.

— Mai bine ți-ai bea laptele și ai pleca la școală, Alex. Și trebuie să mă mișc și eu, dacă vreau să-mi păstrez slujba.

— Slujba asta nu este destul de bună pentru tine, mama! Ar trebui să lucrezi într-un restaurant adevărat, nu într-o speluncă de pizzerie.

— Pentru moment, e bine și aici, a spus Elena. Și nu e o speluncă. Salariul nu e rău și, ieri, m-au lăsat să fac prima mea pizza.

— Un bucătar adevărat nu face pizze.

— Ba da, face, când asta-i singura slujbă din oraș.

***

Alex abia aștepta să fie intervievat de un agent special de la CIA. În dimineața următoare, a împrumutat de la bibliotecă o carte intitulată *CIA și rolul ei în lumea modernă,* și a citit-o din scoarță în scoarță de două ori. Avea atât de multe întrebări de pus unui agent adevărat.

Sâmbătă dimineață, în drum spre piață, i-a văzut pentru prima oară. Un grup format din bărbați și femei de vârste și naționalități diferite care aveau toți un singur lucru în comun: dragostea pentru șah. Și-a reamintit că Dimitri îi vorbise despre Players' Square așa că a vrut s-o vadă el însuși. Capetele oamenilor erau aplecate deasupra tablelor de șah. Erau, probabil, în jur de douăsprezece

persoane, poate mai multe care așteptau următoarea mutare a adversarului.

Alex nu jucase șah de când venise în America și ca un dependent de droguri deposedat de următoarea doză, s-a alăturat privitorilor trecând repede de la o masă la alta, până când a dat peste un bărbat de vârstă mijlocie, bine construit, îmbrăcat în jeanși și sacou, care stătea singur. Nici un alt jucător nu părea să vrea să se așeze pe locul opus. Alex a decis că exista o singură cale să afle de ce.

— Alex, s-a prezentat el, făcând un pas în față.

— Ivan, a răspuns bărbatul. Înainte de a te așeza, te întreb dacă ai de pierdut un dolar? Pentru că atât te va costa când eu voi câștiga.

Alex chiar avea un dolar, de fapt doi, pe care i-i dăduse Elena însoțiți de o listă de cumpărături de la băcănie, de care avea nevoie pentru weekend.

S-a așezat, a scos dolarul din buzunar și i l-a arătat.

— Acum, să vedem dolarul tău!

Bărbatul a ricanat.

— Îl vei vedea pe al meu numai dacă mă bați. A mutat pionul nebunului regelui două căsuțe în față.

Alex a recunoscut imediat o deschidere folosită deseori de către Boris Spassky și a răspuns mutând pionul reginei o căsuță.

Campionul indiscutabil al Brighton Beach i-a aruncat o a doua privire, înainte de a muta calul regelui în fața pionilor. A mai fost nevoie de câteva mutări ca Ivan să realizeze că trebuia să se concentreze dacă avea de gând să-l învingă pe tânărul adversar.

Niciunul nu a sesizat că în jurul lor începuse să se formeze o mică adunare, care se întreba dacă putea fi posibil ca „the champ” să fie învins, pentru prima dată de multe luni încoace. A mai durat 40 de minute până când a izbucnit o rundă de aplauze, când Alex a anunțat Șah-Mat.

— Cel mai bun din trei? a sugerat bărbatul matur, înmânându-i un dolar lui Alex.

— Îmi pare rău, *sir,* dar trebuie să plec. Am de făcut mai multe comisioane pentru mama.

Felul în care a pronunțat Alex cuvântul „mama” l-a făcut pe Ivan să pună următoarea întrebare în rusă:

— Atunci, de ce nu vii mâine, spre prânz, să-mi acorzi șansa de a-mi recupera dolarul.

— Abia aștept, a spus Alex, care s-a ridicat în picioare și a dat mâna cu un bărbat despre care știa că nu va fi luat prin surprindere a doua oară.

Alex nu știa cât se făcuse ora, dar cu siguranță, simțea că mama lui era deja acasă, de-acum. A plecat în grabă și s-a îndreptat direct spre piață, de unde a cumpărat legume, carne de porc, dar mai mult decât orice îi plăcea însă să se tocmească cu vânzătorul, înainte de a-i plăti, ceva ce mama lui nu s-ar fi gândit niciodată să facă.

După ce a plătit pentru vreo două kg de cartofi, ultimul lucru de pe listă, a pornit spre casă. Nu s-ar fi oprit dacă n-ar fi văzut-o privindu-l prin vitrină. A evitat o clipă, apoi a intrat în magazin, cum intenționase întotdeauna să facă, cu pas apăsat.

— Am nevoie de o curea, a spus Alex, spunând primul obiect ce-i venise în minte.

— Nu e singurul lucru de care ai nevoie, a spus fata, în timp ce alegea o curea de piele maro aproape nouă și i-o dădu. A încercat să-i plătească din câștigul lui.

— Păstrează banii, a spus ea. Mai bine mă duci la film mâine-seară.

Alex a rămas fără grai. Niciodată nu dăduse întâlnire unei fete și, acum, cea care-i dădea întâlnire era fata. Cagney n-ar fi aprobat așa ceva.

— Henry Fonda, în *„Orice upon a time in the West”*[8], a spus ea. El nu auzise niciodată de Henry Fonda.

— Ah, da, a zis el. Abia așteptam să văd filmul.

— Ei, acum vei merge la film. Ne întâlnim la Roxy, la ora șase și treizeci. Să nu întârzii.

— Nu voi întârzia, a spus el, întrebându-se unde era Roxy. S-a întors gata să iasă din magazin, când ea a spus:

— Să nu-ți uiți cureaua.

Alex a luat cureaua, a aruncat-o într-una din sacoșe și a ieșit, degajat, din magazin. Îndată ce-a dat colțul, a luat-o la goană spre casă.

— Unde-ai umblat? l-a întrebat mama când a intrat în bucătărie. E trecut de șase.

El se întreba dacă să-i spună despre Ivan și partida de șah (cu care ea ar fi fost de-acord), despre dolarul pe care-l câștigase (cu care ea n-ar fi fost de acord) și despre a doua întâlnire cu fata de la magazinul cu prețuri reduse (nu știa cum va reacționa ea).

Elena a deschis punga maro de hârtie, a scos din ea cureaua și a întrebat:

— Asta de unde o ai?

Alex i-ar fi spus, dar nu-și aducea aminte numele magazinului.

***

În dimineața următoare, Alex s-a întors în Players' Square dar nu înainte ca mama lui să fi plecat la muncă.

Ivan stătea deja la o masă, bătând nerăbdător darabana pe masă. Și-a ridicat brațele cu pumnii strânși, înainte ca Alex să se așeze. Alex a lovit mâna dreaptă a bărbatului și Ivan a deschis pumnul, arătând un pion alb. A rotit tabla de șah pentru ca Alex să facă prima mișcare.

După o oră era clar pentru cei care se adunaseră în jurul tablei de șah să urmărească meciul că nu era mare deosebire între cei doi jucători. Ivan a câștigat primul joc și Alex a trebuit să-i returneze dolarul câștigat cu atâta efort, apoi tabla a fost

aranjată pentru decisiv. Jocul final a fost de departe cel mai lung.

În cele din urmă Ivan și Alex au fost de acord cu remiza. S-au ridicat și și-au dat mâna, ceea ce a fost întâmpinat cu o rundă spontană de aplauze de la puținii muritori rămași în jurul lor.

— Puștiule, vrei să faci ceva bani adevărați? l-a întrebat Ivan în timp ce mulțimea se topea.

— Numai dacă este legal, a replicat Alex. Cetățenia mea americană este încă provizorie, așa că pot fi trimis înapoi în Uniunea Sovietică, dacă aș fi vinovat de vreo abatere.

— Și noi n-am vrea asta, nu-i așa? a spus Ivan, rânjind. Hai să mergem la o cafea și-ți voi explica ce am de gând.

Ivan și-a condus protejatul într-o margine a pieței și dincolo de stradă, la un restaurant. A intrat agale înăuntru și a spus:

— Salut, Lou! către bărbatul de după tejghea, apoi s-a îndreptat spre locul care, în mod evident, îi era rezervat în mod obișnuit. Alex s-a strecurat pe scaunul din fața lui.

— Ce-ai vrea să iei? a întrebat Ivan.

— Ce iei și tu, a spus Alex, sperând că nu era prea evident că nu mai fusese niciodată într-un restaurant.

— Două cafele, i-a spus Ivan chelneriței. Apoi i-a explicat fără grabă lui Alex cum ar putea face ei niște bani în plus, în weekendul următor.

— Și eu ce rol aș juca? a întrebat Alex.

— Tu vei fi cel orb și eu îți voi spune care sunt mișcările adversarului.

— Dar tu ești la fel de bun jucător ca și mine, poate chiar mai bun.

— Nu voi mai fi când voi sfârși cu tine. Și, în orice caz, tu ai numai șaptesprezece ani.

— Aproape optsprezece.

— Dar arăți de cincisprezece, ceea ce-i va face pe fraieri să fie siguri că te pot bate.

— Când începem? a întrebat Alex.

— În sâmbăta următoare, dimineață, la unsprezece fix.
— Îți pot cere o favoare?
— Desigur. Doar suntem parteneri de-acum.
— Îmi poți da înapoi dolarul?
— De ce?
— În seara asta mă duc cu o fată la film și asta înseamnă să plătesc eu biletele.

***

Alex a fost în fața cinematografului cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită. Se plimba emoționat în sus și-n jos pe trotuar, oprindu-se din când în când să studieze afișul filmului. Se întreba cum poți să întâlnești o femeie așa de frumoasă precum Claudia Cardinale vreodată, în viața ta, când cineva l-a bătut ușor pe umăr.

S-a întors brusc și a văzut-o pe Addie zâmbindu-i. Aceasta l-a luat de mână și l-a condus la casa de bilete.

— Două pentru „Cândva în Vestul sălbatic” a spus ea și s-a tras într-o parte să-i permită lui să plătească. Lecția numărul unu în manualul de făcut curte cuiva. Apoi l-a apucat din nou de mână și au intrat în cinematograful prost luminat.

Deși filmul părea să fie apropiat de ce avusese Addie în minte, de la Henry Fonda și nu de la Claudia Cardinale nu-și putea lua ochii Alex. Așa voia el să vorbească, așa voia el să meargă, și chiar să se îmbrace. A decis că trebuie să vadă din nou filmul, în timpul săptămânii, când atenția nu-i va fi atrasă de alte lucruri, pentru că nu mai voia să fie James Cagney. Alex nu voia ca Addie să-și dea seama că era pentru prima oară la un cinematograf, așa că atunci când bărbatul din fața lui și-a pus brațul în jurul umerilor prietenei, a făcut și el întocmai. Ea s-a tras mai aproape de el. Se bucura de film, când o mână l-a apucat și l-a tras spre ea și

astfel, el a experimentat primul sărut. N-a fost timp pentru un al doilea, pentru că peste câteva clipe, pe ecran a apărut cuvântul SFÂRȘIT și s-au aprins luminile.

— Hai să bem o Cola, a sugerat Alex. Știu un restaurant grozav, nu departe de aici.

— Sună bine, a spus Addie.

De această dată, Alex a luat-o de mână și au traversat piața spre restaurantul la care-l dusese Ivan în ziua aceea mai devreme. Alex a intrat sigur de el înăuntru, i-a făcut cu mâna bărbatului de după tejghea și-a spus: Salut, Lou!, îndreptându-se apoi direct spre masa lui Ivan, de parcă ar fi fost un client obișnuit.

— Două Cola, a spus Alex când a apărut chelnerița.

În următoarea jumătate de oră, Alex a aflat mult mai multe despre Addie, decât a aflat ea despre el. De fapt, el a aflat toată povestea vieții ei cam până când a venit chelnerița să întrebe dacă mai vor un rând de Cola. El ar fi vrut să spună da, dar nu mai avea niciun ban.

În drum spre casă, Addie n-a încetat să vorbească în continuare. Când au ajuns în fața ușii ei s-a ridicat pe vârfuri, l-a prins cu brațele în jurul gâtului și l-a sărutat. Al doilea sărut. Unul cu totul altfel.

A mers acasă pe jos, amețit, a intrat ușor în casă și s-a dus direct la pat, nevrând s-o trezească pe mama.

***

— Mi-au mărit din nou salariul, a spus Elena triumfătoare când Alex a apărut la micul dejun, în dimineața următoare. Primesc acum un dolar și jumătate pe oră. Am de gând să-i spun lui Dimitri că e timpul să contribuim și noi la chirie.

— Noi? a făcut Alex. Eu nu contribui cu nimic, mama, după cum bine știi. Dar situația s-ar putea

schimba, dacă mi-ai permite să câștig ceva în plus, în weekend.

— Să faci ce?

— Sunt fel de fel de slujbe ciudate în piață, a spus Alex, mai ales în weekend.

— Îți permit să-ți cauți o slujbă dar numai dacă mă asiguri că nu se va interfera cu școala. Niciodată nu mi-aș ierta dacă nu obții un loc la Universitatea din New York.

— Nu l-am anunțat pe tata…

— Tatăl tău voia să mergi la facultate la fel de mult cât vreau și eu, a spus ea ignorând întreruperea. Și, dacă obții o diplomă, cine știe ce mai poți realiza, mai ales în America.

Alex a decis că nu era momentul pentru încă o ceartă cu mama.

***

Deși a muncit din greu la școală toată săptămâna, Alex n-a putut să uite de sâmbătă și de posibilitatea de a câștiga mai mulți bani.

— Faci tu curat? a întrebat Elena în timp ce-și punea haina. Nu vreau să întârzii la serviciu.

Îndată ce-a terminat de șters vasele, Alex a plecat și el la muncă, ușurat de faptul că nu mai trebuia să explice de unde avea bani în plus. Pe măsură ce se apropia de Players' Square a putut auzi râsetele și strigătele jucătorilor de baschet de pe terenurile din apropiere. S-a oprit și a privit câteva minute admirându-le îndemânarea. Voia fotbal american, ceva diferit la care nu se gândise când se ascunsese în lada de lemn. Nu și-a dat seama că în fotbalul american nu existau portari. Și-a scos din minte lucrul acesta, pe măsură ce cărarea lui traversa porțiunea cu iarbă de lângă zona jucătorilor de șah.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost Ivan cu picioarele depărtate, cu mâinile în șolduri, într-un

pulover neîngrijit, cu niște jeanși decolorați și cu o eșarfă neagră în jurul gâtului.

— Ai întârziat, a spus el în rusă, încruntându-se la el.

— Dar e numai un joc, de ce să nu-i lăsăm să aștepte, a întrebat Alex.

— Pentru că nu e un joc, a șuierat Ivan printre dinți. Este afacere. Niciodată nu întârzii când e vorba de afaceri. Asta le dă un avantaj adversarilor.

Fără altă vorbă, s-a dus spre un șir de șase mese cu table de șah aliniate una lângă alta, cu câte un scaun neocupat în spatele fiecăreia.

Ivan a bătut din palme și, odată ce-a captat atenția mulțimii, a anunțat cu voce puternică și clară:

— Acest tânăr vrea să vă provoace pe toți șase la un joc. Unul sau doi dintre adversari s-au arătat interesați. Și, ca să facă jocul mai interesant, va juca legat la ochi. Eu îi voi comunica fiecare mutare pe care o face adversarul și voi aștepta indicațiile lui.

— Ce rată oferi? a întrebat o voce din mulțime.

— Trei la unu: Tu pui un dolar și dacă îl bați, eu îți dau trei.

Imediat au ieșit în față mai mulți pariori. Ivan a strâns banii și a făcut o listă cu numele lor într-un carnețel, apoi a oferit câte un scaun celor șase concurenți. Câteva persoane arătau dezamăgite că nu fuseseră selectate și una dintre ele a strigat: „Ceva pariuri pe la spate?"

— Desigur. Aceeași rată: trei la unu. Spune-mi numai ce jucător susții. Alte câteva nume au apărut pe lista lui.

— Lista este închisă, a anunțat Ivan îndată ce ultima persoană a pariat. S-a dus la Alex, care se uita la cele șase table de șah, și-a scos eșarfa de la gât, l-a legat la ochi făcând un nod strâns la spate.

— Întoarce-l cu spatele ca să nu vadă tablele, a cerut unul neîncrezător.

Alex s-a întors cu spatele chiar înainte ca Ivan să aibă șansa să răspundă.

— Tu, primul, a spus Ivan, arătând spre un tânăr emoționat așezat la tabla numărul unu. Pion la nebunul reginei trei, a spus Ivan în engleză și a așteptat indicațiile lui Alex.

— Pion la regină trei.

Ivan a dat din cap spre un bărbat în vârstă care se uita în jos, la tabla numărul doi prin niște ochelari cu rame groase.

— Pion la rege trei, a spus el și s-a mutat la tabla a treia, imediat ce Alex a răspuns.

Mulțimea se înghesuia în jurul jucătorilor și studia cu atenție toate cele șase table, șușotind între ei. Tabla numărul patru a recunoscut înfrângerea în intervalul a 30 de minute și, după o altă jumătate de oră, numai o tablă era încă în joc. Un ropot de aplauze s-a auzit când regele de pe tabla numărul trei a fost culcat la pământ. Ivan i-a scos eșarfa de la ochi lui Alex, după care el s-a întors și s-a înclinat în fața mulțimii.

— Vom avea șansa să ne câștigăm banii înapoi, a întrebat unul dintre jucătorii învinși.

— Desigur, a spus Ivan. Întoarceți-vă peste câteva ore și ca să fie încă și mai interesant, partenerul meu va juca la zece table. Alex a încercat să nu lase la vedere neliniștea pe care o resimțea.

— Hai, băiete, a spus Ivan, odată ce mulțimea s-a risipit, să mâncăm pizza pe care a promis-o mama ta.

Când au intrat în pizzeria lui Mario, a fost clar că Elena nu se mai ocupa de spălatul vaselor. Stătea la o masă mare de lemn, frământând niște aluat proaspăt până a devenit neted și pufos. Era așa de îndemânatică la această treabă încât producea un nou blat la fiecare 90 de secunde. Un alt bucătar a venit să ia comenzile, înainte de a pune peste aluat ingredientele alese de clienți. Apoi aluatul a fost luat cu ceva ce pentru Alex

semăna cu o lopată de lemn și a fost pus într-un cuptor cu lemne care ardeau, de către un al treilea bucătar, care l-a scos trei minute mai târziu și l-a așezat pe o farfurie pregătită deja. Alex a calculat că produceau o pizza fierbinte la fiecare șase minute. Era clar că americanilor nu le plăcea să aștepte.

Elena a zâmbit când a ridicat ochii și l-a zărit pe fiul ei.

— Acesta este Ivan, a spus Alex. Lucrăm împreună în piață.

Elena le-a indicat o masă liberă unde să se așeze.

— Cât am câștigat? a întrebat Alex, îndată ce s-au așezat.

Ivan a verificat în carnețel.

— 19 dolari, a șoptit el.

— Deci îmi datorezi 9 dolari și 50 de cenți, a spus Alex, întinzând mâna.

— Nu te repezi, puștiule. Nu uita că mai avem o provocare, mai mare, după-masă, așa că facem socotelile la sfârșitul zilei.

— Dacă vreunul dintre ei e la fel de bun ca cel de la masa trei am putea pierde.

— Ceea ce n-ar fi un lucru rău, a spus Ivan, în timp ce chelnerul le punea în față câte o pizza și un pahar de Cola.

— Cum adică?

— Dacă pierzi un joc, fraierii devin mai interesați. Asta-i slăbiciunea celor pasionați de jocurile de noroc. Dacă văd pe altul câștigând, asta-i convinge că urmează ei la rând să câștige, a spus Ivan, înainte de a devora o bucată mare de pizza. Amintește-mi să-i mulțumesc mamei tale, a spus el, uitându-se la ceasul de la mână.

Alex a aruncat o privire spre Elena care nu se oprise din frământarea aluatului perfect pentru pizza, de când sosiseră ei. S-a întrebat cât va mai dura până când ea va fi cea care dă ordine.

— Bun! Hai să ne întoarcem la muncă, a spus Ivan.

***

Când Alex s-a întors acasă pentru cină, a fost surprins să constate că Dimitri nu era așezat la locul lui obișnuit.

— I s-a oferit o slujbă pe un vas comercial cu destinația Leningrad, i-a spus Elena. Trebuia să plece la primul flux.

— Nu te întrebi uneori dacă Dimitri nu e prea bun pentru a fi adevărat?

— Eu îi judec pe oameni după faptele lor, a spus Elena, ridicând o sprânceană, și Dimitri nu putea fi mai bun de-atât cu noi doi.

— Accept asta. Dar de ce să fie el atât de interesat de doi ruși pe care nu-i cunoaște și care-ar putea fi niște criminali?

— Dar noi nu suntem criminali.

— El n-avea de unde să știe asta. Sau avea? Și a fost oare o coincidență că s-a întâlnit și a stat cu noi în prima noapte a noastră la bord?

— Dar e rus și el, ca și noi, a protestat Elena.

— Nu tocmai, mama. El nu s-a născut în Rusia, ci la New York. Și-ți mai pot spune ceva. Părinții lui trăiesc.

Elena s-a întors cu fața spre Alex.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că atunci când te ajută la spălat, își scoate uneori ceasul de la mână și pe spatele ceasului sunt gravate următoarele cuvinte: Fericiți pentru cei 30 de ani ai tăi, te iubim, mama și tata, datat 2–14–68. Numai cu un an în urmă. Așa că probabil…

— Probabil ar trebui să-ți amintești că fără ajutorul lui Dimitri, n-am avea un acoperiș deasupra capului și tu n-ai merge la universitate, a spus ea, pe un ton din ce în ce mai înalt. Așa că-ți spun odată pentru totdeauna: încetează să-l

spionezi pe Dimitri, pentru că altfel ai putea termina ca prietenul tău Vladimir, un individ singuratic, bolnav, fără moralitate și fără prieteni.

Alex n-a mai spus nimic pentru ceva timp. Era șocat de vorbele mamei lui, și-a plecat capul și și-a cerut iertare, spunându-i că nu va mai deschide niciodată acest subiect. După ce ea a plecat la serviciu, s-a mai gândit la izbucnirea ei. Avea dreptate. Dimitri nu putea face mai mult pentru ei, dar ceea ce el nu-i spusese mamei era că se temea că Dimitri lucra pentru KGB.

12
SASHA

Londra

Cu toate că Sasha lucra serios când s-a întors la școală în anul terminal, după ce ultimul meci de fotbal a fost jucat, și-a pus mănușile de portar în cui și a început un regim strict care o impresiona chiar și pe mama lui.

Se trezea la ora șase în fiecare dimineață și, înainte de micul dejun, avea deja două ore de învățat. Alerga la și de la școală – era aproape singura mișcare pe care o mai făcea – și, în timp ce alți băieți erau pe teren bucurându-se de jocul de crichet francez, el rămânea în clasă, întorcând altă filă, la o altă carte. Odată ce suna clopoțelul și toți ceilalți porniseră spre casă, el rămânea la masa de lucru și, cu ajutorul dlui Sutton, mai bifa încă un test dat în trecut la examenul Isaac Barrow. În cele din urmă alerga spre casă, mânca ceva ușor la cină și mergea în camera lui să lucreze în continuare, adormind adesea cu capul pe birou. Pe măsură ce se apropia examenul, reușea cumva să muncească încă și mai mult, găsind ore cu care nici mama lui nu era obișnuită.

— Examenul se va da în Sala Mare de la Trinity, i-a spus directorul. Ar fi bine să călătorești la Cambridge cu o noapte înainte, ca să nu te grăbești sub o presiune inutilă.

— Dar unde să stau? a întrebat Sasha, pentru că nu cunosc pe nimeni la Cambridge.

— Am aranjat eu să dormi la vechiul meu colegiu.

***

— Poate c-ar trebui să-mi iau o zi liberă și să vin cu tine la Cambridge, a sugerat Elena.

Sasha a reușit s-o facă pe mama să renunțe la această idee, dar n-a putut s-o împiedice să-i cumpere un costum nou, pe care știa că ea nu și-l permitea.

— Vreau să arăți la fel de bine ca și rivalii tăi, a spus ea.

— Eu sunt interesat să fiu mai inteligent decât rivalii mei, și atât, a replicat Alex.

Ben care tocmai își luase carnetul de șofer, l-a dus pe Alex la gara King's Cross, cu mașina. Pe drum, i-a povestit despre cea mai recentă iubită a lui. Cuvântul „cea mai recentă" l-a făcut să-și dea seama la cât de multe lucruri renunțase în ultimul an.

— Și tata vrea să-mi cumpere un TR-6, dacă intru la Cambridge.

— Ești norocos.

— Aș renunța la ea pentru a avea creierul tău, a spus Ben, ieșind din Euston Road și parcând pe linia galbenă.

— Noroc, a spus el și Sasha a sărit jos din mașină. Și să nu te întorci acasă cu o foaie goală.

Sasha s-a așezat într-un colț în vagonul ticsit, privind pe fereastră peisajul rural pe lângă care gonea uruind trenul, nevrând să admită că și-ar fi dorit s-o fi lăsat pe mama să-l însoțească. Era prima lui călătorie în afara Londrei, dacă nu punea la socoteală meciurile, și devenea mai agitat cu fiecare minut ce trecea.

Elena îi dăduse o bancnotă de o liră să plătească diverse cheltuieli, dar, cum era o zi luminoasă și frumoasă când trenul a tras în stația Cambridge, a decis să meargă pe jos până la Trinity. A învățat repede să-i întrebe încotro era colegiul numai pe trecătorii îmbrăcați în robe negre. Se tot oprea să admire clădirile pe lângă care trecea, dar când a văzut pentru prima oară porțile prin care trecuse cândva Henri VIII a fost transportat într-o altă lume, o lume din care, și-a dat el seama

instantaneu, dorea atât de mult să facă parte. Și-a dorit să fi muncit încă și mai mult pentru asta.

Un portar mai în vârstă l-a însoțit să traverseze curtea pătrată și în sus pe niște trepte uzate, vechi de secole. Când au ajuns sus, el a spus:

— Aceasta a fost vechea cameră a domnului Quilter, domnule Karpenko. Poate veți fi următorul ei ocupant.

Sasha a zâmbit în sinea lui. Prima persoană care-i spusese „domnule Karpenko”!

— Cina va fi servită la ora șapte în sufrageria de pe cealaltă parte a curții, a spus hamalul, înainte de a-l lăsa într-un mic birou care nu era mai spațios decât camera lui de deasupra restaurantului. Dar, când s-a uitat pe fereastra cu menouri, a văzut o lume care părea să nu fi ținut seamă de trecerea a aproape patru sute de ani. Putea un băiat din Leningrad să ajungă într-un loc ca acesta? S-a așezat la pupitru și a trecut încă o dată peste întrebările despre care domnul Sutton spusese că s-ar fi putut să fie puse la examen. Tocmai începea una nouă când ceasul din apropiere a bătut de șapte ori. A alergat în jos pe treptele de piatră în curte și s-a alăturat fluxului de tineri care vorbeau și râdeau mergând pe marginea exterioară a unei piețe cu iarbă bine îngrijită, pe care nu punea nimeni piciorul.

Când Sasha a ajuns la intrarea în sală, și-a aruncat o privire înăuntru și a văzut șiruri de mese lungi pline cu mâncăruri și bănci ocupate de studenți care, evident, se simțeau ca acasă. Deodată, temându-se a se alătura unei asemenea adunări omogene, s-a întors și a ieșit prin porțile colegiului spre zona King’s Parade. Nu s-a oprit din mers până când n-a văzut o coadă la un magazin de „fast food” cu cartofi prăjiți și pește.

A luat cina pe o foaie de ziar, conștient că mama n-ar fi aprobat așa ceva, ceea ce l-a făcut să zâmbească. Când s-au aprins luminile stradale, s-a întors în cămăruța lui să mai repete două-trei

posibile întrebări la examen și nu s-a urcat în pat până după miezul nopții. A dormit prost, cu întreruperi și a fost îngrozit când s-a trezit și a auzit ceasul din curte bătând de opt ori. A fost recunoscător că nu era ora nouă. A sărit din pat, s-a spălat, s-a îmbrăcat și a alergat tot drumul până la sala de mese. Douăzeci de minute mai târziu, era din nou în camera lui. S-a dus la toaleta de la capătul culoarului de patru ori în ora următoare, dar tot a ajuns în fața sălii de examen cu treizeci de minute mai devreme. În timp ce minutele treceau, grupuri de candidați se așezau la coadă, unii vorbind prea mult, alții deloc, fiecare arătându-și propriul nivel de nervozitate. La 9:45, au apărut doi profesori îmbrăcați în robe lungi, negre. Mai târziu, Sasha a aflat că nu erau profesori, ci tutori, și că titlul de profesor era rezervat șefului casei. Așa de multe cuvinte noi de învățat – se întreba dacă nu cumva colegiul avea propriul lui dicționar.

Unul dintre tutori a descuiat ușa și turma dezordonată și-a urmat păstorul în sala de examen.

— Vă veți găsi numele pe pupitre, a spus el. Sunt în ordine alfabetică. Apoi s-a așezat în spatele mesei, în fața sălii. Sasha a găsit KARPENKO la mijlocul celui de-al cincilea rând.

— Colegul meu și cu mine vă vom da acum foile de examinare, a spus tutorele. Sunt douăsprezece întrebări din care trebuie să răspundeți la trei. Aveți la dispoziție 90 de minute. Dacă nu puteți stabili de câte minute aveți nevoie pentru fiecare întrebare, n-ar trebui să vă aflați aici. O undă de râs nervos a umplut sala. Să nu începeți până nu auziți fluierul meu sunând. Sasha s-a gândit imediat la prima regulă la examen a domnului Sutton: *persoana care termină prima nu este în mod necesar câștigătoarea.*

După ce foaia de examinare a fost pusă cu fața în jos în fața fiecărui candidat, Sasha a așteptat cu nerăbdare să sune fluierul. Un curent ascuțit, pătrunzător i-a produs frisoane pe șira spinării

când a întors foaia cu fața-n sus. A citit încet cele 12 întrebări, însemnând imediat cinci dintre ele. După ce le-a analizat a doua oară, au mai rămas trei. Una era asemănătoare unei întrebări pe care o rezolvase cu șapte ani în urmă, alta era subiectul lui favorit. Dar triumful real era întrebarea 11, care avea acum două bife alături, pentru că era una pe care-o rezolvase în noaptea trecută. Era vremea pentru a doua regulă a domnului Sutton: concentrarea. Sasha a început să scrie. Douăzeci de minute mai târziu, a pus creionul jos și a citit răspunsul, cu răbdare. Auzea în ureche vocea domnului Quilter: ține minte, să-ți lași timp suficient pentru a verifica răspunsurile, așa încât să poți corecta orice greșeală. A făcut câteva corecturi minore, apoi a trecut la problema șase. De această dată, douăzeci și cinci de minute, urmate de o altă lectură a rezolvării, înainte de a trece la problema 11, cu două bife. A scris paragraful final când a sunat fluierul și abia a reușit să termine când au fost ridicate lucrările. Era conștient că nu-și lăsase timp pentru a verifica a doua oară acel răspuns. A tras o înjurătură.

Odată ce candidaților li s-a dat liber, Sasha s-a întors în camera lui, și-a făcut bagajul, a coborât și s-a dus direct la gară. Nu s-a uitat înapoi, temându-se că n-ar mai intra niciodată din nou în colegiu.

În drum spre Londra, a încercat să se convingă că n-ar fi putut face mai bine; când trenul s-a oprit la King's Cross, era sigur că n-ar fi putut face nimic mai prost.

— Cum crezi c-a mers? a întrebat Elena, înainte chiar de-a închide ușa în urma lor.

— Nu se putea mai bine, a spus el, voind s-o liniștească. Și i-a înapoiat cei 11 șilingi și șase peni, pe care ea i-a pus în geantă.

Când s-a întors la școală în dimineața următoare, domnul Sutton era mai interesat să studieze lucrarea de la examen decât să afle cum simțea elevul lui că a făcut și cu toate că a zâmbit

când a văzut bifele, nu i-a spus lui Sasha că scăpase o problemă despre teorema pe care o rezolvaseră amândoi în detaliu, numai cu câteva zile în urmă.

— Când se vor da rezultatele? a întrebat Sasha.

— Nu peste mai mult de două săptămâni, a răspuns Sutton. Dar, nu uita, ai încă de trecut nivelul A și poate fi la fel de important ce faci și la acest examen.

Lui Sasha nu i-au plăcut cuvintele „și poate fi la fel de important”, dar s-a întors la rutina lui slavă. L-a îngrijorat faptul că i s-a părut că testele pentru nivelul A erau puțin prea ușoare, ca un alergător de maraton la o plimbare de șase mile.

Nu a admis asta în fața lui Ben, care simțea că este mai dur decât orice maraton și nu se mai aștepta să fie mândrul câștigător al unui TR-6.

— Ai putea să te faci șofer de autobuz oricând, a spus Sasha. La urma-urmelor, salariul e destul de bun și la fel și vacanțele.

— Tu vei avea vacanțe și mai lungi dacă intri la Cambridge, a spus Ben, mărturisindu-i și adevăratele sentimente. Apropos, sâmbătă seara dau o petrecere de încheiere a examenelor, la mine acasă. Mama și tata sunt plecați în weekend, așa că vezi să nu cumva să lipsești.

***

Sasha și-a pus o cămașă albă proaspăt călcată, cravata de școală și costumul lui cel nou. Îndată ce-a ajuns acasă la Ben, și-a dat seama că a făcut o greșeală groaznică. Dar, apoi, a presupus că vor fi numai câțiva colegi de clasă la petrecere, care vor bea bere până vor cădea din picioare, vor adormi sau le vor face pe-amândouă.

A descoperit a doua lui greșeală când a intrat în vestibulul care era mai mare decât apartamentul lui. Erau la fel de multe fete cât și băieți la petrecere și niciunul dintre ei nu era îmbrăcat în

uniforma școlară, așa că și-a scos cravata și și-a desfăcut nasturii la cămașă, înainte cu mult de a ajunge în sufragerie. S-a uitat în jur și a zâmbit, nerealizând că toți păreau să știe cine era el. Dar n-a vorbit cu nicio fată decât după ce-a trecut peste o oră și fata s-a evaporat aproape la fel de repede cum apăruse.

— Este de pe altă planetă, a auzit-o Sasha spunându-i lui Ben.

— Mi-aș dori să fiu și eu la fel, a replicat prietenul lui. Sasha își dorea să aibă ușurința lui Ben în a vorbi cu o fată și s-o facă să se simtă singura femeie din încăpere. S-a așezat într-un fotoliu confortabil de unde putea vedea scena, ca un spectator care urmărește un joc ale cărui reguli nu le cunoaște.

A înghețat când a văzut o fată deosebit de atrăgătoare îndreptându-se spre el. Cât va dura până se evaporă și ea?

— Salut, a spus ea. Numele meu este Charlotte Dangerfield, dar prietenii îmi spun Charlie. Ea spărsese gheața, dar el era în continuare înghețat. Ea a făcut o a doua încercare.

— Sper să merg la Cambridge în septembrie.

— Să studiezi matematica? a întrebat Sasha, plin de speranță.

Ea a râs, un râs amabil, urmat de un zâmbet captivant.

— Nu, sunt istoric de artă. Sau, cel puțin, asta mi-ar plăcea să fiu.

Ce mă mai așteaptă, se gândea Sasha, încercând să nu fie prea evident că se uita fix la picioarele ei, în timp ce ea se cocoța pe brațul fotoliului.

— Toată lumea spune că tu vei câștiga bursa Isaak Barrow. Și, cum eu nu sunt mai bună la o situație limită, mi-am încrucișat tot, chiar și degetele de la picioare.

Sasha era disperat să continue conversația, dar cum nu vizitase niciodată o galerie de artă în viața

lui, tot ce-a putut spune a fost: „Cine este artistul tău favorit?”

— Rubens, a răspuns ea, fără ezitare. Mai ales picturile timpurii pe care le-a făcut la Antwerp, în care putem fi siguri că e singurul responsabil pentru totalitatea pânzelor.

— Vrei să spui că altcineva a pictat pânzele mai târziu?

— Nu, a spus ea. Dar, odată ce-a devenit faimos și chiar și papa voia să-l angajeze, le-a permis elevilor lui mai talentați să-l ajute. Artistul tău favorit cine este?

— Al meu?

— Da.

— Leonardo da Vinci. Era primul nume care-i venise în minte.

Ea a zâmbit.

— Destul de surprinzător, ca și tine, el a fost matematician. Care dintre picturile lui îți plac în mod special?

— Mona Lisa, a spus Sasha. Era singura pictură pe care o știa.

— La vară, voi vizita Parisul împreună cu părinții, a spus Charlie, și abia aștept să văd originalul.

— Originalul?

— La Luvru.

Sasha se gândea ce să mai spună în continuare, când ea a lunecat de pe brațul fotoliului lângă el, s-a întins și l-a sărutat ușor. Niciunul dintre ei n-a spus cine știe ce în ora următoare și, deși, în mod clar, Sasha nu era instruit, ea nu l-a tratat ca și cum ar fi venit de pe altă planetă.

Când unii dintre prieteni au început să plece, imediat după miezul nopții, Sasha și-a adunat curajul s-o întrebe: „Te pot conduce acasă?” Mama îi spusese că asta face un gentleman când îi place cu adevărat o fată. *O poți ține de mână în timp ce mergeți, dar când ajungi în fața ușii ei, o săruți numai pe obraz și-i spui: „Sper că ne vom mai*

întâlni”, ca să știe că-ți pasă de ea. Dacă lucrurile merg bine, îi poți cere numărul de telefon.

— Îți mulțumesc, a spus Charlie.

Când ea a scos din poșetă cheia, el s-a înclinat spre ea, cu intenția de a urma sfatul mamei. Buzele li s-au întredeschis și el a crezut că va exploda.

— Vino să mă iei sâmbătă dimineață pe la nouă, a spus ea, întorcând cheia în încuietoare. Te voi duce la Galeria Națională și-ți voi arăta Rubens, a adăugat ea, înainte de a dispărea înăuntru.

În drum spre casă, Sasha era clar pe altă planetă, și, cu siguranță, Newton nu era acolo.

***

Charlie a vorbit cel mai mult în timpul călătoriei cu metroul de la Fulham Broadway la Trafalgar Square și aproape la fel, după ce-au urcat treptele spre Național Gallery.

Ceea ce Sasha considerase la început numai o scuză pentru a petrece mai mult timp cu Charlie, s-a dovedit a fi începutul unei iubiri. A fost curtat de germani, ademenit de spanioli, uluit de italieni și încântat de Charlie.

— Mai sunt și alte galerii în Londra? a întrebat el în timp ce coborau scările pentru a merge la porumbeii din Trafalgar Square.

Charlie nu a râs pentru că știa deja că nu va dura mult până când Sasha îi va pune întrebări la care ea nu va putea răspunde.

Când au ajuns înapoi la Fulham, Sasha a vrut s-o invite la prânz la Moretti’s, dar faptul că nu-și permitea a fost singurul motiv pentru care au ajuns la o cafenea locală. Charlie avea nevoie de ceva mai mult timp înainte de a-i fi prezentată mamei lui.

***

Charlie îi stăpânea încă mintea lui Sasha luni dimineața când l-a sunat directorul și i-a spus să-și miște fundul, să se vadă cu el.

Expresia „să-și miște fundul” l-a făcut să râdă. Credea că-l vor lăsa picioarele în timp ce alerga prin porțile școlii și pe coridor spre biroul directorului, ca un boxer amețit în fața ultimei runde.

Domnul Quilter a răspuns la bătaia în ușă cu obișnuitul „Intră!”. Sasha a deschis ușa, dar nu a aflat nimic după expresia de pe fața directorului. A refuzat să se așeze, preferând să rămână în picioare, până aude rezultatul.

— *Proxime accessit,* a spus Quilter. Multe felicitări! Inima lui Sasha a zvâcnit. Nu considera că locul doi necesită laude. Ai fost bătut de un băiat de la Școala din Manchester care a obținut 100%, în timp ce tu ai obținut 98%. Bineînțeles, a continuat directorul, vei fi dezamăgit și e de înțeles. Dar vestea bună este că, după ce iei nivelul A, Trinity tot vrea să-ți ofere o bursă.

— Dar tocmai ați spus că sunt al doilea.

— La matematică, da. Dar nimeni nu a ajuns atât de aproape la rusă.

Primul gând al lui Sasha a fost spre Charlie.

13
ALEX

Brooklyn

Ivan i-a dat peste 23 de dolari lui Alex și a spus:

— Încă o zi bună. Nu văd niciun motiv pentru care să nu continuăm să mulgem această vacă mult timp de-acum înainte. Așa că ne vedem sâmbătă, la unsprezece fix.

— De ce s-așteptăm până atunci, când am putea face bani așa, zilnic? a întrebat Alex.

— Pentru că atunci ai mulge vaca fără nimic. Și, în orice caz, dacă sari peste mai multe ore, va afla mama și asta ar pune sfârșit afacerii.

Alex a îndesat bancnotele în buzunarul din spate al jeanșilor, a dat mâna cu partenerul său și a spus:

— Ne vedem sâmbăta viitoare.

— Și încearcă să vii la timp, de data asta, a spus Ivan.

Alex a început să fluiere în timp ce se îndrepta spre piață.

Se simțea ca un milionar – cum îi spusese deja mamei lui că va fi la vârsta de 30 de ani. Îi dădea 10 dolari în fiecare sâmbătă seara explicându-i că provin de la slujbele suplimentare pe care le avea în piață, în weekend. Adevărul era că piața devenise a doua lui casă și după-amiezile, după școală, când Elena era încă la serviciu, colinda în jurul tarabelor privindu-i pe comercianți, învățând rapid în cine te puteai încrede și mai important, în cine nu. Cumpăra întotdeauna fructele și legumele de la Bernie Kaufman, care nu înșela niciodată clienții și nici nu le vindea marfă de ieri.

— Vreau două kg de cartofi, Bernie, fasole agățătoare și vreo două portocale, a spus Alex, verificând lista de cumpărături făcută de mama. Oh! Da! Și o sfeclă.

— Trei dolari, domnule Rockefeller, a spus Bernie, dându-i două pungi de hârtie peste tejghea. Și aș vrea numai să-ți spun Alex, că mă bucur că ești clientul meu și că nu am nicio îndoială că vei merge la N.Y.U.

— De ce m-aș duce oriunde altundeva pentru fructele și legumele mele?

— În viitor, va trebui, pentru că voi renunța la taraba mea, peste vreo două săptămâni.

— De ce? a întrebat Alex, pentru că el presupunea că Bernie era un vânzător permanent în piață.

— Îmi expiră licența la sfârșitul lunii și proprietarul cere optzeci de dolari pe săptămână, pentru a mi-o înnoi.

Alex nu putea accepta că prietenul lui va dispărea, peste noapte. Erau multe întrebări pe care voia să i le pună lui Bernie, dar avea nevoie de timp pentru a cugeta. I-a mulțumit și a pornit spre casă.

A trecut pe lângă magazinul cu reduceri cufundat adânc în gânduri, când Addie a deschis ușa și l-a strigat:

— Vino, Alex, am ceva special pentru tine.

Când Alex a urmat-o în magazin, ea a luat de pe raft un costum aproape nou și a spus:

— De ce nu încerci ăsta?

— De unde-l ai? a întrebat Alex, scoțându-și jacheta.

— De la un client permanent, cuprins mereu de febra cumpărăturilor, care adesea ne oferă ceva ce nu mai vrea câteva zile mai târziu.

Alex încerca să-și imagineze cum e să fii așa de bogat.

— Ăsta din ce-j făcut? a întrebat el, pipăind materialul.

— Din cașmir. Îți place?

— Nu e vorba de plăcut, ci dacă mi-l permit.

— E al tău, pentru zece dolari, a șoptit ea.

— Cum așa?

— Va ieși din magazin așa cum a intrat și șeful meu nici măcar nu îl va vedea.

Alex și-a dat jos jeanșii și și-a pus pantalonii – care aveau chiar fermoar – și s-a studiat în oglindă. Bejul n-ar fi fost prima lui opțiune, dar tot arăta ca un costum de 100 de dolari.

— Exact cum credeam! a spus Addie. Îți vine perfect. Parcă au fost făcuți pentru tine.

— Îți mulțumesc, a spus Alex și i-a dat 10 dolari.

— Mergem la film și sâmbăta viitoare? a întrebat Addie, în timp ce el își punea jeanșii.

— E John Wayne în True Grit. Abia aștept să-l văd, a spus el, împachetând costumul și punându-l într-o sacoșă. Nu știu cum să-ți mulțumesc, a adăugat.

— Mă pot gândi cum, a spus ea în timp ce el ieșea din magazin. Mergând spre casă, gândurile lui Alex s-au întors spre cum ar fi posibil să poată pune mâna pe 80 de dolari pe săptămână pentru a închiria standul lui Bernie. El făcea circa 20 dolari la jocurile de șah din weekenduri, dar habar n-avea cât putea obține din retururi. Știa că mama lui nu are acest fel de numerar disponibil, deși tocmai primise o altă mărire de salariu. Oare Dimitri care tocmai se întorsese din cea mai recentă călătorie, la Moscova, ce-ar zice? Cu siguranță, el trebuia să aibă ceva economii în numerar. Își pregătise pledoaria înainte de-a ajunge acasă și când a deschis ușa, l-a auzit pe Dimitri cântând fals. S-a dus la el în bucătărie și a ascultat prin ce trecuse Dimitri în călătoria lui la Moscova.

— Un oraș fascinant, a spus Dimitri. Piața Roșie, Kremlinul, mormântul lui Lenin. Ar trebui să vizitați, cândva, Moscova, Alex.

— Niciodată, a spus Alex cu fermitate. Nu mă interesează mormântul lui Lenin. Acum, eu sunt american și voi fi milionar.

Dimitri nu a părut surprins, căci auzise asta de multe ori, înainte. Dar, de această dată, Alex a

adăugat ceva care chiar l-a luat pe Dimitri prin surprindere:

— Și tu ai putea fi partenerul meu, a spus el.

— Ce înseamnă asta? a spus Dimitri.

— Cât numerar ai? a întrebat Alex.

Dimitri n-a răspuns imediat.

— Cam trei sute de dolari, a spus el în cele din urmă. Nu prea ai pe ce să-ți cheltuiești banii când ești pe mare.

— Ce-ai zice dacă i-ai investi?

— În ce?

— Nu în ce, ci în cine! a spus Alex. A umplut chiuveta cu apă caldă și când a terminat de spălat vasele, îi explicase deja de ce avea el nevoie de 320 de dolari și de ce mama lui trebuia să se trezească la ora patru dimineața.

— Ea ce zice de asta? a fost singurul comentariu al lui Dimitri.

— Nu i-am spus nimic, încă.

***

În dimineața următoare, Alex s-a concentrat cu greu la oră, dar nu erau decât vreo șase băieți care se puteau pune cu el, și niciunul n-a remarcat asta, în afara profesorului.

Când a sunat clopoțelul, la ora patru, Alex a ieșit primul din clasă și a alergat tot drumul până în piață. S-a dus direct la standul lui Bernie. După ce și-a recăpătat respirația, a început să-l atace cu întrebări pe bătrânul comerciant, în timp ce acesta îi servea pe clienți.

— Dacă închiriez eu prăvălia, ai vrea să continui să lucrezi în ea?

— Eu încerc să scap de morișca asta și tu vei dori să măresc viteza, a spus Bernie.

— Dar aș veni eu în fiecare zi, dimineața, n-ar trebui să începi să lucrezi decât la ora opt, iar eu voi continua după școală.

Bernie n-a dat niciun răspuns.

— Te voi plăti cu 40 de dolari pe săptămână, a spus Alex, în timp ce Bernie îi dădea unui client o pungă cu struguri.

— Trebuie să mă gândesc, a spus Bernie. Dar, chiar dacă aș fi de acord, tu tot vei avea o problemă.

— Ce problemă? a întrebat Alex.

— Nu ce, ci cine? Mai există două alte persoane care trebuie să fie de-acord cu planul tău.

— Cine? a întrebat Alex și a continuat: pentru că nu-i voi spune mamei decât după ce ești tu de acord.

— Nu la mama ta mă refeream.

— Atunci, la cine?

— Bărbatul care este proprietarul prăvăliei și la cei mai mulți proprietari din piață. Va trebui să-l convingi pe domnul Wolfe că știi ce să faci cu banii, pentru că numai el îți poate oferi licența.

— Unde-l găsesc pe Wolfe ăsta?

— Biroul lui e pe Ocean Parkway, la numărul 3049. Începe lucrul la 6 în fiecare dimineață și nu pleacă niciodată acasă înainte de opt seara. Și, te previn, Alex, că e un mizerabil.

— Ne vedem mâine după-amiază, a spus Alex și a pornit spre casă. Atunci, prăvălia va fi deja a mea.

Dimitri i-a făcut cu ochiul când Alex a intrat în bucătărie și s-a așezat lângă el la masă. Au flecărit despre orice, numai despre ce-l preocupa cu adevărat pe Alex, nu, pentru că acesta aștepta cu nerăbdare să plece mama la lucru.

— N-ai mâncat mai nimic, a spus Elena, uitându-se la ceasul de la mână.

— Nu mi-e așa de foame, mama.

— Lucrezi, diseară? a întrebat ea. Pentru moment, Alex a crezut că mama aflase, dar, apoi, și-a dat seama la ce se referea.

— Da, am de scris un eseu despre părinții fondatori, învăț despre Hamilton și Jefferson și despre cum au ajuns ei să scrie Constituția.

— Pare interesant. Poate-l voi citi și eu, când mă întorc diseară, a spus Elena, punându-și haina.

— Mama ta nu e proastă, a spus Dimitri, când a auzit închizându-se ușa din față. Dacă află că te interesează mai mult Rockefeller și Ford decât Hamilton și Jefferson, vei avea probleme reale.

— Așa că mai bine să nu afle!

***

În drum spre Ocean Parkway, Alex repeta ce avea să-i spună domnului Wolfe, încercând, în același timp, să-și imagineze răspunsurile acestuia. Era îmbrăcat cu costumul cel nou și spera că arăta ca cineva care-și permitea să cheltuiască 80 de dolari pe săptămână. Era așa de preocupat că a trecut de numărul 3049 și a trebuit să se întoarcă. Când a ajuns la ușa biroului domnului Wolfe, a tras adânc aer în piept și a pășit cu siguranță înăuntru, unde a găsit o femeie de vârstă mijlocie, îngrijită, așezată în spatele unui birou. Nu și-a putut ascunde surpriza când a văzut intrând un tânăr.

— Vreau să-l văd pe domnul Wolfe, a spus Alex, înainte ca ea să apuce să vorbească.

— Aveți întâlnire?

— Nu, dar va dori să mă primească.

— Cum te cheamă?

— Alex Karpenko.

— Să văd dacă e înăuntru. Femeia s-a ridicat de la biroul ei și a intrat în camera următoare.

— Bineînțeles că e înăuntru, a mormăit Alex, altfel mi-ai fi spus că nu e. A început să dea ocol cămăruței ca un tigru în cușcă așteptând să se întoarcă stăpânul ringului. În cele din urmă ușa s-a deschis și secretara s-a întors.

— Îți poate acorda 10 minute, domnule Karpenko, a spus ea. Prima persoană care i se adresa cu domnule Karpenko – oare era semn bun?

Dar nu mai mult de atât, a adăugat ea ferm, dându-se la o parte pentru a-i permite lui să intre.

Alex și-a îndreptat cravata și a pășit hotărât în biroul domnului Wolfe, sperând să arate mai mare ca vârstă. Proprietarul l-a privit din spatele biroului supraîncărcat.

— Cu ce-ți pot fi de folos? a întrebat el, în timp ce un trabuc pe jumătate consumat se mișca în sus și-n jos în gura lui. Wolfe era îmbrăcat cu un costum din trei piese de culoare verde-oliv și cămașă maro deschisă la gât. Cele câteva fire de păr fuseseră pieptănate peste cap, în încercarea de a-i ascunde chelia, și surplusul de fire de pe barbă arăta că rar își părăsea biroul pentru altceva decât pentru a mânca.

— Vreau să preiau taraba lui Bernie Kaufman, când îi expiră licența.

— Și de unde vei avea atâția bani? a întrebat Wolfe. Magazinele mele nu sunt ieftine.

— Partenerul meu mă va susține cu bani, dacă ne înțelegem la preț.

— Am stabilit deja prețul, a spus Wolfe. Așa că vom discuta numai dacă ți-l permiți tu.

— Pentru ce perioadă e acordată licența? a întrebat Alex, încercând să recapete poziția de a avea el inițiativa.

— Pe cinci ani. Și contractul va trebui semnat de cineva care nu e minor.

— Două sute cincizeci de dolari pe lună, cash, înainte, a spus Alex și afacerea e a ta.

— Trei sute douăzeci pe lună, puștiule. Trabucul mișcător nu părăsea deloc gura lui Wolfe. Și numai când văd banii.

Alex știa că nu-și permite și-ar fi trebuit să plece, dar ca un jucător nechibzuit, tot credea că se va descurca cu banii cumva, așa că a aprobat dând din cap. Wolfe și-a scos trabucul din gură, a deschis un sertar de la birou și a scos un formular de contract pe care i l-a dat lui Alex.

— Citește-l cu atenție, înainte de a-l semna, puștiule, pentru că niciun avocat șmecher n-a reușit să-l anuleze și vei vedea că toate clauzele de penalități sunt în favoarea mea.

Trabucul s-a întors în gura lui Wolfe. Atras adânc din el, a scos un nor de fum și a spus:

— Ai grijă să fii aici mâine-dimineață, cu banii în mână, puștiule. N-aș vrea să întârzii la școală.

Dacă acesta ar fi fost un film cu gangsteri, James Cagney l-ar fi umplut pe Wolfe cu plumbi și ar fi pus stăpânire pe imperiul lui. Dar, în lumea reală, Alex a ieșit pe nesimțite din birou și s-a îndreptat încet spre casă, întrebându-se de unde va face rost de a doua rată lunară, dacă dugheana nu va produce destul profit.

Cu toate că Dimitri îi dăduse deja 320 de dolari pentru prima rată, Alex avea totuși nevoie de acordul mamei, și el știa exact ce-i va cere ea în schimb. Era, de asemenea conștient că, în ultimul timp, nu-și mai văzuse serios de școală și că o cam lăsase deoparte în ultimele câteva luni, cu toate că reușise să rămână încă printre primii șase din clasă. Dar, în timp ce mai multe după-amiezi le petrecea cu Bernie învățând comerț și în fiecare weekend încerca să câștige niște bani în plus cu Ivan, pentru a supraviețui, nu a fost surprins când, după vreo două săptămâni, dirigintele l-a chemat să discute o problemă personală.

— Mai vrei să reușești la NYU, Karpenko? l-a întrebat dirigintele chiar înainte ca el să se așeze.

Alex voia să spună: *Nu, plănuiesc să construiesc un imperiu care va rivaliza cu Sears, așa că nu voi avea timp să merg la universitate, dar a răspuns simplu:*

— Da, sir.

Alex îi promisese mamei că va lucra mai serios la școală și se va asigura că va obține notele de care avea nevoie pentru a intra la universitate.

— Atunci trebuie să acorzi mai mult timp școlii, a spus dirigintele pentru că efortul din ultima

vreme n-a impresionat și nu trebuie să-ți amintesc că examenul la facultate este în mai puțin de șase luni.

— Voi munci mai serios, a spus Alex.

Dirigintele n-a părut convins, dar a dat din cap, indicându-i că putea să plece.

— Vă mulțumesc, *sir,* a spus Alex. Odată ce-a ieșit din biroul dirigintelui, nu s-a oprit din alergat până la Players' Square. Și-a dat seama că întârziase câteva minute când l-a văzut pe Ivan mergând încoace și-n colo uitându-se la ceas. Doisprezece pariori se așezaseră deja în fața tablelor de șah, așteptând cu nerăbdare prima mutare.

— Ce scuză mai ai, de data asta? a întrebat Ivan.

***

De câte ori un vapor ales de Dimitri acosta la Leningrad, el se ducea direct la cârciuma de lângă doc unde putea fi găsit, în cele mai multe seri, Kolea.

Odată făcut contactul vizual, Dimitri pleca și se ducea la stația Moskovski din cealaltă parte a orașului. Cumpăra un bilet la un tren local, apoi mergea în sala de așteptare dintre peroanele 16 și 17. Când apărea Kolea, el deja ocupase un loc într-un colț, departe de fereastră și de vreun ochi-spion. În sala de așteptare, puțini oameni, alții decât vagabonzii obișnuiți, așteptau mai mult de 15 minute, timp în care ei se vor fi despărțit deja.

De asemenea, Kolea și Dimitri se limitau la 15 minute, pentru cazul în care un portar atent sau, mai rău, vreun ofițer KGB liber – de fapt aceștia nu erau aproape niciodată liberi – i-ar putea identifica și ar putea deveni suspicioși. Regulile fuseseră stabilite la prima lor întâlnire. Amândoi aveau pregătite întrebările și, adesea, și mai multe răspunsuri. De această dată, Dimitri știa că Kolea

va fi disperat să afle cum se descurcau sora și nepotul lui, în Lumea Nouă.

Imediat ce-a sosit Kolea, s-a așezat lângă Dimitri și și-a deschis ziarul. Niciodată nu-și strângeau mâna, se limitau la un mic schimb de cuvinte și nu se încurcau în plezanterii.

— Elena lucrează la o pizzerie numită Mario's, a spus Dimitri. A fost promovată deja de trei ori și acum este adjuncta șefului. Chiar și Mario devine interesat. Singura problemă este că ea crede c-a început să se îngrașe. Se pare că niciodată nu-și făcea asemenea probleme, nici măcar când lucra la clubul ofițerilor.

— Există vreun bărbat în viața ei?

— Altul în afară Alex, n-am cunoștință să existe.

— Alex?

— Alexander. Insistă acum, să i se spună Alex. E mai „cool”, m-a asigurat el.

— Și cum merge cu școala?

— Destul de bine, dar nu așa de bine cum ar putea. I s-a oferit deja un loc la Universitatea New York, din toamnă, pentru studii economice. Dar, dacă ar avea de ales, ar renunța la colegiu și ar începe să lucreze, imediat. Se vede ca următorul Nelson Rockefeller.

— Rockefeller?

— Este un miliardar american – au chiar o clădire care se numește așa, a spus Dimitri.

Kolea a zâmbit și a dat pagina la ziarul din mâna lui.

— Dar eu știu că Elena încă vrea ca băiatul să meargă la colegiu, și, apoi, să aibă ceea ce numește ea o slujbă adevărată.

— Nicio îndoială în legătură cu asta, dar el e al naibii de hotărât să devină milionar. Chiar mi-a spus să investesc 320 de dolari în ultima lui tentativă.

— Știe de ce nu-ți permiți să investești?

— Nu, i-am spus numai că nu sunt plătit prea mult cât sunt pe mare.

— Va afla el. E numai o chestiune de timp. Dar trebuie să admit că și eu aș investi în băiat, dac-aș avea bani, a spus Kolea. Are încrederea în sine a tatălui și simțul practic al mamei. Rockefeller ăsta, cine-o fi el, ar face mai bine să se păzească.

Dimitri a râs.

— Te voi informa ce se întâmplă cu investiția mea.

— Abia aștept, a spus Kolea. Transmite-le toată dragostea mea.

— Bineînțeles. Și ai ceva ce vrei să le spun prietenilor mei?

— Da, am reușit, în sfârșit, să câștigăm bătălia și să înființăm o uniune comercială independentă la docuri. Se pare c-aș putea să fiu ales primul ei conducător.

— Felicitări.

— Nu încă. Mai sunt câteva probleme de depășit, și nu la urmă, Polyakov, care are propriul lui candidat pentru această poziție. Un membru de partid bine plătit care-i va raporta lui direct.

— Deci, în ciuda faptului că el a fost la docuri când au fugit Elena și Andrei, a reușit cumva să-și păstreze slujba?

— De fapt, a transformat toată nenorocirea într-un avantaj pentru el, a spus Kolea. I-a spus comandantului că nu s-a dus la finala cupei pentru că avea informații că cineva va încerca să evadeze.

— Atunci de ce nu i-a arestat pe amândoi?

— A spus că era singur când l-au luat prin surprindere vreo duzină de bărbați, și că, dacă n-ar fi fost el, ar fi fugit chiar mai mulți dizidenți.

— Și asta a fost suficient ca să-și păstreze slujba?

— Aproximativ. Dar nu văd să mai fie promovat vreodată, în viitorul apropiat.

— A încercat să arunce asupra ta?

— Nu, nu putea. Eu eram la stadion și urmăream repriza a doua a meciului. M-am tras spre tribuna de nord, în ora următoare, așa că

atunci când s-a dat fluierul final, peste o mie de colegi de muncă puteau confirma că mă văzuseră, așa că eram în afara discuției.

— Ce ușurare!

— Nu tocmai, a spus Kolea. Polyakov a rămas neconvins, ceea ce este un alt motiv pentru care este așa de hotărât să mă împiedice să devin conducătorul noii uniuni comerciale.

— Și cine a câștigat?

— Ce să câștige?

— Finala cupei. Alex m-a pus să aflu.

— Am bătut Moscova cu 2–1, în ciuda arbitrului care era ofițer KGB.

Dimitri a râs.

— Mai vrei să le spun ceva? a întrebat el, conștient fiind că timpul avut la dispoziție se sfârșește.

— Da, a spus Kolea, întorcând încă o filă a ziarului. Alexander ar putea fi interesat să știe că vechiul lui prieten din școală Vladimir, a fost ales în comitetul Komsomol al universității. Să nu fie surprins dacă va fi președinte când ne vom întâlni noi, din nou.

— Un ultim lucru, a spus Dimitri. Elena vrea să știe și ea dacă în situația în care reușesc să obțin o viză pentru tine, te-ai gândi să vii la New York să trăiești împreună cu ei.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, dar Polyakov se va asigura să nu primesc niciodată o viză. Poate ai putea încerca să-i explici iubitei mele surori că am încă de făcut lucruri importante aici.

A împăturit ziarul, a făcut semn că nu mai are nimic de spus, exact când trenul a tras la peronul 17 și s-a oprit scrâșnind.

Dimitri s-a ridicat de la locul lui, s-a amestecat printre pasagerii care se împingeau pe peronul aglomerat și a început să parcurgă pe jos lungul drum înapoi spre docuri, făcând câte un ocol din când în când pentru a fi sigur că nu-l urmărește

nimeni. Nu se putea abține să nu se îngrijoreze pentru Kolea și riscurile pe care acesta voia să și le asume din ură pentru regimul comunist. Spre deosebire de cele mai multe alte contacte ale lui Dimitri, Kolea nu-i ceruse niciodată bani. Unii bărbați nu pot fi cumpărați.

14
SASHA

Universitatea din Cambridge

După ce Sasha a trecut prin lucrare și a făcut câteva corecturi, s-a uitat la ceas, și-a pus în grabă roba lungă, neagră de student, a coborât în fugă scările și a traversat curtea. A luat-o în sus pe altă scară și s-a oprit la etajul al treilea, chiar când s-a auzit prima din cele 10 bătăi ale orologiului. Se putea să fi întârziat un minut la domnul Streator care începea pregătirea cum bătea orologiul cel mare din curte și-o încheia când bătea din nou, o oră mai târziu. Sasha și-a ținut respirația, a bătut la ușă și a intrat la a 10-a bătaie, găsindu-i pe ceilalți doi studenți așezați în fața focului și bucurându-se de niște crutoane rumenite.

— Bună dimineața, domnule Streator, a spus Sasha, înmânându-i eseul.

— Bună dimineața, Karpenko, a spus Streator, în rusă. Ai rămas fără crutoane, dar asta este, punctualitatea nu pare a fi unul din punctele tale tari. Totuși, îți ofer o ceașcă cu ceai.

— Vă mulțumesc, *sir.*

Streator a turnat ceai într-o a patra ceașcă, înainte de a începe.

— Astăzi, vreau să analizăm relația dintre Lemn și Stalin. Lenin nu numai că nu avea niciun respect pentru Stalin, îl și disprețuia pe față. Totuși, a acceptat că dacă era ca revoluția să fie un succes, avea nevoie de bani pentru a fi sigur că oponenții lui politici erau îndepărtați într-un fel sau altul. A acceptat un tânăr gangster din Georgia care era fericit să îndeplinească ambele sarcini. Acesta devaliza bănci și nu se gândea a doua oară dacă era să omoare pe cineva care-i stătea în cale, inclusiv spectatori nevinovați.

Sasha lua notițe în timp ce dr. Streator își continua discursul. N-a durat mult până și-a dat seama ce puțină istorie a Rusiei știa și că profesorii lui din Leningrad învățaseră papagalicește cuvinte dintr-o carte cenzurată de KGB într-o încercare flagrantă de a mistifica istoria.

— Pe mine mă interesează numai faptele dovedite, a spus Streator, clare, demne de încredere, pentru a le pune în evidență, nu simpla propagandă, repetată la nesfârșit până când credulii au acceptat-o ca adevăr. Stalin, de exemplu, a fost în stare să convingă o națiune întreagă că el a fost în Moscova, în 1941, venind de pe front, în momentul în care armata germană era la douăzeci de mile de oraș. Când, de fapt, este de departe mai aproape de adevăr faptul că el a fugit la Kuybyshev și s-a întors în Moscova numai după ce s-au retras germanii. De ce spun „de departe mai aproape de adevăr"? Pentru că nu am probe irefutabile și, pentru un istoric, rata de 90% nu ar trebui să fie de-ajuns.

Lui Sasha îi plăceau tutorialele de două ori pe săptămână și niciodată nu scăpa o conferință deși Ben Goldsmith tot încerca să-l convingă că exista viață și dincolo de studiul academic. De curând, Ben se alăturase Uniunii și începuse să-l intereseze politica și, după multe eschivări, Sasha acceptase să participe la următoarea dezbatere, alături de el. Rareori se aventura Sasha dincolo de zidurile Colegiului Trinity și numai dacă era vorba să petreacă timpul cu Charlie, în Newnham. Dar, atunci, doctorul Streator a spus clar, la primul tutorial, că toți trei erau așteptați să primească premiul întâi. Nimic altceva nu era de acceptat. În timp ce alții excelau pe terenul de sport, Streator considera de datoria lui să antreneze mintea studenților săi, nu mușchii lor. Totuși, Sasha a simțit că o excursie la Uniune nu putea face rău cu nimic.

Ora s-a scurs foarte repede și când ceasul a bătut din nou, Sasha și-a închis caietul și și-a strâns foile fără tragere de inimă. Era pe punctul să plece când Streator a spus:

— Poți să-mi acorzi un minut, Karpenko?

— Bineînțeles, *sir*.

— Mă întreb dacă ai ceva planificat pentru diseară?

— Voiam să merg la Uniune.

— Această casă nu va lupta pentru regină și țara.

— Da, sir. Veți fi acolo?

— Nu, eu m-am săturat de război, a spus Streator, fără altă explicație. Dar, când ai o seară liberă, poate facem un joc de șah, după cină; la șah regii, reginele și cavalerii nu sunt ținuți în închisoare, executați sau asasinați, ci se mișca simplu pe o tablă, uneori fiind îndepărtați de pe ea. Sasha a zâmbit. Dar trebuie să te previn, Karpenko, că mai am un motiv. Sunt profesorul însărcinat să mă ocup de echipa de șah a universității și vreau să aflu dacă ești destul de bun pentru a fi selectat pentru un meci împotriva Oxfordului.

***

— Te-ai culcat cu ea?

— Ben, ești cel mai crud individ pe care l-am cunoscut.

— Asta pentru că ai dus o viață așa de searbădă. Acum, răspunde-mi la întrebare: Te-ai culcat cu ea?

— Nu. Cinstit nici nu știu prea bine ce simte ea pentru mine.

— Cum poți fi atât de inteligent și atât de prost în același timp, Sasha? Charlie te adoră și tu ești singura persoana care nu-și dă seama de lucrul acesta.

— Totuși, nu e așa de ușor, a spus Sasha, pentru că la Newnham nu permite să primești un bărbat în

camera ta după ora șase și, chiar atunci, dacă rețin bine reglementările, el trebuie să-și țină amândouă picioarele pe podea, tot timpul.

— Ce-ți spun acum poate fi o surpriză pentru tine, Sasha, dar se știe că oamenii fac sex și înainte de ora șase și chiar ținându-și ambele picioare pe podea. Sasha încă nu părea lămurit. Dar nu pentru asta am vrut eu să mă văd cu tine. Mai vii la dezbaterea de joi seara?

— Această casă nu se luptă pentru regină și țară, a spus Sasha. Da, cu toate că este o idee așa de ridicolă, care presupun, va fi înfrântă umilitor.

— Eu n-aș fi așa de sigur de lucrul acesta. Există o mulțime teribilă de bolșevici împrejur care ar fi fericiți să susțină ideea ca regina să locuiască într-o casă din fonduri publice. Dar mai există un alt motiv, pentru care vreau să vii. Astfel, o vei întâlni pe cea mai recentă iubită a mea.

— Te-ai culcat cu ea? a întrebat Sasha, zâmbind mânzește.

— Nu, dar nu va mai dura mult, pentru că știu că e moartă după mine.

— Ben, a spus Sasha cu dezgust – engleza este limba lui Keats, Shelley și Shakespeare, în cazul în care n-ai remarcat.

— E clar că n-ai citit Harold Robbins.

— Nu, n-am citit, a spus Sasha, oftând exagerat. Totuși, chiar dacă numai pentru a o întâlni pe nefericita doamnă care, așa cum ai spus tu foarte elegant, este nebună după tine, voi veni.

— De fapt, este și foarte inteligentă.

— Nu poate fi chiar așa de inteligentă, Ben. Ia, gândește-te.

— Și este singura femeie din Comitetul Uniunii, a spus Ben, ignorând ironia.

— Înseamnă că e din altă ligă.

— Nu există nicio ligă, odată ce le aduci în patul tău.

— Ben, ești obsedat.

— De ce n-o inviți și pe Charlie și să luăm cina împreună, după aceea?
— Bine, mă predau. Acum, haide! Peste o ora am un tutorial și trebuie să mai trec o dată prin eseul meu.
— Eu nici măcar nu mi l-am scris.
— Nu mi-am dat seama că scrisul este indispensabil pentru oricine studiază zona economică.

***

Era prima vizită a lui Sasha la Uniune, dar de îndată ce au intrat în camera de dezbateri, a fost clar că Ben avea deja o fixație. A ocupat două locuri pe o bancă din fața încăperii și, imediat s-a alăturat în discuția zgomotoasa venind dinspre băncile din jur. S-a oprit numai când ofițerii Uniunii au intrat și s-au așezat pe cele trei scaune cu spătar înalt de pe platforma ridicată în fața sălii.
— Cel din centru este Carey, i-a șoptit Ben. El este președintele actual al Uniunii. Într-o zi, voi sta și eu pe scaunul acela. Sasha a zâmbit în timp ce Carey s-a ridicat și a spus:
— Îl voi ruga, acum, pe vicepreședinte să citească minuta ultimei adunări.
În timp ce Chris Smith a citit minuta, Sasha s-a uitat prin sala plină și la galerie, care era plină cu studenți nerăbdători care se aplecau peste balustradă, așteptând să înceapă dezbaterea. După ce minuta a fost citită și vicepreședintele s-a așezat, s-a ridicat din nou președintele.
— Doamnelor și domnilor, îl voi ruga acum pe Rt. Hon. Mr. Anthony Wedgwood Benn, MP, să propună moțiunea că această casă nu luptă pentru regină și țară.
În timp ce domnul Benn se ridica de la locul sau a fost întâmpinat cu urale entuziaste, puternice. Sasha a putut constata, privind sala, că acesta

părea să fie susținut de majoritatea studenților prezenți.

— Domnule președinte, sunt încântat că m-ați invitat sa propun moțiunea, a început Benn. Nu numai pentru că știm cu toții că Marea Britanie nu este o democrație. Cum ar putea susține cineva că este o democrație când șeful statului nici măcar n-a fost ales. Cum putem considera noi că sunt egali conform legii concetățenii noștri bărbați și femei când a doua noastră cameră este dominată de șapte sute de pairi ereditari dintre care cei mai mulți n-au lucrat o zi în viața lor și a căror unică contribuție este să se ridice și să voteze ori de câte ori dreptul lor din naștere este amenințat? Totuși, aceștia sunt oamenii care pot decide dacă voi trebuie să mergeți la război cu cine consideră ei că le sunt dușmani.

Discursul lui Benn era adesea întrerupt de strigăte de „Bravo! Bravo!” și „Rușine!”, cu entuziasm egal și deși Sasha nu era de acord cu niciun cuvânt din ce spunea, era neîndoios că domnul Benn captase atenția întregii adunări Când și-a reluat locul încăperea a răsunat de urale și strigate încă și mai puternice de „Rușine!”, decât până atunci.

Amiralul sir Hugh Munro, un membru conservator al Parlamentului, s-a ridicat să se exprime împotriva moțiunii. Galantul gentleman a subliniat că dacă Marea Britanie n-ar fi luptat pentru rege și țară în al Doilea Război Mondial, cel care ar sta pe tronul de la Buckingham Palace ar fi Adolf Hitler și nu regina Elisabetha II, această afirmație a fost întâmpinată cu valuri de „Bravo!” din acea parte a auditoriului care rămăsese tăcută în timpul discursului lui Benn. Îndată ce amiralul a luat loc, au mai luat cuvântul cu aceeași pasiune, alți doi gentlemeni, dar lui Sasha i s-a părut că cei în favoarea moțiunii erau învingătorii zilei.

Ascultase cu atenție toate cuvântările, totuși uimit că puteau fi exprimate deschis opinii atât de

diferite, fără teama de repercusiuni. La Leningrad, ar fi fost arestați până acum jumătate dintre studenți și cel puțin doi dintre vorbitori ar fi fost trimiși la închisoare, dacă nu cumva chiar împușcați.

Președintele s-a ridicat încă o dată de pe scaun și i-a invitat pe membri să vorbească de pe scenă, înainte de a se trece la vot.

— Numai două minute! a spus el cu fermitate.

Unul după altul, studenții au declarat, unii că nu vor lupta niciodată pentru regină și țară, alții, că vor muri pe câmpul de bătaie decât să fie supușii unei conduceri străine. Abia după cuvântarea domnului Tariq Ali, un fost președinte al Uniunii Oxford, Sasha a simțit că nu se mai poate stăpâni. Fără să gândească a sărit în sus când președintele a chemat următorul vorbitor și a fost șocat când domnul Carey a arătat în direcția lui.

Sasha regreta deja decizia lui, în timp ce se îndrepta fără grabă spre partea din față a sălii. Casa a tăcut, nesigură cu privire la partea pe care o va sprijini el. Sasha s-a prins cu mâinile de pupitru pentru a-și potoli tremurul.

— Doamnelor și domnilor, a început Sasha aproape în șoaptă. Numele meu e Sasha Karpenko. M-am născut la Leningrad, unde am petrecut 16 ani din viață, până când comuniștii mi-au ucis tatăl. Pentru prima oară, liniștea s-a coborât asupra adunării și toți ochii erau ațintiți asupra lui Sasha. Crima lui, a continuat Sasha, a fost că a vrut sa organizeze o uniune comercială în care colegii lui muncitori la docuri să se poată bucura de drepturi pe care voi, în Marea Britanie, le aveți garantate. Acesta este unul din privilegiile vieții în democrație. Așa cum ne amintește Winston Churchill, *Democrația este cea mai proastă formă de guvernământ, cu excepția tuturor celorlalte forme.* Refuz să-mi cer iertare pentru că nu m-am născut în țara aceasta dar sunt recunoscător că am scăpat din tirania comunismului, și mi se permite

să particip la această dezbatere, o dezbatere care, în Rusia, n-ar putea avea loc niciodată! Pentru că dacă ar avea loc, domnul Wedgwood Benn ar fi împușcat și domnul Tariq Ali ar fi trimis la minele de sare din Siberia.

S-au auzit câteva strigăte de „Bravo! Bravo! Bună idee” urmate de un râs aspru. Sasha a așteptat să se facă din nou liniște, apoi a continuat:

— Puteți să râdeți, dar dacă am fi în Uniunea Sovietică, toți cei care au vorbit în favoarea moțiunii astă-seară ar fi fost arestați, și toți studenții care au participat la dezbatere ar fi fost exmatriculați și trimiși sa lucreze la docuri. Știu asta, pentru că este ce mi s-a întâmplat mie. Sasha nu-și dădea seama ce efect aveau cuvintele lui asupra colegilor. Mama și cu mine am putut fugi din statul totalitar și am fost destul de norocoși să ajungem în Anglia, unde am fost primiți ca refugiați! Dar trebuie să vă spun că mâine m-aș întoarce în Uniunea Sovietică să lupt împotriva regimului despotic și mi-aș da viața dacă aș crede că există cea mai mică șansă de a fi îndepărtați comuniștii și înlocuiți de un stat democratic în care să voteze fiecare dintre compatrioții mei.

Uralele care-au urmat i-au permis lui Sasha să-și adune gândurile. Numai când s-a făcut total liniște, a continuat:

— A fost amuzant să dezbatem această moțiune, fără teamă sau favoruri, să dai un vot și, apoi, să ți se permită să te alături prietenilor tăi, la un bar. Dar, dac-aș fi ținut această intervenție în țara mea aș fi sfârșit după gratii și mi-aș fi petrecut mulți ani, poate tot restul vieții, într-un lagăr de muncă. Vă implor să respingeți această moțiune pentru că a o sprijini ar însemna numai să oferiți suport acelor despoți răi din lume care consideră dictatura un sistem mai bun decât democrația, cel puțin atâta timp cât dictatorii sunt ei. Să trimitem un mesaj din această casă, în aceasta seară, că am prefera să

murim apărându-ne țara și valorile ei decât să fim supuși ai tiraniei.

În timp ce mergea spre locul său, toată adunarea s-a ridicat să-l cunoască. A fost impresionat să-l vadă pe domnul Wedgwood Benn și pe domnul Ali în picioare, dirijând ovațiile. Când s-au liniștit, în sfârșit, toți, președintele s-a ridicat din nou și a invitat adunarea să se împartă în două și să voteze.

Douăzeci de minute mai târziu, vicepreședintele s-a ridicat de la locul lui și a declarat, că moțiunea a fost respinsă cu 312 voturi, contra a 297. Sasha a fost imediat înconjurat de o grămadă de studenți care-l felicitau și voiau să-i strângă mâna, în timp ce Benn dădea înapoi și refuza triumful lui. Un membru al comitetului a venit și i-a spus la ureche:

— Președintele întreabă dacă tu și prietenul tău n-ați vrea să veniți la un pahar în sala comitetului.

— Desigur, a spus Ben, care l-a condus pe Sasha afară din sală și pe niște scări largi în sus pentru a participa la petrecerea prezidențială.

Prima persoană care a venit și l-a felicitat a fost domnul Wedgwood Benn.

— O contribuție magnifică, a spus el. Nu pot decât să sper că te vei gândi la o carieră în politică. Ai mult de oferit.

— Dar s-ar putea să nu fiu de partea dumneavoastră, în cameră, *sir*, a spus Sasha.

— Atunci, te voi considera un adversar valoros, *sir.*

Sasha era pe punctul să răspundă când li s-a alăturat o tânără care voia și ea să-l felicite.

— Ea e Fiona, a spus Ben. Una din femeile din Comitetul Uniunii. Sasha a fost impresionat, nu numai de realizări, ci de frumusețea ei radiantă, care nu avea nevoie de nicio prezentare.

— Sunt surprinsă că nu ne-am văzut până acum, Sasha, a spus ea atingându-i brațul.

— Rareori își abandonează cărțile pentru a se amesteca cu noi, muritorii, a spus Ben, care nu a sesizat că Sasha nu-și putea lua ochii de la ea.

— Sper să te conving să intri în CUCA.

— CUCA? a întrebat Sasha.

— Clubul Conservator al Universității, a spus Ben. Fiona m-a recrutat și pe mine.

***

— Am auzit că intervenția ta la Uniune, a fost destul de bună, a spus Streator, mutând tura pentru a-și pune propria regină.

— Britanicii sunt un popor așa de civilizat, a spus Sasha studiind tabla de șah. Le permit tuturor să-și exprime părerile, oricât de ridicole sau prost-informate ar fi. Sunt sigur că pentru dumneavoastră, *sir,* nu e o surpriză că, la Leningrad, noi nu aveam posibilitatea dezbaterilor, la școală.

— Dictatorilor nu le pasă prea mult de opiniile celorlalți. Amintește-ți că și ducele de Wellington chiar, după ce-a prezidat prima reuniune a cabinetului său ca prim-ministru, a fost surprins să constate că membrii cabinetului nu păreau datori a îndeplini, pur și simplu, ordinele sale, dar voiau, de fapt, să discute alternativele. Era cu puțin înainte ca Ducele de Fier să vrea să accepte că miniștrii puteau avea propriile lor opinii.

Sasha a râs și a mutat nebunul.

— Dar te avertizez, Sasha, că oricât de civilizați ar fi britanicii, nu trebuie să crezi că te vor accepta drept unul de-al lor numai pentru că ești inteligent. Există mulți care sunt suspicioși față de o minte de prima clasă, în vreme ce alții vor face judecăți bazate nu pe cuvintele pe care le spui, ci pe accentul cu care vorbești și unii vor fi împotriva ta din clipa în care îți aud numele. Cu toate acestea, dacă alegi să rămâi la Trinity odată ce-ți iei diploma, vei întâmpina asemenea prejudecăți numai dacă vei fi destul de nebun să te aventurezi în afara acestor ziduri venerate.

Niciodată nu-i trecuse prin minte lui Sasha că ar putea rămâne la Trinity pentru a pregăti generația următoare. Cu numai câteva zile înainte, un ministru al comitetului îl încurajase să se gândească la o carieră politică și, astăzi, tutorele lui sugera c-ar trebui să rămână la Cambridge. A mutat un pion.

— Ești un om cu calități înnăscute, a spus Streator, și sunt sigur că toți colegii tăi vor vrea să rămână alături de tine. A mutat din nou tura. Dar presupun c-ar trebui să ne consideri o comunitate destul de anostă și să te gândești că, afară, există o lume mult mai interesantă de cucerit.

— Sunt măgulit că vă gândiți la viitorul meu, a spus Sasha și i-a luat regina.

— Ține-mă la curent cu planurile tale de viitor, oricare ar fi ele, a spus Streator.

— În clipa asta, am un singur plan, *sir.* Șah-mat.

***

Telefonul de pe biroul dlui Streator a început să sune, dar el l-a ignorat.

Decizia de a diviza Berlinul între cei patru aliați, după al Doilea Război Mondial n-a fost nimic altceva decât un compromis politic. Telefonul s-a oprit din sunat. Și oamenii care trăiau în zona care a devenit în 1949 Germania de Est au început să fugă spre Vest, în masă. Reacția guvernului a fost să se panicheze și să construiască un zid de 11 metri înălțime care a fost cunoscut drept Zidul Berlinului. Monstruozitatea de beton coafată cu sârmă ghimpată se întindea pe o distanță de peste 90 de mile, cu unicul scop de a le interzice cetățenilor din Germania de Est să fugă în Vest.

Telefonul a început să sune din nou.

— Peste o sută de oameni și-au pierdut viețile în încercări de a trece peste zid. Ca un monument al virtuților comuniștilor, el a devenit un dezastru pentru relațiile publice.

Telefonul a încetat să mai sune.

— Sper că în viața mea și, desigur, și a voastră, a continuat Streator, vom vedea dărâmarea lui și Germania reunită într-o singură națiune. Aceasta este singura cale de a garanta o pace durabilă în Europa.

La ușă s-a auzit o bătaie puternică. Streator a oftat și s-a ridicat fără tragere de inimă de la locul său și a traversat încet încăperea. Își pregătise deja cuvintele pentru nepoftit. A deschis ușa și a dat peste un portar în vârstă împurpurat și, în mod clar, încurcat.

— Perkins, sunt în mijlocul orei și, cu excepția situației în care a luat foc colegiul sau ne invadează marțienii sunt obligat să…

— E mai rău de-atât, *sir,* cu mult mai rău.

— Și, doamne, ce-ar fi mai rău decât marțienii, Perkins?

— Nouă bărbați de la Oxford stau la pândă în cabina portarului, cu intenția de a declanșa o bătaie.

— Cu cine?

— Cu dumneavoastră, *sir,* și cu membrii echipei de șah a Cambridge-ului.

— Tipic pentru echipa asta ca să strice ziua, a spus Streator. S-a întors la locul său, și-a deschis jurnalul și a spus: Ticăloși!

Sasha nu-l mai auzise pe tutor înjurând și cu siguranță nu se așteptase să-l vadă rămas fără cuvinte.

— Ticăloși! a repetat Streator, după câteva minute. Îmi cer scuze, domnilor, a adăugat el, închizând cu zgomot jurnalul, dar voi încheia aici ora. Vă rămân dator 19 minute, a spus el, după ce și-a consultat ceasul. Lucrarea voastră din această săptămână va fi despre Konrad Adenauer tratat ca primul cancelar al Germaniei de Vest, de după război. Vă recomand să citiți A.J.P.Taylor și Richard Hiscocks care au opinii diferite despre acest subiect. Cred că niciunul dintre ei nu are

dreptate total, dar nu vă lăsați influențați de părerea mea, a spus el îndreptându-se spre ieșire. Karpenko, a adăugat el, ca un gând de moment, cum ești membru al echipei Cambridge, îți sugerez să mă însoțești.

Portarul a luat-o pe scări în jos cu o viteză pe care o folosea numai în cazuri de urgențe grave, urmat de profesor și de Sasha care venea și el din spate. Când Streator a intrat în cabina portarilor a fost întâmpinat, cu un zâmbet cald, de omologul lui, Gareth Jenkins, un galez pe care nu-l prea luase în seamă cu adevărat și de opt studenți ce încercau cu greu să nu surâdă cu superioritate.

— Îmi pare rău, Gareth, a spus Streator, credeam ca meciul este săptămâna viitoare.

— Cred că vei constata că e programat pentru ora 4 în după-amiaza aceasta, Edward, a spus Jenkins, înmânându-i o scrisoare de confirmare cu semnătura inconfundabilă a profesorului, în josul paginii.

— Îmi poți acorda un răgaz de o oră, bătrâne, ca să-mi pot aduna restul echipei?

— Mă tem că nu pot, Edward. Meciul este în lista la ora 4 în această după-amiază, ceea ce nu lasă decât 16 minute până la începerea lui, a spus el.

— Dar nu-mi pot aduna toată echipa în mai puțin de douăzeci de minute. Fii rezonabil, Gareth.

— Bătrâne, imaginează-ți figura pe care-ar fi avut-o Montgomery dacă i-ar fi spus lui Rommel „Poți să oprești bătălia de la El Alamein timp de aproximativ o oră, pentru că am greșit ziua”?

— Ăsta nu-i El Alamein, a replicat Streator.

— Desigur nu pentru tine, a fost răspunsul lui Jenkins.

— Dar nu am decât un om din echipa mea, a spus Streator, din ce în ce mai frustrat.

— Atunci, el va putea să se lupte cu noi opt, a spus Jenkins care a făcut o pauză și apoi, a adăugat. În același timp.

— Dar… a protestat Streator.

— Este în regulă, pentru mine, a spus Sasha.

— Va fi amuzant, a spus Jenkins. Mai mult Sarcina Brigăzii Mici, decât El Alamein.

Streator a condus în silă echipa Oxford afară din cabină și de-a latul curții spre sala multifuncțională, unde doi angajați ai colegiului au instalat repede un sir de table de șah pe o masă din refectoriu. Streator se tot uita la ceas și apoi trăgea cu ochiul spre ușă, în speranța că măcar încă un membru al echipei s-ar putea prezenta. Dar tot ce-a văzut a fost un grup de studenți care năvălea înăuntru să asiste la anihilarea apropiată.

Cei opt jucători de la Oxford și-au ocupat locurile în fața tablelor de șah, gata de luptă. Sasha, asemenea lui Horatio, stătea singur pe pod, în timp ce Streator și Jenkins, ca arbitri, și-au ocupat pozițiile la fiecare capăt al mesei.

Când ceasul de pe perete a bătut ora patru, Jenkins a declarat:

— Este timpul. Să înceapă meciurile.

Primul jucător de la Oxford a mutat pionul reginei cu două pătrate. Sasha a răspuns mutând pionul regelui cu un pătrat, exact în momentul în care căpitanul Cambridge a intrat în goană în sală.

— Scuze, sir, a spus el, ținându-și respirația. Am crezut ca meciul este săptămâna viitoare.

— Mea culpa, a spus Streator. Stai la a doua tablă de șah, pentru că abia a început jocul.

— Mă tem că nu este posibil, a spus Jenkins. Omul nostru a făcut deja prima mutare, așa că meciul a început. Prin urmare, căpitanul vostru nu mai este eligibil pentru partidă.

Streator s-ar fi plâns dacă nu s-ar fi gândit că numele mareșalului Montgomery ar fi fost luat din nou în derâdere.

Al doilea jucător de la Oxford a făcut mutarea de deschidere. Sasha a contraatacat imediat, în timp ce mai mulți studenți au invadat sala pentru a urmări competitorul care trecea la al treilea jucător.

În interval de câteva minute au mai apărut doi membri ai echipei Cambridge, dar și ei au fost obligați să urmărească întâlnirea de pe margine.

Sasha l-a învins pe adversarul lui în douăzeci de minute, ceea ce a primit o rundă de aplauze. Următorul rege negru-albastru a căzut unsprezece minute mai târziu, când deja toată echipa Cambridge era prezentă, dar cum sala era plină-ochi a trecut să urmărească meciul de la balcon.

Al treilea și al patrulea din jucătorii Oxford au cedat puțin mai greu în fața talentului special al lui Sasha, dar au fost bătuți într-o oră, când mai erau locuri în picioare numai pe hol și balconul era plin cu studenți și, în asistență erau chiar și câțiva profesori.

Următorii șapte jucători din echipa Oxford l-au ținut ocupat pe Sasha în următoarea jumătate de oră, dar în cele din urmă, au sucombat și ei, lăsând în luptă numai căpitanul.

Ai răbdare, îl auzea Sasha pe tatăl său spunându-i. Până la urmă el tot va face o greșeală. Și, a făcut! Douăzeci de minute mai târziu, când Sasha a sacrificat o tură, căpitanul echipei Oxford a făcut o mișcare pe care urma să o regrete după alte șapte mutări, când Sasha a declarat, pentru a opta oară: Șah Mat!

Căpitanul echipei Oxford, Michael, s-a ridicat de la locul lui, a dat mâna cu Sasha și s-a înclinat în fața lui.

— Suntem învinși, a spus el, ceea ce a fost întâmpinat cu aplauze spontane.

— Cred că e clar ca lumina zilei, a spus Streator odată ce s-au oprit aplauzele. Și cred de asemenea, că este cinstit să vă avertizez, Gareth, că tânărul Karpenko este în anul întâi și că mă voi asigura să nu uit data exactă când vom veni noi la voi, anul viitor.

***

Sasha se întreba dacă se va obișnui vreodată cu obiceiul ca o femeie să plătească o rundă de băuturi.

— Te-ai gândit să intri în Comitetul Uniunii? l-a întrebat Fiona pe Sasha, dându-i o carafă.

El a luat o sorbitură, ceea ce i-a dat timp să se gândească la răspuns.

— Care-ar fi treaba? a spus el în cele din urmă. Nici măcar nu mă pot hotărî ce parte să sprijin, deci cine se va gândi să mă voteze.

— Mulți, mai mulți decât crezi, a spus Ben, înainte de a lua o înghițitură serioasă de bere. După cuvântarea incitantă de la dezbaterea Regina și Țara și după ce-ai zdrobit toată echipa de șah Oxford, fără niciun ajutor, te vor vota și dacă ai reprezenta separatiștii ruși.

— Tu m-ai susține, Ben? a întrebat Sasha.

— Desigur. Și, Fiona va candida pentru locul de vicepreședinte.

— Aha! Vei avea, garantat, cel puțin două voturi de la doi cei mai devotați admiratori ai tăi, a spus Sasha.

— Mulțumesc, a spus Fiona. Dar există destui bărbați inclusiv în grupul meu, care cred încă faptul că locul femeii este la bucătărie.

— Să le fie rușine, a spus Ben, zâmbindu-i Fionei.

— Ca să nu mai vorbim despre acei membri ai Partidului Laburist care consideră că mă situez undeva la dreapta hunului Attila.

Ben și-a pus paharul gol pe masă.

— Încă un rând?

— Nu, mulțumesc, a spus Sasha, trebuie să mă culc devreme dacă am de gând să-i explic doctorului Streator de ce cred eu că greșește când crede că este mai confortabil ca poporul sovietic să trăiască sub un regim totalitar, chiar sub un țar.

— Chestii aiurea, a spus Ben. Eu n-aș îndrăzni să nu fiu de acord cu tutorele meu.

— Crezi că te-ar recunoaște măcar, dacă s-ar întâmpla vreodată să participi la unul din cursurile lui? a întrebat Sasha. Ben a ignorant comentariul.

— Dar tu, Fiona, mai iei un rând cu mine?

— Oricât de mult te-aș iubi, Ben, și eu vreau să mă culc. Nu vreau să adorm în timpul conferinței de mâine a lui Torts.

— Voi veni și eu, a spus Ben, dar tocmai am zărit un grup de liberali pe care trebuie să-l ung, dacă vreau să am vreo șansă să fiu ales în comitet.

— Nu uita să pui o vorbă bună și pentru mine, a spus Fiona. Și nu uita nici că vei fi descalificat dacă le oferi de băut atât de aproape de momentul alegerilor.

— Ben are dreptate, știi asta, i-a spus Fiona lui Sasha, în timp ce ieșeau din barul Uniunii și-o luau pe aleea pietruită în direcția King's Parade.

— În legătură cu ce?

— Că ar trebui să candidezi pentru comitet, a spus Fiona. Poate că nu vei fi ales din prima, dar vei urca un punct.

— Un punct pentru ce?

— Pentru o funcție mai înaltă.

— Nu prea cred. Îți las ție asta.

— Ar trebui măcar să te gândești. Pentru că, odată ce te hotărăști de partea cui ești, poți ajunge președintele Uniunii.

— Credeam că tu urmărești asta?

— Da. Dar în fiecare trimestru este ales un alt președinte; de ce n-am realiza amândoi acest lucru?

— Mă gândisem să candidez pentru comitet, lasă-l încolo de președinte, a spus Sasha.

— Atunci e momentul s-o faci. Mă conduci până la colegiul meu?

— Bineînțeles.

— Ești așa de minunat de „de modă veche”, l-a ironizat puțin Fiona, luându-l de mână.

Încă o dată, Sasha a fost luat prin surprindere că cea care a făcut primul pas a fost femeia. Pionul

reginei a avansat cu un pătrat.

În timp ce mergeau mână-n mână spre colegiul Fionei, lui i-a venit în gând Charlie. Știa că nu-i păsa prea mult de Uniune și de Fiona, mai ales.

— Știi drumul înapoi Sasha? l-a întrebat Fiona când a ajuns la intrarea în Newnham. Dar, înainte ca el să apuce să răspundă a adăugat: Vrei să urci la mine să bem ceva?

— Cum voi trece de cabina portarului? a întrebat Sasha căutând o cale de ieșire.

Fiona a râs.

— Vino cu mine. L-a luat din nou de mână și l-a condus spre spatele clădirii. Vezi ieșirea de incendiu? Fereastra de la etajul trei este de la camera mea. Când vezi lumina aprinsă, urcă. Fără alt cuvânt, l-a lăsat acolo și a plecat.

Sasha a încercat să-și adune gândurile. Se gândea să se ducă direct la Trinity, când s-a aprins lumina la etajul trei. Ea a împins fereastra, deschizând-o, și i-a zâmbit noului ei Romeo fără voie.

Sasha s-a cățărat pe ieșirea de incendiu și a ajuns la etajul trei. S-a strecurat înăuntru și a văzut-o pe Fiona în picioare lângă pat, desfăcându-și nasturii de la bluză. Ea a venit spre el și i-a scos haina, începând să-l sărute pe gât, pe față, pe buze. Când el s-a retras, a constatat că-și scosese deja bluza.

— Întotdeauna m-am gândit că tu și Ben sunteți una, a spus Sasha.

— Folosește scopului meu ca el să creadă asta, a spus Fiona trăgându-l spre pat. Dar singurul meu interes față de Ben constă în abilitatea lui de a-mi aduce voturile evreilor.

Sasha a împins-o instantaneu de lângă el.

— Ce-am spus? s-a mirat ea.

— Dacă nu știi, Fiona, eu nu voi fi în stare să-ți explic. Și-a luat haina de pe podea și s-a îndreptat spre fereastră. S-a uitat înapoi și a trebuit să admită că, deși nu-și putea ascunde furia, Fiona tot arăta

frumos. Abia după ce a ieșit pe scara de incendiu și se îndrepta spre Trinity, abia atunci a hotărât că va candida pentru comitetul Uniunii.

15
ALEX

Universitatea New York

Cei mai mulți oameni care merg la universitate în primul an au nevoie să treacă câteva săptămâni ca să se obișnuiască cu rutina, până a intra în ea. Alex n-a avut la dispoziție câteva săptămâni. Acum se ocupa de vizite la angrosistul de fructe și legume, dimineața devreme, unde petrecea câteva ore alegând cele mai proaspete produse care urmau să fie expuse în prăvălia lui, la timp, pentru primul client.

Nu le lua în considerare decât pe cele mai bune, care, după cum îl asigurase mama lui, îi vor aduce în viitor dividende pe termen lung. E mai bine să vinzi totul până pe la ora două spunea ea, apoi să rămâi cu marfa inferioară care, la sfârșitul zilei, va fi aruncată sau vândută unui client, care nu va mai reveni la magazinul tău.

Bernie prelua magazinul în jur de ora opt, ceea ce-i permitea lui Alex să meargă acasă și să ia micul dejun cu Elena, timp în care nu vorbea decât despre cel mai recent eseu al lui, asigurându-și mama că notele lui erau întotdeauna destul de bune pentru a se menține în prima jumătate a clasei. Deși nu intra în detalii despre cum își petrecea restul zilei, cel puțin această parte a poveștii avea virtutea de a fi adevărată.

Când Alex rămânea fără bani, nu știa cine s-ar apuca să gireze pentru el. Dugheana lui Bernie, așa cum încă o numeau localnicii începea să meargă bine și cu toate că Alex găsise căi de a scădea costurile, Wolfe tot își cerea cei 320 de dolari pe lună și cum îi amintea el cu regularitate lui Alex, în avans, cum era trecut în contract. Dar Alex nu avea 320 de dolari, și dacă nu-i putea plăti luni

dimineață, nu va mai avea magazine. Cui i-ar putea el cere un alt împrumut pe termen scurt?

Stătea în spatele sălii de conferințe, scriind ceva într-un carnet. Cei așezați în jurul lui, presupuneau că-și notează gânduri legate de conferențiar.

— Ar fi putut fi evitat crahul financiar de pe Wall Street și ar fi putut identifica experții financiari semnele viitorului dezastru, mai devreme sau erau cu toții numai niște…

Alex se uita la notițele lui și se gândea ce opțiuni avea. Mama, Dimitri, Ivan. I-a analizat pe fiecare în parte. Mama știa numai jumătate din poveste și era partea mai bună. Nu-l întâlnise niciodată pe domnul Wolfe și pe Ivan nu-l văzuse decât de la distanță, când îl însoțise pe Alex la prânz la Mario's. O figură îndoielnică pe care nu i-a plăcut s-o vadă îi spusese ea fiului, nu mai mult decât o singură dată.

Recent, Alex începuse să se întrebe dacă mama lui nu avea cumva dreptate. Elena presupusese că Ivan lucra în piață, deși nu-l zărise niciodată pe acolo. Spusese clar frecvent că spera ca fiul ei să nu sfârșească ca vânzător în piață, ci să devină avocat sau contabil, cu un birou cu aer condiționat în Manhattan, care se duce în fiecare seară acasă la soție și la cei trei copii și locuiește în Upper East Side, nu în Brooklyn.

Visuri, i-ar fi spus Alex. Dar el știa că Elena nu va accepta niciodată că el era un vânzător stradal care, când își pune costum, devine antreprenor. A tras o linie peste numele ei.

Dimitri? Se dovedise a fi unul care dă, nu, unul care ia.

Un om a cărui cinste și generozitate păreau fără margini. El le asigurase un acoperiș deasupra capului lui și mamei lui și-i dăduse prima rată pentru magazin, pe care nu i-o restituise încă. Și ca lucrurile să fie și mai proaste, acum el era din nou pe mare, și nu era așteptat înapoi decât peste zece zile.

Alex încă se gândea că Dimitri ascunde un secret. Dar poate că mama lui avea dreptate și că el era pur și simplu un om bun. Cu reținere, Alex a tras o linie și peste numele lui, lăsând pe listă numai o persoană.

Ivan. Relația lor devenea din ce în ce mai complexă. Adesea, partenerul lui se înfuria dacă Alex întârzia chiar numai câteva minute de la meciul de șah, și recent, Alex începuse să bănuiască că nu-și primea corect partea de profit din jocurile de weekend. Ivan nu-l lăsa niciodată să vadă ce avea el scris în carnețel și, când se făceau pariurile, el avea întotdeauna ochii acoperiți. În ultimul an, Alex aflase foarte puține despre Ivan. Nu știa când lucra, în afară de faptul că avea o mică afacere de import-export. Dar Ivan a fost ferm în ce privește perspectiva de a-și menține înțelegerea cu domnul Wolfe.

Alex a încercuit încet numele lui și a decis că, precum la șah, cea mai bună formă de apărare era atacul. Și că va ridica problema unui împrumut în timpul pauzei de prânz de sâmbătă.

— Vreau să scrii un eseu în weekend, a spus conferențiarul, cu tema „dacă au reprezentat un punct de răscruce primele 100 de zile ale lui Roosevelt ca președinte…" Nu așa plănuise Alex să-și petreacă weekendul.

***

— Lasă-mă să încerc să înțeleg problema ta, a spus Ivan în rusă, când în fața lui a apărut o pizza mare. Ai închiriat un magazin…

— Am licența pe cinci ani.

— Pentru 320 de dolari pe lună și profitul tău e mic.

— Nu e destul pentru a acoperi rata pe luna următoare.

— Dar crezi că problema se va rezolva dacă ți s-ar da destul timp?

— În special, dac-aș putea pune mâna pe un al doilea magazin.

— Chiar dacă nu-ți poți permite nici pe ăsta pe care îl ai?

— Asta-i adevărat, dar, dac-ar fi să devenim parteneri, am încredere…

— Lasă asta! a spus Ivan, întrerupându-l scurt. Dac-ar fi să închiriezi un al doilea magazin, singurul lucru care se va dubla ar fi pierderile.

Alex a plecat capul și s-a uitat în pizza lui neatinsă.

— Totuși, a spus Ivan, după ce-a luat o a doua felie de pizza, dacă este numai o problemă de numerar, s-ar putea să te ajut.

— Voi face orice spui.

— Săptămâna trecută, a trebuit să concediez un curier și acum caut un înlocuitor de încredere.

— Dar asta ar însemna să renunț la NYU. Dacă fac asta, mama mă va dezmoșteni.

— Poate le-ai putea avea pe amândouă, a spus Ivan, pentru că eu am nevoie de tine numai de două-trei ori pe săptămână și atunci, numai pentru vreo două ore.

— Dar nu pot câștiga destul pentru a acoperi…

— Atâta timp cât ești mereu la dispoziție, te voi plăti cu 100 de dolari pe săptămână. Asta ar trebui să-l alunge pe lup de la ușă și chiar ți-ar permite să rămâi cu câțiva dolari în plus.

— Ce vrei să fac pentru acești bani?

— Nimic prea solicitant. Nu uita, eu sunt imigrant ca și tine, a spus Donokov. Poate că nu coborât de pe ultima corabie care a tras la docuri, dar sunt aici de mult timp. Cu toate acestea, am reușit să construiesc o mică afacere de import-export care merge destul de bine și sunt în permanență în căutare de locotenenți buni.

— Nu voi avea de-a face cu drogurile, a spus Alex cu fermitate. Pentru mine, ar fi cea mai sigură cale de întoarcere în Uniunea Sovietică.

— Nici eu nu am de-a face cu droguri, a spus Ivan. Cu toate că, mărturisesc, afacerea nu e ceva ce un evreu ar numi *kasher,* așa că, cel mai bine, este să nu știi prea multe.

— Sunt bunuri furate?

— Nu chiar, dar din când în când, s-ar putea ca niște lăzi cu țigarete să fi căzut dintr-un camion în drum spre docuri sau ocazional, vreo cutie cu sticle de whisky s-ar putea să nu apară în listă, după ce-a fost descărcată de pe vapor.

— Dar, n-aș vrea…

— Nici nu se așteaptă de la tine. Asta nu este partea afacerii în care vei fi tu implicat. Tot ce am eu nevoie este un curier care să ducă mesaje muncitorilor din teren. Asta n-ar trebui să fie prea solicitant pentru un băiat inteligent ca tine.

— Dar cum e posibil ca asta să valoreze 100 de dolari pe săptămână? a întrebat Alex.

— Tu vorbești două limbi și cei mai mulți din curierii mei vorbesc numai rusa, a spus Ivan. A scos un teanc de bancnote de 100 de dolari din buzunar, a luat patru și i le-a dat lui Alex, care a încetat să mai pună întrebări.

Elena privea de dincolo de tejghea cum banii au trecut dintr-o mână în alta. Nimeni nu plătește așa, dacă totul e legal. Ceea ce a făcut-o încă și mai suspicioasă a fost faptul că Alex nici nu s-a atins de pizza lui favorită.

***

Pentru început, Ivan nu era prea solicitant. Era ca și cum și-ar fi testat noul recrut cerându-i să ducă diferite mesaje inofensive la diverse contacte din oraș. Alex rareori primea mai mult de un mormăit în schimb, de la colaboratorii lui și când se întâmpla ca aceștia să vorbească, o făceau numai în rusă. Dar Ivan îi explicase că toți erau imigranți care, ca și el, fugiseră de tirania KGB-ului și nu aveau încredere în nimeni. Alex nu putea

pretinde că-i plăceau oamenii cu care avea de-a face, dar ura și mai mult KGB-ul și la fel de important, Ivan nu uita niciodată să-i dea salariul la timp.

Banii cei mai mulți mergeau la dl Wolfe în dimineața următoare; părea că el era singurul care făcea profit.

Alex pleca de la NYU în jur de ora patru și era înapoi în piață la timp pentru a-l elibera pe Bernie, la ora cinci.

Rareori închidea magazinul înainte de ora șapte, când trecea pe la Mario's să ia cina cu mama. Întotdeauna avea câteva cărți sub braț lăsând impresia că era un student sârguincios care tocmai venea de la cursuri. Deși nu a mințit când a admis în fața Elenei că îi plăcea cursul de economie mai mult decât se așteptase.

În timpul cinei va citi capitolul despre Galbraith sau Smith și când va reveni acasă, va scrie observații extinse, înainte de a merge la culcare.

***

Când a revenit la universitate pentru al doilea său an de studiu, Alex avea deja închiriate trei dughene. Fructe și legume, bijuterii (de trei ori mai scumpe) și haine pe care le achiziționa de la Addie care punea deoparte tot ce nu arăta „la mâna a doua" și care ajungeau la magazinul lui Alex, la preț dublu. Își petrecea fiecare sâmbătă seara cu Addie, uneori rămânând peste noapte, fapt ce nu era întotdeauna apreciat, pentru că, la 4 dimineața, el trebuia să ajungă în piață, pentru a fi sigur că nu rămâne cu marfă de calitatea a 2-a. La ora cinci, iei ce rămâne.

Spre sfârșitul celui de-al doilea an la universitate, Alex îi plătise toate datoriile până la ultimul peni lui Dimitri și-i cumpărase mamei o haină de blană pentru iernile din New York; un venit de 60 de dolari pe lună economii pentru un

magazin cu prețuri reduse. Se gândea chiar să-și cumpere o mașină la second-hand ca să ducă mai repede mesajele și să economisească timp, dar asta după ce-și va lua diploma.

Deși lucra 16 ore pe zi, Alex se bucura de un stil de viață pe care niciun student de la NYU nu l-ar fi crezut posibil. Dar adevăratul bonus era că cele trei magazine produceau acum un profit destul de mare pentru a-i permite să cumpere un al patrulea (de tăiat sticla – ultima nebunie în vogă).

Totul mergea conform planului, până când a fost arestat.

16
SASHA

Universitatea Cambridge

— Când crezi că vom afla rezultatul? a întrebat Sasha.

— Votul s-a închis la ora șase, a spus Ben, așa că, acum raportorul și echipa lui numără voturile. Pariez că vom ști cam într-o jumătate de oră, poate mai puțin de-atât.

— Dar cum vom afla? a întrebat Sasha, nevenindu-i să admită cât era de emoționat.

— Președintele actual va anunța numele noilor membri și al celor care au fost aleși în comitet, și apoi, fie vom sărbători, fie ne vom întrista.

— Să sperăm c-am fost aleși amândoi în comitet.

— Tu ești ca și intrat, a spus Ben. Eu sper numai să fiu măcar al patrulea.

— Dacă reușești, cum vei sărbători?

— Voi face o ultimă încercare să-i dau papucii Fionei. Dacă iese VP pot avea o șansă.

Sasha a luat o sorbitură din carafă.

— Dar tu ce ai în plan? a întrebat Ben.

— În ambele situații, mă duc s-o văd pe Charlie, să încerc să recuperez tot timpul pe care l-am petrecut în locul ăsta.

— Și ea a fost destul de ocupată de când s-a înscris la Footlights, a spus Ben. Poate c-ar trebui să te faci actor, nu politician. Atunci, ai putea să joci Oberon contra Titaniei.

— Oberon norocosul.

Când a intrat președintele Uniunii, peste sală s-a așternut liniștea. Acesta s-a oprit în centrul încăperii, a tușit și a așteptat până când toți i-au acordat atenție.

— Rezultatul votului pentru ofițerii Uniunii din semestrul de toamnă este după cum urmează:

Președinte, cu 712 voturi, domnul Chris Smith de la Pembroke College.

Au urmat urale vesele, în timp ce suporterii domnului Smith au ridicat paharele.

— Trezorierul va fi domnul R.C. Andrew of Caius, cu 691 de voturi, ceea ce le-a permis membrilor Clubului Muncii să se exprime prin urale.

— Și vicepreședinte cu 411 voturi, a continuat Carey către o audiență calmă, va fi… a făcut o pauză, domnișoara Fiona Hunter de la Newnham College. O jumătate din cei prezenți s-a ridicat în picioare, cealaltă jumătate a rămas așezată.

— Ea va fi viitorul președinte, a spus Ben.

— Aleși ca membri în comitet, a spus Carey, întorcându-se la o altă foaie de hârtie, sunt: dl Sasha Karpenko cu 811 voturi, dl Norman Davis cu 542 voturi, dl Jules Huxley cu 560 voturi, dl Ben Goldsmith cu 441 voturi.

— Felicitări, a spus Ben strângându-i călduros mâna lui Sasha. Poate fi numai o chestiune de timp până devii tu președinte. Dar, pentru moment, hai să mergem să cădem la picioarele noului nostru VP.

Sasha l-a urmat fără entuziasm pe prietenul lui în cealaltă parte a sălii, unde Fiona era înconjurată de admiratori. L-a îmbrățișat cu căldură pe Ben, dar, când l-a văzut pe Sasha, s-a întors cu spatele la el.

— Trebuie să sărbătorim, a spus Ben. Vii cu noi la cină?

— Nu, mulțumesc, a spus Sasha. Ies cu Charlie. Sper că-mi va acorda o a doua șansă.

— Succes, a spus Ben și felicitări c-ai urcat până în vârful stâlpului unsuros.

Sasha și-a făcut drum prin camera plină, oprindu-se de câteva ori să dea mâna cu cei care-i urau succes, deși el se gândea deja la Charlie și spera că va dori să-i împărtășească triumful. Știa cum i-ar fi plăcut ei să sărbătorească. Ultima dată

când o văzuse fusese în camera ei, la un ceai, cu peste o săptămână în urmă. Fusese oripilat să constate că locuia într-o cameră la etajul al doilea, exact sub camera Fionei. Ea fusese preocupată – poate la gândul că va juca Titania, în numai câteva zile. Sau, poate, el lipsise puțin prea mult, fiind ocupat cu Uniunea.

Trecând pe lângă Trinity, Sasha a fost cuprins de nerăbdare și a alergat tot drumul până la Newnham, unde a dat ocol clădirii până în spatele acesteia.

Deși draperiile erau trase, Sasha a văzut luminile aprinse în camera lui Charlie. S-a prins de traversa de la bază a ieșirii de incendiu și a urcat repede la etajul al doilea. Era pe punctul să bată în fereastră, când a sesizat un spațiu între draperii. A privit înăuntru și-a văzut-o pe Titania în pat cu Oberon.

***

Sunetul intermitent al sirenei însoțit de fleșurile albastre au determinat mașinile de pe Fulham Road să tragă pe-o parte și să permită ambulanței să-și continue drumul.

Elena ieșise în goană din bucătărie în clipa în care auzise că domnul Moretti a leșinat. L-a instruit imediat pe Gino să sune la ambulanță, în timp ce ea a îngenuncheat lângă el și i-a verificat pulsul. Era slab, dar domnul Moretti era încă în viață.

— Vor fi aici imediat, a spus Elena, ținându-l strâns de mână. Nu-și dădea seama dacă o aude, dar el a deschis ochii apoi și a încercat să zâmbească.

I s-a părut c-au trecut ore până a auzit sunetul binevenit al ambulanței care se apropia, deși trecuseră de fapt numai șapte minute.

Un minut mai târziu, doi tineri paramedici îngenuncheau lângă domnul Moretti. În timp ce

unul îi lua pulsul, celălalt i-a aplicat o mască de oxigen pe față. Apoi l-au așezat pe bătrânul gentleman gri la față pe o targă și l-au scos din restaurant, în timp ce clienții îngrijorați s-au dat la o parte să le permită să iasă.

— Sun-o pe soție, Gino, a spus Elena, care-i însoțea afară, în stradă, ținându-l încă de mână pe domnul Moretti. El a fost urcat în ambulanță ancorat bine și, câteva secunde mai târziu, mergeau cu viteză spre spital.

Elena încerca să-și păstreze calmul, rugându-se unui Dumnezeu de a cărui existență nu mai era sigură. Paramedicul din spatele ambulanței a executat operațiile de rutină pe care le făcuse de nenumărate ori; întâi a înfășurat pe brațul drept al pacientului un manșon, a atașat un led la un mic ecran care trasa linii în formă de munți și văi, mișcându-se necontenit în sus și-n jos. Deodată, fără nicio avertizare, munții și văile au devenit un deșert neîntrerupt. Imediat, paramedicul a trecut pe modulul de urgență, apăsând pieptul pacientului la fiecare câteva secunde, oprindu-se numai din când în când pentru a verifica monitorul. După câteva minute, când nu era încă niciun răspuns, paramedicul a renunțat.

— L-am pierdut, a spus el încet și s-a tras înapoi, conștient că orice încercare în plus de resuscitare nu va servi la nimic.

— Nu! a țipat Elena, nevrând să accepte cuvintele para- medicului. A mai trecut prin asta de multe ori.

— E tatăl dumneavoastră? a întrebat el, empatizând cu ea, în timp ce-l acoperea cu un cearșaf.

— Nu. Dar niciun tată n-ar fi putut face mai mult pentru fiica lui.

***

— Ai văzut-o pe Charlie în Vis? a întrebat Ben, când s-au așezat la bar.

— Toate cele opt spectacole, a spus Sasha. Toate matineele.

— Așa-i de grav?

— Mă tem că da.

— Și, ce-ai de gând să faci?

— Nu prea am multe de făcut cât Oberon își continuă rolul de amorez în afara scenei. Se pare că va fi distribuit în rolul lui Bottom.

— Cred că vei descoperi că a trecut deja la următorul rol.

— Dar i-am văzut… Sasha s-a oprit la mijlocul propoziției.

— Asta înainte să-l considere criticii pe Rory ca o viitoare stea, iar de Charlie abia dacă au pomenit.

— Dar eu cred că a fost minunată în rol, a spus Sasha. La fel de bună ca el. De fapt, mai bună.

— Păcat că nu sunt criticii de acord cu tine, a spus Ben. Dar de unde puteau ei să știe că e îndrăgostită de altcineva?

— Mai există cineva?

— Nu, idiotule! Cinstit, uneori mă întreb cum un om inteligent ca tine poate fi atât de prost. De câte ori mă întâlnesc cu Charlie, nu vorbește decât de tine. Așa că du-te și înveselește-o! Începe prin a-i spune ce minunată crezi tu că a fost în rolul Titania.

— Nu cred că va primi bine asta, dacă vine de la mine.

— Sasha, pentru numele lui Dumnezeu, ridică-ți fundul și fă ceva!

Au mai trecut douăzeci și patru de ore până când Sasha și-a ridicat fundul și a făcut ceva.

***

Sasha și-a dat seama că nu se putea concentra în timpul tutorialului de dimineață. La prânz n-a

mâncat și a sărit peste cursul de după-amiază, apoi a urmat sfatul lui Ben și s-a îndreptat spre Newnham.

De această dată, când a ajuns la colegiu, n-a mai ocolit clădirea și n-a mai urcat pe scara de incendiu, ci a intrat pe poarta principală. Și-a lăsat numele la portar și a luat-o încet pe scări spre etajul al doilea. De mai multe ori aproape că s-a întors din drum poate chiar s-ar fi întors dacă n-ar fi auzit în urechi vocea lui Ben care-i tot repeta: „Ești patetic, idiot, prost.” A mai ezitat o dată și când a ajuns la ușa lui Charlie, a inspirat adânc și apoi a bătut la ușă. Era gata să renunțe, când ușa s-a deschis. Câteva clipe, s-au uitat lung unul la celălalt.

— Și tu, Brutus, a reușit să spună, în cele din urmă, Charlie.

— Greșit jucat, a spus Sasha. Am venit să-ți spun, că nimic nu e bine în toată Verona.

— Dar, cu o noapte înainte, ai urcat la balconul altcuiva.

— M-ai văzut? a întrebat Sasha, înroșindu-se până peste urechi.

— De amândouă dățile. Și viața mea nu a fost mai bună când am sărit din pat și-am alergat la fereastră, ca să constat că deja dispăruseși.

Sasha a izbucnit în râs.

— Rory a plecat aproape la fel de repede ca și tine. Dar intră, a spus ea, luându-l de mână, pentru că asta era numai o repetiție generală.

***

Când Sasha s-a întors la colegiul lui, după câteva ore, nimeni nu putea să nu observe zâmbetul satisfăcut de pe fața lui, poate cu excepția portarului.

— Aveți un mesaj telefonic, domnule Karpenko, a spus acesta înmânându-i un petic de hârtie.

Sasha l-a despăturit, și îndată ce-a citit singura propoziție, a întrebat când primise mesajul.

— Cu peste o oră în urmă, sir. Am încercat în cameră, dar nu erați acolo și nimeni nu știa unde sunteți, pentru că n-ați fost la cursul de după-amiază.

— Nu, am… Dacă mai întreabă cineva, te rog să spui c-am plecat la Londra de urgență și nu mă întorc vreo câteva zile.

— Desigur, sir.

Într-o oră, Sasha era deja pe peronul de la King's Cross. Când a ajuns la micul apartament de deasupra restaurantului din Fulham, a găsit-o pe mama lui distrusă, cum n-o văzuse de la moartea tatălui lui. Își luase liber în seara aceea, ceea ce el nu știa să mai fi făcut vreodată, până atunci.

***

Mulțimea numeroasă venită la funeraliile ținute la Biserica Sf. Maria, Fulham, în următoarea săptămână, a adus mărturie despre cât de popular a fost domnul Moretti, cu mult dincolo de granițele comunității locale. Priveghiul emoționant ținut de Sasha l-a determinat pe domnul Quilter să spună: „Cum se zice în Yorkshire, tinere, l-ai făcut mândru."

După ce s-a încheiat ceremonia și sicriul a fost coborât în pământ, Sasha a însoțit-o pe mama lui înapoi la restaurant unde au venit familia, prietenii, clienții să-și prezinte omagiile. Mulți au împărtășit întâmplări despre bunătatea deosebită a domnului Moretti, dar niciuna dintre istorisiri n-a fost mai emoționantă ca cea a Elenei.

Când ultimul oaspete a plecat, Elena a însoțit-o pe nefericita văduvă acasă.

— Trebuie să te întorci la muncă, Elena, a spus doamna Moretti când a început să se însereze. La asta s-ar fi așteptat Salvatore de la tine.

Elena s-a ridicat de pe scaun, neconvinsă, a îmbrățișat-o pe bătrâna doamnă o ultimă oară și și-a pus haina. Era pe punctul să iasă, când doamna Moretti a spus:

— Fii așa de drăguță și treci mâine pe-aici, draga mea. Cred că trebuie să discutăm despre viitorul restaurantului.

***

Sasha nu s-a întors la Cambridge în zilele următoare, ci s-a îndreptat în direcția opusă, ajungând la Oxford exact la timp pentru a se alătura colegilor lui de echipă la Merton, după ce verificaseră de două ori data, ora și locul.

Dar echipa Oxford își linsese rănile, și-i aștepta așezată în fața tablelor. Când Sasha și-a dat seama ce puseseră ei la cale, era prea târziu și Cambridge a pierdut meciul cu 4,5 la 3,5. Sasha i-a explicat dlui Streator, pe drumul înapoi spre Fens, cum îi bătuse Jenkins, chiar înainte ca ei să facă mutările de deschidere.

— Ce-a făcut? a întrebat Streator.

— Dl Jenkins a rupt înțelegerea ca cel mai bun jucător al lor să joace împotriva celui mai bun jucător al nostru. L-a pus să joace cu mine pe cel mai slab jucător al lor, dorind să sacrifice acest joc. Așa că cel mai puternic jucător al lor a jucat cu cel de-al doilea jucător al nostru, și au fost în avantaj în celelalte șapte partide.

— Bastard, galez! a spus Streator. Dar Gareth Jenkins n-a fost niciodată un gentleman.

— Nu fiți îngrijorat, *sir*. La anul viitor, nu vor mai putea aplica tactica asta, pentru că mă voi asigura să fim noi cei care vom organiza competiția.

— Bun! Și, Sasha, intenționez să te pun căpitan, anul viitor, deci va fi ultima șansă să te răzbuni. Însă, bănuiesc că nu va fi cea mai mare provocare a ta, dacă intenționezi încă să candidezi pentru

funcția de președinte al Uniunii și să-ți asiguri întâietatea.

— Uneori chiar mă întreb dacă le pot face pe amândouă, a spus Sasha. Charlie nu spune nimic, dar știu c-ar prefera să renunț la Uniune și să mă concentrez pe muncă.

— Am auzit c-a renunțat la teatru, pentru același motiv, a spus Streator. Sasha n-a comentat. Dacă vei candida la președinția Uniunii, cine crezi că va fi cel mai important rival?

— Fiona Hunter, actuala vicepreședintă.

— Dacă e fiica tatălui ei, va fi un adversar formidabil.

— Îl cunoașteți pe *sir* Max Hunter?

— Îl cunoșteam, ca să fim mai preciși. Am fost în același timp la Keble. Nu l-am plăcut niciodată. Întotdeauna căuta calea cea mai scurtă. Un bărbat energic, înclinat spre politică.

— A intrat în Cabinet.

— Nu pentru mult timp, a spus Streator. A călcat în picioare prea mulți oameni în ascensiunea lui, așa că după ce a căzut, în cele din urmă, în dizgrație, n-a fost nimeni care să-l sprijine. Nu pot decât să repet, dacă Fiona este fiica tatălui ei, fii cu ochii deschiși, pentru că ea-l va face pe Gareth să arate ca un gentleman.

— Nu-mi vine să cred că e atât de rea, a spus Sasha.

***

— Cu lapte și zahăr, draga mea?

— Mulțumesc, a spus Elena. Numai lapte.

— Am vrut să te văd pentru că am avut o întâlnire foarte fructuoasă cu contabilul meu, săptămâna trecută, a spus doamna Moretti. A primit o ofertă de la un restaurant și oferta i s-a părut corectă. Mai mult decât corectă, dacă-mi amintesc exact cuvintele lui.

Elena a pus jos ceașca cu ceai și a ascultat cu atenție.

— Așa că am fost de acord să am o întrevedere cu presupusul cumpărător și el mi-a spus că este un mare admirator al tău. M-a asigurat c-ar vrea să te păstreze pe poziția actuală și n-a avut nicio obiecție să continui să locuiești în apartamentul de deasupra restaurantului.

Elena nu-și putea ascunde ușurarea. Recunoscuse chiar și în fața lui Sasha că era neliniștită în legătură cu ce se va întâmpla cu restaurantul acum, când domnul Moretti nu mai era ca să aibă grijă de familia lui extinsă.

— Pot întreba care-i numele noului proprietar? a spus ea, sperând că era un client pe care-l cunoștea sau cineva cu care lucrase în trecut.

Doamna Moretti și-a pus din nou ochelarii, a luat de pe masă contractul recent semnat și a verificat numele de la baza foii:

— Un oarecare domn Maurice Tremlett, a spus ea, adăugând încă un cub de zahăr în ceai. Părea un tânăr foarte amabil.

Ceaiul Elenei s-a răcit.

***

Maurice Tremlett a intrat impunător în bucătărie și a strigat ca s-acopere agitația și zgomotul.

— Care dintre voi este Elena Karpenko?

Elena a pus jos cuțitul și a ieșit de după tejgheaua lungă de oțel. Tremlett s-a uitat la ea câteva momente, apoi a spus:

— Vreau să ieși din local imediat, vreau să spun, chiar acum. Și ai 24 de ore să eliberezi apartamentul meu.

— Nu e corect, a spus Betty, scoțându-și mănușile de cauciuc și venind lângă prietena ei.

— Poftim? a spus Tremlett. Atunci, ești concediată și tu! Și, dacă mai vrea cineva să li se alăture, sunteți invitații mei.

Cu toate că unu-doi membri ai personalului se învârteau pe-acolo cu nervozitate, nimeni n-a spus nimic.

— Bun! Atunci ne-am înțeles. Dar, vă avertizez, dacă vorbește vreunul dintre voi cu vreuna din acestea două, a spus el arătând spre Elena și Betty de parcă ar fi fost niște criminale, puteți începe să vă căutați slujbă.

S-a întors și a ieșit fără nici o altă vorbă.

Elena și-a scos halatul, a ieșit din bucătărie și a urcat scara la apartament fără să vorbească cu cineva. Primul lucru pe care l-a făcut după ce-a închis ușa de la intrare a fost să caute numărul de telefon de la cabina portarului de la Trinity. Pentru a doua oară, urma să calce regula de aur de a nu-l deranja pe Sasha în timpul școlii, cu excepția situațiilor de urgență. Totuși, a decis ea, asta era fără nicio îndoială o urgență. A ridicat telefonul și era gata să formeze numărul, când a auzit un sunet lung în aparat. Telefonul fusese deja tăiat.

***

O bătaie puternică în ușă l-a făcut pe domnul Streator să se oprească la mijlocul propoziției.

— Fie a luat foc colegiul, a spus el, fie, încă o dată, am reținut greșit ziua pentru meciul împotriva Oxfordului. Cei trei studenți au râs cu supunere când profesorul lor s-a ridicat din locul său de lângă foc, a traversat încet încăperea și a deschis ușa, pentru a găsi acolo un bărbat cu aspect grav și un polițist în uniformă, umăr la umăr, pe coridor.

— Îmi cer scuze pentru deranj, profesor Streator – acesta era flatat de promovare – a spus tânărul în costum gri și cravată, care profesorului i s-a părut cunoscut. Sunt detectivul sergent Warwick, a spus el ridicând cartea de identitate. Este un domn Sasha Karpenko cu dumneavoastră?

— Da, este. Dar vă pot întreba de ce doriți să-l vedeți?

Warwick a ignorat întrebarea, a trecut pe lângă profesor intrând în biroul acestuia, urmat de comandant. N-a fost nevoie să întrebe care din cei trei studenți era Karpenko, pentru că Sasha s-a ridicat imediat în picioare.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, a spus Warwick. Date fiind circumstanțele, ar fi înțelept să ne însoțiți la poliție.

— Care sunt circumstanțele? a întrebat Streator.

— Nu pot să vă spun, *sir,* a răspuns Warwick, în timp ce comandantul l-a apucat strâns de braț pe Sasha și l-a scos din încăpere.

Streator i-a părăsit pe studenții uluiți și l-a urmat pe Sasha și pe cei doi polițiști afară din birou, pe scări în jos, de-a lungul curții și pe stradă. Câțiva studenți priveau curioși cum Sasha se urcă în spatele mașinii de poliție care așteaptă și dus a fost!

PARTEA a-III-a

17
ALEX

Brooklyn

Alex a fost lăsat singur într-o mică încăpere sub un bec fără abajur care abia dacă lumina masa la care era așezat. Scaunele neocupate de pe cealaltă parte a mesei erau singurele alte piese de mobilier din încăpere. Peretele din fața lui era acoperit de o oglindă mare și Alex s-a întrebat câți oameni stăteau dincolo și-l priveau.

Creierul lui a început să cerceteze în timp. De ce fusese oare arestat? De ce îl acuzau? Ce lege încălcase? Alex nu putea să creadă că poliția era interesată de micile câștiguri din vremea când juca șah în weekend și, cu toate că acum era proprietarul a patru standuri și făcea un profit rezonabil, cu siguranță, nici asta nu putea fi atât de interesant nici măcar pentru cel mai mic inspector la fisc. Și, nu exista nicio cale ca ei să fi aflat despre cei 100 de dolari cu care Ivan îl plătea săptămânal, pentru că plata era numerar. Nu putea să aibă nicio legătură cu universitatea, pentru că universitatea avea propria ei securitate și, în orice caz, decanul îi sugerase recent c-ar trebui să solicite un loc la Harvard Business School.

Gândurile i-au fost întrerupte când s-a deschis ușa și au intrat doi bărbați bine îmbrăcați. I-a recunoscut imediat, dar n-a lăsat să se vadă. Aceștia s-au așezat în fața lui. Nu uitase deloc prima lor întâlnire și se întreba care va juca rolul polițistului cel bun. Măcar nu putea fi mai rău decât în Uniunea Sovietică, unde nu exista decât polițistul cel rău și procedeele lui. A așteptat să înceapă unul din ei să vorbească.

— Mă numesc Matt Hammond, a spus el și acesta este colegul meu, Ross Travis. Poate îți

amintești că m-ai cunoscut la tine acasă, cu ceva mai mult de un an în urmă.

— Când ați afirmat că lucrați pentru Border Patrol a spus Alex, mai calm decât era în realitate.

— Noi suntem cu CIA, a spus Hammond, scoțându-și insigna, și am sperat să ne ajuți într-o misiune de care ne ocupăm acum.

Misiune, nu investigație, a remarcat Alex. În filme, prima întrebare pusă de criminali când erau puși în fața unei asemenea situații nu era oare „Am nevoie de avocatul meu?" Dar el nu era un criminal, așa că a tăcut. Următoarea frază a lui Hammond l-a luat total prin surprindere:

— Speram să te simți în stare să lucrezi alături de noi, domnule Karpenko. Alex s-a gândit din nou la prima lor întâlnire. În ultimele șase luni, a continuat Hammond, te-au urmărit doi agenți ai noștri. Zi și noapte, cât ai lucrat curier pentru un bărbat numit Ivan Donokov, pe care-l supravegheam de ceva vreme.

— Dar m-a asigurat că nu face afaceri cu droguri, a spus Alex.

— Și nu face, a spus Hammond.

— Atunci, care-i problema? a întrebat Alex, pentru prima oară nervos.

— Donokov este un KGB-ist vechi care conduce o rețea de agenți în toată țara.

— Dar el îi urăște pe comuniști chiar și mai mult decât îi urăsc eu.

— Știa că exact asta voiai tu să auzi de la el.

— Dar ne-am cunoscut jucând șah…

— N-a fost o coincidență, a spus Travis, că Donokov aștepta așezat la tabla de șah, cu locul din fața lui liber, când te-ai plimbat tu prima oară prin Players' Square.

— De unde să fi știut că…

— Noi credem că maiorul Polyakov l-a pus în gardă, după ce tu și mama ta ați fugit din Leningrad.

— Dar tot n-avea de unde să știe că eu joc șah și… Alex s-a oprit la mijlocul frazei.

— Nu, poate că prietenul tău Vladimir i-a furnizat această informație lui Polyakov, a spus Hammond.

— Ce prost am fost!

— Ca să fiu cinstit, Donokov e un șmecher bătrân care e-n zonă de mult timp și când tu te-ai îndatorat, e clar că voiai să crezi tot ce-ți spunea el.

— Voi fi trimis înapoi la Leningrad?

— Nu, e ultimul loc unde avem noi nevoie să fii, a spus Hammond.

— Deci, ce așteptați de la mine?

— Pentru început, nimic prea solicitant. La urma-urmelor, nu vrem ca prietenul tău Donokov să știe că i-am luat urma. Continuă să-i duci mesajele și, ocazional, unul din agenții mei te va contacta în mod discret. Îi vei spune ce conținea mesajul din ziua aceea, și totul va continua apoi normal.

— Dar Ivan nu e un tâmpit. Nu va dura mult până va afla ce faceți și pe mine mă va azvârli ca pe proverbialul cartof fierbinte.

— Sau mai rău, a spus Hammond. Pentru că trebuie să-ți fie clar că viața ta va fi în pericol dac-ar fi ca Donokov să afle că lucrezi cu CIA.

— Pe de altă parte, a adăugat Travis, cu ajutorul tău, s-ar putea să rupem rețeaua și să-l punem pe Donokov după gratii, pentru mult timp.

— Ce vă face să credeți că m-aș gândi vreodată să-mi asum un asemenea risc?

— Pentru că cel care a ordonat uciderea tatălui tău a fost Donokov.

— Nu, greșiți, pot dovedi că a fost Polyakov, a spus Sasha.

— Polyakov e numai un pion pe tabla de șah a KGB-ului. Donokov mută piesele.

Alex rămăsese fără grai; apoi, a spus, ca pentru sine însuși:

— Asta ar explica de ce este întotdeauna așa de bine informat.

A tăcut puțin, apoi a întrebat:

— Cum l-ați descoperit?

— Avem la Leningrad un agent care lucrează pentru noi și care detestă KGB-ul chiar mai mult decât tine.

***

În seara aceea, Alex s-a întors acasă târziu. Acum mai avea un secret pe care nu i-l putea spune mamei și nici lui Dimitri. Ar fi fost posibil oare ca Dimitri să lucreze tot pentru Donokov? Sau pentru CIA? Un lucru știa cu siguranță Alex – nu putea risca să-l întrebe.

A încercat să continue să lucreze pentru Donokov ca și cum nimic nu s-a întâmplat, dar știa sigur că era numai o chestiune de timp până acesta va afla.

Prima intercepție a avut loc cam la două săptămâni după întâlnirea cu cei doi agenți CIA. Alex stătea pe peron la Queensboro Piaza, așteptând trenul spre Lexington, când o voce din spatele lui i-a spus.

— Nu te întoarce!

Alex s-a supus comenzii, deși tremura din tot corpul.

Câteva secunde mai târziu vocea a șoptit:

— Care-i mesajul, astăzi?

— Joi va sosi un pachet de la Odessa, la docul 7. Fii acolo să-l ridici.

Bărbatul a plecat, fără altă vorbă. Alex a transmis mesajul, ca de obicei.

În următoarele câteva săptămâni, apăreau agenți în metrou, în autobuze și, o dată, când traversa o intersecție aglomerată. Întotdeauna, le spunea mesajul pe care i-l încredințase Ivan în ziua respectivă și, apoi, precum ceața de dimineață, agenții se evaporau, și nu mai reapăreau vreodată.

Alex a continuat să se întrebe cât va mai dura până Ivan își va da seama că el servea doi stăpâni. Dar trebuia să recunoască, deși numai pentru sine, că-i plăcea provocarea de a încerca să-l convingă pe omul KGB-ului că el habar n-avea ce făcea acesta de fapt, deși accepta că Ivan era un jucător de șah la fel de bun ca și el și că regina lui era în primejdie.

***

Nu-l putea rata. De fapt, îl avertiza pe Alex prin cât de evident se afișa, stând așa pe peronul de la metrou, în costum gri-petrol elegant, cu cămașă albă și cravată albastră. Mirosea chiar a CIA.

Poate că era numai o coincidență. Să nu crezi niciodată în coincidențe, îl prevenise Hammond. Bărbatul i-a zâmbit, ceea ce nu mai făcuse nici un alt agent, ceea ce l-a făcut încă și mai suspicios. Poate că îl confundă și era o persoană care credea că se cunoscuseră altă dată.

Alex a plecat din locul în care se afla, dar bărbatul l-a urmat. Prima lui greșeală. Dac-ar fi fost agent CIA, ar fi dispărut, presupunând c-a fost văzut. Alex a privit în jos și a remarcat a doua greșeală. Deși pantofii bărbatului erau foarte lustruiți, erau lejeri, lucru respins de CIA care prefera pantofii cu șireturi. Ce greșeală banală!

Alex a auzit uruitul trenului care se apropia și a decis să aplice tactica cu urcat-coborât să vadă dacă putea scăpa de umbra lui. Când trenul a ieșit din tunel, Alex s-a apropiat de marginea peronului și a așteptat. Brusc, a simțit două mâini proptite în spatele lui și cu un brânci extrem de puternic a fost împins spre locomotivă.

Nu avea cum să nu cadă în fața trenului. Dacă i-a trecut ceva prin minte în clipa aceea, a fost ideea că va muri, și nu de o moarte plăcută. Nu observase că alerga spre el un tânăr de culoare care

l-a apucat cu nădejde în ultima clipă ca și cum ar fi încercat să prevină căderea.

Tânărul agent CIA l-a lăsat pe Alex întins pe peron și a pornit în urmărirea atacatorului. Un alt atac, și l-a doborât pe om pe la jumătatea scărilor. O clipă mai târziu, un al doilea agent l-a țintuit la pământ și i-a pus cătușele. Atacatorul s-a întors și s-a uitat la Alex, care se ridica în picioare. În ciuda zgomotului și hărmălăii produse de deschiderea ușilor trenului și năvălirea pasagerilor pe peron, Alex n-a avut nevoie să traducă cuvintele de pe buzele atacatorului: „Ești un om mort.”

18
SASHA

Cambridge

Sasha stătea singur într-o încăpere mică și prost luminată de la subsol, despre care citise înainte într-un roman al lui Harry Clifton. Voia să dea pagina să afle ce se va întâmpla în continuare.

Ușa s-a deschis cu o izbitură și DS Warwick, însoțit de un ofițer-femeie, a intrat, așezându-se amândoi în partea opusă a mesei.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, a spus Warwick, pornind banda unui casetofon pentru a înregistra convorbirea. Pentru că s-a făcut o afirmație serioasă în legătură cu tine, trebuie să aud varianta ta, înainte de a face următorul pas.

Singurul lucru pe care și-l amintea Sasha din romanele lui Harry Clifton era că Derek Matthews, avocatul renumit ai cărui clienți erau toți obișnuiți cu această situație, îi instruia cu fermitate să nu spună nimic până nu sosește el. Dar Sasha nu era un criminal și nu avea nimic de ascuns. Aștepta cu nerăbdare să afle care era „afirmația serioasă” conștient că prin aflarea acestei informații vitale, detectivul încerca să-l facă să se simtă în încurcătură și să-l impresioneze. Și a reușit.

— O domnișoară Fiona Hunter, a spus Warwick, în cele din urmă, a afirmat că joi, 16 noiembrie – ultima joi – te-ai urcat pe scara de incendiu de lângă camera ei din Newnham College, ai intrat în dormitorul ei de la etajul al treilea, pe fereastră, și ai violat-o.

Warwick se uita fix la Sasha.

— Ce ai de spus despre această acuzație?

— Ce se află la dosar? a spus Sasha.

Detectivul a ignorat întrebarea.

— Dra Hunter susține că are dovada că ai intrat în țară ilegal evadând din închisoare după ce ai

omorât un ofițer de poliție.

— Am evadat, a spus Sasha, din cea mai mare închisoare de pe pământ. N-am omorât ofițerul KGB, dar am dorit s-o fac.

— Poate fi adevărat totul, dle Karpenko, dar dacă dra Hunter a făcut o acuzație atât de serioasă, noi trebuie s-o investigăm. Pentru început, unde erai joi noapte în jurul orei zece?

Sasha știa exact unde fusese el joi noaptea. După ce participase la o dezbatere la uniune, o însoțise pe Charlie la Newnham și, în timp ce ea intra pe ușa din față și mergea direct în camera ei, el dăduse ocol clădirii, urcase pe scara de incendiu până la etajul al doilea și petrecuse noaptea cu Charlie.

Se trezise înainte de ora cinci în dimineața următoare, și după ce făcuseră dragoste din nou, el se îmbrăcase, coborâse pe scara de incendiu și se întorsese la Trinity. Înainte de ora șase fusese deja în camera lui și-și petrecuse următoarele vreo două ore lucrând la o temă care trebuia stilizată înainte de cursul de dimineață.

Singura problemă în legătură cu alibiul de fier al lui Sasha era că, dacă Charlie ar fi confirmat povestea, regulile Colegiului Newnham impuneau excluderea temporară din cămin și trimiterea ei acasă pentru restul trimestrului, interzicându-i să-și dea examenele finale până nu se încheia investigația care ar fi dovedit oricum că se încălcaseră regulile. Nu că Fiona ar fi fost fericită să spună ce văzuse.

— În ultima joi seară, a spus Sasha, am participat la o dezbatere la Uniune și apoi l-am însoțit pe domnul Anthony Barber spre University Arms, unde a stat el peste noapte, m-am întors la colegiu înainte de ora 11. Am coborât la micul dejun, pe la opt, în dimineața următoare.

— Deci nicio amprentă din cele găsite de noi pe scara de incendiu nu este a ta, a spus Warwick, ridicând o sprânceană.

Instantaneu, Sasha și-a dorit să fi urmat regula de aur a lui Derek Matthews și a tăcut. Și-a țuguiat buzele și a spus:

— Nu mai am nimic de adăugat până nu vorbesc cu un avocat.

Warwick a închis dosarul.

— În acest caz, domnule Karpenko voi cere să vi se ia amprentele, înainte să ieșiți din arest. Vă veți întoarce la poliție, cu sau fără avocat, mâine-dimineață la ora nouă.

Sasha a fost surprins, când, după ce-a închis reportofonul, a adăugat.

— Veți avea destul timp să reglați chestia aceasta.

Următoarea surpriză a apărut când Sasha a ieșit din sala de interogatoriu și l-a găsit pe doctorul Streator așezat pe o bancă strâmtă de lemn, pe coridor, așteptându-l.

— Nu spune nimic, a zis el, până nu suntem în mașina mea. Și-a condus elevul afară din clădirea poliției, au traversat strada, spre un vechi Volvo parcat acolo. Acum, a spus el, îndată ce Sasha a închis portiera pasagerului din față, acum spune-mi despre ce e vorba și nu neglija detaliile.

Sasha era aproape la sfârșitul poveștii când au ajuns în parcarea de la Trinity.

— În mod clar, detectivul Sergent nu crede un cuvânt din povestea domnișoarei Hunter, altfel nu te-ar fi eliberat. Bănuiesc că domnișoara Hunter te-a văzut când ai urcat în dormitorul drei Dangerfield și a găsit ocazia să-ți distrugă șansele de a deveni președintele Uniunii, a spus Streator, în timp ce urcau scara spre biroul lui.

— Se poate ca Fiona să fie așa de grosolană? a întrebat Sasha.

— Nu te gândi la ea ca Fiona ci ca fiica lui Max Hunter și atunci vei avea răspunsul la această întrebare. Dar nu e totul pierdut. Nicio îndoială că dra Dangerfield va întări povestea ta, ceea ce va face ca dra Hunter să arate extrem de prostește.

Streator se bucura, în mod evident, de această perspectivă.

— Dar eu l-am mințit deja pe Warwick pentru a o proteja pe Charlie, a spus Sasha. De ce m-ar crede, dacă-mi schimb pe neașteptate povestea?

— E un om de lume și va înțelege asta, a spus Streator, deschizând ușa biroului.

— Dar nu vreau să fie exclusă Charlie și să nu-și poată susține examenele.

— Atunci vei fi arestat și acuzat de viol. Și, chiar dacă îți vei dovedi nevinovăția, vor exista întotdeauna unii care vor crede că nu există foc fără fum, mai ales dacă vei alege o carieră în politică.

— Dar trebuie s-o protejez pe Charlie.

— Spui că ai plecat de la ea pe la cinci și jumătate? a întrebat Streator, ignorând intervenția, și te-ai dus imediat la colegiul tău. Sasha a aprobat dând din cap. Ai văzut pe cineva care te cunoaște, pe drum?

— Nu. Nu erau mulți oameni pe-acolo, la ora aceea.

— Domnul Perkins nu te-a zărit când te-ai strecurat în clădire?

— Mă tem că nu. Dormea dus, ceea ce pe mine m-a bucurat, în acel moment.

— Chiar așa?

În clipa aceea a început să sune telefonul de la biroul domnului Streator.

El a ridicat receptorul și a ascultat, apoi a spus:

— Este Perkins. Spune că vrea să vorbească cu tine.

Sasha a apucat receptorul ca pe o vestă de salvare.

— Scuze că vă deranjez, domnule Karpenko, dar a sunat mama dumneavoastră și spune că trebuie să vorbească urgent cu dumneavoastră.

***

— Chestia cu Uniunea e terminată, a spus Ben, în timp ce se așeza la capătul patului, în camera lui Sasha.

— Nu pierd timpul cu mine.

— Ai fost arestat în timpul cursului de dimineață, ți s-au pus cătușe, târât afară din biroul lui Streator, băgat în mașina poliției, dus la cel mai apropiat post, acuzat de viol și lăsat să putrezești în pușcărie, așteptând judecata.

— Atunci, în celulă, a spus Sasha.

— Nici vorbă. Ce trebuie să facem, este să mergem direct la Uniune să fim văzuți la o bere la bar, împreună, ca și cum n-ai nicio grijă pe lume.

— Nu cred că va fi posibil.

— Trebuie să fie, dacă e să ai o șansă să devii președintele Uniunii.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec la Londra. Mama are urgent nevoie de mine.

— Ce poate fi mai urgent decât să aduni probe pentru a dovedi că nu ești vinovat de viol.

— Nici măcar nu știu despre ce e vorba, dar ultima dată când m-a sunat mama folosind cuvântul „urgent" a fost când a murit domnul Moretti, a spus Sasha.

— Atunci, lasă-mă măcar să-i spun lui Charlie ce s-a întâmplat pentru a putea astfel să arătăm cine e Fiona și să-ți salvăm onoarea.

— Ben, ascultă-mă cu atenție! Să nu te apropii de Charlie, decât dacă vrei să afli cât de aproape să i se taie gâtul a fost acel ofițer KGB.

Ben a înțepenit și a durat ceva până a reușit să spună:

— Măcar ai grijă să fii înapoi mâine-dimineață la ora nouă, pentru că nu-ți permiți să lipsești de la o întâlnire cu Sergent Warwick. Altfel ai putea fi primul președinte ales în timp ce e la închisoare.

***

Când a auzit bătaia în ușă, a presupus că era Sasha. Regreta deja că-l sunase și-l necăjea cu problemele ei în timpul școlii. Putea să lase totul baltă și să vină s-o ajute pe ea. S-a oprit din împachetat și a deschis ușa; în fața se afla Gino.

— Scuze, a spus el și a îmbrățișat-o. Voiam numai să știi că eu mi-am dat demisia împreună cu alți cinci oameni de la bucătărie și trei chelneri.

— Nu trebuia să faceți asta, Gino. Nu vreau să fiu responsabilă pentru c-ați rămas toți fără serviciu.

— Cei mai mulți dintre noi și-au dat seama că n-ar fi supraviețuit prea mult cu bastardul de Tremlett. Și, în orice caz, motivele mele nu sunt chiar curate, pentru că mi s-a oferit deja o slujbă.

— La cine?

— La Matteo Agnelli.

— Dușmanul, a râs Elena.

— Nu mai e dușmanul! Italienii au o zicală: *Dușmanul dușmanului meu îmi este prieten.* Dar domnul Agnelli mi-a oferit slujba cu o condiție.

— Ce condiție?

— Să vii și tu cu mine.

— Și Betty?

— Sunt sigur că va fi de acord și cu ea.

— Dar unde voi locui? a-ntrebat Elena. Pentru că știu că deasupra restaurantului domnului Agnelli nu există niciun apartament.

— Poți veni să stai la mine până-ți găsești ceva.

— Dar ce zice partenerul tău?

— El ar obiecta numai dac-ai fi bărbat, a spus Gino. Deci, vrei să traversezi și să mă însoțești la Osteria Roma?

— Trebuia să fi fost botezat Coriolan, a spus Elena.

— Corio… cum?

***

Sasha a trebuit să admită că să-ți pierzi ambele slujbe și acoperișul de deasupra putea fi cu siguranță, prezentată ca o urgență. Dac-ar fi știut despre propunerea făcută de Gino înainte de-a se urca în tren!… Dar nu avusese altă soluție după ce operatorul din centrală i-a spus că telefonul mamei lui fusese desființat. A petrecut o noapte fără somn pe sofaua lui Gino și a luat primul tren înapoi spre Cambridge, în dimineața următoare. A trebuit să plătească aproape o liră pe un taxi ca să fie sigur că ajunge la poliție la 8:54 p.m. Un comandant tânăr l-a dus direct la biroul detectivului Sergent Warwick și nu în camera pentru interogatorii.

— Domnișoara Hunter și-a retras plângerea, a spus Warwick, odată ce Sasha s-a așezat.

— Vă rog să-mi spuneți că Charlie nu v-a vizitat.

— Care Charlie? a făcut Warwick pe inocentul. Nu, ceea ce a făcut-o pe domnișoara Hunter să se răzgândească a fost o simplă acțiune specifică muncii detectivilor. I-am putut arăta că amprentele tale se opreau la etajul al doilea și, cum ea a afirmat că ai ieșit din camera ei după câteva minute în care ai asaltat-o, este greu de explicat cum de ți-au trebuit patru ore și jumătate pentru a ajunge la tine la cămin, altfel decât, bineînțeles, prin faptul că ai rămas în pat, la etajul de dedesubt.

— Dar portarul de la cămin, dl. Perkins, nu putea confirma când am ajuns eu acolo, pentru că dormea tun.

— Se prefăcea că doarme, ar fi o descriere mai apropiată de adevăr, a spus Warwick. Dacă te-ar fi văzut intrând în cămin la ora 5:30 dimineața, ar fi trebuit să semnezi în catastiful de nerespectare a regulilor colegiului și în acest caz, ar fi trebuit să le explici celor din comitetul pentru disciplină unde fuseseși toată noaptea.

— Deci, a renunțat total?

— Nu pe de-a-ntregul. Dra Hunter a fost admonestată pentru că i-a făcut pe polițiști să

piardă timpul. Cinstit eu aș fi adus-o aici peste noapte, dacă tatăl ei n-ar fi intervenit la comandantul-șef. Totuși, mai bine pleci pentru că înțeleg că ai o zi plină în fața ta.

***

— După cum știi, Elena, am vrut să mi te alături de mult timp, a spus domnul Agnelli, dar mi-ai spus clar că nu are rost să te rog asta, atâta timp cât lucrezi pentru domnul Moretti.

— Și s-ar putea încă să nu aibă rost, a spus Elena.

— Oferta mea rămâne încă în picioare. Te-aș face bucătar-șef și-ți pot promite că nu mă vei vedea niciodată în bucătărie. Îți voi dubla salariul pe care-l primeai la domnul Moretti și vei primi 10% din profitul restaurantului. Dar va trebui să-ți găsești locuință. Nu mai mult decât anticipase Sasha.

— Și Betty, poate să vină și ea cu mine? Agnelli a aprobat dând din cap. Și Gino va fi șef de sală?

— Da. Deja m-am înțeles cu el. Mai vrei să mă întrebi ceva?

După ce-a ascultat ultima cerere a Elenei, domnul Agnelli a spus:

— Mă voi gândi.

— Este un infractor, a spus Elena.

***

Când Sasha a ieșit din clădirea poliției, a luat-o la fugă spre Uniune, unde l-a găsit pe șeful lui de campanie încercând să-i explice unui votant unde fusese candidatul în ultimele 48 de ore.

— Votul a început deja, a spus Ben, după ce Sasha i s-a alăturat la bar și i-a spus ultimele vești. N-avem de pierdut nicio clipă, pentru că Fiona le-a spus tuturor că ți-ai petrecut ultimele 48 de ore la

poliție, într-o celulă. Trebuie să-i admiri puterea de stăpânire.

— Ca să nu mai vorbim de administrarea timpului.

— Păcat că Warwick n-a ținut-o o zi închisă. Cu siguranță, ne-ar fi mărit șansele. Dar încă putem să câștigăm.

A început să se ocupe de asistență. Câțiva membri i-au strâns mâna lui Sasha cu căldură, alții i-au întors spatele, vreo doi, pe care el îi considerase suporterii săi, chiar prieteni. A încercat să vorbească cu toți cei care nu votaseră încă, cu fiecare-n parte, chiar dacă știa că n-aveau nicio intenție să-l susțină. Era clar că unii credeau încă povestea Fionei sau voiau s-o creadă, în timp ce alții admiteau că pe acea scară de incendiu puteau fi găsite foarte bine chiar și amprentele lor. Sasha nu s-a oprit până când nu s-a dat ultimul vot, la ora șase, când s-a alăturat lui Ben și Charlie, la bar. Suporterii Fionei ocupau o parte a sălii, iar ai lui Sasha, cealaltă jumătate.

— Când veți ști rezultatul? a-ntrebat Charlie, sorbind din carafă.

— În jur de ora șapte, a spus Ben. Deci n-avem de așteptat mult.

S-a dovedit că predicția lui Ben a fost greșită, pentru că se făcuse aproape opt când președintele Chris Smith a intrat în bar, și-a croit drum spre centrul încăperii cu o singură foaie de hârtie în mână. A așteptat să se facă liniște înainte de a lua cuvântul.

— Aș vrea să încep prin a vă explica de ce-a durat atât de mult. A fost nevoie să reluăm numărarea voturilor de trei ori până când membrii comisiei au căzut de acord asupra rezultatului. Așa că, vă pot spune acum că prin majoritate de voturi, următorul președinte al Uniunii Cambridge va fi…

19
ALEX

Vietnam 1972

Alex a citit scrisoarea a doua oară înainte de a i-o arăta mamei. Elena a plâns, pentru că știa exact ce va face fiul ei.

— Dacă am fi mers în Anglia, nu se întâmpla așa ceva, a spus ea; nu se putea stăpâni să nu gândească că se ascunseseră în lada greșită.

Mulți tineri care citeau aceeași scrisoare în acea dimineață, erau deja pe telefon cu avocații taților lor, sau la doctorul de familie, în timp ce alții rupeau pur și simplu scrisoarea sperând că problema va dispărea de la sine. Dar nu și Alex.

Elena nu era singura persoană care plângea. Addie îl implora să încerce măcar să obțină o amânare, spunând că este în ultimul an la NYU și cu siguranță, îi vor permite să-și dea examenul de diplomă. Deși a plâns toată noaptea, Alex nu i-a urmat sfatul.

Avea o singură problemă presantă care trebuia rezolvată înainte de a începe să-și facă bagajele și a părăsi casa. Cele unsprezece magazine îi aduceau un profit frumos și, desigur, nu voia să piardă niciunul dintre ele. Dar cine-ar putea să se ocupe de ele cât timp era plecat? Spre surpriza lui, cea care a venit cu soluția a fost mama.

— Voi renunța la slujba mea la Mario's și mă voi ocupa împreună cu Dimitri de magazine, până când te întorci. Niciunul n-a pus problema ce se va întâmpla dacă el nu s-ar întoarce.

Alex a acceptat fericit oferta lor și pe 11 februarie 1972 s-a urcat în trenul pentru Fort Bragg, North Carolina, pentru a începe antrenamentul de bază de opt săptămâni, înainte de a porni cu vaporul spre Vietnam.

***

Luminile s-au stins.

— Sus, sus, sus, a strigat sergentul cât a putut de tare în timp ce mergea pe coridor printre noii recruți și lovea cu bastonul capătul fiecărui pat. Unul câte unul, tinerii treziți violent din somnul lor adânc și neobișnuiți să se scoale la o asemenea oră, au clipit și s-au frecat la ochi, cu o singură excepție. Alex, care la ora patru dimineața ar fi fost deja în drum spre piață.

— Vietcong[9]-ul își încarcă armele împotriva voastră, a strigat instructorul și-l vor ucide pe ultimul care pune piciorul pe pământ!

Alex se îndrepta deja spre dușuri cu prosopul în mână. A deschis un robinet care nu oferea decât posibilitatea de a alege între rece și rece.

— Cine nu se dușează, rade și îmbracă în 15 minute nu va primi hrană decât la prânz. Brusc, niște trupuri au început să alerge spre dușuri.

Alex a fost primul care s-a așezat pe una din băncile lungi de lemn din sala de mese. Și-a dat rapid seama cum îl răsfățase mama, de-a lungul anilor. Abia în a treia dimineață, când era disperat de foame, a acceptat micul dejun care consta în terci de ovăz fiert în lapte plin de cocoloașe, șuncă grasă, pâine prăjită și un lichid fierbinte, negru care în armată se numește cafea.

Când a făcut cunoștință cu terenul de antrenament, urmat de gimnastică, marșul de voie și traversarea unui râu înghețat cu pușca deasupra capului, a descoperit rapid că nu era așa de antrenat cum crezuse el. Cu toate acestea, chiar a reușit să se mențină un yard sau doi în fruntea celor mai mulți dintre colegii lui recruți, care, până atunci, crezuseră că serile de sâmbătă erau pentru băutură și diminețile de duminică pentru dormit târziu. Sergentul le-a amintit cu blândețe că Vietcong-ul nu are weekenduri.

În timp ce Alex continua să facă față în sala de gimnastică, pe terenul de trageri și în operațiunile de noapte de pe dealuri, excela la ore, unde ofițerul-profesor încerca să le explice de ce se implicase America într-un război din Orientul îndepărtat.

Alex a fost fascinat de istoria Vietnamului și de faptul că nordul și sudul fuseseră unite începând cu 939 A.D., dar acum săriseră unul la beregata celuilalt.

— Dar de ce sacrificăm viețile soldaților noștri pentru o mică țară din cealaltă parte a lumii? a întrebat Alex.

— Deoarece, în cazul în care comuniștii din Nord preiau controlul asupra întregului Vietnam, cine va urma apoi? a replicat ofițerul-profesor. Laos? Cambogia? Și oare dușmanul se va opri când va ajunge la Australia? Este un efect de domino. Lasă-l pe unu să te încalece și vor urma și ceilalți.

— Dar Vietnamul este tot pe cealaltă parte a lumii, a spus Alex.

— Nu fi așa de sigur, a spus ofițerul-profesor. Cuba fiind în mâinile lui Fidel Castro, comuniștii sunt la numai o aruncătură de băț de coasta Statelor Unite și dacă ar pune cubanezii mâna pe nimic altceva decât pe arcuri cu săgeți, Florida ar fi următoarea la rând.

Alex n-a mai pus alte întrebări, pentru că știa cum ocupase Armata Roșie toată Europa de Est, în timp ce Aliații stăteau și se uitau.

Alex și-a făcut repede prieteni printre colegii-recruți, unii dintre ei fiind, ca și el, imigranți la prima generație. I-a ajutat să scrie scrisori familiilor și iubitelor, le-a completat formulare și l-a învățat chiar pe unul dintre ei cum să-și lege șireturile. Totuși, exista unul – întotdeauna există unul – care a fost împotriva lui Alex de la primul sunet de goarnă.

Marele Sam, cunoscut ca Tancul avea 6,4 picioare înălțime și cântarul nu s-a oprit până n-a ajuns la 226 lbs[10], cea mai mare din greutate mușchi lucrați și, el, cu siguranță, nu-l considera pe individul Karpenko șeful normal al unității. Cei mai mulți recruți îl evitau pe Marele Sam și chiar și unu sau doi sergenți din personal erau prudenți în privința lui. Alex păstra și el distanța, dar nu l-a putut evita pe Marele Sam când într-o sesiune de gimnastică li s-a ordonat la amândoi să intre în ringul de box, pentru o rundă prietenească. Marele Sam n-a fost prietenos. Toți ceilalți recruți s-au adunat în jur să asiste la măcelul inevitabil.

— Eu sunt cel mai mare, a șoptit Alex fără convingere, trecând printre frânghii și sperând că vorbele lui Cassius Clay îl vor inspira și ar putea măcar să supraviețuiască celor trei runde de câte trei minute fiecare.

În prima rundă, a dansat cu nervozitate în jurul ringului în timp ce adversarul arunca pumn după pumn, niciunul neatingându-și ținta. Cumva s-a descurcat până la sfârșitul rundei a doua, chiar l-a lovit de vreo două ori pe Marele Sam, nu că acesta ar fi remarcat loviturile. Dar picioarele lui Alex s-au făcut repede de plumb. Ăsta nu era un vals lent într-o sală de dans cu o domnișoară în brațele tale.

De la jumătatea celei de-a treia runde, Sam a reușit să-i aplice o lovitură razantă pe o latură a capului. Alex s-a clătinat destul de mult pentru ca Sam să-l mai lovească încă o dată, în barbă, și Alex a căzut grămadă la pământ. Un bărbat mai înțelept ar fi rămas acolo. Dar nu și Alex. A încercat să se ridice pe picioare în timp ce arbitrul număra: „Cinci, șase, șapte…” Avea încă un genunchi pe podea când următoarea lovitură a aterizat direct pe nasul lui. Tot ce-a văzut în fața ochilor au fost stele și dungi și de departe mai multe de cincizeci. Marele Sam ar fi fost descalificat dacă era un meci de campionat, dar,

cum a subliniat sergentul, nimeni n-avea timp să explice Vietcong-ului Regulile Queensberry.

Când Alex și-a revenit, câteva minute mai târziu, a fost îngrozit să-l vadă pe Marele Sam aplecat deasupra lui. S-a pregătit pentru lovitura următoare, dar Marele Sam și-a scos mănușa și l-a ajutat pe Alex să se ridice în picioare; pe noul cel mai bun prieten al lui.

***

În două săptămâni au făcut cunoștință cu terenul de trageri cu pușca și cu țintele fixe.

— Mâine țintele se vor mișca, a spus sergentul. Și odată ce vă veți obișnui cu asta, ele vor trage spre voi.

În timpul săptămânii a treia, ziua a devenit noapte. Nu mâncare, nu somn și dacă nu erai mort, îți doreai să fi fost. Săptămâna a patra a însemnat lupta corp la corp, dar numai după ce mâncaseră și dormiseră paisprezece ore. Când li s-a permis, în cele din urmă, să se prăbușească pe paturile lor, nici măcar nu ațipiseră când li s-a ordonat să se ridice în picioare și li s-a spus că Vietcong-ul tocmai lansase un contraatac.

— Și, nu uitați, ei joacă pe terenul lor, voi în deplasare. Nimeni n-a fost surprins când, în săptămâna a cincea, Alex a fost înaintat caporal și pus să răspundă de o duzină de noi recruți. Imediat, l-a ales pe Marele Sam ca secundul său.

Spre sfârșitul săptămânii a șasea, plutonul lui Alex performa în mod regulat mai bine decât adversarii. Fiecare dintre ei l-ar fi urmat orbește.

În a șaptea săptămână, comandantul plutonului lor, locotenent Lowell, l-a luat deoparte pe Alex, după parada de dimineață.

— Karpenko, te-ai gândit să ceri un transfer la școala de pregătire a ofițerilor? Dacă da, eu aș fi fericit să-ți dau recomandare.

A fost dezamăgit de răspunsul lui Alex.

— *Sir,* eu sunt comerciant stradal. Nu-mi doresc să fiu ofițer. Voi rămâne și voi lupta cu unitatea mea, dacă e în regulă în ceea ce vă privește.

În următoarele câteva săptămâni locotenentul Lowell a făcut mai multe încercări să-l facă pe Karpenko să se răzgândească, dar a primit în permanență același răspuns necompromițător.

În ultima lor zi la Fort Bragg, plutonul lui Alex a primit un stindard de onoare de la ofițerul comandant. Premiul a fost primit de Marele Sam în numele tuturor soldaților din pluton.

— Sunteți una din cele mai bune unități pe care am avut-o vreodată sub comanda mea, a spus generalul în timp ce-i înmâna steagul.

— Arătați-mi-i pe ceilalți, a spus Marele Sam. Generalul a izbucnit în râs.

Pe 5 iunie 1972, locotenentul Lowell, caporalul Karpenko și 120 de alți bărbați din Unitatea 116 infanterie s-au urcat într-o duzină de camioane, la mijlocul nopții, apoi au fost scoși din Fort Bragg și duși la un aeroport care nu apărea pe hartă. Paisprezece ore mai târziu, după trei opriri scurte în care avionul a primit combustibil, dar ei nu, trupeții au aterizat, în sfârșit, pe o pistă păzită strict, undeva în Vietnamul de Sud. Ei nu mai erau recruți, ci infanteriști instruiți gata de luptă.

Nu toți au putut să se mai întoarcă.

***

Unitatea 116 a petrecut câteva săptămâni construindu-și barăcile provizorii și încă două săptămâni pregătindu-se pentru primul lor atac. Cam atunci, fiecare dintre ei a fost mai mult decât gata. Dar gata pentru ce?

— Ordinul este clar, a spus locotenentul Lowell la informarea de dimineață. Am fost desemnați să patrulăm în zona demilitarizată care separă Nordul de Sud. Vietcong-ul stă ocazional în apropiere în speranța de a găsi un punct slab în apărarea

noastră. Dacă sunt destul de nebuni să facă asta, datoria noastră este să-i facem să regrete și să-i trimitem înapoi în zona lor.

— Dar noi vom avea șansa să intrăm în zona lor? a întrebat Alex.

— Nu cred, a spus Lowell. Asta-i pentru profesioniști – marină și SUA Army Rangers. Numai în situații excepționale am fi chemați să-i ajutăm.

— Deci noi nu mai suntem decât niște agenți de circulație, a spus Tancul.

— Cam așa ceva, a admis Lowell. *Servesc de asemenea numai aceia care sunt pregătiți și așteaptă.* Alex va aștepta să citeze aceasta când se va afla din nou într-o bibliotecă, ceea ce putea să nu se petreacă încă vreo doi ani. Vestea nouă este că la fiecare șase luni veți avea o săptămână R&R, când puteți vizita Saigonul, a continuat Lowell.

S-au auzit câteva urale slabe.

— Dar nu vă puteți relaxa nici măcar atunci. Va trebui să vă gândiți că oricine se apropie de voi este agent Vietcong. Dar în special, tinerele frumoase care vi se vor oferi în speranța să obțină de la voi informații pe care voi le-ați putea considera lipsite de importanță.

— N-am putea să ne bucurăm de ele, ținându-ne gurile închise? a întrebat un soldat.

Lowell a așteptat să se potolească râsetele.

— Nu, Boyle, a spus el cu fermitate. Indiferent de situație, trebuie să vă amintiți că ați putea provoca moartea unuia din camarazii voștri.

— Nu cred că pot rezista șase luni fără o femeie, a spus Boyle.

Deși restul unității a izbucnit în râs, cu toții au fost, în mod clar, de acord cu el.

— Nu te îngrijora, Boyle, a spus Lowell. Armata are provizii pentru soldați ca tine. Avem propriul bordel, în afara taberei. Este condus de o doamnă pe nume Lilly și toate fetele au fost examinate cu grijă. În singura ocazie în care Lilly

a descoperit că una din fete lucra pentru Vietcong, fata a fost găsită plutind pe râu, în dimineața următoare. Fiecare unitate are alocată o noapte pe săptămână în care bărbații ei pot vizita stabilimentul lui Lilly. Noi mergem miercurea.

N-a fost nevoie să-și noteze niciunul.

***

Alex a descoperit că patrularea era, în cel mai bun caz, plictisitoare, și, în cel mai rău, fără scop. Au trecut cinci săptămâni până când au zărit o patrulă Vietcong rătăcind în zona neutră.

Locotenent Lowell a ordonat imediat să avanseze și să tragă la nevoie, dar ei n-au reușit să lovească decât un copac bătrân și, în interval de câteva secunde, dușmanul s-a topit, dincolo de linie.

Când i-a descris întâmplarea mamei sale, într-o scrisoare lungă, Alex a încercat să-i spună că era mai ușor să fii ucis când traversai Brighton Beach Avenue, decât când patrulezi. Cenzura a scos unele pasaje din scrisoare.

Alex primea regulat scrisori de la Elena. Bernie se pensionase, în cele din urmă, și Elena a mărturisit că de când plecase el, sunt gata să renunțe. Alex n-a trebuit să citească printre rânduri că nici mama lui, nici Dimitri nu erau comercianți înnăscuți. Elena i-a spus că nu puteau aștepta întoarcerea lui, deși Alex a trebuit să accepte că asta nu se va întâmpla pentru cel puțin încă un an de zile. Cum săptămânile lungi s-au transformat în luni și mai lungi, se întreba dacă n-ar fi fost mai înțelept să-i fi urmat sfătui lui Addie și să fi cerut o amânare pentru a-și fi terminat ultimul an la NYU și mai important, s-o fi cerut de soție pe Addie. Avea chiar și inelul.

20
SASHA

Londra

— Aș dori să am permisiunea să vă cer mâna fiicei dvs., *sir*.

— Ce minunată cerere de modă veche, a spus dl Dangerfield. Dar, Sasha, nu crezi că sunteți puțin cam tineri pentru a vă gândi la căsătorie? N-ar trebui să mai așteptați un pic, înainte de a lua o asemenea decizie irevocabilă?

— De ce să mai aștepți, *sir,* când ai găsit-o pe femeia cu care vrei să-ți petreci tot restul vieții?

— Te-aș întreba dacă ești încredințat că fiica mea simte la fel în legătură cu tine, dacă n-aș ști deja răspunsul. Sasha a zâmbit, știind că Charlie așteaptă în camera de- alături. Așa că, în calitate de viitor socru, cred că te pot întreba despre perspectivele tale.

— Am avut trei oferte de muncă pentru momentul în care voi părăsi Cambridge-ul, *sir*. Problema mea este că nu mă pot hotărî pe care s-o aleg.

— Prea multe oferte, a spus dl Dangerfield.

— Fără nicio garanție, a admis Sasha. Și, ce este mai rău, niciuna nu este ceea ce-mi doresc eu cu adevărat.

— Acum, chiar că mă faci curios.

— Trinity mi-a oferit o bursă de cercetare, dacă sunt șef de promoție.

— Foarte flatant.

— Sunt de acord, *sir*. Dar nu cred că sunt făcut să fiu profesor. Prefer câmpul de bătălie, sălii de clasă.

— Vreun câmp de bătălie anume?

— Un mandarin de la Ministerul Afacerilor Externe s-a apropiat de mine și mi-a sugerat să dau

examen la ei. Însă nu știu dacă vor să fiu diplomat sau spion.

— Nu mi-am dat seama că există vreo deosebire între aceste două situații, a spus Dangerfield. Dar nu am nicio îndoială că le-ai face foarte bine pe amândouă. Și a treia ofertă?

— Dl. Agnelli, proprietarul restaurantului unde lucrează mama, ca bucătar-șef, m-a rugat să mă alătur lui. Nu are copii și simte c-aș putea prelua afacerea în timp.

— Profesor la Cambridge, spion sau proprietar de restaurant. Nu se putea o alegere mai eclectică, deși proprietarul de restaurant ar fi cel mai aproape de câmpul de bătaie și, probabil, cel mai bine plătit.

— Nu numai c-ar fi cel mai bine plătit, dar eu sunt și foarte calificat pentru această slujbă. În ultimii patru ani, am lucrat în restaurant, în vacanțe. Am început ca spălător de vase, am trecut la așternutul meselor, apoi pentru intervale scurte am fost barman și chelner. Uneori, am simțit că obțineam două diplome deodată.

— Dar spui că niciuna din aceste slujbe nu este ce-ți dorești cu adevărat să faci.

— Nu, *sir.* Ca și tatăl meu, în inima mea eu sunt politician și Cambridge-ul m-a făcut să fiu și mai hotărât să devin membru al Parlamentului.

— Și ai hotărât deja sub culorile cărui partid vei evolua?

— Nu, *sir,* nu am hotărât. Adevărul este că nu m-au preocupat niciodată extremele. Eu prefer centrul și, adesea am constatat că sunt de acord cu punctul de vedere al unei alte persoane.

— Dar va trebui să sari, în cele din urmă, într-un fel sau altul, dacă speri să urmezi o carieră politică, a sugerat Dangerfield. Cu excepția situației în care te decizi să te alături liberalilor, desigur.

— Nu, *sir,* a râs Sasha. Eu nu cred în cauze pierdute.

— Nici eu și toată viața i-am votat pe liberali.

Sasha s-a înroșit până-n vârful urechilor și a spus:

— Îmi cer scuze, *sir.*

— Nu-i nevoie, băiete. Cred că vei afla că soția mea e de acord cu tine.

— Înainte de a mă face total de râs, *sir*…

— Suzana este de o viață conservatoare, deși adesea trebuie să se țină de nas când se duce să voteze. Așa că este chiar și mai rea decât tine. Dar nu cumva mi-a spus Charlie că, după ce-ai ratat cu puțin să devii președintele Uniunii, ai promis că nu vei mai candida niciodată?

— Promisiunea n-a ținut decât cam o săptămână, *sir.* Spre marea ei dezamăgire, voi candida din nou la Președinție, pentru semestrul următor.

— Dar, trecând acum la chestiuni practice, a spus Dangerfield, dac-ar fi să preiei afacerea domnului Agnelli, unde ați locui tu și Charlie?

— Mama a cumpărat de curând un apartament spațios în Fulham, cu destule camere pentru trei persoane.

— Destule pentru trei, poate patru? a spus Dangerfield, ridicând dintr-o sprânceană.

— Amândoi simțim c-ar trebui să ne facem niște cariere, înainte de a ne gândi la o familie numeroasă. Odată ce va avea doctoratul în filosofie, Charlie trebuie să-și găsească o slujbă care ne va da posibilitatea să câștigăm destul pentru noi doi, ca să nu zicem pentru trei sau patru. Numai mama nu este de acord cu mine.

— Abia aștept s-o cunosc. Pare formidabilă. Dar spune-mi ce crede despre faptul că fiul ei se căsătorește la o vârstă atât de tânără?

— O adoră pe Charlie și nu e de acord să trăim împreună în păcat.

— Ah! Deci de la ea ai moștenit acele valori de modă veche.

***

— Ar fi de folos dacă ai ști cărui partid îi aparții, a spus Ben. Deși sunt încrezător că încă poți câștiga ca independent, viața mea ar fi mult mai ușoară dacă te alături fie Partidului Conservator, fie Partidului Laburist. Preferabil la conservatori.

— Asta-i problema, a spus Sasha. Încă nu știu ce partid sprijin. Prin firea mea, eu sprijin libera inițiativă și o intervenție mai mică a statului. Dar, ca imigrant, mă simt mai confortabil cu filosofia Partidului Laburist. Singurul lucru cert este că nu sunt liberal.

— Ei, nu afirma asta în fața cuiva, până nu se dă ultimul vot. Ca independent, va trebui să accepți voturi de la toate cele trei partide.

— Tu ai vreun crez sau vreo convingere? a întrebat Sasha.

— Nimeni nu-și permite un asemenea lux până după alegeri.

— Vorbești ca un adevărat conservator, a spus Sasha.

***

— Mă bucur că petrecem weekendul cu părinții mei, a spus Charlie, pentru că știu că tata vrea să-ți ceară sfatul într-o problemă.

— Cum i-aș putea eu da un sfat lui? Nu știu nimic despre antichități și el este considerat un expert în domeniu.

— Sunt la fel de interesată ca și tine să aflu. Dar chiar l-am prevenit că nu știi care-i diferența dintre Chippendale și Conran.

— Știu din care mi-aș permite să cumpăr un exemplar.

— Ar trebui să mai citești Oscar Wilde, a spus Charlie și mai puțin Maynard Keynes. Apropos, mama ta vine? Știi ce nerăbdători sunt părinții mei s-o cunoască.

— Plănuiește să vină sâmbătă dimineață. Ceea ce-mi lasă destul timp să-i previn că ea a ales deja numele primilor noștri copii.

— Tu ai prevenit-o că asta nu se va întâmpla curând?

***

Când Ted Heath s-a așezat spre sfârșitul dezbaterii, Sasha nu era cu nimic mai lămurit care partid îi era mai simpatic. Cuvântarea prim-ministrului fusese competentă, profesionistă, dar lipsită de pasiune, chiar dacă vorbise despre subiectul care-l interesa. În ciuda recentului succes al companiei lui de a asigura statutul Marii Britanii ca membră a Pieței Comune, unele persoane erau incapabile să se abțină să caște, printre ele și unul sau doi susținători de-ai lui.

Michael Foot care a prezentat moțiunea în numele Partidului Laburist, era cu totul în altă clasă. Cuvântarea lui strălucită i-a uluit pe studenți cu toate că, în mod clar, el nu cunoștea în detaliu subiectul, precum cel care a inițiat moțiunea.

Sasha, ca și Heath, credea într-o Europă mai puternică, o contra-forță față de blocul comunist, așa că a ignorat sfatul lui Ben și a votat pentru moțiune, nu pentru om.

— Cred că Heath a fost sclipitor, a spus Ben, în timp ce părăseau clădirea îndreptându-se spre cina post-dezbatere.

— Nu, nu crezi a spus Sasha. Poate că știa subiectul, dar Foot a fost cel mai convingător dintre ei doi.

— Dar pe cine ai vedea conducând țara? a-ntrebat Ben. Pe un orator strălucit sau…

— Un băcan? a spus Sasha. Juriul nu s-a adunat încă, așa că voi candida independent.

— Așadar, ne așteaptă un weekend aglomerat.

— Să facem ce?

— Să împrăștiem manifestul tău la toate colegiile, să lipim postere pe toate panourile și, când nu ne vede nimeni, să le smulgem pe ale celorlalți.

— Uită de asta, Ben. După cum știi foarte bine, regulile Uniunii interzic scoaterea sau acoperirea posterelor adversarilor. Dac-ai fi atât de prost pentru a face una ca asta, aș putea fi descalificat. Și n-aș lăsa-o pe Fiona să pună prima o fotografie cu tine prins asupra faptului, pentru că nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să mă vadă pierzând a doua oară.

— Deci, va trebui să ne mulțumim cu punerea posterelor noastre deasupra opozanților.

— Ben, nu asculți ce-ți spun, și ce-i mai rău de-atât, nu voi fi în preajmă, pentru a fi cu ochii pe tine.

— De ce nu?

— Charlie și cu mine ne petrecem weekendul cu părinții ei pentru a ne sărbători logodna și mama se va întâlni cu ei pentru prima oară.

— Unde va avea loc această întâlnire istorică?

— De ce întrebi?

— Pentru că am avut ocazia să cunosc cum gătește mama ta și abia aștept să fiu invitat a doua oară.

— Nu va trebui să aștepți prea mult, pentru că vei fi cavalerul de onoare la nunta noastră.

Sasha s-a bucurat de întâmplarea rară ca prietenul lui cel mai bun să rămână fără cuvinte.

***

— Spune-mi Mike, a zis Dangerfield.

— S-ar putea să dureze până mă obișnuiesc, *sir,* a spus Sasha în timp ce gazda lui a închis ușa biroului și l-a condus spre un fotoliu, lângă șemineu.

— Sunt bucuros să avem un moment singuri, numai eu cu tine, Sasha, pentru că trebuie să-ți cer

un sfat.

— Sper că nu are nicio legătură cu antichitățile, *sir,* pentru că abia de curând am aflat cât de veche trebuie să fie o piesă, pentru a fi descrisă ca antichitate.

— Nu, nu este despre o antichitate, dar un client de-al meu ar putea fi în posesia a ceea ce numim noi cei din domeniu o descoperire ce-ți apare o dată în viață. Sasha era intrigat, dar n-a spus nimic. Recent, am primit vizita unei contese rusoaice care s-a oferit să-mi vândă un obiect moștenire de familie care, dacă e original, va pune lumea antichităților pe jar. Domnul Dangerfield s-a ridicat de pe scaun, a traversat încăperea și s-a aplecat în fața unui seif uriaș. A răsucit cadranul întâi o dată într-o parte, apoi în cealaltă, apoi a deschis ușa masivă, a căutat înăuntru și a scos o cutie de catifea roșie pe care a pus-o pe măsuța dintre ei.

— Deschide-o, Sasha. Pentru că te asigur, nu vei avea nevoie de cunoștințe privitoare la antichități ca să realizezi că ești în fața unui lucru genial.

Sasha a acționat șovăielnic clema, a ridicat capacul și a lăsat la vedere un ou mare de aur încrustat cu diamante și perle. A rămas cu gura căscată, dar și fără cuvinte.

— Și asta-i numai carcasa, a spus domnul Dangerfield.

S-a aplecat și a desfăcut oul în două, dezvăluind un palat de jad perfect executat, înconjurat de un șanț plin cu diamante albastre.

— Uau! a reușit Sasha să exclame.

— Așa-i. După cum a afirmat contesa, este un Fabergé original, sau o copie impecabilă.

— Habar n-am, a spus Sasha.

— Nici nu credeam că știi. Dar, după ce o vei cunoaște pe contesă, mi-ai putea spune dacă ea este un original sau un fals.

— Ca în cazul Anastasiei, a spus Sasha.

— Într-un fel. Eu am fost deja la British Museum, V & A și Ambasada Sovietică și nu există nicio îndoială că oul original a aparținut contelui Molenski. Dar este cu adevărat contesa nepoata acestuia sau numai o actriță desăvârșită care încearcă să mă înșele vânzându-mi un fals drept original?

— Abia aștept s-o întâlnesc, a spus Sasha, incapabil să-și desprindă privirile de la ou.

— Și, chiar dacă te va convinge că e contesă adevărată, a spus Dangerfield, de ce să mă aleagă tocmai pe mine, un mic comerciant din Guildford, când s-ar fi putut duce la câți specialiști de primă mână din West End voia.

— Presupun că i-ați pus această întrebare, *sir*.

— Da, și mi-a spus că dealerii din Londra nu sunt așa de încredere și se teme că vor forma cu cartel care să achiziționeze împotriva ei.

— Nu prea înțeleg ce vrea ea să sugereze, a spus Sasha.

— Cartelul este un grup de afaceriști care se formează cu ocazia unei licitații cu singurul scop de a ține jos prețul pentru o piesă de valoare, astfel ca unul dintre ei să o poată achiziționa cu o sumă mai mică decât valoarea reală a piesei. După aceea, ei vând piesa pentru un profit frumos și împart surplusul între ei. Acestei situații i se spune „partidă ascunsă".

— Dar asta-i cu siguranță împotriva legii.

— Bineînțeles că este. Dar asemenea cazuri ajung rareori în justiție pentru că nu există martori și este aproape imposibil să fie dovedită fapta.

— Dacă acesta este original, îi poți face o evaluare? a întrebat Sasha, întorcându-și privirile spre ou.

— Ultimul ou Fabergé de pe piață a fost prezentat la licitația Sotheby Parke Bernet la New York și prețul de achiziție a fost cu puțin peste un milion de dolari. Și asta cu 10 ani în urmă.

— Și dacă e un fals?

— Atunci, contesa va fi fericită să primească mai mult de vreo două mii de lire pe el, poate trei.

— Când mă voi întâlni cu ea?

— Vine mâine după-masă, la ceai. Domnul Dangerfield s-a mai uitat o dată la ou. Dacă este cu adevărat contesă, poate c-a sosit timpul să fac ceva care nu-mi stă în caracter.

— Și ce-ar putea fi asta, *sir?*

— Să-mi asum riscul, a spus domnul Dangerfield.

***

Ben și-a petrecut weekendul punând afișe VOTAȚI KARPENKO la toate cele 37 de colegii care aveau panouri de afișare și chiar pe gardul mobil pus de-a lungul drumului, cu toate că știa că oponenții lui Sasha puteau rupe orice poster în mod legal. Pe măsură ce mergea de la un colegiu la altul devenea mai încrezător că Sasha va câștiga, pentru că de câte ori se opreau unii să-i vorbească, fie făceau semnul cu degetul mare în sus, fie îl asigurau că, de această dată, îl vor susține pe candidatul lui. Nimeni nu a abordat subiectul acuzațiilor false aduse de Fiona la ultimele alegeri și unul sau doi au admis că regretau acum că nu-l votaseră pe Sasha ultima dată. Numai doi dintre voi nu va fi suficient, voia să le amintească Ben.

A trebuit să recunoască fără voie, în fața tuturor cu excepția lui Sasha, că Fiona se dovedise o președintă destul de bună pentru Uniune. Datorită conexiunilor tatălui ei la Camera Comunelor, lista oaspeților conferențiari fusese impresionantă și conducerea fermă a consiliului, alături de câteva idei inovatoare, fuseseră apreciate de prieteni și adversari, deopotrivă.

Deși ea și Sasha vorbeau rareori, Fiona îi sugerase recent lui Ben să ia toți trei cina împreună și să lase întâmplările trecute în urmă.

— O ramură de măslin? a sugerat Ben.

— Mai mult o ramură de smochin, a spus Sasha. Îi poți spune că nu se va întâmpla până nu voi ocupa fotoliul de președinte.

21
ALEX

Vietnam, 1972

— Ce-ai de gând să faci când te vei întoarce acasă? a întrebat locotenent Lowell, în timp ce stăteau într-un adăpost și împărțeau ceea ce era considerat a fi un prânz.

— Să-mi iau licența la NYU și, apoi, să construiesc un imperiu care să rivalizeze cu al lui Rockefeller.

— Nașul meu, a spus Lowell, neutru. Cred că l-ai plăcea și știu că el te-ar plăcea pe tine.

— Lucrezi pentru acest mare bărbat? a întrebat Alex.

— Nu, sunt președintele unei bănci mici din Boston care poartă numele nostru de familie. Dar ca să fiu onest, sunt președinte doar cu numele. Prefer să mă concentrez pe prima mea dragoste, politica.

— Vrei să ajungi președinte într-o zi?

— Nu, mulțumesc. Nu sunt atât de ambițios ca tine, caporale, și sunt conștient de limitele mele. Dar, când mă voi întoarce la Boston, am de gând să candidez pentru Congres și, poate, într-o zi, pentru Senat.

— Ca bunicul tău? Lowell a fost luat prin surprindere și, în mod clar, nu era pregătit pentru întrebarea următoare pusă de Alex. De ce n-ai cerut amânare? Probabil că ai toate conexiunile necesare pentru a te asigura că nu sfârșești în gaura asta neagră.

— Adevărat, dar celălalt bunic al meu a fost general și m-a convins că o perioadă în Vietnam nu va face niciun rău carierei mele politice, mai ales că cei mai mulți din rivalii mei criticaseră această încercare. Dar, ai dreptate, toți colegii mei de an de la Harvard au găsit scuze pentru a nu fi mobilizați.

Alex a scotocit după ultimul bob de fasole de pe fundul conservei și l-a mestecat încet, ca și cum ar fi fost una din cele mai delicioase bucățele ale mamei lui.

— Ei, cred că e vremea să mergem în căutarea dușmanului, a spus Lowell.

— Sunt ceva speranțe, a spus Alex.

***

Miercurea seara, când restul unității era la Lilly's, Alex putea fi găsit în cantină având ca singur tovarăș o carte. Terminase deja de citit Tolstoi, Dickens și Dumas în propriile lor limbi și, de curând, își întorsese atenția spre Hemingway, Bellow și Cheever.

Addie îi scria în fiecare săptămână, și Alex nu-și dădea seama cât de mult îi simțea lipsa. Ar fi cerut-o de soție, dar nu într-o scrisoare. Totuși, îndată ce se va întoarce…

Marele Sam a continuat să insiste să se alăture autobuzului pentru bordel dar Alex continua să reziste chiar arătându-i Tancului o fotografie a lui Addie.

— N-ar trebui să-i spui, a zis Sam, cu un zâmbet larg.

— Dar va trebui să-i spun, a spus Alex în timp ce Presley fredona la tonomatul din cantină: *You were always on my mind.*

— Cred că-ți va plăcea de Kim, nu s-a lăsat Sam.

— Nu știam că-ți place Kipling, i-a răspuns spus Alex, cu un zâmbet.

***

— Te gândești vreodată la inutilitatea războiului? a întrebat Alex.

— Nu, dacă pot să ajut, a spus Lowell. Asta mi-ar putea afecta hotărârea, ceea ce n-ar fi de ajutor

oamenilor de sub comanda mea, în cazul unei bătălii reale.

— Dar s-ar putea ca în adăposturile blindate din apropiere să fie tineri nord vietnamezi care, ca și noi, să dorească să meargă acasă, să fie cu familiile lor. Istoria nu ne învață nimic?

— Numai că politicienii ar trebui să se gândească cu mai mare grijă înainte de a trimite noua generație la război. Ce relație ai cu mama ta? a întrebat Lowell, încercând să schimbe subiectul.

— Cât se poate de bună. Cele unsprezece magazine ale mele sunt gata să falimenteze, dar adevărul este că nu poate să mă aștepte pe mine să mă întorc acasă. Trebuie reînnoite licențele și mama nu se va descurca cu domnul Wolfe.

— Cine-i domnul Wolfe?

— Proprietarul.

— Dimitri nu poate negocia cu el? Pare un tip dur.

— Cinstit, este prea mult pentru el. Dimitri este mult mai fericit când e pe mare.

— Ei, mai sunt doar câteva luni și vei fi demobilizat, ceea ce îi va bucura pe toți, cu excepția lui Tanc.

— De ce? El nu vrea să plece acasă?

— Nu. A cerut să fie transferat la marină, ceea ce eu voi sprijini cu plăcere. Vrea să rămână în armată, după ce se sfârșesc acești doi ani. Dac-ar avea creierul tău, ar ajunge general.

— Dac-ar fi să merg la bătălie, aș prefera să-l am pe el alături mai degrabă decât pe orice general, a spus Alex.

***

Unitatea era într-o patrulare de rutină când s-a primit ordinul. Mai erau numai 17 zile până urmau să plece în State, pentru că perioada lor de serviciu militar se încheiase.

Locotenentul Lowell a cerut Cartierului General să repete ordinul înainte de a pune jos telefonul de teren și și-a adunat oamenii în jurul lui.

— A fost o ambuscadă în apropiere. Una din patrulele noastre a fost încolțită și am primit ordin să mergem în ajutorul lor.

— În sfârșit, a spus Tanc. Camarazii lui nu păreau atât de convinși. Ca și Alex, și ei număraseră zilele.

— Trei elicoptere Huey sunt deja în drum spre zona de luptă cu ordinul de a evacua răniții și de a-i transporta pe morți la Cartierul General. Cuvântul „morți” i-a întărit lui Alex ideea că 116 era pe punctul să participe la prima sa misiune serioasă.

Tanc a fost primul în picioare, cu caporalul Karpenko la numai un pas în urma lui, în timp ce restul plutonului a format repede o coadă, ultimul fiind Private Baker.

— Nu vorbește nimeni, cu excepția mea, a spus Lowell când au intrat în zona neutră. Chiar și un tușit îl poate alerta pe dușmani și ar putea pune toată unitatea în pericol.

Timp de o oră au mers încet și cu grijă prin lăstăriș spre liniile dușmane. Căpitanul Lowell își verifica busola urmărind punctele de pe hartă, la fiecare câteva minute. Brusc, câteva împușcături au făcut harta inutilă. S-au aruncat la pământ și au înaintat pe burtă spre câmpul de bătaie.

Alex a privit spre cer și-a văzut primul dintre cele trei elicoptere Huey rotindu-se deasupra, căutând o bucată de pământ plat în pădurea tropicală deasă, unde să poată ateriza.

Înainte târâș! Niciodată nu fusese atât de alertat Alex, în toată viața lui de până acum. Chiar și așa, nu se putea stăpâni să nu se întrebe unde se va afla el peste o oră. Cel puțin nu mai simțea că-și pierduse inutil un an din viață.

Deodată, a zărit dușmanul cam la o sută de metri în fața lui. Acesta nu văzuse plutonul american apropiindu-se, pentru că atenția lor era concentrată

pe elicopterul la care erau transportați primit dintre răniți pe tărgi, de către echipa de medici, care nu știau că Vietcong-ii erau ascunși în liziera pădurii.

Lowell și-a ridicat mâna pentru a indica plutonului că trebuie să-și schimbe direcția și să o ia prin spatele dușmanului. Fiecare dintre soldați știa că surpriza era cea mai bună armă. Dar în timp ce se apropiau din ce în ce mai tare, Baker a pus genunchiul pe o ramură căzută. Aceasta s-a rupt cu un zgomot de petardă. Soldatul care asigura ariergarda unității Vietcong s-a întors și l-a privit direct în ochi pe Lowell.

— Ké thù! a strigat el.

Locotenentul a sărit în picioare și a început să tragă cu arma lui M16 spre dușman, restul unității urmându-l din aproape. Mai mult de jumătate din Vietcong-i au fost uciși înainte de a riposta, dar căpitanul a fost lovit și a căzut cu fața la pământ. Alex i-a luat locul imediat, cu Tanc alături de el.

Bătălia, dacă putem spune așa, a durat numai câteva minute și unitatea Vietcong a fost rasă până când s-a ridicat ușor în aer primul elicopter și s-a îndreptat spre bază. Al doilea elicopter se rotea deasupra, așteptând să-i ia locul.

Alex și-a amintit de orele de antrenament. Întâi te asiguri că dușmanul nu mai e o amenințare. El și Tanc au cercetat cele 16 trupuri. 15 erau morți, dar unul era în agonie, îi curgea sânge din gură și din stomac; era clar că va muri repede. Alex și-a amintit al doilea ordin, a ridicat arma și-a țintit spre fruntea tânărului, dar deși asta era prezentată în ghid ca pe o ucidere din milă, nu a putut apăsa pe trăgaci.

Al treilea ordin era să-ți verifici propriii oameni și să-i evacuezi pe răniți, apoi pe morți, care trebuiau trimiși acasă și înmormântați cu toate onorurile militare, nu lăsați să putrezească pe pământ străin. Și, apoi, ordinul final. Ofițerul comandant și ceilalți ofițeri trebuie să părăsească ultimii câmpul de bătaie.

Alex l-a lăsat pe soldatul nord-vietnamez murind și-a alergat lângă Lowell. Căpitanul era inconștient. Alex i-a verificat pulsul; era slab. Tanc l-a ridicat ușor pe umăr și l-a dus prin lăstăriș spre elicopterul care aștepta, apoi s-a întors pentru a-i ajuta pe răniții care puteau merge să fie recuperați în siguranță. Când s-a întors pe terenul de luptă, l-a găsit pe Alex îngenuncheat peste trupurile lui Baker și Boyle. Ei au fost ultimii duși la al doilea elicopter, înainte ca acesta să se ridice în aer. Restul plutonului a urcat dealul spre un mic spațiu unde a aterizat al treilea elicopter. Alex a așteptat până s-au îmbarcat toți, apoi s-a întors pentru o ultimă inspecție a terenului de luptă.

Atunci l-a văzut. Cumva, un supraviețuitor Vietcong reușise să se târască pe genunchi și acum își îndrepta pușca direct spre Alex. Alex a coborât din elicopter și a alergat în jos pe deal spre el, trăgând, în același timp. Alex a privit numai cum soldatul Vietcong cade pe spate, lovit de un întreg tir de gloanțe, dar reușind totuși să apese o dată pe trăgaci.

Aproape cu încetinitorul, Alex l-a văzut pe Tanc căzând în genunchi și prăbușindu-se la pământ, lângă soldatul Vietcong. Câteva clipe mai târziu, stătea aplecat peste prietenul său.

— Nu! a urlat el. Nu, nu, nu!

A fost nevoie de patru oameni pentru a căra trupul lipsit de viață în sus pe deal și să-l pună în al treilea elicopter. Alex a fost ultimul care a urcat la bord și i-a fost rușine că permisese să moară cel mai bun prieten al lui.

22
SASHA

Londra

Când Contesa Molenski a intrat în camera de pictură puțini s-ar fi îndoit că bătrâna doamnă era o aristocrată adevărată. Fusta ei neagră, strâmtă și jacheta închisă până la gât erau din altă epocă, dar ținuta și atitudinea ei erau ceva ce nu puteau fi învățate la școală, nici chiar la o școală de teatru. Era, pur și simplu, de școală veche, și Sasha și Mike s-au ridicat instantaneu în picioare când a intrat ea. La fel a făcut și Elena. Domnul Dangerfield aranjase totul în așa fel încât să nu rămână nimic la întâmplare, la această întâlnire. Contesa a fost condusă la locul rezervat pentru ea, pe canapea, lângă Sasha, în timp ce Elena și restul familiei stăteau pe cealaltă parte a mesei pe care era expus oul. După ce domnul Dangerfield a pus ceaiul în ceașcă și i-a oferit o felie de prăjitură Madeira, pe care aceasta a refuzat-o, Sasha a deschis conversația întrebând-o în limba ei maternă:

— De cât timp trăiți în Anglia, Înălțimea Voastră?

— De mai mult timp decât pot eu să-mi aduc aminte, a răspuns ea. Dar, întotdeauna, e o bucurie să întâlnesc un compatriot. Vă pot întreba de unde sunteți?

— De la Leningrad. Și dumneavoastră?

— M-am născut în Sankt Petersburg, a răspuns contesa, ceea ce arată și vârsta mea.

— Ați locuit într-unul din palatele acelea minunate de pe deal?

— În Leningrad nu există dealuri, domnule Karpenko, după cum bine știți.

— Ce prostie din partea mea! Îmi cer scuze, a spus Sasha.

— Nu-i nevoie. Dar cum ați fost trimis, în mod clar, într-o misiune de pescuit, mai aveți și alte cârlige cu care-ați vrea să mă las agățată?

Sasha era așa de încurcat încât nu se putea gândi la un răspuns.

— Să încep să vă vorbesc despre bunicul meu, contele Molenski? A fost prietenul apropiat al Țarului Nicolae II. Nu numai că au luat lecții private împreună, în tinerețea lor, dar au avut și aceleași amante, mai târziu.

Încă o dată, Sasha a păstrat tăcerea.

— Dar, ceea ce sunt sigură că vreți să știți, a continuat contesa, este cum am intrat în posesia capodoperei pe care o aveți în fața ochilor și, încă și mai important, cum am ajuns să fiu sigură că este făcută de mâna lui Carl Fabergé și nu a unui impostor.

— Aveți dreptate, Înălțimea Voastră, aș fi fascinat să aflu.

— Nu-i nevoie să vă adresați mie așa de oficial, domnule Karpenko. Am acceptat cu mult timp înainte că acele zile s-au încheiat și că trebuie să trăiesc, acum, în lumea reală și, ca toți ceilalți care s-au trezit săraci din cauza unor circumstanțe neprevăzute să înțeleg că nu voi avea altă șansă decât să împart cu cineva moștenirea familiei mele, dacă vreau să supraviețuiesc. Sasha și-a plecat capul. Colecția privată de artă a bunicului meu era recunoscută ca a doua după cea a țarului, deși bunicul avea numai un singur ou Fabergé, întrucât putea fi considerată lipsă de respect încercarea de a-l depăși pe țar.

— Dar cum puteți fi sigură că acest ou anume a fost confecționat de Fabergé însuși și nu este, așa cum afirmă câțiva experți, un fals?

— Mai mulți experți, cu un motiv anume, a spus contesa. Adevărul este, și nu pot s-o dovedesc, dar pot spune că prima dată când am văzut acest ou aveam 12 ani. Neîndemânarea tinerească, este cu

adevărat responsabilă de o mică zgârietură la baza lui, aproape invizibilă cu ochiul liber.

— Presupunând că este originalul, a spus Sasha uitându-se la ou, sunt constrâns să vă întreb de ce-i oferiți această piesă domnului Dangerfield, a cărui expertiză nu ar putea fi mai englezească – Sheraton, Hepplewhite și Chippendale sunt mărcile la care se pricepe, nu Fabergé.

— Faima nu se câștigă ușor, domnule Karpenko, ci trebuie construită în ani mulți și cinstit, nu mai poate fi crezută pe cuvânt, fapt pentru care mi-am permis să scot oul din casă pentru prima dată în douăzeci de ani. Dacă l-aș fi încredințat unuia din concetățenii noștri, acesta ar fi avut nevoie de numai câteva zile să înlocuiască capodopera mea cu un fals. Sunt conștientă că domnului Dangerfield nu i-ar fi trecut prin minte un asemenea gând. Așa că voi asculta de sfatul său.

Sasha și-a încrucișat brațele, semnul agreat pentru ca mama lui să-i ia locul și să continue conversația în rusă.

El s-a ridicat, s-a înclinat ușor în fața contesei și a traversat camera pentru a se așeza între Charlie și tatăl ei.

— Ei? a întrebat domnul Dangerfield, odată ce contesa era cufundată în conversația cu Elena. Ce crezi?

— N-am nicio îndoială că este exact cine susține că este, a spus Sasha.

— Cum poți fi sigur? a-ntrebat domnul Dangerfield, al cărui ceai se răcise de mult timp.

— Vorbește o limbă rusă care se vorbea la curte și care este, cinstit, din altă epocă, și pe care rareori o întâlnești astăzi în afara paginilor lui Pasternak.

— Și oul, este și el tot din paginile lui Pasternak?

***

Sasha părea să fie singura persoană surprinsă când a fost ales următorul președinte al Uniunii – cu o victorie covârșitoare. În mod clar, Fiona nu s-a bucurat să citească rezultatul în fața audienței compacte. În sfârșit, Ben a devenit trezorier și el și Sasha și-au petrecut vacanța de Crăciun planificând dezbaterile următorului trimestru. Au fost încântați când secretarul pentru Educație, doamna Thatcher a fost de-acord să vorbească în apărarea politicilor guvernului privitoare la dezbaterea publică, pentru că erau câțiva lideri politici care erau fericiți să se opună acestui *milk snatcher*[11]. Cambridge avea trimestrul de 8 săptămâni, și cu toate că Sasha a încercat să reziste cu cât mai puțin somn posibil, nu-i venea totuși să creadă cât de repede au trecut cele 56 de zile de președinție a lui. Imediat ce a coborât din fotoliul de președinte, tutorele lui i-a amintit că se apropiau cu viteză examenele finale.

— Și dacă speri încă la locul întâi, îți sugerez să aloci aceeași energie studiului cât ai alocat acțiunii de a deveni președintele Uniunii, i-a reamintit doctor Streator.

Sasha a urmat sfatul domnului Streator și a continuat să supraviețuiască cu șase ore de somn pe noapte, petrecându-și fiecare oră activă studiind și revizuind testele trecute, traducând pasaje lungi din Tolstoi și recitindu-și propriile lucrări până în clipa în care a urcat treptele spre sala de examen pentru a-și trece prima probă scrisă.

Charlie și Ben l-au însoțit în seara aceea la o cină frugală, pentru a discuta despre propriile lor eforturi și despre ce credeau că s-ar putea întâmpla în zilele următoare. Apoi, Sasha s-a întors în camera lui și a continuat să repete, adormind adesea cu capul pe masă și simțindu-se din ce în ce mai puțin încrezător cu fiecare oră care trecea.

— Cu cât lucrez mai mult, cu atât realizez cât de puțin știu, i-a spus el lui Ben.

— De-aia eu nu lucrez deloc, a spus Ben.

Când Sasha a dat ultima lucrare examinatorilor, în ziua de vineri, după-amiază, cei trei și-au scos robele negre, au deschis o sticlă de șampanie și au sărbătorit îndelung, până spre dimineață. Sasha a sfârșit în patul lui Charlie, deși a avut nevoie de ceva efort să se urce pe scara de incendiu și a adormit chiar înainte ca ea să stingă lumina. A urmat apoi acea perioadă de agonie, în care studenții trebuie să aștepte decizia examinatorilor cu privire la ce categorie de diplomă merită. Două săptămâni mai târziu, mărșăluiau toți trei prin clădirea senatului să-și afle soarta.

Când a bătut ora 10, examinatorul senior, în robă și cu toca cu vârful pătrat, a venit cu pas lent pe coridor, cu rezultatele în mână. Un freamăt i-a cuprins pe studenți, care s-au retras pe lângă pereți pentru a-i permite să treacă, de parcă era Moise traversând Marea Roșie.

Cu un gest de ceremonial, a prins câteva foi de hârtie pe avizier, apoi s-a întors înaintând la fel de lent, în direcția opusă străduindu-se numai să evite să fie strivit în năvala care-a urmat.

Sasha o proteja pe Charlie în timp ce-și croiau drum spre avizier. Ben nu s-a mișcat de pe loc, rămânând în spatele îmbulzelii, nefiind deloc sigur că voia să vadă opinia examinatorilor despre eforturile lui.

Cu mult înainte ca Sasha să ajungă în față, câțiva noi absolvenți care au trecut pe lângă el întorcându-se, și-au scos tocile, iar câțiva au aplaudat.

Un loc UNU era destul de rar la orice materie, dar, acum, în capul listei pentru „Bachelor of Arts”{12} ruși apărea un singur nume. Charlie l-a luat în brațe pe Sasha, pentru că verificase rezultatele lui, înainte de a le verifica pe ale ei.

— Sunt așa de mândră de tine, a spus ea.

— Și tu ce-ai obținut? a-ntrebat el.

— Un loc Upper Second, ceea ce este tot ce puteam spera. Înseamnă că am încă șansa să mi se

ofere un post în cercetare la Courtauld.

Au privit în jur să-l vadă pe Ben, care încă nu se mişcase de pe loc. Charlie s-a întors și a verificat lista candidaților în domeniul economiei. A trecut ceva timp, până când a găsit numele lui Ben.

— Îi spui tu sau îi spun eu? l-a întrebat ea pe Sasha.

Sasha s-a dus la prietenul lui, i-a strâns cu putere mâna și i-a spus:

— Ai obținut un grad 3.

N-a adăugat că numele de Goldsmith B.S. apărea ultimul pe listă.

Ben a lăsat să-i iasă un oftat de ușurare.

— Dacă întreabă cineva, a spus Ben încheindu-și nasturii la jachetă, voi spune că am absolvit cu onoare Cambridge și că voi lucra alături de tatăl meu la „Goldsmith&Son".

Râsul lor a fost întrerupt de ovații zgomotoase care veneau dinspre un mic grup, din cealaltă parte a sălii, care-și aruncau în aer tocile și-și sărbătoreau eroina cu șampanie.

— Evident că Fiona are gradul 1, a spus Ben. Am sentimentul că voi doi veți continua să fiți rivali și după ce părăsiți Cambridge-ul.

— Mai ales pentru că m-am hotărât să intru în Partidul Laburist, a spus Sasha.

23
ALEX

Brooklyn

Alex privea prin hublou în timp ce avionul începuse coborârea lentă spre Manhattan. Un spațiu liber între nori i-a permis să zărească Statuia Libertății și, cum nu făcuseră cunoștință, până acum a schițat un pretins salut.

Când vâslise pentru prima oară în susul Hudson-ului, nu putuseră să-și prezinte respectul față de doamna libertate pentru că el și mama lui erau închiși în bucătăria vaporului. Dar, grație unui chinez inepuizabil și curajului și hotărârii lui Dimitri, scăpaseră și putuseră începe o viață nouă în America.

Sergentul Karpenko se așezase în spate în avion, și-și petrecuse cel mai mult timp din drumul spre casă să facă planuri cu privire la ce va face odată ajuns înapoi pe sol american. Ca să-i facă plăcere mamei, își va definitiva studiile la NYU. Mama făcuse atâtea sacrificii să se asigure că el va absolvi. Cu toate că știa că drumul pe care voia să-l urmeze nu presupunea vreo diplomă pe numele lui, era un lucru pe care nu l-ar fi putut explicat vreodată Elenei.

El și-ar fi folosit fiecare moment liber pentru cele 11 tarabe și pentru a se asigura că vor ajunge repede la cote înalte și pentru a afla, apoi, dacă mai exista vreo tarabă disponibilă. Când plecase în Vietnam, făceau un profit frumos și extinderea era prioritară în capul lui. Poate că, într-o zi, va putea cumpăra afacerea domnului Wolfe și toată Market Square va fi a lui.

Și, apoi, era și Addie. Oare îi simțise lipsa la fel de mult cum o simțise el?

***

Avion după avion ateriza, aducând soldații, pe o pistă de care nici măcar New York-ezii nu știau că există.

Divizia 116 Infanterie, împreună cu o mie alți camarazi de luptă a debarcat și s-a adunat pe o pistă pentru parada finală. Împreună cu mulți din camarazii săi, când a pășit pe pistă, Alex a îngenuncheat și a sărutat pământul, ușurat că se afla din nou acasă.

A fost prima dată când s-a gândit la America ca la „acasă”. Așteptau cu toții să fie eliberați și să se poată întoarce la casele lor de pe cuprinsul Statelor Unite, devenind din nou civili. Dar în dimineața aceea, a avut o surpriză pe care Alex nu o anticipase.

Când colonelul Haskins a terminat cuvântarea de bun-venit, a strigat un nume. Sergentul Karpenko a ieșit din rând, a venit în fața ofițerului comandant și a salutat.

— Felicitări, sergent! a spus colonelul, prinzându-i pe uniformă Steaua de Argint.

Înainte ca Alex să apuce să întrebe pentru ce, colonelul a anunțat adunarea că pe înălțimea de la Bakon Hill, sergentul Karpenko a luat locul comandantului unității care căzuse la datorie, a condus atacul care a ras de pe pământ patrula dușmană și a salvat viețile mai multor camarazi ai săi.

Și a provocat moartea celui mai bun prieten al lui, a fost singurul gând al lui Alex, în timp ce mergea înapoi să se alăture unității sale.

A vrut să spună că premiul ar fi trebuit dat post-mortem lui Tanc, care făcuse ultimul sacrificiu. Alex va vizita Cimitirul Arlington din Virginia și va depune o coroană pe mormântul celui mai apropiat prieten, omul de primă clasă Samuel T. Burrows.

Odată încheiată parada, Alex a fost înconjurat de camarazii săi, care l-au felicitat, în timp ce cu toții

celebrau prieteniile cimentate în război. Se întreba dacă-i va mai vedea vreodată, după ce vor dispărea în cincizeci de direcții diferite.

După ce s-au despărțit, bărbații au mers să-și caute familiile și prietenii care așteptaseră cu răbdare dincolo de barieră, pe latura îndepărtată a aeroportului.

Alex spera să fie acolo și Addie. Scrisorile ei nu fuseseră prea dese în ultima vreme, dar Alex nu avea nicio îndoială că ea și mama lui vor fi amândouă printre cei care făceau cu mâna și ovaționau. Mama îi scrisese în fiecare săptămână, cu conștiinciozitate și, cu toate că nu se plânsese nici măcar o dată, era clar că ea și Dimitri nu se bucurau de rolurile de antreprenori provizorii. Acum, Elena se putea întoarce la ce făcea ea cel mai bine și Dimitri se putea înregistra pentru următorul vapor cu direcția Leningrad.

Alex s-a alăturat grupului de tineri exuberanți, în timp ce mulțimea nerăbdătoare a rupt rândurile și-a început s-alerge înspre ei.

A căutat prin mulțime după Addie și după mama. Dar, cu atâta lume care sărea în sus și-n jos, fluturând steaguri și arătând cu degetul, a durat ceva până a zărit-o pe Elena făcându-și drum prin aglomerația densă și pe Dimitri în urma ei, dar nici urmă de Addie.

Elena și-a prins în brațe fiul și s-a lipit strâns de el, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e real. Când i-a dat în sfârșit drumul, el a dat mâna cu Dimitri, care nu-și putea lua ochii de la decorația Steaua de Argint.

— Bine-ai venit acasă! a spus el. Suntem așa de mândri de tine!

Erau așa de multe întrebări pe care voia Alex să le pună și atât de multe lucruri pe care voia el să le spună celor doi încât nu știa cu ce să înceapă. În timp ce se îndepărtau de zona aglomerată, era greu să auzi ceva în zgomotul exuberant, de bucurie care venea din toate direcțiile.

Abia când s-au aflat așezați în spatele autobuzului pentru Brooklyn, Alex a remarcat că toată bucuria dispăruse de pe fața mamei și capul lui Dimitri era aplecat ca al unui școlar rătăcit descoperit că a chiulit.

— Nu poate fi atât de rău, a spus Alex, într-o încercare de a-i înveseli.

— E mai rău, mult mai rău decât ți-ai putea tu imagina, a spus Elena. Cât ai fost plecat din țară, am pierdut aproape tot ce-ai reușit tu să construiești.

Alex a luat-o de mână.

— Nu poate fi mai rău decât să-ți vezi cel mai bun prieten ucis în fața ta. Așa că, spune-mi la ce să mă aștept, odată ajuns acasă.

Elena s-a străduit să zâmbească.

— N-a mai rămas decât un magazin și abia dacă aduce vreun profit.

— Cum se poate? a întrebat Alex. El știuse din scrisori că Elena și Dimitri întâmpinau greutăți, dar nu-și dăduse seama că lucrurile stăteau atât de prost.

— Eu sunt de condamnat, a spus Dimitri. N-am fost acolo când mama ta avea mai multă nevoie de mine.

— Ba da, a fost, a spus Elena. N-aș fi supraviețuit fără salariul lui, cât tu ai fost plecat.

— Dar cu siguranță a ajuns, până…

— N-a fost chiar de-ajuns pentru dl. Wolfe.

— Dar asta n-a fost suficient când a fost vorba de negociat cu dl. Wolfe, a spus Dimitri.

— Deci, de ce-a fost în stare bătrânul nărăvit, în lipsa mea?

— De câte ori ne-a expirat vreo licență, el a dublat chiria, a spus Elena. Noi pur și simplu nu ne-am permis să plătim ce cerea el și am sfârșit prin a pierde toate tarabele, cu excepția uneia. În câteva luni, trebuie reînnoită licența și pentru aceasta, și, recent, el a triplat prețul pentru licență.

— La fel a fost cu toate celelalte, a spus Dimitri. Când ajungem, vei vedea că piața a devenit un oraș de fantome.

— Dar nu are niciun sens, a spus Alex. Standurile acelea sunt principala sursă de venit a lui Wolfe, atunci, de ce… dar n-a apucat să-și termine întrebarea.

— Ceea ce face ca totul să fie și mai ciudat, a spus Elena, este că a fost de-acord să prelungească licența pentru pizzeria Mario's, cu o creștere rezonabilă a chiriei.

— Ăsta-i primul indiciu, a spus Alex.

— Eu nu înțeleg, a spus Elena.

— Mario's nu e în piață.

***

După ce Alex s-a dezbrăcat de uniformă, a făcut o baie și și-a pus singurul lui costum, a ieșit și s-a dus direct la magazinul cu prețuri reduse. Addie nu-și putea ascunde emoția când l-a văzut intrând, deși era șocată de tunsoarea ostășească.

— Veștile tale sau ale mele? a întrebat Alex în timp ce-o îmbrățișa.

— Ale mele. Mama ta mi-a spus mereu prin ce ai trecut. Mă simt ușurată că te-ai întors acasă viu.

— Nu trebuie, a spus Alex fără altă explicație.

— Vino cu mine, a spus ea, luându-l de mână. Am o surpriză pentru tine. L-a condus prin depozit spre partea din spate a magazinului. Alex n-a știut ce să spună când privirile i-au căzut pe un maldăr de costume, jachete și un blazer la fel de simpatic ca și un pardesiu negru. Deja am modificat pantalonii și se vor potrivi perfect. Uită-te la tine, a adăugat ea, uitându-se mai atent la el, ai pierdut ceva din greutate.

— Cum să-ți mulțumesc? a spus ei. Ar fi sperat să aibă și el o surpriză pentru ea, cu toate că mai avea de așteptat.

— Ăsta nu-i decât începutul, a spus Addie, arătând spre un raft din spatele stativelor, plin cu cămăși scoase din cutiile lor, un pulover verde-închis, din cașmir, trei perechi de pantofi de piele și o jumătate de duzină de cravate care arătau ca noi-nouțe.

— Ce și-ar dori un bărbat mai mult? a spus Alex.

— Așteaptă, încă nu s-a încheiat, a spus Addie, ridicând în mână o cutie de piele nouă. De ce are nevoie un om de afaceri când merge la o întâlnire importantă?

— De unde sunt toate astea?

— Totul vine din aceeași sursă, de la un bărbat care are mai mult decât suficient.

— Cât îți datorez?

— Niciun ban. Nu e mai mult decât ce merită un erou învingător. Suntem atât de mândri că ai fost decorat cu Steaua de Argint.

— Ei, tot ce pot face este să te scot la cină în seara asta, a spus Alex, aplecându-se s-o sărute. Dar chiar când buzele lor erau aproape să se atingă, Addie s-a întors și el i-a atins numai obrajii.

— Nu sunt liberă în seara asta, a spus ea.

— Atunci, mâine-seară.

— În noaptea asta sau într-o altă noapte, a spus ea, începând să împăturească hainele și să le pună în sacoșe.

— De ce nu?

— Pentru că mă voi căsători cu bărbatul cu prea multe costume, a spus Addie, ridicându-și mâna stângă.

***

Alex ieșea de la o conferință de la NYU, când i-a văzut pe coridor, vădit nereușind să se amestece cu ceilalți. Ar fi fost greu să nu-i remarci așa cum erau îmbrăcați în costume negre bine croite și cu pantofi lustruiți printre studenți în jeanși, tricouri și

tenişi uzaţi. Alex l-a recunoscut imediat pe unul dintre ei. Nu era un om pe care să-l poţi uita uşor.

— Bună dimineaţa, domnule Karpenko, a spus agentul Hammond. Ţi-l aminteşti pe colegul meu, agentul Travis. Putem vorbi puţin, în particular?

— Am de ales?

— Da, desigur, a spus Hammond.

Alex şi-a dus mâinile la spate şi a şoptit:

— Arestaţi-mă. Puneţi-mi cătuşele şi citiţi-mi drepturile.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat Travis.

— Asta îmi va acorda cel puţin un pic de credibilitate, a spus Alex în timp ce câţiva studenţi s-au oprit şi se uitau la ei.

— Dacă nu ai de gând să cooperezi, Karpenko, va trebui să vii cu noi, a spus Travis, cu maximă intensitate a vocii. Apoi, l-a apucat pe Alex de braţ şi l-a condus de-a lungul coridorului, printre insulte şi urale.

S-au oprit în faţa unei uşi pe care scria cu litere-şablon negre pe geamul mat „DIRECTOR”. Travis a deschis uşa şi l-a împins pe Alex înăuntru.

Nu era nici urmă de director sau secretar, în interior. CIA pare că are darul de a face oamenii să dispară, s-a gândit Alex. Travis i-a dat drumul în momentul în care au închis uşa în urma lor, apoi s-au aşezat toţi trei la o masă pătrată din centrul încăperii.

— Vă mulţumesc, a spus Alex. Acum, măcar unul sau doi s-ar putea încă să vorbească cu mine.

— Care-i treaba lor? a întrebat Hammond.

— Dacă ai luptat în Vietnam, nu iei droguri, nu te îmbeţi niciodată şi speri de fapt să pleci de-aici cu o diplomă, nu mulţi dintre ei vor să te cunoască. Deci, cu ce vă pot ajuta, domnilor?

— Întâi, a spus Hammond scoţând din servietă indispensabilele dosare, am vrea să te punem la zi cu ce s-a întâmplat cu fostul tău partener de şah Ivan Donokov, cât ai fost în Vietnam.

La menționarea numelui Donokov, lui Alex i s-a făcut rău și a încercat să-și stăpânească tremuratul.

— Datorită ție, am putut să-l arestăm, împreună cu mai mulți asociați ai lui. Acum, este în siguranță în spatele gratiilor.

— Pentru cât timp?

— 99 de ani, în cazul lui Donokov, a spus Travis, fără posibilitate de eliberare mai înainte.

— Să sperăm că tovarășul lui de celulă este un Mare Maestru, altfel se va plictisi groaznic, a spus Alex. Au izbucnit în râs toți trei, în același timp. Acesta nu poate fi singurul motiv pentru care ați vrut să mă vedeți.

— Nu, nu este, a spus Hammond. Simțim că-ți suntem datori. Știm că ai rămas acum numai cu un singur magazin în piață și licența pentru el trebuie reînnoită luna următoare. Mai știm că proprietarul, domnul Wolfe, va încerca să obțină un preț pe care nu ți-l permiți.

— Dar, mai important, știți și de ce nu mi-l permit?

— Da, a spus Hammond. Colegii de la FBI au un dulap plin cu dosarele domnului Wolfe, dar n-au reușit niciodată să-l atingă măcar cu un deget. Cu toate acestea, ne-au furnizat niște informații care te-ar putea interesa. I-a făcut semn lui Travis care a început să-i explice exact de ce Wolfe avea nevoie să aibă toate licențele pentru toate standurile din Market Square până la mijlocul zilei de 17 iunie. Și al tău e ultimul a cărui licență nu o are.

— Mulțumesc, a spus Alex. Deși, aș fi aflat asta și singur.

— Și, apropos, a spus Travis, mai e ceva ce probabil c-ai aflat deja până acum.

— Dimitri este unul din băieții buni, a spus Alex.

***

Alex s-a îmbrăcat cu unul din costumele pe care i le dăduse Addie, cu cămașă albă și o cravată albastră pe care nu și-ar fi permis-o. A deschis servieta diplomat și a verificat dacă este totul la locul lui, apoi s-a uitat la ceasul de la mână.

Era vorba de o întâlnire la care nu voia să întârzie. Nu s-a putut stăpâni să nu fluiere în timp ce mergea agale pe Brighton Beach Avenue. A ajuns la Ocean Parkway 3045 cu câteva minute înainte de ora 9, a deschis ușa și a intrat în zona de primire fiind întâmpinat de Molly, recepționera îndelung suferindă, cunoscută printre piețari ca paznicul diavolului.

— Luați loc, domnule Karpenko. Îl anunț pe domnul Wolfe că ați ajuns.

— Nu vă deranjați, a spus Alex, fără a se opri din mers sau pentru a ciocăni la ușă înainte de a intra intempestiv în biroul domnului Wolfe.

Wolfe s-a uitat la el, de la birou. Nu a încercat să-și ascundă neplăcerea de a fi fost luat prin surprindere.

— Te sun eu, a spus el, trântind receptorul în furcă. Bună dimineața, domnule Karpenko, a spus el, indicându-i acestuia un scaun. Alex a rămas în picioare. Wolfe a ridicat din umeri. Am mărit prețul pentru licența nouă a standului tău.

— Cu cât?

— O mie de dolari pe săptămână pe următorii trei ani, a spus Wolfe, sec. Și, desigur, aștept plata lunară în avans. Dacă nu reușești să plătești toată suma, licența se întoarce automat la mine. A zâmbit, încrezător că știe exact care urma să fie răspunsul lui Alex.

— Este revoltător, a spus Alex. Nu e nevoie să vă amintesc de clauza din contract care spune că orice mărire de chirie trebuie să reflecte condițiile curente ale pieței.

— Mă bucur că ai menționat această clauză anume, a spus Wolfe, permițându-și un zâmbet strâmb, pentru că un alt vânzător m-a reclamat și

m-a dus la tribunal afirmând că suprataxez și spunând că asta înseamnă profit. Sunt fericit să-ți spun că judecătorul a rezolvat cazul în favoarea mea. Așa că precedentul s-a produs, domnule Karpenko.

— Cât te-a costat asta?

Wolfe a ignorat comentariul, întinzându-i un document cunoscut peste masă și arătându-i spațiul marcat a spus:

— Semnează aici și standul va fi al tău pentru alți trei ani.

Încă o dată, arăta de parcă ar fi știut răspunsul pe care i-| va da Alex. Dar, spre surpriza lui, Alex s-a așezat și a început să citească fără grabă contractul, clauză cu clauză. Wolfe s-a lăsat pe spătarul scaunului, a ales un trabuc din cutia din fața lui, l-a aprins și a tras mai multe fumuri, înainte ca Alex să ia creionul de pe birou și să semneze contractul.

Lui Wolfe i-a căzut trabucul din gură și a aterizat pe podea. L-a ridicat repede, și-a scuturat cenușa de pe pantaloni, apoi a spus:

— Nu uita că vor fi patru mii de dolari în avans.

— Cum aș putea uita, a spus Alex. A deschis geanta diplomat și a extras din ea 40 de bancnote de 100 de dolari. Tot ce avuseseră mama lui și Dimitri împreună. A pus banii pe mapa de birou din fața domnului Wolfe, apoi a pus contractul în servieta diplomat, s-a ridicat și s-a întors să iasă. Era gata să deschidă ușa, când Wolfe a izbucnit:

— Nu te grăbi așa de tare, Alex. Hai să stăm de vorbă ca niște bărbați rezonabili.

— N-avem nimic de discutat, domnule Wolfe. Abia aștept să mă ocup de magazin în următorii trei ani și, indiferent care va fi chiria, când va expira licența, eu o voi plăti, a spus Alex și a apăsat clanța.

— Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere, Alex. Ce-ai zice dacă ți-aș oferi 50 de mii de dolari pentru a rupe acest contract? Este mult mai mult

decât ai putea spera să faci, chiar dacă ai avea o duzină de standuri.

— Dar de la nimeni n-ai putea înșfăca o chirie de un milion de dolari pe an, dacă aș rupe acest contract.

Alex a deschis ușa.

— Cum ai aflat? a întrebat Wolfe privindu-i spatele.

— N-are importanță cum am aflat că în consiliul îți va fi acordat dreptul de a construi un nou „mall” pe 17 iunie, dar am aflat. Cât ai bate din palme, aș putea colabora.

— Cât vrei?

— Nu voi fi de acord cu mai puțin de un milion, a spus Alex. Altfel, buldozerele nu vor veni pe locul tău pentru cel puțin încă trei ani.

— O jumătate de milion, a spus Wolfe.

— Șapte sute cincizeci de mii.

— Șase sute.

— Șapte sute.

— Șase sute cincizeci, a trântit Wolfe.

— De acord.

Wolfe a reușit să zâmbească chinuit, simțind că făcuse totuși cea mai bună afacere. Alex a continuat:

— Dar numai dacă menții calitatea de proprietate funciară liberă pentru pizzeria Mario’s, de la colțul lui Players’ Square, a adăugat el.

— Dar asta-i revoltător! a protestat Wolfe.

— De acord, a spus Alex. S-a așezat, a deschis servieta diplomat, a scos două contracte. Dacă semnezi aici și aici, a spus el, arătând linia punctată, constructorii pot începe lucrul la supermall-ul tău, luna următoare. Dacă nu…

24
ALEX

Brooklyn

— Crezi că sunt capabilă? a întrebat Elena.

— Sigur că ești, mama. Problema este că ți-ai petrecut toată viața subestimându-te.

— Asta, cu siguranță, n-a fost una din problemele tale, niciodată.

— Cinstit, tu ești prea bună pentru a lucra într-o pizzerie, a spus Alex, ignorând dojana ei. Dar cu ajutorul meu vei putea crea un brand, îl vei valorifica, îl vei vinde și, apoi, vei avea propriul tău restaurant.

— Marile restaurante nu sunt administrate de bucătari-șefi, Alex, manageri de prim rang, așa că, înainte de a investi în mine un cent din banii tăi, trebuie să găsești un manager cu experiență.

— Managerii buni sunt doi la un peni, mama. Șefii talentați sunt cu mult mai rari.

— Ce te face să crezi că sunt bucătar-șef talentat?

— Când ai obținut slujba la Mario's, prima oară, am putut avea o masă întotdeauna, la orice oră din zi. Acum, sunt cozi afară, de la ora 11 dimineața. Și te pot asigura, mama, nu stau la coadă pentru manager.

— Dar ar putea fi un mare risc, a spus Elena. Poate-ar fi mai înțelept să pui banii-n bancă, într-un depozit.

— Dacă aș face asta, singura care ar face profit ar fi banca. Nu, cred că voi risca puțin din noua mea avere, investind în tine.

— Dar nu înainte de a găsi un manager.

— De fapt, am deja unul în minte.

— Pe cine? a întrebat Elena.

— Pe mine.

***

Elena s-a uitat lung la invitația cu litere de aur în relief pe care Alex o pusese pe etajera de deasupra căminului, ca s-o vadă toți.

— Cine-i Lawrence Lowell? l-a întrebat ea când s-au așezat la micul dejun.

— Îl ții minte pe locotenentul Lowell. El a fost comandantul unității mele din Vietnam. Cinstit să fiu, sunt surprins că și-a amintit de mine.

— Intrăm în lume? a glumit Elena, punându-i o ceașcă de cafea. Nu cred că vor fi mulți manageri de pizzerii printre oaspeți. Vei da curs invitației?

— Bineînțeles. Sunt managerul localului Elena's, cea mai exclusivistă pizzerie din New York.

— Exclusivistă însemnând, în acest caz, una dintre ele.

Alex a râs.

— Nu pentru prea mult timp. Am pus deja ochii pe o a doua locație, câteva străzi mai încolo.

— Dar nu faci profit nici la prima, încă, a spus Elena, punând două ouă la fiert.

— Câștigăm cât cheltuim, așa că e timpul să ne extindem.

— Dar…

— Dar singura mea problemă este ce să-i cumpăr unui om care are tot, pentru aniversarea lui de 30 de ani – un Rolls Royce, un avion privat?

— O pereche de butoni, a spus Elena. Tatăl tău voia întotdeauna o pereche de butoni.

— Am sentimentul că locotenentul Lowell s-ar putea deja să aibă mai multe perechi de butoni.

— Atunci, personalizează-i.

— Ce vrei să spui?

— Comandă o pereche cu blazonul familiei sau cu emblema clubului său sau chiar cu a regimentului vostru.

— Bună idee, mama. Voi comanda o pereche gravată cu un măgar.

— De ce un măgar? a întrebat Elena; fierbătorul de ouă semnala că trecuseră patru minute.

***

— Ești sigură? a întrebat Alex, privindu-se în oglindă.

— N-aș putea fi mai sigură de-atât, a spus Addie. Este ultimul strigăt al modei. Anul viitor, pe vremea asta, toată lumea va purta revere largi și pantaloni evazați. Vei fi vedetă pe Broadway.

— Nu de Broadway mă tem eu ci de Boston, unde bănuiesc că moda asta nu va ajunge decât peste doi ani.

— În care caz, vei fi deschizător de drumuri în modă și toți oaspeții te vor invidia.

Alex nu era convins, dar tot a cumpărat costumul și o cămașă albastru-azuriu, care, a insistat Addie, se potrivea cu el.

***

În dimineața următoare, Alex s-a sculat devreme, dar nu s-a dus direct la piață să aleagă topping-urile pentru pizza, ci la Penn Station, de unde a cumpărat un bilet dus-întors spre Boston. Odată ce și-a găsit un loc în tren, și-a pus valiza pe raftul de deasupra și s-a așezat să citească *New York Times*. Titlul cu litere mari și groase striga către el: *NIXON DEMISIONEAZĂ*.

Când, patru ore mai târziu, trenul a tras în South Station, Alex s-a întrebat dacă președintele Ford îl va ierta pe fostul președinte. A luat un taxi și i-a cerut șoferului să-l ducă la un hotel cu prețuri rezonabile. În ciuda proaspetei lui bogății, Alex considera încă o cheltuială inutilă să plătești pentru un apartament când poți dormi la fel de bine într-un single.

Odată ce s-a cazat la Langham, a făcut un duș, apoi a probat cele două costume pe care le adusese

cu el. Într-unul s-a simțit ca Jack Kennedy, în celălalt, arăta ca Elvis Presley. Dar pe coperta revistei *Vogue,* de pe noptiera lui, era o fotografie cu Joan Kennedy îmbrăcată într-o rochie de seară albastru-cer, despre care *Vogue* spunea că era culoarea anului. Alex s-a răzgândit, din nou. A mai verificat o dată ora de pe invitație, 7:30/8:00 p.m. A ieșit din hotel imediat după ora 7, a închiriat un taxi și i-a dat șoferului adresa.

În timp ce mergeau pe Common, Alex a remarcat faptul că, pe măsură ce urca mai sus spre Beacon Hill, casele deveneau mai maiestuoase. Au oprit la intrarea unei case magnifice și Alex a fost întâmpinat de doi agenți de securitate care l-au privit lung, înainte de a-i cere invitația.

— Poate că face parte din cabaret, a spus unul dintre ei, destul de tare ca să fie auzit clar de Alex, în timp ce taximetristul o luase pe alee și își continua parcursul spre fața casei.

Alex a știut că făcuse o greșeală din clipa în care a pășit în holul cu lambriuri de stejar și s-a așezat la coada lungă a musafirilor care așteptau să fie salutați de gazda lor. A vrut să se întoarcă, să se ducă înapoi la hotel și să se schimbe în costumul mai conservator, dar în acest caz ar fi fost în întârziere. Nu știa ce va fi mai jignitor pentru gazde. Nu s-a putut împiedica să nu remarce că mai mulți oaspeți se întorceau să se mai uite o dată la el.

— Este minunat să te revăd, Alex, a spus Lowell, când a ajuns și el, în sfârșit, în fruntea cozii. Sunt foarte bucuros că ai putut veni.

— A fost amabil din partea ta că m-ați invitat, *sir.*

— Lawrence, Lawrence, i-a șoptit gazda, înainte de a se întoarce spre oaspeții următori. Bună seara, domnul senator.

Alex s-a amestecat prin mulțimea compactă de oaspeți îmbrăcați aproape toți în smoching, într-un salon spațios. A luat un pahar cu șampanie de la un

chelner, apoi a dispărut în spatele unui stâlp masiv de marmură dintr-un colț al salonului, de unde putea admira o pictură semnată Pollock. Nu s-a mișcat și n-a încercat să vorbească cu cineva până când n-a sunat un gong când a fost sigur că era printre ultimii care intrau în sufragerie. A fost surprins să constate că fusese plasat în capul mesei, între o Evelyn, la stânga, și un Todd, la dreapta.

Alex s-a așezat liniștit, ușurat că, acum, măcar nu-i mai vedea nimeni pantalonii evazați.

— De unde-l știți pe Lawrence? a întrebat tânăra așezată în stânga lui după ce a fost spusă rugăciunea-mulțumire de către arhiepiscopul-cardinal de Boston.

Alex s-a bâlbâit pentru prima oară în viața lui.

— Am servit… Am servit sub comanda locotenentului Lowell în Vietnam.

— Ah, da, Lawrence a spus că te-a invitat, dar nu era sigur că vei veni. Alex își dorea deja să nu fi venit. Și, acum, cu ce vă ocupați, Alex?

— Sunt proprietarul unui lanț de pizzerii, a bâiguit el, regretându-și imediat vorbele.

— N-am mâncat niciodată pizza, a spus ea, ceea ce lui Alex nu-i prea venea să creadă. După o pauză lungă, a întrebat-o:

— De unde-l știți pe locotenentul Lowell?

— Este fratele meu.

După o altă lungă tăcere, Evelyn s-a întors către persoana din stânga ei și au început să discute despre vila ei din sudul Franței și despre când se va întoarce ea acolo.

Când s-a servit primul fel, Alex nu a fost sigur ce furculiță și cuțit să folosească, din mulțimea de tacâmuri din fața lui. A urmat-o pe Evelyn, înainte de a se întoarce spre bărbatul din dreapta lui, care a spus:

— Salut! Eu sunt Todd Halliday, și i-a strâns mâna lui Alex.

— De unde-l știți pe Lawrence? a întrebat Alex, sperând că tânărul nu este fratele acestuia.

— Am fost împreună la Choate, a spus Todd.

— Și lucrezi tot în domeniul bancar? a întrebat Alex, care habar n-avea ce sau cine este Choate.

— Nu. Conduc o mică afacere specializată în antreuri. Dar tu?

— Eu am două pizzerii și am în vedere să cumpăr o a treia. Nu suntem încă Pizza Hut, dar poate fi numai o chestiune de timp.

— Cauți investitori?

— Nu, a spus Alex. Tocmai mi-am vândut fosta companie cu peste un milion, așa că nu voi avea nevoie de investitori externi.

— Dar, dacă vrei să rivalizezi cu Pizza Hut, un partener potrivit poate accelera tot procesul și, dacă ești interesat…

Todd n-a putut să-și termine fraza pentru că a fost întrerupt de o figură familiară pe care Alex a recunoscut-o imediat, care s-a ridicat ca să propună un toast în sănătatea lui Lawrence. Alex a admirat modul relaxat în care senatorul de Massachusetts s-a adresat adunării, fără să se uite măcar o dată la vreo notiță, dar nu și-a putut lua ochii de la femeia de lângă senator, pe care tocmai o văzuse pe coperta revistei de la hotel. Își dorea să arate măcar pe jumătate atât de bine în albastru-azuriu.

Când senatorul s-a așezat, în aplauze, Lawrence s-a ridicat să răspundă:

— Sunt încântat, a început el, că au putut să fie cu mine în această seară atât de mulți membri ai familiei și prieteni, pentru a sărbători împreună aniversarea mea de 30 de ani. Sunt deosebit de onorat că Teddy s-a putut rupe din programul lui aglomerat pentru a fi aici și a-mi ura sănătate. Sper că, într-o zi, și nu într-un viitor prea îndepărtat, se va hotărî să candideze la președinție din partea democraților.

Mai mulți invitați au început să aplaude, ceea ce i-a permis lui Lawrence să dea la pagina următoare a discursului său.

— Sunt la fel de încântat să-i spun bun venit în casa mea bărbatului care a făcut posibilă această seară, pentru că dacă el nu mi-ar fi salvat viața, este sigur că această petrecere nu ar fi avut loc. După cum știți cu toții, am servit în Vietnam, am fost rănit și aș fi putut muri, dar, din fericire, secundul meu n-a ezitat să-mi ia locul și, pentru felul cum a condus și pentru curajul lui, nu numai că a fost rasă de pe fața pământului o întreagă unitate Vietcong, dar n-a părăsit câmpul de luptă, până când n-au fost salvați toți soldații americani. Ca rezultat al acțiunii lui din acea zi, sergentul Alex Karpenko nu numai că a fost decorat cu Steaua de Argint, dar mi-a dat posibilitatea să țin această cuvântare, în această seară.

Lawrence s-a întors spre Alex ridicând paharul și fiecare persoană din încăpere s-a ridicat în picioare și a aplaudat, deși primul gând al lui Alex a fost la Tanc și la faptul că încă nu se dusese la mormântul acestuia din Virginia.

Au urmat urale încă și mai puternice când Lawrence a anunțat că va candida pentru Congres din partea democraților, la următoarele alegeri. Când s-a așezat, în cele din urmă, oaspeții au început să-i cânte „La mulți ani, dragă Lawrence”, tare și pe toate tonurile posibile…

Odată ce râsetele și aplauzele s-au încheiat, în sfârșit, Todd s-a întors spre Alex și-a continuat de unde rămăsese:

— Dacă hotărăști să te extinzi, ținem legătura. Compania ta este exact genul pe care-mi place mie să-l susțin.

Todd a scos o carte de vizită din portofel și i-a înmânat-o lui Alex, care era pe punctul să-l întrebe la ce sumă se gândește, când a fost disturbat de o mână care i s-a așezat pe coapsă.

— Spune-mi mai mult despre micul tău imperiu, Alex, a spus Evelyn, continuând să-și țină mâna acolo.

Pentru a doua oară, s-a aflat în situația să-și caute cuvintele, în timp ce se uita lung în ochii ei verzi.

— Tocmai l-am vândut.

— Sper că pe un preț bun.

— Peste un milion, a spus el, bucurându-se de atenția acordată.

— Vrei să mă prezinți, Evelyn, a spus o voce din spatele lui Alex.

Alex a sărit de pe scaun când l-a văzut pe senator în picioare lângă scaunul lui. Evelyn le-a făcut cunoștință și Teddy Kennedy i-a creat o stare de confort, începând o conversație despre Vietnam.

— Știi, Alex, i-a șoptit Kennedy, dacă ți-ai putea folosi puțin din timpul tău pentru a-l ajuta pe Lawrence în timpul campaniei, s-ar putea să însemne surplusul de voturi necesar și știi că el va aprecia mult lucrul acesta.

Niciodată nu-i trecuse lui Alex prin minte că ei l-ar putea ajuta cumva pe Lawrence.

— Aș fi fericit să fac tot ce pot, domnule senator, s-a auzit spunând.

— Frumos din parte ta, Alex. Rămânem în legătură.

Cuvintele lui Kennedy i-au dat încă puțină încredere lui Alex și l-au determinat să-l întrebe pe Todd la cât s-ar gândi el să investească în Elena's și la ce s-ar aștepta în schimb. Dar, când s-a uitat în jur, l-a văzut pe Todd în picioare în spatele lui cufundat în conversație cu Evelyn. Alex a simțit că nu-i poate întrerupe.

Când s-a așezat, a fost surprins să vadă că se formase o coadă, toată lumea așteptând să vorbească cu el și să-i strângă mâna. A răspuns fiecăruia la întrebări, nu numai pentru că asta-i asigura că nu va trebui să se aventureze pe ringul de dans, să se facă total de râs. Când a observat că,

puțin înainte de miezul nopții, începeau să plece primii dintre musafiri, Alex a decis că, după ce va avea un ultim cuvânt cu Todd, se va strecura și el spre ieșire, dar înainte a întrebat un chelner unde era baia.

— Urmează-mă, a spus Evelyn, care apăruse de nicăieri.

Alex s-a supus cu plăcere. Ea l-a luat de mână și l-a condus pe niște scări largi de marmură spre etajul întâi și a deschis niște uși duble ce dădeau spre un dormitor mai mare decât tot apartamentul lui din Brighton Beach.

— Folosește baia mea personală, a spus ea, indicându-i o ușă la celălalt capăt al dormitorului.

— Mulțumesc, a spus Alex și a dispărut într-o încăpere care avea baie și duș. A zâmbit în timp ce-și spăla mâinile și-și aranja cravata, deja destul de încrezător acum pentru a o întreba pe Evelyn dacă i-ar putea comanda un taxi să-l ducă la hotel. Dar, când s-a întors în dormitor, n-a mai văzut-o.

A presupus că a coborât la petrecere, la parter, dar i-a auzit vocea:

— Sunt aici, Alex.

S-a întors brusc și a văzut-o așezată pe pat, cu magnifica ei rochie de bal zăcând pe podea.

— Vino lângă mine, a continuat Evelyn, mângâind așternutul.

Lui Alex nu-i venea să creadă ce se întâmplă, dar după o scurtă ezitare, și-a scos fericit costumul și cămașa și s-a suit în pat, lângă ea. Ea l-a luat imediat în brațe și a început să-l sărute, dar el a avut răbdare, nu s-a grăbit, conștient că acum erau amândoi goi, erau egali.

— Pot vedea acum de ce dușmanul n-a avut nicio șansă, a spus ea, după ce s-a întors pe spate lăsând să-i scape un suspin de relaxare. O clipă mai târziu dormea în brațele lui.

Când Alex s-a trezit, în dimineața următoare, și a văzut-o pe Evelyn întinsă lângă el, tot n-a putut crede că această femeie frumoasă și sofisticată îi

acordase atenție. S-a temut că în momentul în care se va trezi, balonul se va sparge și el va trebui să se întoarcă în lumea reală.

A început să-i mângâie părul lung și roșu. Ea s-a trezit și și-a întins lenevos brațele, înainte de a-l trage spre ea. Și după ce au făcut dragoste a doua oară, Evelyn și-a odihnit capul pe umărul lui.

— Te pot întreba ceva? a spus Alex.

— Orice, dragul meu, a răspuns ea.

— Ce-mi poți spune despre Todd Halliday, tipul care-a stat lângă mine, noaptea trecută.

— Extrem de bogat, bani moșteniți, dar îi place să investească în companii noi.

— Crezi c-ar putea fi interesat…

— Bănuiesc că de-asta l-a așezat lângă tine Lawrence, a spus Evelyn.

— Dar compania mea e mică…

— Lui Todd îi place să se implice de la început. Spune că așa se fac bani adevărați. Îmi doresc numai să-l fi ascultat când mi-a spus să investesc în Apple, Microsoft și Oracle.

— Cam ce sumă investește, de obicei?

— Zece, cincisprezece milioane, și știu chiar că pune la bătaie și 25 de milioane dacă are încredere în persoana cealaltă și constat că a fost impresionat de tine.

— Dar ce așteaptă în schimb?

— Habar n-am, a spus Evelyn, dar, de data asta, n-am de gând să mai scap ocazia.

— Ce vrei să spui?

— Voi fi printre primii care investesc.

— Vrei să investești în compania mea?

— Nu, în compania ta, a spus Evelyn, în tine! Todd spune întotdeauna că există căcăcioși și tăurași și nu are nicio îndoială în care categorie ești tu, așa că i-am spus să conteze pe o jumătate de milion, din partea mea. De fapt, a adăugat ea, dându-se jos din pat și punându-și un capot de mătase, dacă Todd vrea să te susțină, am de gând să vând Warhol-ul pe care mi l-a lăsat bunicul prin

testament. Evelyn s-a așezat în fața unui portret care atârna pe perete. I se spune Blue Jackie și a căpătat această expresie de durere în momentul în care și-a dat seama că soțul ei a murit.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a spus Alex, urmând-o în baie.

— Sunt hotărâtă! Rochia de casă a Evelynei a căzut pe podea, apoi ea a intrat la duș. Face peste un milion și sunt mai mulți dealeri în New York care ar fi fericiți să-mi dea o jumătate de milion, poate chiar mai mult. Și-ți voi spune un mic secret: niciodată nu mi-a plăcut tabloul ăsta. Alex nu s-a mai putut concentra când ea a dat drumul la apă și i-a dat lui săpunul. Un alt „pentru prima dată”. Abia când el se ștergea, a reluat el discuția:

— Nu te-aș putea lăsa să vinzi Warhol-ul, în primul rând pentru că Lawrence nu mă va ierta niciodată.

— Eu nu-i voi spune, dacă nu-i spui nici tu, a spus Evelyn, în timp ce se întorcea în dormitor și deschidea garderobul, lăsând la vedere rânduri după rânduri de rochii, fuste, bluze și pantofi.

l-a luat ceva timp să-și aleagă o ținută și lui Alex nu i-a plăcut să-și pună aceleași haine, în timp ce-o privea cum se îmbracă.

— De ce să nu eliminăm dealerii?

— Vrei să-mi închizi fermoarul, dragule?

Alex a traversat încăperea, a tras fermoarul la rochie și s-a înclinat s-o sărute pe Evelyn pe umăr în timp ce închidea fermoarul.

— Nu sunt sigură că înțeleg, a spus Evelyn întorcându-se cu fața la el.

— Voi fi eu dealerul, cu un amendament. Cumpăr pictura cu o jumătate de milion, pe care tu îl poți investi apoi în compania mea și ți-l voi da înapoi când îmi returnezi suma.

— Dar de ce să riscăm? a spus Evelyn.

— Nu e niciun risc, din moment ce pictura valorează un milion, a spus Alex.

— Și nu-i vei spune lui Lawrence?

— Niciun cuvânt.
— Atunci, ne-am înțeles, a spus Evelyn, luând portretul de pe perete.
— Nu, nu trebuie să-l iei de pe perete până când nu se încheie afacerea.
— Atunci nu va fi posibil, pentru că plec pentru șase săptămâni în Europa și, dacă-l cunosc bine pe Todd, va trebui să încheie afacerea cu tine cu mult înainte ca eu să mă întorc. Evelyn i-a dat pictura. Am destulă încredere că-ți vei încheia afacerea.
Alex a primit cu reținere pictura și i-a dat un cec.
— De ce nu vii din nou la Boston, săptămâna următoare? a spus Evelyn. Putem merge pe mare să sărbătorim noul nostru parteneriat, a adăugat ea, înainte de a-l săruta ușor pe buze.
Lui Alex nu-i venea să creadă că ea voia să-l vadă din nou și a spus simplu:
— Mi-ar face plăcere.
— Cred că e timpul să luăm micul dejun, a spus Evelyn. Dar nicio vorbă lui Lawrence despre mica noastră afacere.
— Eu n-aș vrea, îmbrăcat așa cum sunt, a spus Alex. M-am simțit destul de inconfortabil noaptea trecută și mi-ar fi încă și mai dificil la micul dejun. În orice caz, ești sigură că vrei ca fratele tău să știe că am rămas peste noapte?
— Nu cred că-i pasă.
— Dar mie îmi pasă.
— Ești așa de duios de modă veche, a spus Evelyn. Dar, dacă insiști, poți ieși pe scara din spate și prin intrarea furnizorilor. Astfel, nu te va vedea nimeni.
— Chiar insist.
Evelyn a ridicat din umeri și s-a îndreptat spre ieșirea din dormitor. A deschis-o, s-a uitat în stânga și dreapta coridorului și i-a făcut semn lui Alex să iasă. I-a arătat o scară la capătul coridorului.
— Abia aștept să te văd săptămâna următoare, dragule, a spus ea, pornind în direcția opusă.

Odată ce el a ieșit din peisaj ea a coborât scările largi spre sufragerie să ia micul dejun cu Lawrence.

— Bună dimineața, Evelyn, i-a spus el când ea a intrat. Sper c-ai dormit bine.

***

În trenul spre New York, Alex nu se putea stăpâni să nu se uite din când în când la pictură. Bineînțeles că auzise de Warhol, dar nu-și imaginase că va avea vreodată un tablou de-al lui, chiar dacă pentru un timp scurt. Deja se simțea vinovat că avea o pictură pe care bunicul Evelynei i-o lăsase acesteia prin testament. Abia aștepta să i-o dea înapoi îndată ce ea îi va înapoia jumătatea de milion.

Când a ajuns la Penn Station, a luat un taxi spre Brighton Beach, pentru că nu avea de gând, cu siguranță, să călătorească în metrou cu un Warhol în brațe. Chiar înainte de a-i arăta mamei lui pictura, i-a spus:

— Am cunoscut-o pe femeia cu care mă voi căsători.

***

Evelyn a sosit la Mayflower imediat după ora 11. Todd s-a ridicat imediat de la locul lui din separeu și i-a făcut cu mâna. Ea a traversat în grabă și i s-a alăturat. Ca o pisică Cheshire, nu se putea stăpâni să nu toarcă.

— După expresia de pe fața ta, draga mea, presupun c-ai gustat din smântână, a spus Todd în timp ce ea se așeza în fața lui.

— Un calup mare, a spus Evelyn întinzându-i cecul de 500.000$.

— Bravo, a spus el, după ce a pus cecul în buzunar. Vreo problemă?

— Nu. L-ai dibuit perfect. Dar nu trebuie s-o lungim, pentru că dacă află fratele meu…

— Am rezervat deja la un zbor 245 din Logan care aterizează la Geneva exact înainte de șapte, mâine-dimineață. Voi prezenta cecul la bancă, în clipa în care banca își deschide ușile.

— Numai să te asiguri că ceri transferul imediat și sună-mă în momentul în care banii au fost transferați în contul meu. Apoi, voi lua avionul și ne vom întâlni la Monte Carlo și putem sărbători.

— Ce-ai de gând să faci în următoarele câteva zile cât eu sunt plecat?

— Mă voi asigura că sunt liberă când mă sună Alex. Cel puțin până este validat cecul.

Todd s-a înclinat și și-a sărutat soția.

— Ești atât de deșteaptă, a spus el.

***

În după-amiaza aceea, Alex i-a telefonat Evelynei și au stat de vorbă aproape o oră. A trebuit s-o asigure în mod repetat că nimic nu-l va opri să se întâlnească cu ea în weekend, la Boston.

Marți dimineață, a prins-o exact când ea ieșea la cumpărături. A promis că-l sună înapoi și, mai târziu, el și-a dat seama că ea nu avea numărul lui. Miercuri l-a sunat ea la prima oră în acea dimineață – prima oră pentru ea, deoarece el fusese să cumpere legume proaspete de la piață și cele mai bune bucăți de carne pentru a le livra la Elena's.

Ea era plină de noutăți. Todd s-a gândit să investească 10 milioane, posibil 15 în compania sa și ar putea fi în contact cu el la sfârșitul săptămânii. Evelyn îl întreba dacă i-ar plăcea să meargă pe mare în weekend.

— L-am putea vizita pe unchiul meu Nelson, la Chappaquiddick, să gustăm cea mai bună budincă de moluște de apă curgătoare, din lume.

— Sună grozav. În ce trebuie să mă îmbrac? a întrebat el, nevrând să admită că nu mai fusese niciodată pe un yacht.

— Nu-ți face probleme, am fost deja la cumpărături și am ales vreo două variante pentru tine.

Mai târziu în dimineața aceea, agentul bancar al lui Alex l-a sunat să-i spună că au primit un cec plătibil cash de 500.000$, cu o cerere de transfer imediat. Cum era vorba de o sumă atât de mare, a spus agentul, a vrut să verifice dacă Alex voia să-l lichideze.

— Imediat, a spus Alex, fără ezitare.

— Asta vă va lăsa contul curent cu o balanță de 17.269 $, a spus agentul bancar.

— Care va fi curând de cel puțin câteva milioane, a vrut să-i spună Alex, dar s-a mulțumit numai cu:

— Vă rog să-l lichidați imediat.

***

Evelyn a ridicat receptorul.

— Cecul a fost lichidat. Voi lua primul avion spre Nisa. Când crezi că ne vom întâlni?

— Cu puțin noroc, voi fi acolo la timp pentru cină la Monte Carlo, mâine-seară, a spus Evelyn. Dar mai întâi trebuie să-i spun veștile proaste fratelui meu.

— Cuiva trebuie să-i pară rău de domnul Karpenko, a spus Todd.

— Dar nu prea rău. Am sentimentul că va fi cooperant în închisoare și, apoi, îl putem da cu totul uitării. Apropos, Todd, nu uita să închiriezi masa noastră obișnuită.

***

Majordomul n-o văzuse pe Evelyn alergând în jos pe scări de când era mic copil.

— L-ai văzut pe fratele meu? a strigat ea înainte chiar de-a ajunge la baza scărilor.

— Tocmai s-a dus la micul dejun, miss Evelyn, a spus Caxton, alergând să deschidă ușa la sufragerie pentru ea.

— Care-i treaba, Eve? a întrebat Lawrence, când sora lui a dat buzna în încăpere.

— Ai luat tu Warhol-ul din dormitorul Jefferson, a-ntrebat ea, fără suflu.

— Ce tot spui? a întrebat Lawrence, punându-și jos ceașca cu cafea.

— Warhol, a dispărut. Nu e acolo.

Lawrence a sărit de pe scaun și a ieșit alergând în cameră. A luat-o în sus pe scări sărind câte două odată, a luat-o pe culoar și a intrat în camera Jefferson, unde a găsit un cui fără tablou pe perete.

— Când l-ai văzut ultima dată? a întrebat el în timp ce Evelyn se uita la conturul ușor lăsat de tablou pe perete.

— Nu sunt sigură, eram așa de obișnuită să fie acolo. Dar țin minte că l-am văzut în noaptea cu petrecerea. A urmat o tăcere lungă, apoi a adăugat: Mă simt prost Lawrence, pentru că mă gândesc c-ar putea fi vina mea.

— Nu înțeleg.

— M-am amețit puțin la petrecerea ta și i-am permis cuiva să vină la mine în cameră.

— Cui?

— Prietenului tău, Alex Karpenko.

— A rămas peste noapte?

— Bineînțeles că nu. Plecase deja când m-am trezit eu. Dar nu m-am gândit…

— Niciodată să nu te gândești, a spus Lawrence. Dar dacă e cineva de învinovățit, acela sunt eu.

— Poate c-ar trebui să-l contactez să văd dacă pot obține înapoi tabloul?

— Este ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci. Dacă trebuie să vorbească cineva cu Alex, acela sunt eu.

— Vei informa poliția?

— N-am de ales, a spus Lawrence. După cum știi, pictura nu-mi aparține, este parte din moștenirea bunicului și valorează un milion, posibil mai mult și trebuie să reclam furtul la poliție, precum și la compania de asigurări.
— Dar el ți-a salvat viața.
— Da, așa e. Așa că, dacă-mi returnează imediat pictura, poate nu voi depune plângere.
— Îmi pare rău, a spus Evelyn. Părea un tip cumsecade.
— Nu poți băga mâna-n foc pentru nimeni, nu-i așa? a spus Lawrence.

***

În după-amiaza aceea, Alex a sunat-o pe Evelyn și a răspuns majordomul, care i-a spus că dra Lowell a plecat de-acasă pe la ora 11 și nu știe când se va întoarce. Ea nu l-a sunat pe Alex, așa că acesta a sunat-o din nou, seara. De această dată, la telefon a răspuns Lawrence.
— Ce petrecere frumoasă, Lawrence. Ești o gazdă grozavă, abia aștept să te văd pe tine și pe Evelyn, mâine.
— Nu știam că vii la Boston în weekend.
— Nu ți-a spus Evelyn?
— Evelyn a plecat în dimineața asta în sudul Franței, iar eu mă duc în vizită la mama, la Nantucket.
— Dar ne înțelesesem să luăm cina toți trei vineri seară și să ieșim pe mare, sâmbătă. A urmat o tăcere îndelungată, iar Alex s-a gândit că a căzut linia telefonică. Lawrence, ești încă pe fir?
— Îmi cer scuze că te întreb asta, Alex, dar când ai plecat de-aici duminică dimineața, majordomul mi-a spus că aveai ceva în brațe.
— Un Warhol, a spus Alex, fără ezitare. Cam împotriva voinței mele. Dar Evelyn a insistat să-l iau ca gaj.
— Gaj pentru ce?

— I-am împrumutat o jumătate de milion ca să investească împreună cu Todd Halliday, un afacerist respectat.

— Todd Halliday este soțul ei și, cu siguranță, nu e un afacerist respectat.

— Evelyn e măritată?

— De ani de zile, a răspuns Lawrence.

— Dar mi-a spus că Todd este specializat în proiecte noi.

— Singura specializare a lui Todd este în falimente care implică întotdeauna banii altor oameni, a spus Lawrence. De această dată, banii tăi.

— Dar Evelyn m-a asigurat că el gândea să investească 10, poate 15 milioane în Elena's.

— Nu cred că Todd ar putea investi măcar 10 dolari, în ceva. Sper că nu i-ai dat niciun ban.

— I-am dat ei, a spus Alex. Cecul meu a fost încasat în dimineața asta.

Lawrence a fost mulțumit că Alex nu-i vedea expresia feței, în acel moment.

— Dar nu-ți face griji, a continuat Alex, am încă Warhol-ul, ca gaj.

După o lungă tăcere, Lawrence a spus:

— Pictura aceea nu-i aparține ei. Este o piesă din colecția familiei Lowell, care este deținută pe încredere și lăsată întotdeauna primului fiu născut și care trece apoi la generația următoare. Eu am moștenit colecția la moartea tatălui meu, cu câțiva ani în urmă și, cu toate că Evelyn este următoarea moștenitoare, până când eu voi avea un fiu, tata a stabilit cu claritate în testament că, dac-ar fi fost ca eu să mor în Vietnam, colecția să fie transferată către Societatea de Arte Frumoase din Boston și nici măcar o singură lucrare să nu-i rămână Evelynei.

— Îți returnez imediat pictura, a spus Alex.

— Și eu îți voi returna o jumătate de milion de dolari, a spus Lawrence.

— Nu, nu mi-i vei returna, a spus Alex cu fermitate, înțelegerea mea a fost cu Evelyn, nu cu tine. Hai să-i acordăm prezumția de nevinovăție și să presupunem că va investi banii mei într-o mică companie de perspectivă.

— Singura mică companie de perspectivă în care investește ea dintotdeauna sunt cazinourile. Pe viitor, când vine acasă, va trebui să bat în cuie pe perete fiecare tablou. Dar asta nu ne împiedică pe noi să lucrăm în echipă, cum am făcut în trecut, și să vedem dacă putem găsi o cale să obținem banii tăi înapoi.

— Voi face orice pot să te ajut, a spus Alex. Și, desigur, mâine, aduc pictura înapoi. Îmi pare rău numai pentru faptul că am provocat atâtea probleme.

— Ar fi trebuit să mă lași să mor pe câmpul de luptă, Alex. Atunci n-ai fi cunoscut-o niciodată pe sora mea.

— Mea culpa, a spus Alex. Jezebel, Lucrezia Borgia, Mata Hari și, acum, Evelyn Lowell. Recunoaște un fraier, când vede unul.

— Nu ești primul și, probabil, nu vei fi nici ultimul. Ce-i mai rău este că mă tem că voi fi plecat luna viitoare, întrucât mama și cu mine ne petrecem întotdeauna luna august în Europa. Ce-ar fi să-ți trimit acum un cec și tu să-mi aduci pictura când mă întorc din Europa. Atunci, putem merge pe mare și pe Evelyn o lăsăm pe uscat.

— Nu, a spus Alex. Îmi poți da cecul, dar numai când îți returnez tabloul.

— Dacă insiști. Dar asigură-te să nu-l pierzi, pentru că dacă-l pierzi, Evelyn va nega că ea ți l-a dat.

— Lawrence, te pot întreba de ce presupui că eu sunt cel nevinovat și nu-i iei apărarea imediat surorii tale?

— Pentru că ăsta-i modelul. Când avea nouă ani, obișnuia să-mi fure banii din buzunar și, când era prinsă asupra faptului dădea vina pe dădacă, și

aceasta era concediată. Și, după un șir de incidente similare la școală, dragul meu tată a trebuit să plătească construcția unei noi biblioteci pentru ca sora mea să nu fie exmatriculată.

— Dar asta nu dovedește că eu sunt nevinovat. Nu uita, pictura care valorează un milion este încă la mine.

— Adevărat, dar Evelyn a făcut o greșeală când te-a ales acum pe tine pe post de dădacă.

— Cum adică?

— Pentru că mi-a spus că ai plecat din casă înainte ca ea să se fi trezit în dimineața de după petrecere, în ciuda faptului că a luat micul dejun cu mine, în jur de opt și jumătate.

— M-ai pierdut.

— Dar tu n-ai fugit, pentru că l-ai rugat pe Caxton să-ți cheme un taxi, cam în același timp, ca să te ducă la hotel. Oricât de mult ți-aș admira eu curajul, stăpânirea, spune-i cum vrei, Alex, chiar și tu nu ai fi avut atâta tupeu să ieși din casă cu un Warhol sub braț și să te aștepți că majordomul îți va deschide portiera să te urci în taxi.

Alex a râs.

— Deci, ce-ai de gând să faci în legătură cu sora ta?

— Aștept să facă următoarea greșeală, ceea ce, date fiind întâmplările din trecut, n-ar trebui să întârzie, a spus Lawrence.

25
SASHA

Londra

— Vă declar soț și soție, a spus vicarul. Poți săruta mireasa.

Sasha a luat-o pe Charlie în brațe și a sărutat-o, ca și cum ar fi fost la prima întâlnire. Adunarea de aproape o sută de persoane a izbucnit în aplauze.

Mireasa și mirele au trecut încet pe interval și au ieșit în curtea bisericii unde îi aștepta cu trepiedul instalat fotograful. Prima fotografie pe care a făcut-o a fost cu domnul și noua doamnă Karpenko, urmată de fotografii de grup cu părinții, restul familiei miresei și, în sfârșit cu cavalerii de onoare.

Proaspăt căsătoriții au fost duși, apoi, la Barn Cottage, cu un Rolls Royce. Pe drum, Sasha a recunoscut în fața soției că avea emoții în legătură cu cuvântarea pe care urma s-o susțină.

— Eu aș avea mai multe emoții în legătură cu cuvântarea lui Ben, dac-aș fi în locul tău, a spus Charlie. Când l-am auzit repetând-o, în bucătărie, înainte de cina de-aseară, mi-a fost milă de tine.

— E-așa de grav? a întrebat Sasha. Când a ajuns înapoi acasă, au fost surprinși să constate că Elena verificase deja antreurile.

— Cum a ajuns înaintea noastră, a întrebat în șoaptă Charlie îndreptându-i soțului ei cravata și îndepărtând un fir de păr de pe jachetă.

— Ce întrebare! a spus Sasha, în timp ce oaspeții începeau să ajungă câte unul sau în mici grupuri, îndreptându-se spre cort pentru prânz.

Sasha a uitat de cuvântări până când farfuriile au fost goale, cafeaua servită și Ben s-a ridicat să-și țină cuvântarea lui.

— Stimați lorzi, doamnelor, domnilor, a început el.

— Cine sunt lorzii? a strigat unul dintre cavalerii de onoare.

— Eu mă refer la viitor, a spus Ben, punându-și o mână pe umărul lui Sasha.

— Ura! Ura! au strigat câțiva din camarazii lui de la Cambridge Union.

— Mă puteți întreba cum a fost posibil ca un imigrant ilegal amărât de la Leningrad să-i fure inima unei frumoase englezoaice. Ei bine, nici n-a făcut-o. Adevărul este că lui Charlie, fiind bună la suflet, i-a fost milă de el când s-au cunoscut la o petrecere dată la mine acasă pentru a sărbători sfârșitul școlii. Pentru că Charlie este liberală și, prin urmare, suporter al cauzelor pierdute, Sasha a avut o șansă. Dar nici măcar eu nu m-am gândit că el va avea acest noroc și se va căsători cu această ființă sclipitoare și frumoasă. Dar există și o parte slabă, Sasha, și eu trebuie să te previn. Charlie a fost căpitan al echipei de hochei a Liceului Fulham și sunt informat din surse de încredere că, cu crosa în mână, nu se gândea la nimic altceva decât să-și secere toți adversarii. Atât de aproape de șah, bătrâne! Și, să nu uiți că, în timp ce regina se poate deplasa liberă pe tabla de șah, regele nu poate înainta decât cu câte un pătrățel o dată.

Ben a așteptat să se termine râsetele și aplauzele și a continuat:

— A spune că am fost mândru să fiu cavalerul de onoare al lui Sasha ar fi în plus, pentru că se subînțelege, pentru că știu de ceva timp că sunt predestinat să fiu în umbra acestui bărbat și numai ocazional să mă desfăt în lumină. Am urmărit cu teamă respectuoasă cum a câștigat o bursă la Cambridge, cum a devenit președinte al Uniunii, căpitan al echipei de șah a Universității și să-și încheie studiile la Trinity cu gradul întâi. Dar poți pune toate aceste lucruri împreună și tot nu se pot compara cu faptul că i-a furat inima lui Charlie Dangerfield. Pentru că, alături de ea, pentru el va fi posibil să urce munți chiar mai înalți. Dar, în

spatele oricărui bărbat mare… există o soacră surprinzătoare.

Încă o dată, Ben a așteptat să se termine aplauzele și a spus:

— Dar n-am renunțat cu totul la speranță cu privire la mine, pentru că niciunul dintre voi nu se poate să nu le fi remarcat pe cele patru domnișoare de onoare care au însoțit-o pe Charlie în biserică. Deja le-am cerut pe trei dintre ele.

— Toate trei te-au refuzat! a strigat un alt cavaler de onoare.

— Adevărat, a spus Ben, dar nu uitați că sunt patru, și eu trăiesc cu speranța, încă.

— Nu și dacă ea are simțul realității!

— În ciuda acestui lucru, vă rog să vă ridicați să toastăm în sănătatea domnișoarelor de onoare, împreună cu numele lui Sasha și al lui Charlie.

S-au ridicat cu toții, au ridicat paharele și au strigat: „Sasha și Charlie!”

— Vă rog să fiți drăguți și să rămâneți în picioare, a continuat Ben, așa încât să-i pot aminti întotdeauna lui Sasha, în anii care vin, că atunci când am ținut discursul de cavaler de onoare la nunta lui, am fost ovaționat în picioare.

Aplauzele care-au urmat l-au făcut pe Sasha să-și dea seama cât de serios lucrase prietenul lui la discurs, după care era, acum, rândul lui. A înțeles de ce-l avertizase Charlie că ar trebui să aibă emoții.

S-a ridicat încet în picioare, conștient că prietenul lui ridicase mult ștacheta.

— Aș vrea să încep prin a le mulțumi domnului și doamnei Dangerfield nu numai pentru generozitatea lor de a fi așa de minunate gazde, ci încă și mai mult pentru a-l primi pe acest patetic imigrant în familia lor engleză străveche. Aceasta, în ciuda faptului că trebuie încă să vizitez Wimbledon și nu știu sensul expresiilor „fast-fault”[13] sau „leg-before”[14], „let alone hooker”[15]. Și nu numai asta, încă nu sunt sigur dacă trebuie să

pun lapte în ceașcă înainte sau după ceai. Și mă voi obișnui vreodată cu berea caldă sau să stau liniștit la coadă și să dansez Maypole? Având acestea în minte, vă puteți întreba cum de-am fost atât de norocos cât să mă căsătoresc cu o roză-chintesență englezoaică, care stă înflorită în toate anotimpurile? Răspunsul este că a existat întotdeauna o altă femeie în viața mea, la fel de remarcabilă. Mă refer, desigur, la mama mea Elena, fără de care nimic din toate acestea n-ar fi fost posibile.

Aplauzele prelungite i-au permis lui Sasha să-și adune gândurile.

— Fără ea n-aș fi avut niciun model moral, nicio stea care să mă ghideze, nicio cale de urmat și n-am crezut niciodată că voi întâlni egalul ei, dar zeii – Sasha s-a uitat spre cer – aveau să-mi dovedească că am găsit și s-au depășit când au adus-o pe Charlie în viața mea.

— Nu au fost zeii, l-a întrerupt Ben. Eu am fost! Remarca a fost întâmpinată cu râsete zgomotoase.

— Ceea ce-mi amintește, a continuat Sasha, să o previn pe a patra domnișoară de onoare care pare a fi o tânără sensibilă și fermecătoare, să le urmeze pe cele trei colege ale ei și să-l respingă pe domnul Cohen. Poate avea ceva mult mai bun.

— Ura! Ura! a răsunat în sală.

— Dar eu nu pot avea ceva mai bun, așa că vă invit pe toți să vă alăturați mie pentru un toast în cinstea domnișoarelor de onoare, a concluzionat Sasha, ridicând paharul.

— Pentru domnișoarele de onoare!

A mai durat ceva timp până când audiența s-a așezat pe scaune.

Ben s-a înclinat spre Sasha.

— Bravo! a spus el. Mai ales că ai urmat după un asemenea discurs imposibil.

Sasha a râs și-a ridicat paharul spre prietenul lui.

— Imediat ce te vei întoarce din luna de miere, a continuat Ben, devenind brusc serios, trebuie să

începem să ne ocupăm de următoarea ta mișcare în drumul spre Camera Comunelor.

— S-ar putea ca asta să nu fie ușor pentru un refugiat demn de milă, a spus Sasha.

— Ba, bineînțeles că va fi – mai ales dacă mă ai pe mine ca șef de campanie.

— Dar tu ești membru al Partidului Conservator, Ben, în cazul în care ai uitat.

— Și așa voi rămâne la toate alegerile, cu excepția celor în care vei candida tu. Cu Charlie alături, nimic nu te poate opri. Și mai am o mică informație pentru tine, înainte de a-ți lua drumul spre Veneția. Știu că Charlie nu-mi va mulțumi pentru că discut afaceri în ziua nunții voastre, dar, ieri, a apărut pe masa mea un pachet-surpriză care s-a dovedit a fi un cadou de nuntă neașteptat.

Sasha și-a pus paharul pe masă.

— Proprietatea funciară liberă de pe Fulham Road 154, a apărut pe piață.

— Restaurantul lui Tremlett? Cum așa?

— Probabil că știi că a tot pierdut bani, în ultimii vreo doi ani. Bănuiesc că bătrânul s-a săturat, în sfârșit, și a hotărât să termine cu pierderile și să vândă.

— Cât?

— Patru sute de mii.

Sasha a mai luat o gură de șampanie.

— A ieșit din ligă, a spus el, în cele din urmă.

— Păcat, pentru că nu mă îndoiesc că mama ta trebuia numai să traverseze strada, ca să transforme locul cât ai zice pește.

— De-acord, dar, pentru noi, este încă prea curând.

— Ei, cel puțin poți fi recunoscător că s-a ales praful de cel mai mare rival al tău. Și la acest preț, nu cred că în locul lui va apărea un alt restaurant. Ajutor, a zis el, văd venind spre mine o femeie formidabilă, cu siguranță nemulțumită că l-am monopolizat pe mire. Iartă-mă, dispar pentru un timp!

Sasha a râs, în timp ce prietenul lui a sărit și s-a amestecat în mulțime. S-a ridicat în picioare, în timp ce se apropia de el o doamnă respectabilă.

— Ce ocazie minunată, a spus contesa, așezându-se pe scaunul lăsat liber de Ben. Ești, într-adevăr, un bărbat norocos. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Am fost încântați că ați fost cu noi, a spus Sasha. Mama în special.

— Ea este încă și mai de modă veche decât mine, a șoptit contesa. Dar mai am un motiv pentru care am vrut să-ți vorbesc. Sasha nu i-a umplut din nou paharul. Ea a continuat. După cum știi, oul meu Fabergé intră în licitație la Sotheby în septembrie. Mă întreb dac-ai fi atât de amabil să-mi faci o vizită când te întorci din luna de miere, pentru că am ceva de discutat cu tine.

— Voi fi încântat să vă vizitez, a spus Sasha. Vreun indiciu?

— Cred că, între noi doi, am fi în stare să-i înfrângem și pe ruși și pe englezi, deopotrivă. Dar numai dacă simți că poți să…

— Al naibii de bun discurs, Sasha. Dar nu m-aș fi așteptat la nimic mai puțin, a spus o voce din spatele lui, care, cu siguranță, nu-și lăsase paharul neumplut.

— Vă mulțumesc, a spus Sasha, încercând să-și amintească numele unchiului lui Charlie. Când bărbatul a trecut mai departe, contesa plecase și ea. Dar indicațiile ei nu puteau fi mai clare.

Sasha s-a amestecat printre musafiri, în timp ce soția – el se întreba cât timp îi va lua să se obișnuiască cu asta – soția lui, deci, urcase în camera ei să se schimbe în ținuta de călătorie. Când a reapărut pe trepte, 40 de minute mai târziu, i-a adus aminte de primul moment în care o văzuse la petrecerea din casa lui Ben, cu aproape patru ani în urmă. Avea ea idee de cât de mult se rugase el atunci ca ea să se îndrepte spre el? Abia de curând

ea îi mărturisise lui Ben că sperase ca el să nu plece de la petrecere cu o altă fată.

A mai trecut încă o jumătate de oră până când și-au luat rămas-bun de la ultimii oaspeți și s-au putut urca în vechiul MG al lui Sasha, lăsând acasă Rolls Royce-ul. Au ajuns în Victoria Station la timp pentru a se îmbarca în Orient Express-ul pentru Veneția.

Au izbucnit în râs când au constatat că în cabina lor aveau două paturi de-o persoană strâmte.

— Ar trebui să cerem înapoi jumătate din bani, a spus Sasha, când s-a strecurat lângă soția lui și a stins lumina.

***

— Insist numai cu privire la un singur lucru, a spus Tremlett, odată ce fiul lui s-a prezentat pe scurt situația de la Fulham Road 154.

— Care anume, tata?

— Sub nicio circumstanță nu vei lăsa ca proprietatea să ajungă în mâinile familiei Karpenko.

— La prețul de 400 de mii, e greu de presupus să se întâmple.

— Agnelli și-l permite.

— La vârsta lui, Agnelli e vânzător, nu cumpărător, a spus Maurice. În plus, știu că nu a stat prea bine cu sănătatea, în ultima vreme.

— Mă bucur s-aud asta, a spus Tremlett. Pentru că am nevoie să te ocupi tu de vânzare, în timp ce eu mă concentrez să obțin avizul pentru construirea unui bloc de locuințe în Stanford Place.

— Mai ai și alte noutăți?

— Consilierul Mason îmi spune că va fi un anunț săptămâna viitoare, de aceea l-am invitat cu noi, pe yacht, la Cannes, în weekendul următor.

— Asta trebui să bată-n cui înțelegerea, a spus Maurice.

— Mai ales că nefericitul trece printr-un divorț neobișnuit de scârbos. Pentru a doua oară.

***

Domnul și doamna Karpenko s-au întors de la Veneția după două săptămâni și printre primele lucruri pe care le-a făcut Sasha la întoarcerea la Londra a fost s-o caute la telefon pe contesă. Ea l-a invitat la ceai, după-amiază.

Alex a bătut la ușa apartamentului ei de la subsol din Pimlico, cu puțin înainte de ora trei, neștiind la ce să se aștepte. Ușa a fost deschisă de fata-n casă care era aproape la fel de în vârstă ca și stăpâna ei. L-a condus în camera de zi, unde bătrâna doamnă era așezată într-un fotoliu cu brațe, cu un pled pe picioare.

Apartamentul era fără pată și fiecare suprafață era acoperită cu fotografii sepia cu rame de argint care arătau o familie care nu se gândise niciodată să locuiască sub scară. I-a făcut cu mâna lui Sasha indicându-i scaunul din fața ei și l-a întrebat:

— Cum a fost Veneția?

— Minunată. Dar dacă am fi stat puțin mai mult, aș fi dat faliment.

— Am vizitat-o de mai multe ori când eram copil, a spus contesa. Și adesea mâncam o prăjitură cu ciocolată și beam un pahar cu limonadă în Piața San Marco – o sală de pictură a Europei, cum a descris-o, cândva, Napoleon.

— Acum e plină de turiști ca mine cu care, sunt sigur, Napoleon n-ar fi fost de-acord, a spus Sasha în timp ce fata-n casă a venit cu o tavă cu ceai și biscuiți.

— Un alt bărbat care a subapreciat rușii și a trăit ca să regrete asta.

Odată ce fata-n casă a turnat ceaiul și a ieșit, contesa a trecut la scopul întâlnirii.

Sasha a ascultat cu atenție fiecare cuvânt pe care l-a spus ea și n-a putut să nu simtă că dacă această

femeie formidabilă s-ar fi născut în secolul XX, ar fi fost un lider în orice domeniu și-ar fi ales. Când a ajuns la sfârșitul propunerii ei îndrăznețe, n-a avut nicio îndoială că inelul rusesc își găsise nașul.

— Ei, tinere, a spus ea. Vrei să mă ajuți în micul meu subterfugiu?

— Da, vreau, a spus Sasha, fără ezitare. Dar nu credeți că domnul Dangerfield este cu mult mai calificat să se ocupe de asta?

— Posibil. Dar el are slăbiciunea britanică de a crede în fair-play, un concept pe care noi rușii nu l-am înțeles cu adevărat niciodată.

— Coordonarea temporală va trebui să fie perfectă, a spus Sasha.

— Cu siguranță va fi, a spus contesa. Și să știi când să te oprești va fi cea mai importantă decizie. Așa că hai să mai analizăm o dată detaliile și nu ezita să mă întrerupi dacă e ceva ce nu înțelegi pe de-a-ntregul sau crezi că poți îmbunătăți ceva. Înainte de a începe, ai vreo întrebare, Sasha?

— Da. Unde este cea mai apropiată cabină telefonică.

***

Casa de licitații era deja aproape plină când domnul Dangerfield și contesa s-au așezat pe locurile rezervate din rândul trei.

— Oul dumneavoastră este Lotul 18, a spus Dangerfield, după ce a parcurs mai multe pagini din catalog. Așa că nu se va discuta pentru încă cel puțin jumătate de oră. Dar ar trebui ca, după aceea, să mai dureze doar câteva minute până aflăm dacă experții îl consideră fals sau capodoperă. Domnul Dangerfield s-a întors și s-a uitat la un grup de bărbați care stăteau îngrămădiți în spatele încăperii. Aceia sunt deja hotărâți să răspundă la această întrebare, a adăugat el. Dar răspunsul servește scopului lui.

— Nu ajută faptul că ambasadorul Sovietic a făcut o declarație de presă în dimineața asta, prin care afirmă că oul este un fals și că originalul este expus la Ermitage, a spus contesa.

— Un exemplu de propagandă de care s-ar fi simțit încurcat chiar și Goebbels, a spus domnul Dangerfield. Și veți remarca faptul că, în ciuda cuvintelor sale, Excelența Sa stă la vreo două rânduri în spatele nostru. Să nu fiți surprinsă dacă va încerca să ia oul dumneavoastră la un preț redus și apoi, peste noapte, oul va fi recunoscut ca o capodoperă de mult pierdută.

— Revoluția l-a ucis pe tatăl meu, a spus contesa, întorcându-se să se uite la ambasador. Dar moștenitorii revoluției nu-mi vor fura mie oul.

Ambasadorul n-a remarcat prezența contesei.

— Ce înseamnă POA? a întrebat contesa, întorcându-și privirile la catalogul ei.

— Prețul aplicației, a explicat Dangerfield. Pentru că Sotheby's nu dorește să ofere o opinie cu privire la valoarea obiectului și va lăsa să-l decidă piața. Mă tem că intervenția ambasadorului n-a fost de ajutor.

— Gașcă de lași, a spus contesa. Să sperăm c-au rămas toți cu urme de ou pe fețe. Domnul Dangerfield ar fi râs, dar nu era sigur dacă calamburul fusese intenționat. Deci, ce urmează? a întrebat ea.

— La ora șapte fix, un lucrător al casei de licitații se va urca pe podium și va deschide licitația, cu lotul numărul unu. Apoi, mă tem că vei avea parte de o așteptare destul de lungă și neliniștită până se ajunge la lotul 18. Din acel moment, oul va fi în mâinile zeilor. Sau, posibil, al necredincioșilor, a adăugat el, privind împrejur.

— Cine sunt acei bărbați îmbrăcați lejer din fața frânghiei de lângă podium?

— Jurnaliști. Cu creioanele pregătite în speranța unei istorii. Tu fie vei fi pe prima pagină, fie vei fi trimisă într-o notă de subsol la rubrica despre artă.

— Să sperăm că voi fi pe primele pagini. Dar cei îmbrăcați elegant de pe platforma din dreapta noastră?

— Este echipa casei de licitație. Treaba lor este să-l ajute pe funcționarul care conduce licitația să-i identifice pe licitatori. Asta e valabil și pentru asistenții cu telefoane din dreapta ta, care vor licita în numele unor clienți care fie sună din străinătate, fie vor să rămână anonimi.

La șapte fix, un bărbat înalt, îmbrăcat elegant cu haină de seară și papion negru a intrat printr-o ușă din spatele podiumului. A urcat fără grabă treptele și nu și-a stăpânit un zâmbet când s-a uitat peste audiența compactă.

— Bună seara, doamnelor și domnilor. Bine-ați venit la licitația rusă. Voi deschide licitația cu lotul numărul unu, din catalog. *O seară de iarnă la Moscova,* de Savrasov. Prețul de pornire este 10 mii de lire. Oferiți douăsprezece?

Deși contesa considera lucrarea inferioară lui Savrasov care atârna pe perete în biblioteca tatălui ei, a fost, cu toate acestea, mulțumită când ciocanul a validat suma de 24.000 de lire, cu mult mai mult decât estimările.

— Lotul numărul doi, a spus funcționarul. O acuarelă de…

— Speram să poată veni și Sasha cu noi, a spus domnul Dangerfield. Dar m-a prevenit că avea o rezervare la restaurant și nu era sigur dacă va putea pleca la timp.

Contesa n-a făcut niciun comentariu și a întors pagina la Lotul 3 din catalog care s-a vândut cu mult mai puțin decât estimările. Domnul Dangerfield s-a uitat împrejur să vadă dacă cercul sărbătorea prima sa înfrângere. S-a uitat înapoi și a văzut cum contesa bătea darabana cu nervozitate pe catalog, ceea ce l-a surprins, pentru că n-o văzuse niciodată arătându-și vreo emoție.

— Pictura aceea a aparținut unei vechi familii prietene, a explicat ea. Au avut nevoie de bani.

Când funcționarul a prezentat următoarea lucrare, domnul Dangerfield a remarcat faptul că devenea din ce în ce mai nervoasă cu fiecare lot oferit spre vânzare. S-a gândit chiar că a zărit o picătură de sudoare pe fruntea ei când licitația a ajuns la lotul numărul 16.

— O pereche de păpuși rusești. Pornirea este 10 mii. N-a răspuns nimeni. Funcționarul s-a uitat spre marea impasibilă de fețe și a sugerat: Douăsprezece mii? Dar domnul Dangerfield știa că el urmărea să retragă oferta.

— Paisprezece mii, a spus funcționarul, încercând să nu sune disperat. Dar n-a venit niciun răspuns, așa că a pus jos ciocanul și a spus:

— Nevândut.

— Asta ce înseamnă? a șoptit contesa.

— Că n-a fost niciun licitator, a spus domnul Dangerfield.

— Lotul numărul 17, a spus funcționarul, un portret de distinsul artist rus Vladimir Borovikovsky. Prețul de pornire 20 mii. Nimeni n-a răspuns până când un membru al grupului a strigat: „10 mii”.

— Oferă cineva 12 mii? a întrebat funcționarul, dar încă nimeni nu și-a exprimat interesul, așa că a pus jos ciocanul fără tragere de inimă și a spus: Vândut pentru 10 mii de lire, domnului din spate, cu toate că nu știa cu exactitate cărui domn din spate.

Dangerfield a simțit că mergea bine pentru clientul lui, dar nu și-a exprimat părerea.

— Lotul numărul 18. Funcționarul a făcut o pauză pentru a permite unui alt funcționar să aducă oul, pe o perniță de catifea. Acesta l-a așezat pe o măsuță lângă podium și s-a retras. Funcționarul a zâmbit cu bunăvoință spre audiența atentă și era pe punctul să sugereze ca preț de pornire 50.000 lire, când o voce din spatele încăperii a strigat: „O mie de lire!” ceea ce a fost urmat de râsete și expresii de neîncredere.

— Două mii, a spus o altă voce, înainte ca funcționarul să-și poată reveni.

— Zece mii, a spus cineva așezat la două rânduri în spatele contesei. Funcționarul uluit s-a uitat plin de speranță prin sală și era gata să lovească cu ciocanul și să spună: „Vândut ambasadorului rus”, când a zărit cu colțul ochiului o mână din grupul asistenților de pe platformă ridicând mâna dreaptă. S-a întors cu fața la tânăra care vorbea la telefon și care a spus ferm: „Douăzeci de mii!”

— Douăzeci și una de mii, a spus prima voce din spatele sălii.

Funcționarul s-a uitat din nou la tânăra de la telefon care părea cufundată într-o conversație serioasă cu clientul.

— Treizeci de mii, a spus ea după câteva secunde, care contesei i s-au părut lungi cât o viață întreagă.

— Treizeci și una de mii, a spus aceeași voce din spate.

— Patruzeci de mii, a spus asistenta de la telefon.

— Patruzeci și una de mii, a venit imediat contra oferta.

— Cincizeci de mii, a spus asistenta.

— Cincizeci și una de mii, a spus bărbatul din spate.

A urmat o lungă tăcere; toți cei din sală își întorseseră privirile spre asistenta de la telefon.

— O sută de mii, a spus ea, provocând izbucnirea unor vociferări puternice pe care funcționarul le-a ignorat preocupat.

— Avem o ofertă de o sută de mii, a spus el. Oferă cineva o sută douăzeci și cinci de mii de lire? a întrebat el, în timp ce privirile i s-au îndreptat spre liderul grupului din spate, care i-a răspuns privindu-l în tăcere.

— Oferă cineva o sută douăzeci și cinci? a făcut funcționarul a doua strigare. Atunci, obiectul va fi

al ofertantului de la telefon.

Era gata să dea lovitura finală de ciocan, când s-a ridicat timid o mână pe rândul al cincilea. În mod clar, ambasadorul rus a acceptat acum că purtătorul lui de cuvânt nu reușise să producă efectul dorit.

A urmat o avalanșă de oferte, odată ce ambasadorul a înțeles că oul fusese într-adevăr făcut de Fabergé și nu era un fals. Când prețul a atins o jumătate de milion, domnul Dangerfield a remarcat că asistenta de la telefon vorbea intens la telefon cu clientul ei.

— Următoarea ofertă va fi de 600.000, a șoptit ea. Vreți să continui să licitez în numele dumneavoastră, *sir*?

— Câți ofertanți au mai rămas în joc? a întrebat el.

— Ambasadorul rus încă licitează și sunt sigură că directorul adjunct al Muzeului Metropolitan din New York își arată interesul. Și un dealer de la Asprey, își bate piciorul drept cu palma, semn că este pe punctul să intre în licitație.

— Bine, atunci voi aștepta până crezi că și-a spus cuvântul ultimul ofertant.

Când oferta a ajuns la un milion, tânăra a șoptit în telefon:

— Au rămas doi, ambasadorul rus și adjunctul de la Metropolitan.

— Un milion o sută de mii de lire, a spus funcționarul, întorcându-și atenția spre ambasadorul rus, care și-a încrucișat mâinile posac și și-a plecat capul.

— A rămas un singur ofertant, a șoptit tânăra, la telefon.

— Care a fost ultima ofertă?

— Un milion o sută.

— Oferă atunci un milion două sute. Ea a ridicat mâna dreaptă.

— Un milion două sute, a spus funcționarul, privind spre adjunctul de la Metropolitan.

— Ce se întâmplă? a întrebat vocea de la telefon. Părea destul de neliniștită.

— Cred că ați câștigat. Felicitări.

Dar tânăra greșea, pentru că mâna reprezentantului Muzeului Metropolitan s-a ridicat din nou, oarecum timidă.

— Nu, așteptați! Avem o ofertă de un milion trei sute. Sunt sigură că va fi al dumneavoastră dacă oferiți un milion patru sute.

— Sunt sigur că aveți dreptate, a spus vocea de la celălalt capăt al firului, dar mă tem că eu am ajuns la limită. Vă mulțumesc, oricum, a spus el, înainte de a închide telefonul. A ieșit din cabina telefonică și s-a pierdut în trafic, traversând Bond Street.

Funcționarul a continuat să privească cu speranță spre tânăra asistentă, dar ea a scuturat din cap și a pus telefonul jos. Funcționarul a lovit cu ciocanul puternic și-a spus:

— Vândut pentru un milion trei sute de mii de lire Muzeului Metropolitan din New York.

Audiența a izbucnit în aplauze spontane și până și contesa și-a permis să zâmbească când Sasha a dat buzna în sală. A înaintat pe interval și s-a așezat pe singurul scaun liber, alături de socrul său.

— Mă tem c-ai pierdut tot spectacolul, a spus domnul Dangerfield.

— Da, îmi pare rău. Acum am reușit să scap. Sasha s-a întins spre contesă și a felicitat-o. Ea l-a strâns ușor de mână și a spus:

— Îți mulțumesc, Sasha, și a întors următoarea pagină a catalogului.

— Lotul numărul 19, a spus funcționarul, odată ce audiența și-a reluat locurile. Un bust din marmură al țarului Nicolae II. Preț de pornire 10.000 de lire.

— Unsprezece, a spus o voce familiară din spatele sălii. Contesa nu s-a obosit să se întoarcă ci a ridicat încet mâna înmănușată. Când funcționarul

a observat, ea a spus aproape în șoaptă; „50.000!” ceea ce a declanșat o exclamație de uluire în cei din jurul ei. Dar, ulterior, a considerat că este un preț mic pentru o capodoperă pe care o văzuse ultima oară pe biroul tatălui ei. Mai știa, de asemenea, care membru al familiei îl pusese în vânzare și a acceptat că acesta avea nevoie de bani chiar mai mult decât avea ea.

26
SASHA

Londra

— Arăți foarte frumos, mama! Este un costum nou?

Elena nu și-a ridicat privirea din caietul cu rezervări.

— Și, dacă este ora trei după-amiază, a continuat el, fie iei ceaiul cu un prieten, fie te duci la un interviu pentru o slujbă.

Elena și-a pus o pereche de mănuși, continuând să-și ignore fiul.

— Sper că nu e vorba de un interviu, a tachinat-o Sasha, pentru că, cinstit, noi nu putem administra locul ăsta fără tine.

— Voi fi înapoi cu mult înainte de ora deschiderii de diseară, a spus Elena, scurt. Este prima serie rezervată complet.

— Cu excepția meselor doisprezece și paisprezece.

Ea a dat din cap. Cu toate că restaurantul era rezervat adesea cu câteva zile înainte, domnul Agnelli îl învățase pe Sasha să păstreze întotdeauna două din cele mai bune mese pentru clienți obișnuiți și să nu le elibereze decât după ora șapte.

— Să te simți bine, mama, indiferent unde te duci! De fapt, el își dăduse deja seama unde pleca ea.

Elena a ieșit din restaurant, fără alt cuvânt. A mers cam o sută de metri pe stradă, a trecut de colțul străzii și a chemat un taxi. Nu voia ca Sasha să vadă că poate fi și extravagantă. În mod normal, s-ar fi urcat într-un autobuz, dar nu îmbrăcată în noua ei ținută Armani și, în orice caz, autobuzul nu oprește în Lowndes Square.

— Lowndes Square 43, i-a spus ea taximetristului.

Elena fusese măgulită când contesa îi trimisese un bilet scris de mână prin care o invita la ceai, ceea ce-i oferea posibilitatea să-i vadă noul apartament. Oul Fabergé îi schimbase total viața. Mike Dangerfield împărțise comisionul cu Sasha și cu Charlie ceea ce le permisese acestora să-și cumpere un apartament chiar după colț, la restaurant. Elena era tristă că nu mai locuiau cu ea, dar a înțeles că un cuplu tânăr vrea să aibă propria lui casă, mai ales dacă plănuiesc să-și întemeieze o familie.

Sasha lucra toată ziua și uneori și noaptea pentru că încerca să combine munca în restaurant cu participarea la cursul la care se înscrisese la Școala pentru Studii Economice din Londra, ca să nu mai vorbim, cel puțin nu cu Charlie sau cu Elena, că recent intrase în Clubul Laburist local. Nopțile de șah dispăruseră. Elena's mergea din ce în ce mai bine, nu numai pentru că închizându-se restaurantul lui Tremlett, ea reușise să-i ia pe cei mai buni chelneri și bucătari. Tremlett, tată și fiu, se mutaseră în Maiorca și au deschis o agenție imobiliară, curând după ce consilierul Tremlett demisionase pe motive de sănătate, ca urmare a unui interogatoriu cu privire la decizia consiliului de a aproba construirea unui nou bloc de locuințe în Stamford Place. Sasha nu a trebuit să citească printre rândurile raportului local despre afacere ca să înțeleagă că familia Tremlett nu se va mai întoarce.

În timp ce Elena supraveghea bucătăria și Gino restaurantul, Sasha ținea frâiele venitului și cheltuielilor, un domeniu în care mama lui era pierdută complet, cu toate că el încercase să-i explice diferența dintre evaziunea fiscală și eficiența fiscală. El a investit cea mai mare parte a profitului înapoi în afacere și, recent, achiziționaseră două frigidere, duble, o mașină de

spălat vase industrială și 60 de fețe de masă noi cu șervete. Plănuia să construiască un nou bar în partea din față a restaurantului, dar numai când își vor permite lucrul acesta. Stând pe bancheta din spate, în taxi, Elena se gândea la contesă, pe care n-o văzuse de ceva timp. Orele suplimentare de la restaurant însemnau că-i rămânea puțin timp pentru ea, așa că invitația la ceai era o pauză plăcută pentru rutina ei zilnică. Și abia aștepta să vadă noul apartament.

Când taxiul a tras la numărul 43 pe Lowndes Square, Elena i-a dat taximetristului un bacșiș frumos. Nu uitase ce-i spusese domnul Agnelli: nu te poți aștepta la un bacșiș, dacă tu nu dai un bacșiș celui care-ți face un serviciu.

A verificat numele tipărite clar lângă sonerie și a apăsat butonul pentru ultimul etaj.

— Intră, te rog, a auzit o voce, care, în mod evident, o aștepta. S-a auzit un bâzâit și Elena a împins ușa, deschizând-o, și s-a îndreptat spre lift. Când a coborât la etajul al patrulea, a văzut o fată-n casă așteptând lângă ușa deschisă.

— Bună ziua, doamnă Karpenko. Permiteți-mi să vă conduc la contesă. Elena încerca să nu se uite la fotografiile cu țarul și țarina și cu copiii lor în vacanță, împreună cu familia contesei, la Marea Neagră, în timp ce era condusă prin salonul plin cu cea mai frumoasă mobilă veche. Un bust de marmură al țarului Nicolae II stătea pe o poliță deasupra căminului.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați rupt din viața agitată și ați venit în vizită la mine, a spus contesa, invitând-o cu un gest larg să ia loc pe fotoliul confortabil din fața ei. Avem așa de multe de discutat. Dar, întâi, ceaiul.

Elena era încântată să vadă că, acum, contesa trăia în lux, în comparație cu apartamentul înghesuit de la subsolul din Pimlico.

— Ce face Sasha? a fost prima întrebare a contesei.

— Când nu lucrează la restaurant, studiază contabilitatea și managementul afacerilor la LSE, ceea ce este în beneficiul afacerii noastre aflate la început.

— Nu va mai fi la început mult timp, așa mi s-a spus. Când l-am văzut ultima dată pe Sasha, mi-a spus de niște zvonuri că…

— Sunt numai zvonuri, contesă, a spus Elena, deși Gino este sigur că a identificat doi dintre judecători luând prânzul la restaurant, destul de recent. Dar nu am auzit nimic clar.

— Îmi țin degetele încrucișate, a spus contesa, în timp ce fata-n casă a venit cu o tavă mare de argint cu ceai, biscuiți și prăjitură cu ciocolată, pe care a pus-o în mijlocul mesei.

— Cu lapte, dar fără zahăr, dacă-mi amintesc bine, a spus contesa începând să toarne ceaiul în cești.

— Mulțumesc.

— Sasha mi-a spus că va candida pentru consiliul local. Am auzit că s-a vacantat recent un loc.

— Da, e pe lista scurtă pentru un loc în consiliu, dar nu crede că-l vor selecta.

— Să fii sigură, Elena, Consiliul din Fulham nu e altceva decât o treaptă pe calea lui inevitabilă spre Camera Comunelor.

— Chiar credeți asta?

— Oh, da! Sasha are toate calitățile și defectele necesare pentru a deveni un excelent membru al parlamentului. Este inteligent, are resurse, rafinat și nu refuză să-și asume riscuri ocazionale dacă consideră că merită.

— Dar nu uitați că este imigrant.

— Ceea ce-ar putea fi chiar un avantaj pentru Partidul Laburist.

— Să nu-i spuneți asta, a zis Elena, pentru că eu am votat întotdeauna cu conservatorii.

— Și eu, a recunoscut contesa. Dar, în ce mă privește, nu cred că a fost o surpriză. Gata, destul

despre Sasha, cum se descurcă Charlie la Institutul de Arte Courtauld?

— Tocmai și-a terminat teza despre *Kroyer: maestrul necunoscut.* Așa că ar putea fi doctor Karpenko, în câteva săptămâni.

— Sunt semne în alt sens?

— Din păcate, nu. Pare că generația modernă crede că este important să-ți faci întâi o carieră, apoi să ai copii. Pe vremea mea…

— Elena, chiar cred că ești mai de modă veche decât mine.

— Sasha crede, în orice caz, acest lucru.

— Draga mea, te pot asigura că te admiră mai mult decât pe orice femeie, a spus contesa, oferindu-i musafirei o felie de prăjitură cu fructe de pădure. A tăcut, a luat o gură de ceai și apoi, a spus:

— Acum trebuie să-ți mărturisesc, Elena, că mai am un motiv pentru care te-am chemat la mine.

Elena a pus jos furculița și a ascultat cu atenție.

— Adevărul este că am un secret pe care vreau să ți-l împărtășesc ție. A făcut pauză pentru a urmări efectul afirmației. Mulțumită diligențelor și expertizei domnului Dangerfield și ingeniozității fiului tău, am primit mult mai mult decât am crezut eu că este posibil, pentru oul meu.

— Nu știam că a fost implicat și Sasha, a spus Elena.

— Oh, da, el a avut rolul crucial, lucru pentru care îi voi fi veșnic recunoscătoare. Nu numai că vânzarea mi-a permis să achiziționez cu rate mici acest apartament încântător, ci și să cumpăr mai multe piese de mobilier de la o consignație din Guildford. Elena a zâmbit. Dar mai am încă problema cum să investesc restul banilor, pentru că mi-a mai rămas încă o sumă considerabilă. Tata obișnuia să spună, investește în oamenii în care ai încredere, și nu vei greși prea tare. Așa că am decis să investesc în tine.

— Nu cred că înțeleg, a spus Elena.

— În ultima lună, am negociat achiziționarea unei proprietăți funciare libere în Fulham Road.

Mâna Elenei a început să tremure atât de tare, încât a vărsat ceaiul.

— Scuze, a spus ea.

— Nu are nicio importanță, a spus contesa, în comparație cu dorința mea de a afla dacă te simți în stare să conduci două restaurante în același timp.

— Ar trebui să vorbesc cu Sasha, înainte de a lua o decizie.

— Nu, mă tem că nu poți, a spus contesa cu fermitate. De fapt, nu trebuie să-i spui niciodată despre conversația noastră lui Sasha, pentru motive pe care ți le voi explica. Vânzătorul cu care am negociat este un domn Maurice Tremlett, așa că nu-i poți spune nimic lui Sasha pentru că am impresia puternică că el și fiul tău nu sunt în relații bune. Este cu siguranță invidios pe succesul vostru cu Elena's.

— Lucrurile sunt mult mai vechi de atât, a spus Elena, din vremea când ei erau colegi de școală și Sasha era portarul primului Unsprezece.

— Fără îndoială că Tremlett era la al doilea Unsprezece, ceea ce nu mă surprinde pentru că este exact ce intenționez să fac cu el, odată contractul semnat. În timpul negocierilor, Tremlett m-a întrebat de două ori dacă nu cumva de trei ori, dacă l-am susținut vreodată pe domnul Karpenko și eu am putut să-i spun, cinstit, că nu. Așa că, te rog, nu-i spune nimic lui Sasha, până nu plătesc. Dacă Tremlett ar ști ce am de gând să fac, nu am nicio îndoială că n-ar încheia înțelegerea cu mine. Acum, trebuie să te întreb din nou, Elena, crezi că te poți ocupa de două restaurante în același timp?

— Deja, am lucrat la acest restaurant, așa că n-ar fi greu să-l aduc din nou la linia de plutire, mai ales că l-am angajat deja pe singurul bucătar bun și pe chelnerii buni pe care i-au avut ei vreodată.

— Și, ai încredere că vei putea face asta, administrând și Elena's în același timp?

— Vor fi doar 130 de porții în loc de 70. Desigur va trebui să construiesc un pod sau un tunel peste Fulham Road, între Elena 1 și Elena 2.

— Atunci, ne-am înțeles, a spus contesa.

— Vă pot întreba ce vă datorăm în schimbul acestei investiții?

— Voi fi un partener 50–50 în noul restaurant și voi avea voie să iau cina ia oricare locație, oricând doresc, fără să plătesc. Și, sunt destul de mulți refugiați ruși în Londra, care apreciază o mâncare bună, Elena, dar n-au mai avut parte de asta, în mod regulat, cum erau ei obișnuiți. Totuși ai cuvântul meu că-i voi aduce acolo unul câte unul.

— În acest caz, trebuie să aveți propria masă în ambele restaurante, a spus Elena, pe care n-o va putea rezerva nimeni altcineva. Deci, când îi voi putea spune lui Sasha?

— Nu înainte să fie semnat contractul și să se usuce cerneala pe el, pentru că, trebuie să-ți spun, Elena, dacă domnul Maurice Tremlett s-ar fi născut în Uniunea Sovietică, ar fi lucrat, fără nicio îndoială, în KGB.

Elena a ridicat din umeri, dar a fost de-acord.

— Mulțumesc pentru ceai, a spus ea, și, mai important, mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o acordați. Acum trebuie să mă întorc la restaurant pentru că îmi place să fiu în bucătărie cu o oră înainte de sosirea primului client.

— Ce investiție bună sunt pe punctul să fac! a spus contesa. Și mai am încă o rugăminte, înainte să pleci.

— Orice, contesă.

— În viitor, să-mi spui Natașa. Elena arăta nesigură. Dacă nu-mi spui Natașa, fac din asta o clauză în contract!

27
SASHA

Londra

— Știm ceva despre ei? a întrebat Elena. Numele Rycroft nu înseamnă ceva pentru mine.

— Numai că doamna care a sunat, o doamnă Audrey Campion, mi-a spus că vor fi trei persoane care vor călători de la Surrey pentru a discuta o problemă personală.

— Atunci este probabil vorba despre o zi de naștere sau o aniversare specială pe care vor să o sărbătorească. La ce oră-i aștepți?

— Aproximativ în 10 minute, a spus Sasha, uitându-se la ceasul de la mână. Vrei să participi la întâlnire, mama?

— Nu, mulțumesc, a spus Elena. Tu ești cu mult mai bun decât mine la asemenea lucruri. Fii sigur numai să verifici amândouă agendele.

— Le-am verificat deja, a spus Sasha. Elena 1 este rezervată complet pe 13 martie.

— Și Elena 2?

— Dacă sunt douăzeci sau mai puțini, ne descurcăm.

— Pare că am trecut în revistă tot, așa că mă întorc la muncă. Trebuie să stabilesc cu bucătarul adjunct specialitățile de azi.

Sasha a zâmbit conștient că mama lui ar face orice pentru a evita să negocieze direct cu clienții, dar era alta când intra în bucătărie. Cât de diferită era de el! El evita bucătăria cu orice preț, așa că diviziunea muncii li se potrivea la modul ideal amândurora. Sasha se gândea ce opțiuni de meniu trebuia să le ofere, când vor suna la ușa din față.

S-a așezat la masa din separeu din spatele sălii, în timp ce Gino a deschis ușa să-i lase pe cei trei să intre.

În timp ce-i conducea la masă, Sasha a încercat așa cum obișnuia să facă, să-și evalueze potențialii clienți.

După vârstă, puteau fi tată, mamă și fiu, dar nu după arborele genealogic. S-a ridicat de pe scaun ca să-i întâmpine, uitându-se mai atent la bărbatul cel tânăr, pe care, ar fi putut jura, îl mai văzuse undeva.

— Bună dimineața. Eu sunt Sasha Karpenko.

— Alf Rycroft, a răspuns bărbatul mai în vârstă, strângându-i mâna cu fermitate.

— Eu sunt doamna Campion, a spus femeia. Vă amintiți că eu v-am sunat, a adăugat ea, părând că era obișnuită să facă lucrurile în felul ei.

— Da, îmi amintesc.

— Salut! a spus tânărul. Eu sunt…

Și, atunci, Sasha și-a adus aminte:

— Mă bucur să te văd, Michael. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Sunt impresionat că ți-ai adus aminte de mine. Le-am povestit lui Alf și lui Audrey, pe drumul spre Londra, cum ai demolat întreaga echipă de șah Oxford, singur, așa că probabil n-ar trebui să fiu surprins că-ți amintești numele meu.

— Deci, cu ce te ocupi, acum? a întrebat Sasha. Ai învățat Jurisprudență?

Atunci a apărut un chelner, și odată ce-au comandat cafeaua, Michael a răspuns la întrebarea lui Sasha.

— Sunt agent comercial la Merrifield. Dar nu acesta este motivul pentru care am vrut să te vedem.

— Bineînțeles că nu. Permiteți-mi să încep prin a vă întreba ce fel de petrecere aveți în minte.

— Partidul Laburist, a spus Alf.

Sasha era uluit.

— Permiteți-mi să explic, a spus Audrey Campion, cu aceeași voce ce spunea ea însăși „lăsați copilăriile”. După cum sunt sigură că știi,

până recent, membrul în Parlament pentru Merrifield a fost sir Max Hunter.

— Tatăl Fionei, a spus Sasha. Cum să uit? Am văzut c-a murit de un atac de cord, la o vânătoare de vulpi.

— E corect. Dar ce nu știi este că noaptea trecută, Asociația Conservatoare locală a selectat-o pe fiica lui să intre în lupta pentru alegerile parțiale.

Sasha a tăcut un timp, apoi a murmurat:

— Așadar Fiona va fi prima dintre contemporanii mei care va sta pe băncile verzi.

— Nu poți fi surprins de asta, a spus Michael, pentru că așa cum toți am afirmat fie tu, fie ea, veți fi primii care vor urca câmpul gras.

— Dar eu tot nu înțeleg de ce-ați venit atâta drum ca să-mi spuneți ceva ce pot citi în ziarele de mâine.

— Eu sunt președintele asociației Partidului Laburist din Merrifield, a spus Alf Rycroft. Și Audrey este agent al partidului.

— Neplătit, aș putea adăuga, a spus ea cu fermitate.

— Și comitetul meu, a continuat Alf, nu s-a putut gândi la cineva mai calificat să se lupte cu dra Hunter.

— Dar, cu siguranță, ar fi mai înțelept să fie ales cineva cu mai multă experiență, care are măcar ceva cunoștințe despre circumscripția electorală.

— Nu avem timp să parcurgem procedura normală de selecție, a spus Alf. Am crezut că Partidul Conservator va avea măcar decența să aștepte să fie sir Max înmormântat, înainte de a anunța data alegerilor parțiale, ei s-au folosit de faptul că noi nu avem un candidat.

— Tipic pentru Fiona, a spus Sasha în timp ce chelnerul aducea cafelele, ceea ce i-a permis să-și adune gândurile. Sunt flatat, a spus el imediat ce-a plecat chelnerul, dar problema mea este că, pur și simplu, nu am timp…

— Alegerile parțiale vor fi peste trei săptămâni, începând de azi, joi, 13 martie, a spus Alf. Și, cum Sir Max avea o majoritate de 12.214, nu mai ai absolut nicio șansă să câștigi.

— Atunci de ce ar trebui să vă pierdeți timpul cu mine?

— Pentru că, dacă ai reduce majoritatea din citadela toriștilor, ar fi bine pentru CV-ul tău, când vei cere în cele din urmă un loc pe care ai putea, de fapt, să-l câștigi.

— Da tu ești localnic, Michael, de ce nu candidezi tu?

— Pentru că Fiona Hunter mă terorizează întotdeauna, dar dac-ar afla că tu ești candidatul Laburiștilor, ea va fi cea prinsă pe picior greșit. În plus, știi mai multe despre ea decât oricare dintre noi.

— Voi avea nevoie de puțin timp să mă gândesc, a spus Sasha. Cât timp îmi dați?

— Zece minute.

***

Moțiunea ce stă în fața asociației este ca Sasha Konstantinovich Karpenko să fie selectat candidat pentru circumscripția electorală din Merrifield.

— Cine este pentru? a întrebat președintele, privind în jur la cei prezenți. S-au ridicat 23 de mâini.

— Cine-i împotrivă? Nu s-a ridicat nicio mână.

— Atunci, declar că moțiunea a fost votată în unanimitate, a anunțat Alf Rycroft în ovațiile celor 23 de persoane.

Când Sasha s-a urcat în trenul ce-l ducea înapoi la Londra, știa numele tuturor celor 23, și nici măcar unul dintre ei nu credea că el avea vreo șansă să câștige.

— Ai fost cu altă femeie? a spus Charlie când el a intrat în dormitor, imediat după miezul nopții, încet, hotărât să n-o trezească.

— Cu peste douăzeci de mii dintre ele, a spus Sasha, punându-și capul pe pernă și i-a explicat apoi că a plecat de dimineață la Merrifield și s-a întors noaptea cu calitatea de candidat laburist la alegerile parțiale. Așa că nu mă vei prea vedea în următoarele trei săptămâni.

— Felicitări, iubitule, a spus Charlie. A aprins veioza și l-a luat în brațe. Ce știi despre adversarul tău?

— Totul.

— Cum așa?

— Este Fiona Hunter.

Charlie și-a ținut respirația și a sărit brusc în șezut, înainte de a spune:

— De data asta trebuie s-o învingi.

— Nu-i posibil, mă tem. În Merrifield, la conservatori, voturile nu se numără, se cântăresc.

— Nu de această dată, nu o vor mai face, a spus Charlie, pentru că mâine-dimineață, voi fi în tren împreună cu tine, așa că va trebui să ne învingă pe amândoi.

— Dar ai de terminat teza.

— Am și dat-o, în ultima săptămână.

— Și nu mi-ai spus?

— Am așteptat să văd rezultatul. S-a aplecat și și-a sărutat soțul. Somn ușor, iubitule, a spus ea și și-a pus capul pe pernă. Cred că ești epuizat.

Dar Sasha n-a putut adormi, mintea fiindu-i plină de tot ce se întâmplase într-un timp atât de scurt. El crezuse că se pregătea pentru rezervarea restaurantului pentru o petrecere și sfârșise fiind rezervat chiar el de către un partid.

***

Sasha și Charlie au prins trenul de 6:52 de la Victoria la Merrifield, în dimineața următoare și au sosit la sediul Partidului Laburist chiar înainte de ora 8 dimineața.

Președintele îi aștepta afară în Fordul lui, Allegro.

— Urcați-vă, le-a spus el, odată ce Sasha i-a prezentat-o pe soția lui. Mă bucur să te cunosc Charlie, dar n-avem timp de pierdut.

A pus mașina în viteză, a pornit încet și a făcut un comentariu grăbit în timp ce mergeau pe șoseaua principală, apoi pe o șosea în zona rurală.

— În circumscripția Merrifield, sunt 26 de sate. Sunt cele care le oferă toriștilor majoritatea și Fiona Hunter are câte-o filială în fiecare sat.

— Dar noi cum stăm? a întrebat Charlie.

— Noi avem o filială, a spus Alf, și șeful ei are 79 de ani. Dar orașul Roxton, cu populația sa de 16 mii și o moară de hârtie, ne garantează că nu ne vom pierde niciodată bazinul.

— Și veștile bune? a întrebat Sasha.

— Nu prea sunt, a admis Alf. Cu toate că *sir* Max n-a fost popular total în circumscripție, și-a construit o reputație pentru că avea informații de la ministru și era în stare să facă ce spunea. A avut darul de a afla ce urmează să se întâmple și să folosească informația. Exemplul clasic, clădirea unui nou spital care a fost parte a programului pe termen lung privitor la infrastructură al ultimului guvern laburist, dar s-a întâmplat să se finalizeze în timpul unei administrații conservatoare. Când ministrul a inaugurat spitalul, ai fi crezut că a fost ideea lui *sir* Max și că el personal pusese prima cărămidă.

— Un dar pe care l-a moștenit fiica sa, a spus Charlie, ușor nervos. Așadar, ea cum merge?

— Merge ca ea, a admis Alf, dar lumea o știe din zilele în care era plimbată în cărucior în jurul sediului circumscripției. Sunt zvonuri că primul ei cuvânt a fost: „Votați Hunter!” și nu ar surprinde dacă *sir* Max i-ar fi lăsat circumscripția prin testament. Nu ne ajută că pe buletin va apărea același nume.

— Deci, ce să spun când localnicii mă acuză că sunt… un trepăduș-politic?

— Laburiștii n-au avut niciodată o șansă mai bună pentru a câștiga acest loc, a spus Alf.

— Dar ați admis deja că nu avem speranțe, a spus Sasha.

— Bine-ai venit în politica reală! a spus Alf, sau cel puțin în varianta Merrifield a acesteia.

***

— Deci, care este prima voastră impresie? a întrebat Michael, când Sasha și Charlie s-au alăturat restului echipei, pentru prânz, la Roxton Arms.

— Conservatorii au poate cele mai multe circumscripții, dar Laburiștii au încă cei mai buni oameni, a spus el în timp ce mânca un sandvici cu șuncă care n-ar fi încăput pe-o farfurie.

— Corect, a spus doamna Campion, după ce Sasha a devorat plăcinta cu carne de porc, udată cu o jumătate de carafă de Farley's. A sosit timpul să te prezentăm publicului încrezător. Posterele și foile noastre volante n-au fost încă imprimate, așa că trebuie să ne grăbim, în primele două-trei zile. Și, nu uita, Sasha, nu există decât o singură propoziție pe care trebuie s-o spui iar și iar până o vei repeta și-n somn, a adăugat Audrey, prinzându-i o rozetă pe rever.

Sasha, acompaniat de președintele lui, de agent și de către lucrători ai partidului au ieșit pe strada principală. Când l-a întâlnit pe primul său alegător, Sasha a spus:

— Mă numesc Sasha Karpenko și sunt candidatul laburist pentru alegerile parțiale de joi, 13 martie. Sper că pot conta pe votul dumneavoastră? I-a întins mâna, dar bărbatul l-a ignorat și și-a văzut de drum. Fermecător, a mormăit Sasha.

— Șșș! a spus doamna Campion. Asta nu înseamnă, în mod necesar, că nu va vota pentru tine. Se poate să fie surd sau să se grăbească tare.

A doua lui încercare a avut puțin mai mult succes, pentru că o femeie, care căra o pungă cu cumpărături s-a oprit cel puțin să dea mâna cu el.

— Ce aveți de gând să faceți în legătură cu închiderea spitalului de țară? a întrebat ea.

Sasha nici măcar nu știa că Roxton avea un spital mic, local.

— Va face tot ce-i stă în putere să determine consiliul să revină asupra deciziei, a spus Alf, venind în ajutorul lui. Așa că nu uitați să votați cu laburistul pe 13 martie.

— Dar n-aveți nicio șansă, a spus femeia. Merrifield va fi câștigat de un măgar cu rozetă albastră.

— Laburiștii n-au avut niciodată o șansă mai mare de a câștiga acest loc, a spus Sasha, încercând să pară încrezător, dar femeia nu părea convinsă când și-a luat plasa și-a plecat.

— Salut, sunt Sasha Karpenko și sunt candidatul laburist…

— Scuze, domnule Karpenko, voi vota Hunter. Cum fac de obicei.

— Dar el a murit săptămâna trecută, a protestat Sasha.

— Sunteți sigur? a întrebat omul, pentru că soția mi-a spus să votez Hunter din nou.

— E adevărat că v-ați născut în Rusia? a întrebat următorul bărbat de care s-a apropiat Sasha.

— Da, a spus Sasha, dar…

— Atunci voi vota cu Conservatorii, pentru prima dată, a spus bărbatul, fără a se opri.

— Salut, sunt Sasha Karpenko…

— Eu votez cu liberalii, a spus o tânără care împingea un cărucior, și chiar vă vom învinge, de această dată.

— Salut, sunt Sasha…

— Succes, Sasha, te voi vota, cu toate că n-ai nicio șansă.

— Mulțumesc, a spus Sasha și, întorcându-se spre Alf a spus: Întotdeauna e așa de rău?

— De fapt, cu tine e mai bine în comparație cu ultimul candidat.

— Lui ce i s-a întâmplat?

— Ei. Ea a avut o cădere nervoasă înainte cu o săptămână de alegeri și nu și-a revenit nici în timpul votului. Sasha a izbucnit în râs. Nu! E adevărat! a spus Alf. De atunci, nici n-am mai văzut-o, vreodată.

— Și eu să cred că sunt singurul bărbat pe care l-ați vrut! a spus Sasha.

— Ne vei fi recunoscător când vei avea un loc sigur și vei deveni ministru, a spus Audrey, ignorând sarcasmul. A fost prima oară când Sasha s-a gândit c-ar putea fi într-o bună zi, ministru.

— Privește pe cine văd eu pe cealaltă parte a drumului, a spus Charlie, dându-i un cot în coaste lui Sasha. Sasha s-a uitat și a văzut-o pe Fiona, înconjurată de o echipă de suporteri care împărțeau foi volante și fluturau bannere pe care scria: VOTAȚI HUNTER PENTRU MERRIFIELD.

— N-au avut nevoie să tipărească afișe noi, a spus Alf cu amărăciune.

— Este timpul să-l înfrunt pe dușman, a spus Sasha și, imediat, a traversat strada, strecurându-se printre mașini.

— Mă numesc Fiona Hunter și sunt…

— Ce intenționezi să faci în legătură cu transformarea terenurilor de sport din Roxton în supermarket, asta vreau să știu.

— Am vorbit deja cu șeful consiliului despre această problemă, a spus Fiona și el mi-a promis că mă va ține la curent.

— Exact ca tatăl tău, mulțime de promisiuni, dar niciun rezultat.

Fiona a zâmbit și-a trecut mai departe, lăsându-l pe un consilier local să se ocupe de problemă.

— Îmi vor mări toriștii pensia? a spus o femeie în vârstă, arătând cu degetul spre ea. Asta este ce vreau să știu.

— Întotdeauna au făcut-o în trecut, a spus Fiona cu efuziune, așa că puteți fi sigură că o vor face din nou dacă voi câștiga eu în noile alegeri.

Fiona a zâmbit și a plecat, lăsând un consilier local să trateze problema.

— Înghesuiți-vă mâine, ar trebui să fie sloganul tău, a spus femeia.

Fiona a zâmbit când l-a văzut pe Sasha îndreptându-se spre ea cu capul înainte.

— Ce plăcut că te văd, Sasha, a spus ea. Ce faci aici?

— Numele meu este Sasha Karpenko, a răspuns el, și sunt candidatul laburist pentru alegerile parțiale din 13 martie. Sper că pot conta pe votul tău?

Zâmbetul a dispărut de pe fața Fionei, pentru prima oară, în acea zi.

28
ALEX

Brooklyn

— Când îi vei duce tabloul înapoi lui Lawrence și-ți vei căpăta banii înapoi, ești sigur că trebuie să investești încă și mai mult în Elena's.

— Da, mama, a spus Alex. Dar, după ce m-am făcut de râs în halul ăsta, m-am hotărât să mă întorc la școală.

— Dar ai deja o diplomă.

— În economie, a spus Alex, ceea ce e în regulă dacă vrei să fii director de bancă, dar nu întreprinzător. Așa că m-am înscris la seral. Voi face un MBA la Columbia University, ca atunci când mă voi întâlni din nou cu Evelyn, să nu mai fac aceeași greșeală. Între timp, am de gând să obțin o slujbă la Lombardi's în Manhattan.

— Dar de ce? Nu ai deja o pizzerie?

— Pentru că Lawrence mi-a spus că Lombardi's face cea mai bună pizza din America și am de gând să aflu de ce.

Septembrie a fost o lună aglomerată pentru Alex. Seara mergea la școală pentru MBA și, în ciuda faptului că lucra toată ziua la Lombardi's, n-a lipsit la niciun curs. Întotdeauna și-a predat lucrările la timp și a citit toate cărțile din lista recomandată de școală și multe care nu erau în listă. În mod ironic, Evelyn reușise să-l determine să facă ceea ce mama lui nu reușise.

Învăța ceva în fiecare zi, pentru că Paolo, managerul de la Lombardi's de pe strada 12, i-a arătat cum își câștigă un restaurant renumele. Urmând sfaturile lui Paolo, a început să facă mici schimbări la Elena's și, mai târziu, unele mai mari. Ar fi vrut să fi cumpărat un cuptor de la Antonelli din Milano ceea ce i-ar fi permis să producă o duzină de porții de pizza, la fiecare patru minute,

dar nu-și putea permite acest lucru până nu-i returna tabloul lui Lawrence și acesta îi dădea cecul. Îi va lipsi Varhol-ul, nu Evelyn.

***

Alex se îndrepta spre școală, când a văzut-o pentru prima oară. Stătea pe peron, la strada 51, îmbrăcată cu un costum albastru și având în mână o servietă de piele. Ceea ce l-a captivat a fost părul castaniu-roșcat tuns scurt și ochii căprui-închis. A încercat să nu se uite lung și când ea și-a aruncat privirile spre el, și-a întors repede capul în altă parte. Când trenul a oprit în stație, s-a surprins urmărind-o cu privirea și s-a așezat pe locul liber de lângă ea, chiar dacă ea mergea în direcția opusă. Ea și-a deschis servieta, a scos o revistă ilustrată și a început să citească. Alex s-a uitat la coperta revistei și a văzut reproducerea picturii unui artist pe nume Kooning. Putea să jure că văzuse unul la fel în casa lui Lawrence, dar a decis, *Eu am un Warhol* n-ar fi un titlu bun.

— Kooning a pictat iar și iar același subiect? a întrebat el, cu ochii fixați pe imaginea tabloului.

Ea s-a uitat la Alex, apoi la coperta revistei, apoi a spus:

— Da! Acesta este din seria intitulată *Femei.*

Stilul ei repezit i-a amintit de Evelyn, deși nimic altceva nu era la fel. A ezitat înainte de a spune:

— E posibil să fi văzut unul într-o colecție privată?

— E posibil. Deși există puține în colecții particulare. Sunt mai multe exemplare din opera lui în MoMA, așa că există posibilitatea să-l fi văzut în altă parte.

— Desigur, a spus Alex, deși el nu intrase niciodată în Muzeul de Artă Modernă și avea o idee vagă despre locul în care se afla acesta. Ai dreptate, acolo probabil că l-am văzut. Când trenul

a oprit în următoarea stație, el a sperat că nu va coborî. Ea n-a coborât.

— Care-i artistul tău preferat? s-a aventurat Alex să întrebe când s-au închis ușile trenului.

Ea n-a răspuns imediat.

— Nu cred că am un favorit printre expresioniștii abstracți, dar cred că Motherwell este subestimat și Rothko supraestimat.

— Eu l-am admirat întotdeauna pe Pollock cu tabloul *„Femeia lunii”,* a spus Alex destul de disperat. Pictura la care trebuise să se uite o jumătate de oră cât se ascunsese în spatele unei coloane la petrecerea de ziua de naștere a lui Lawrence.

— Se presupune că este una din cele mai bune picturi ale lui, dar eu n-am văzut decât o singură dată o fotografie după tablou. Nu mulți oameni au avut norocul să vadă colecția Lowell.

Trenul s-a oprit în stația următoare și, încă o dată, ea n-a coborât. *Lawrence Lowell îmi este prieten așa că dacă vreți să vedeți colecția lui…* a vrut Alex să spună, dar s-a temut că va crede că stă lângă un nebun.

— Lucrezi în domeniul artei? s-a aventurat el.

— Da, sunt cel mai tânăr asistent de la Galeria West Side, a spus ea, închizând revista.

— Trebuie să fie amuzant.

— Este. A pus revista înapoi în servietă și s-a ridicat în timp ce trenul se oprea în stația următoare.

El a sărit de pe scaun.

— Mă numesc Alex.

— Anna. Încântată să te cunosc, Alex.

El a rămas ca o statuie, în timp ce Anna a coborât. I-a făcut cu mâna când a ajuns pe peron, dar ea nu s-a uitat înapoi.

— La naiba, naiba, naiba! a spus el când ușile s-au închis și ea a dispărut din vedere. A trebuit să coboare la următoarea stație, să se întoarcă și să

ajungă la Strada 51. A fost prima oară când a lipsit de la curs.

***

— Paolo, am nevoie de un sfat.

— Dacă este despre cum să-ți administrezi afacerea cu pizza, nu prea mai am ce să te învăț.

— Nu, am o problemă cu o femeie. Am întâlnit-o o dată și apoi am pierdut-o.

— Nu înțeleg nimic, băiete. Ia-o mai bine cu începutul.

— Am întâlnit-o la metrou. Ei, a spune că ne-am întâlnit poate fi o exagerare, pentru încercarea mea de a începe o conversație cu ea, a fost patetică. Și tocmai când am reușit, ea m-a lăsat și a coborât. Tot ce-ți pot spune este numele de botez și că este asistentă la o galerie din West Side.

— Oh, hai să începem cu stația în care v-ați întâlnit prima dată.

— Strada 51.

— Magazine scumpe, multe galerii. Hai să restrângem domeniul. Știi în ce este specializată galeria?

— Expresionism abstract, cred. Cel puțin, asta am văzut pe coperta revistei pe care o citea.

— Trebuie să fie cel puțin o duzină de galerii specializate în această perioadă. Ce altceva-mi mai poți spune despre ea?

— E frumoasă, inteligentă…

— Vârsta?

— Puțin peste douăzeci.

— Statură?

— Subțire, elegantă, cu gust.

— Ce te face să crezi că era interesată de tine?

— Nu știu. Dar dac-ar exista cea mai mică șansă…

— Ești un tip mult mai atrăgător decât crezi, a spus Paolo. Ești sclipitor, fermecător, bine-educat

și presupun că unele femei te-ar putea considera chiar arătos.

— Cum de știi atâtea despre artă?

— Italienii știu artă, mâncare, operă, mașini și femei, a spus Paolo, pentru că avem cele mai bune exemplare din aceste cinci categorii.

— Dacă spui asta, voi începe căutarea la prima oră mâine-dimineață, a spus Alex.

— Nu la prima oră, ar fi o pierdere de vreme. Galeriile de artă nu deschid de obicei înainte de ora 10. Clienții care-și permit să plătească o jumătate de milion de dolari pentru o pictură nu se scoală de dimineață, ca tine și ca mine. Și încă un lucru, dacă apari arătând așa, vor crede c-ai venit să iei gunoiul. Va trebui să te îmbraci și să pari un client care prospectează piața, dacă vrei să te ia cineva în serios.

— Unde-ai învățat toate acestea?

— Tata e portar la Plazza, mama lucrează la Bloomingdale, așa că am fost educat la universitatea vieții. Și, încă un lucru. Dacă vrei s-o impresionezi, ar trebui poate…

***

La 4:30 dimineața următoare, Alex s-a trezit, s-a îmbrăcat și se tocmea în piața de legume. Îndată ce-a lăsat la restaurant cumpărăturile, s-a dus acasă și a luat micul dejun cu mama.

Nu i-a spus ce plan avea în dimineața aceea și a așteptat ca ea să plece la lucru, înainte de a mai face o dată duș; a ales, apoi, un costum la un rând, gri-închis, cu cămașă albă, și cu cravata pe care i-o dăduse mama de Crăciun. Apoi, a luat cu grijă Warhol-ul de pe perete, l-a împachetat în niște hârtie maro și l-a pus într-un troler. A luat un taxi din Manhattan, o cheltuială necesară pentru că nu putea transporta o asemenea pictură valoroasă cu metroul, și i-a cerut taximetristului să-l ducă la West Street 57.

Când a ajuns la Galeria Marlborough, abia se aprinseseră luminile în interior. A studiat picturile expuse în vitrină, care erau lucrările unui artist pe nume Hockney. Când în spatele pupitrului s-a așezat o tânără, a tras aer în piept și a intrat.

Să nu te grăbești, îi spusese Paolo. *Bogătașii nu se grăbesc niciodată cu banii lor.* S-a plimbat prin galerie admirând picturile. Parcă era în casa familiei Lowell.

— Vă pot ajuta, *sir*?

Alex s-a întors și a văzut-o lângă el pe asistentă.

— Nu, mulțumesc. Mă uitam, numai.

— Desigur. Să nu ezitați să-mi spuneți când aveți nevoie de ajutor.

Alex s-a îndrăgostit a doua oară, nu de asistentă ci de o duzină de femei pe care dorea să le poată lua acasă și să le atârne pe peretele din dormitor. După ce a fost fermecat de o mică pânză de Renoir, și-a amintit că venise cu un alt motiv. S-a îndreptat spre masa asistentei.

— Am cunoscut recent o fată, Anna, care lucrează la o galerie din West Side specializată în expresionismul abstract și mă întreb dacă o cunoașteți.

Tânăra a zâmbit și a scuturat din cap.

— Am început să lucrez aici, abia cu o săptămână în urmă. Scuze.

Alex i-a mulțumit, dar n-a ieșit din galerie până nu s-a mai uitat o dată la Renoir. Nu a pierdut timpul să întrebe de preț; nici timpul lui, nici al asistentei. Știa că nu-i putea face o ofertă.

S-a dus spre o a doua galerie și, apoi, o a treia, și și-a petrecut tot restul dimineții intrând fără niciun rezultat, într-o duzină de alte sedii și întrebând o duzină de alte asistente același lucru, dar cu același rezultat. Când ceasul de la Catedrala Sf. Patrick a bătut unu, a decis să facă o pauză pentru a lua prânzul și apoi să continue căutarea. A zărit o coadă mică în fața unui loc unde se vindeau sandviciuri și a luat-o în direcția lui, ținând încă

strâns Warhol-ul. Și, apoi, a văzut-o pe ea prin fereastra unui restaurant.

Stătea într-un colț de vorbă cu un bărbat frumos care părea că o cunoștea foarte bine. Inima lui Alex a tresărit când bărbatul s-a aplecat peste masă și i-a luat mâna. S-a retras pe o bancă din apropiere unde s-a așezat abătut, fără să mai simtă că-i era foame. Era pe punctul să plece spre casă când cei doi au ieșit din restaurant. Bărbatul s-a înclinat s-o sărute, dar Anna a întors capul, fără să zâmbească. Apoi, ea a plecat și l-a lăsat acolo, fără alt cuvânt.

Alex a sărit de pe bancă și a început s-o urmărească de-a lungul străzii Lexington, păstrând distanța, până ea a dispărut, intrând într-o galerie elegantă. Când a trecut pe lângă N. Rosenthal & Co, a privit înăuntru și a văzut-o așezată în spatele unui pupitru. A mai așteptat câteva clipe, apoi s-a întors, a intrat în galerie, fără să se uite în direcția ei. Ea vorbea cu o clientă și el s-a prefăcut interesat de una dintre picturile expuse. În cele din urmă, femeia vorbăreață a plecat și Alex s-a dus la pupitrul Annei. Anna l-a privit și a zâmbit.

— Vă pot ajuta, *sir*?

— Așa sper.

A scos Warhol-ul din troler, a îndepărtat ambalajul și l-a pus pe pupitrul ei. Anna s-a uitat cu atenție la pictură și, apoi, la Alex. O sclipire de recunoaștere i-a luminat fața.

— Speram că mi-ați putea evalua această pictură.

Ea a mai studiat o dată pictura, apoi a întrebat:

— Este a dumneavoastră?

— Nu, îi aparține unui prieten. El mi-a cerut să o duc la evaluare.

L-a mai privit o dată și i-a spus:

— Nu am destulă experiență pentru o evaluare realistă, dar dacă mi-ați permite să arăt pictura domnului Rosenthal, sunt sigură că el vă poate ajuta.

— Bineînțeles.

Anna a luat tabloul s-a dus la capătul galeriei și a dispărut în altă cameră. Alex admira un Lee Krasner numit *Ochiul primului cerc,* când a apărut din biroul lui un domn cu părul grizonant, cu costum albastru-închis la două rânduri, cămașă roz și papion roșu cu buline, cu tabloul în brațe. L-a pus pe pupitrul Annei.

— Ați rugat-o pe asistentă să vă evalueze acest tablou? a întrebat el, uitându-se de-aproape la Alex. Cuvintele „încet" și „echilibrat" i-au venit în gând acestuia. Ăsta nu-i un om care se grăbește. Mă tem, domnule, că trebuie să vă spun că este o copie. Originalul îl are domnul Lawrence Lowell din Boston și face parte din Colecția Lowell.

Știu lucrul acesta, a vrut să spună Alex, dar a întrebat:

— Ce vă face să credeți că este o copie?

— Nu este vorba de pictura însăși, care, mărturisesc, m-a înșelat în primul moment, a spus Rosenthal. Pânza e cea care m-a convins. A întors tabloul cu dosul și a spus: Warhol nu și-ar fi permis o pânză atât de scumpă, la începuturile lui, și în plus, nu e dimensiunea originală.

— Sunteți sigur? a întrebat Alex, simțind întâi furie, apoi simțind că i se face rău.

— Oh, da. Pânza este cu un centimetru mai lată decât originalul din Colecția Lowell.

— Deci este un fals?

— Nu, *sir.* Un fals este când cineva încearcă să înșele lumea artei afirmând că prezintă o lucrare originală care nu este înregistrată în Catalogul general al operelor artistului. Acesta este o copie, dacă nu o copie al naibii de bună, a spus el.

— Vă pot întreba cât ar fi valorat dac-ar fi fost un original? a întrebat Alex cu timiditate.

— Un milion, poate un milion și jumătate, a spus Rosenthal. Proveniența lui este impecabilă. Cred că bunicul domnului Lowell l-a adus direct

de la artist, în anii 60, când acesta nu-și putea plăti chiria.

— Vă mulțumesc, a spus Alex, uitând deja de ce venise la galeriei

— Mă scuzați, a spus Rosenthal. Trebuie să mă întorc la birou.

— Da, desigur. Vă mulțumesc.

Rosenthal i-a părăsit și, după un minut, Alex și-a dat seama că Anna se uita lung la ei.

— Ne-am întâlnit în metrou, nu-i așa? a întrebat ea.

— Da, a recunoscut el. De ce n-ai spus nimic când ți-am arătat întâi tabloul?

— Pentru că, pentru moment, m-am gândit dacă nu ești un hoț de artă.

— Nu sunt ceva atât de răsunător. În timpul zilei lucrez la Lombardi's și serile mi le petrec mai mult la școala de studiere a afacerilor.

— Marguerita de la Lombardi's a fost dieta mea înainte de absolvire.

— Mama gătește calzone bunicel, a spus Alex, dac-ai vrea să încerci.

— Aș vrea, a spus Anna. Atunci, îmi poți spune cum ai intrat în posesia unei copii așa de bune a unui Jackie Kennedy în albastru.

— A fost numai o scuză pentru a te întâlni din nou.

29
ALEX

Brooklyn

— Acum, spune-mi, m-ai urmărit în trenul acela?

— Da, te-am urmărit, a admis Alex, cu toate că nu era direcția în care mergeam eu.

Ea a râs.

— Ce romantic! Și ce-ai făcut când eu am coborât?

— M-am dus cu trenul până la stația următoare și, pentru că era prea târziu ca să mă mai duc la curs, m-am dus acasă.

Atunci a apărut un chelner și le-a dat un meniu.

— Ce-mi recomanzi? a întrebat Anna. La urma-urmelor ești proprietarul.

— Pizza mea favorită este capricciosa, dar alege tu, pentru că sunt atât de mari încât putem împărți una.

— Atunci, hai să comandăm numai una. Dar n-ai scăpat, Alex. Așadar, după ce ai eșuat lamentabil în încercarea de a mă agăța, ai decis, ca Antony, să mă cauți.

— Am petrecut o dimineață căutând prin jumătate din galeriile din Manhattan. Apoi, te-am zărit din întâmplare luând prânzul într-un restaurant scump cu un bărbat frumos mai în vârstă.

— Nu cu mult mai în vârstă, a spus Anna, tachinându-l. Apoi, m-ai urmărit până la galerie cu scuza că vrei evaluarea tabloului, cu toate că știai probabil că era o copie.

Alex n-a spus nimic cât timp chelnerul a așezat o pizza mare între ei, în centrul mesei.

— Uau! Arată grozav!

— Mama a pregătit-o singură, a spus Alex, tăind o felie și așezând-o în farfuria Annei. Trebuie să te

previn că nu va rezista să nu vină să te cunoască. Așa că va trebui să-i spui, simplu, că e cea mai bună pizza pe care-ai mâncat-o vreodată.

— Dar chiar este, a spus Anna luând o mușcătură. De fapt, cred că-l voi aduce și pe prietenul meu aici. Alex nu și-a putut ascunde dezamăgirea, dar Anna a zâmbit apoi. Fost prieten. L-ai văzut la restaurant. Alex voia să afle mai multe despre el, dar Anna a schimbat subiectul. Alex, a fost evident că atunci când domnul Rosenthal ți-a spus că e o copie, ai fost surprins. Așa că sunt curioasă cum a ajuns în posesia ta.

Alex i-a povestit fără să se grăbească toată povestea – în sfârșit, aproape toată povestea – bucuros că putea, în sfârșit să împărtășească cuiva secretul lui. Când a ajuns cu povestea la întâlnirea lor din galerie, Anna aproape că terminase jumătate din pizza, în timp ce partea lui rămăsese neatinsă.

— Și de ce ți-ar fi dat prietenul tău jumătate de milion pentru un tablou care nu valorează mai mult de câteva sute de dolari?

— Pentru că nici el nu știa că era o copie. Acum va trebui să-i spun adevărul și, ce-i mai rău, nu o văd pe Evelyn dându-mi înapoi nici măcar un cent din banii mei.

Anna s-a aplecat peste masă, l-a mângâiat pe mână și i-a spus:

— Îmi pare rău, Alex. Asta înseamnă că nu vei putea deschide al doilea restaurant Elena's?

— Foarte puțini antreprenori nu au pierderi de-a lungul timpului, a spus Alex. Conform Galbraith, cei inteligenți șterg cu buretele întâmplarea de pe tabla experienței lor și merg mai departe.

— Este posibil ca prietenul tău Lawrence să fie implicat în escrocherie și să te fi așezat în mod deliberat lângă sora lui la petrecere.

— Nu, a spus Alex cu fermitate. N-am cunoscut niciodată, în viața mea, un om mai decent și mai cinstit.

— Scuze, a spus Anna, a fost urât din partea mea. Nici măcar nu-l cunosc pe prietenul tău. Dar, trebuie să mărturisesc, aș fi încântată să văd Colecția Lowell.

— Asta ar fi destul de ușor, a spus Alex, dacă ai putea…

— Tu trebuie să fii Anna, a spus o voce. Alex a ridicat privirea și a văzut-o pe mama lui în picioare lângă ei.

— Ai darul de-a aprecia trecerea timpului, mama; frații Marx ar fi mândri să-l aibă.

— Și Alex nu se oprește din a vorbi despre tine, a continuat Elena, ignorându-l pe Alex.

— Mama, mă pui în încurcătură.

— Sunt bucuroasă că, în sfârșit, te-a găsit. Dar nu putea să te urmeze când tu ai coborât din tren?

— Mama!

Anna a izbucnit în râs.

— Cum a fost pizza? a întrebat Elena.

— Pur și simplu, cea mai bună! a spus Anna.

— Eu i-am spus să zică așa, a spus Alex.

— Da, el mi-a spus, a recunoscut Anna, întinzându-se peste masă și luându-l de mână. Dar nu trebuia, pentru că este chiar cea mai bună!

— Atunci, pot spera că te voi mai vedea?

— Mama, ești mai rea decât doamna Bennet.

— Și tu de ce n-ai mâncat aproape nimic? a întrebat ea, ca și cum el ar fi fost încă un școlar.

— Mama, pleacă!

— Ți-a povestit Alex despre planurile lui cu al doilea restaurant?

— Da, mi-a povestit.

Știind că nu-i spusese mamei totul, Alex era în încurcătură.

— Sună foarte interesant, doamnă Karpenko, a spus Anna.

— Elena, te rog, a spus Alex, ridicându-se de pe scaun și apucând cuțitul.

— Ei, mai bine m-aș întoarce în bucătărie, altfel șeful mă va concedia, a adăugat Elena, zâmbindu-

le. Dar sper să te mai întâlnesc și atunci să-ți pot povesti despre cum a primit Alex medalia Steaua de Argint.

Alex a ridicat cuțitul deasupra capului, dar ea se îndepărtase deja.

— Îmi cer scuze, a spus el, mama nu e, în mod normal, așa…

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, Alex. Este exact ca pizzele ei, simplu, cea mai bună! Dar chiar te rog să-mi spui cum ai câștigat Steaua de Argint, a spus ea, brusc pe ton serios.

— Adevărul este că trebuia premiat Tanc, nu eu.

— Tancul?

Alex i-a povestit tot ce se întâmplase când unitatea lui se întâlnise cu o patrulă Vietcong pe Beacon Hill. Cum Tanc nu numai că-i salvase viața lui Lawrence, ci și pe a lui Alex însuși, de asemenea.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc, a spus Anna, calm.

— Presupun că nu…

— Nu ce?

— Nu te gândești să vii cu mine în Virginia? Tot vreau să merg la mormântul lui, de mult timp, și…

— Ce fată ar putea refuza o asemenea ofertă? Alex arăta nelămurit. Bineînțeles că voi merge cu tine. Anna a izbucnit în râs. Ce-ar fi să mergem chiar duminică?

— Lawrence tocmai s-a întors din Europa, așa că trebuie să merg să mă întâlnesc cu el în Boston, în acest weekend, și să-i spun ce mi-a spus domnul Rosenthal despre Warhol. Dar sunt liber în următorul weekend.

— Deci, am stabilit o întâlnire.

***

Alex a coborât din tren la Boston cărând un *necessaire* și o sacoșă mare. A chemat un taxi galben și i-a dat adresa lui Lawrence.

Cu fiecare kilometru, Alex devenea din ce în ce mai neliniștit. Știa că nu avea altă șansă decât să-i spună prietenului său adevărul. Lawrence stătea în capul treptelor așteptând să-și întâmpine oaspetele în timp ce taxiul rula pe aleea lungă și se oprea în fața casei.

— Văd c-ai adus înapoi tabloul, a spus el, strângându-i mâna lui Alex. Hai în biroul meu să facem schimbul și apoi ne putem relaxa tot restul weekendului.

Alex n-a spus nimic în timp ce-l urma prin hol. Când a intrat în biroul lui Lawrence, a rămas fără grai. Aproape fiecare centimetru din pereții cu lambriuri de stejar era acoperit cu tablouri și fotografii ale familiei și prietenilor. Ochii lui Alex s-au oprit pe Nelson Rockefeller, ceea ce l-a făcut pe Lawrence să zâmbească în timp ce se așeza pe scaunul lui din spatele biroului și-i arătă lui Alex scaunul din față, pentru a se așeza.

Când a dezambalat tabloul, pe fața lui Lawrence a apărut un zâmbet larg.

— Bine-ai venit acasă, Jackie! a spus el și, imediat, a deschis un sertar de la birou și-a extras carnetul de cecuri.

— Nu va fi nevoie de asta, a spus Alex.

— De ce nu? Avem o înțelegere.

— Pentru că nu este un Warhol. Este o copie.

— O copie? a repetat Lawrence cu neîncredere, uitându-se cu mai mare atenție la pictură.

— Așa mă tem. Și nu este părerea mea, ci opinia unei autorități în materie, nimeni altul decât Nathanial Rosenthal.

Lawrence a rămas calm, dar a spus aproape numai pentru el.

— Cum poate să fie posibil așa ceva?

— Nu știu, dar pot bănui, a spus Alex.

— Evelyn. Lawrence s-a uitat din nou la pictură. Ea trebuie să fi știut. A deschis carnetul de cecuri, a scos capacul stiloului și a scris 500.000$.

— Eu nu voi transforma niciodată cecul tău în numerar, a spus Alex, așa că nu te obosi să-l semnezi.

— Trebuie, a spus Lawrence. E clar că sora mea ne-a înșelat pe amândoi.

— Dar tu nu știi asta și asta-i tot ce contează, a spus Alex.

— Dar fără banii aceștia nu vei putea deschide Elena 2.

— Deci, va trebui să mai aștept. Oricum, am învățat într-o singură săptămână cu sora ta mai mult decât am învățat într-un an la școala de afaceri.

— Poate c-ar trebui să te gândești la o alternativă, a sugerat Lawrence.

— La ce te gândești?

— În schimbul celor 500.000 ai mei, primesc 10% din acțiunile companiei tale. Cea care va ajunge mai mare decât cea a nașului meu.

— 50% ar fi mai corect.

— Îți propun un compromis: primesc 50% din imperiul tău începător, dar în momentul în care-mi returnezi jumătate de milion, voi rămâne cu 10%.

— La 25%, a spus Alex.

— E mai mult decât generos, a spus Lawrence, semnând cecul.

— Este mai mult decât generos din partea ta, a spus Alex. Când Lawrence i-a dat cecul, și-au strâns mâinile, a doua oară.

— Acum înțeleg, a spus Lawrence în timp ce punea carnetul de cecuri la loc în sertar, de ce, la ziua mea de naștere, Todd Halliday a șters-o așa de repede după cină. În mod normal, trebuia să rămână peste noapte.

— Catherina de Medici însăși ar fi fost mândră de sora ta, a spus Alex. Știa că singura modalitate în care eu puteam să văd Warhol-ul era să petrec noaptea cu ea.

— Cinci sute de mii, a spus Lawrence. O noapte destul de scumpă. Totuși, am deja un plan prin care

s-o fac să plătească până la ultimul leuț. Acum, hai să mergem să cinăm.

***

Lawrence a așteptat până când Alex a mai verificat o dată întrebările. A adăugat numai cuvintele companiei de asigurări, apoi i-a înmânat înapoi fițuica. Lawrence a dat din cap, a tras aer în piept, a ridicat receptorul și a format numărul de la mare distanță.

A verificat lista în timp ce aștepta să răspundă unul dintre ei la telefon. Alesese cu grijă orele: 12 la prânz în Boston, 6 seara Nisa. Trebuia să se fi întors de la prânzul la Colombe d'Or, dar nu să și apuce încă să plece la Cazinoul din Monte Carlo.

— Alo? a spus o voce cunoscută.

— Salut Eve, sunt eu. M-am gândit să-ți spun ce s-a mai întâmplat cu Warhol-ul.

— L-a găsit poliția?

— Da, atârna deasupra poliței de pe căminul din apartamentul lui Karpenko din Brighton Beach. Nu puteau să nu-l găsească.

— Deci, se află acum în siguranță în camera Jefferson?

— Mă tem că nu. Poliția din Boston a decis să-l evalueze, înainte de a formula acuzațiile și, aici e surpriza, s-a dovedit că era o copie.

— De ce ești surprins? a-ntrebat Evelyn, puțin cam prea repede.

— La ce te referi? a întrebat Lawrence cu inocență.

— Evident c-a înlocuit tabloul original cu o copie. Pariez că originalul a fost scos din țară. E probabil undeva prin Rusia, acum.

Undeva prin Sudul Franței, mai degrabă, s-a gândit Lawrence.

— Societatea de asigurări e de-acord cu tine, Eve, și se întreabă când te întorci la Boston, pentru

că tu ești ultima persoană care l-a văzut pe Karpenko înainte de a pleca spre New York.

— Aveam în plan să nu mă întorc câteva luni, a spus Evelyn. Presupun că poliția l-a arestat pe prietenul tău Karpenko.

— Da, dar a ieșit pe cauțiune. Afirmă că ți-a dat un cec de 500.000$ să-l investești împreună cu Todd într-o companie nouă și tu i-ai oferit tabloul ca asigurare.

— Adevărul este exact invers, a spus Evelyn. M-a implorat să investesc ceva bani în afacerea lui cu pizza și eu l-am refuzat.

— Dar el a semnat cecul, a spus Lawrence. Deci, ar fi util să te întorci și să spui poliției versiunea ta.

— Versiunea mea? a spus Evelyn, ridicând tonul. Tu de partea cui ești, Lawrence?

— Bineînțeles că de partea ta, dar poliția refuză să formuleze acuzațiile până nu te interoghează pe tine.

— Vor avea de așteptat, a spus Evelyn, trântind telefonul.

Lawrence a pus receptorul în furcă, s-a întors spre Alex și a spus cu un zâmbet larg pe figură:

— Am sentimentul că nu se va întoarce ceva timp.

— Dar ți-ai pierdut adevăratul Warhol, a spus Alex.

— Mărturisesc că Jackie îmi va lipsi, dar nu și Evelyn, a spus Lawrence.

***

— Am auzit numai o parte a conversației, a spus Todd Halliday, întinzându-i soției un pahar cu whisky în timp ce aceasta trântea telefonul. E corect să cred că Lawrence își dă acum seama că Warhol-ul este o copie și că domnul Karpenko a emis cecul?

— Da, a spus Evelyn, golind paharul. Am uitat că cecurile se întorc la banca emițătoare.

— Dar cecul a fost transformat în numerar, așa că nu vor putea să ți-l returneze.

— Adevărat, dar dacă Lawrence descoperă vreodată…

— Dacă descoperă, a spus Todd, va trebui să apelăm la planul B.

***

Când Alex s-a întors la New York, a trebuit să-i explice mamei de ce s-a întors cu un cec de 500.000$, cu toate că i-a spus lui Lawrence că Warhol-ul este o copie. El a fost surprins de singura ei întrebare.

— Ai cerut-o pe Anna în căsătorie?

— Mama, o cunosc numai de o săptămână.

— Tatăl tău m-a cerut după numai 12 zile de când ne-am cunoscut.

— Deci, mai am încă 5 zile la dispoziție, a spus Alex, zâmbind.

***

Alex a sărit din tren la Strada 14, imediat după prânz și s-a îndreptat direct spre Lombardi's. S-a așezat, dar n-a comandat nimic. Când Paolo a apărut, i-a înmânat contractul. Paolo s-a așezat în fața lui și a verificat fără grabă fiecare clauză. Nu era nicio surpriză. Tot ce promisese Alex era inclus, așa că a semnat bucuros pe linia punctată.

— Bun venit la bord, partenere, a spus Alex în timp ce-și strângeau mâinile. Vei conduce Elena 1, în timp ce eu mă ocup de Elena 2. Ne vedem la opt fără cinci, luni dimineață, pentru că a venit vremea s-o cunoști pe mama. Ține minte, este probabil bine că n-ai cunoscut-o înainte de-a semna contractul. Trebuie să fug. Iau prânzul cu cineva cu care nu-mi pot permite să întârzii.

Alex a sosit la Le Bernardin cu numai câteva minute înaintea Annei.

— Cum a mers la Boston? a fost prima ei întrebare.

— Nu se putea mai bine, a spus el și i-a explicat de ce va deschide totuși Elena 2 la timp.

— Ce prieten remarcabil ai în Lawrence, a spus Anna. Deci, unde se află Warhol-ul?

— Cel original sau copia?

— Întâi spune-mi unde e copia?

— Înapoi în camera Jefferson.

— Și originalul?

— Lawrence credea că se află probabil în sudul Franței. Acesta este încă un motiv pentru care Evelyn nu se va întoarce repede în Boston.

— Nu conta pe asta, a spus Anna. Bărbatul pe care mi l-ai descris nu va permite niciodată ca sora lui să fie arestată.

— Eu știu asta, și știi și tu asta, dar poate Evelyn să riște? Oricum, ce-ai făcut cât am fost eu plecat?

— Am luat prânzul la Lombardi's.

— Trădătoareo!

— Și, cu toate că mama ta gătește o pizza superioară, meniul lor este din altă clasă.

— N-am remarcat asta niciodată.

— Nu uita, clientul vede meniul cu mult înainte de-a vedea mâncarea. Cum designul a fost un capitol din cursul meu, m-am gândit că pot să fac ceva puțin mai interesant pentru Elena's. A luat câteva foi de hârtie din geantă și le-a pus pe masă.

Alex a studiat desenele diferite, apoi a spus:

— Uau! Înțeleg ce vrei să spui.

— Sunt niște schițe preliminare, a spus Anna. Până plecăm în Virginia vor avea o variantă mai îngrijită.

— Abia aștept, a spus Alex în timp ce chelnerul lua farfuriile goale.

— Dar va trebui să aștepți, a spus Anna, uitându-se la ceas. Trebuie s-o șterg. Domnul

Rosenthal va ridica din sprânceana lui cultivată, dacă întârzii chiar și un minut.

În timp ce Anna se întorcea la galerie, Alex a luat metroul spre Brighton Beach și s-a dus la Elena's pentru a-i spune mamei că Paolo li se va alătura, luni.

— Și Anna? a întrebat Elena.

— E bine, a spus Alex, care a ieșit rapid pentru a intra în cealaltă lume a lui, înainte ca ea să apuce să-i reamintească că-i rămăseseră numai trei zile.

El s-a așezat în primul rând din sala de curs de la Columbia University cu câteva minute înainte să intre profesorul Donovan.

— În seara aceasta, vom analiza semnificația Planului Marshall și rolul jucat de președintele Truman în restabilirea Europei, după al Doilea Război Mondial. Instabilitatea financiară cu care se confrunta Europa în 1945 era atât de… spunea Donovan.

Când Alex a ajuns înapoi acasă, cu puțin după ora 10, era epuizat. A găsit-o pe mama în bucătărie, de vorbă cu Dimitri, care tocmai se întorsese de la Leningrad.

Alex s-a prăbușit pe cel mai apropiat scaun.

— Dimitri îmi spunea că unchiul tău Kolea tocmai a fost ales președinte al primei uniuni comerciale independente din Rusia, a spus Elena. Nu-i așa că-i o veste minunată?

Alex n-a comentat. Dormea dus și sforăia ușor.

30
ALEX

Boston

— Mi-ar face plăcere să aud mai multe despre viața voastră în Uniunea Sovietică și cum ați ajuns să veniți în America, a spus Anna, când trenul a tras în stația Penn.

— Versiunea igienizată sau vrei să știi toate detaliile sângeroase?

— Vreau adevărul.

Alex a început cu moartea tatălui lui și tot ce i se întâmplase lui între acel moment și ziua în care a întâlnit-o pe ea în metrou, la Strada 51. A lăsat în afara relatării numai motivul pentru care era gata să-l ucidă pe maiorul Polyakov și faptul că Dimitri lucrează pentru CIA. Când a încheiat relatarea, prima întrebare a Annei l-a luat prin surprindere.

— Crezi că e posibil ca prietenul tău de școală să fi fost responsabil de moartea tatălui tău? l-a întrebat ea.

— M-am gândit de multe ori la asta, a recunoscut Alex. N-am nicio îndoială că Vladimir era capabil de o asemenea mârșăvie și sper, de dragul lui, să nu ne mai întâlnim niciodată. Acum, că ai ascultat povestea vieții mele, este rândul tău.

— Eu m-am născut într-un lagăr de concentrare, în Siberia. N-am știut niciodată cine e tatăl meu și mama a murit, înainte ca eu să…

— Frumoasă încercare, a spus Alex cuprinzându-o cu brațul pe după umeri. Ea s-a întors și l-a sărutat pentru prima dată. Lui i-au trebuit câteva minute până și-a revenit și a murmurat:

— Acum spune-mi povestea adevărată.

— N-am evadat din Siberia, ci din Dakota de Sud, când mi s-a oferit un loc la Georgetown University. Întotdeauna îmi dorisem să merg la o școală de artă, dar nu eram destul de bună, așa m-

am hotărât pentru Istoria Artei și am ajuns să mi se ofere o slujbă la Rosenthal's.

— Cred că ai fost bună la Georgetown, a spus Alex, pentru că domnul Rosenthal nu mi s-a părut o persoană care suportă cu bucurie proștii.

— Este foarte exigent, a spus Anna, dar e sclipitor. Nu este numai un om de știință, ci un dealer pătrunzător, de aceea este atât de respectat în profesie. Învăț mult mai mult de la el decât am învățat la Universitate. Acum, că am cunoscut-o pe neobosita ta mamă, spune-mi ceva despre tatăl tău.

— A fost cel mai remarcabil bărbat pe care l-am cunoscut. Dac-ar fi trăit, nu am nicio îndoială că ar fi devenit primul președinte al unei Rusii independente.

— În vreme ce fiul său va deveni președinte al unei Companii de pizza din Brooklyn, l-a tachinat ea.

— Nu că mama ar avea vreo legătură cu asta. Ea ar vrea să devin profesor, avocat sau doctor. Orice, numai afacerist nu. Dar eu habar n-am ce voi face după ce voi termina școala de afaceri. Trebuie să recunosc, totuși, că tu și Lawrence mi-ați schimbat viața.

— Cum?

— În timp ce te căutam pe tine, am intrat în mai multe galerii. A fost ca și cum descopeream o lume nouă, unde întâlneam mereu multe femei frumoase. Sper că, atunci când ne vom întoarce la New York, ai putea să mă înveți și mai multe lucruri despre artă.

— Atunci, va trebui să începem la MoMA, să continuăm la Frick și dacă relația noastră amoroasă continuă, te voi prezenta câtorva femei de vârsta a doua de la Metropolitan. Și când te gândești că eu am crezut că tu te-ai îndrăgostit de mine.

— Anna, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Dacă-ai fi întors capul după ce ai coborât din tren și mi-ai fi adresat măcar o adiere

de zâmbet, aş fi dărâmat uşile metroului şi aş fi alergat după tine.

— Mama m-a învăţat să nu mă uit niciodată înapoi.

— Mama ta pare la fel de rea ca şi a mea, dar ştie să gătească calzone?

— Nicio speranţă. Este profesoară. La ciclul doi.

— Şi tatăl tău?

— Este director la aceeaşi şcoală, dar nimeni nu are vreo îndoială în legătură cu cine conduce, de fapt, şcoala.

— Abia aştept să-i cunosc, a spus Alex iar Anna şi-a pus capul pe umărul lui.

Niciodată o călătorie nu i se păruse aşa de scurtă lui Alex. Au vorbit despre educaţia primită şi ea l-a introdus în Fra Angelico, Bellini şi Caravaggio, în timp ce el i-a povestit despre Tolstoi, Puşkin şi Lermontov.

Ajunseseră abia la sec. al XVII-lea când trenul a tras în Arlington Station, imediat după ora 11:30. Alex a fost tăcut în taxiul care-i ducea spre Cimitirul Naţional. Când el şi Anna au pornit pe pajiştile îngrijite, printre şiruri şi şiruri de pietre albe de mormânt fără niciun ornament, el şi-a amintit de conversaţia cu locotenentul Lowell într-un adăpost de lângă zona demilitarizată şi i-a venit în minte cuvântul „zădărnicie". Nicio zi nu trecuse fără ca el să-şi amintească de Tanc. Nicio zi nu trecuse fără ca el să nu se gândească la Dumnezeu, pentru norocul lui de a fi supravieţuit.

S-au oprit când au ajuns la piatra de mormânt a Soldatului de Categoria I Samuel T. Burrows. Anna a tăcut şi Alex a plâns, fără să se jeneze. După un timp, el a scos o batistă din buzunar, a întins-o pe pământ, a îngenuncheat şi a pus medalia Steaua de Argint pe mormântul prietenului său.

Alex nu şi-a dat seama cât timp a rămas acolo.

— La revedere, bătrâne, a spus el, când au decis, în sfârșit, să plece. Mă voi întoarce.

Anna i-a zâmbit așa de tandru încât el a început din nou să lăcrimeze.

— Îți mulțumesc, Anna, a spus el, prinzând-o în brațe. Tanc te-ar fi iubit și tu ai fi fost de-acord să fie cavalerul meu de onoare.

— Deci asta e o cerere în căsătorie, a spus Anna care nu se putea stăpâni să nu zâmbească, mama ar putea să ne atragă atenția că ne cunoaștem de numai două săptămâni.

— Unsprezece zile au fost destule pentru tatăl meu, a spus Alex, în timp ce punea un genunchi pe pământ și scotea din buzunar o cutiuță de catifea. A deschis-o și înăuntru era inelul de logodnă al bunicii lui.

Când i-a pus inelul pe degetul ai treilea de la mâna stângă, Anna a făcut o remarcă de care el își va aminti pentru tot restul vieții.

— Cred că sunt singura fată cerută de soție într-un cimitir.

***

— Cum ți se pare noul meniu, a întrebat Alex.

— De bun gust, ca și mama ta, a spus Lawrence. Ea l-a proiectat?

— Nu, Anna l-a conceput, în timpul ei liber.

— Abia aștept s-o cunosc pe fata asta. Poate ar trebui s-o invit la Boston în weekend să-mi vadă colecția.

Alex a râs.

— Îți pot spune că va accepta, pentru că și ea abia așteaptă să te cunoască și să vadă colecția. Deci, Lawrence, bănuiesc că n-ai zburat până la New York, numai pentru a mă lăuda, ci, sper nici pentru că-ți vrei banii înapoi, pentru că i-am cheltuit deja.

— Dar ești pregătit să investesc mai mult?

— De ce-ai face asta?

— Pentru că, dacă Elena's se va extinde, singurul lucru cu care Todd a avut dreptate, vei avea nevoie de o injecție de capital.

— Și tu ești doritor s-o faci?

— Ai ghicit. Este în interesul meu s-o fac, pentru că dețin 50% din această afacere.

— Numai până-mi returnezi banii.

— Ceea ce ar putea să dureze un timp, dacă ești de-acord cu propunerea mea.

Alex a râs.

— Cred că nașul tău se răsucește-n mormânt.

— Nu-mi pot imagina de ce una din primele lui investiții a fost în McDonalds, în ciuda faptului că n-a mâncat un hamburger, în toată viața lui. Da, chiar avem o problemă.

— Și care-i asta? a întrebat Alex, în timp ce Paolo aducea meniul zilei.

— Cred c-am identificat locul perfect pentru Elena 3 în Boston, dar cum o multiplicăm pe mama ta?

— În meniu, vor fi întotdeauna rețetele ei, a spus Alex. Și, să-l ajute Dumnezeu pe șeful care este sub standardele ei.

— Cum crezi că se va simți dacă va fi nevoie să petreacă o lună în cine știe ce oraș alegem noi să deschidem următorul Elena's?

— Dacă va fi convinsă că este ideea ta, a spus Alex, s-ar putea să fie de-acord.

— Ți-a plăcut meniul special de azi? a întrebat o voce inconfundabilă.

Lawrence s-a ridicat s-o salute.

— Superb, Elena, a spus el, ducându-și două degete la buze. Alex a recunoscut zâmbetul special rezervat de mama sa pentru clienții favoriți. Și, mă întreb Elena, dac-am putea avea o conversație amândoi, numai noi doi, de preferință când Alex nu-i prin preajmă.

***

Când Elena 3 și-a deschis porțile pentru public în Boston, Alex a fost surprins de interesul arătat de presa locală și națională. Doar nu era încă politician.

Ted Kennedy, care a prezidat ceremonia de deschidere, a spus adunării prezente că în trecut a deschis spitale, școli, stadioane pentru fotbal, chiar și un aeroport, dar niciodată o pizzerie.

— Dar, a continuat el, hai să recunoaștem că acesta este un an electoral. A așteptat să se termine râsetele, pentru a adăuga: În orice caz, Elena's nu e o pizzerie obișnuită. Bunul meu prieten Lawrence Lowell, candidatul dumneavoastră democrat pentru Congres, a fost în spatele acestui proiect încă de la început. Înțelegeți că el are încredere în Elena Karpenko și fiul ei Alex, care au fugit din tirania comunismului convinși că-și vor putea construi o viață nouă în SUA. Visul american.

Alex a căutat-o cu privirea pe mama lui și a constatat că se ascundea în spatele unui frigider, cu Anna alături. S-a întrebat dacă Anna-i spusese deja.

— Doamnelor și domnilor, a spus Kennedy, îmi face mare plăcere să declar oficial deschisă Elena 3.

După ce au încetat aplauzele, Lawrence i-a mulțumit senatorului, adăugând:

— Acum că am mâncat meniul special de astăzi – Congresmen Pizza – cu brânză, multă nucă și un vârf de cuțit de sare, sunt pregătit să încep campania.

A așteptat să se domolească uralele înainte de a continua:

— Am, de asemenea, de făcut un anunț important. L-am invitat pe Alex Karpenko să fie șeful meu de campanie.

— Dar n-a condus niciodată o campanie, în viața lui, a strigat unul dintre jurnaliști.

— Nici eu n-am mâncat pizza înainte de a veni în America, a replicat Alex, ceea ce a provocat alt

val de urale.

Când Lawrence și-a terminat cuvântarea, Alex l-a căutat pe senatorul Kennedy să-i mulțumească. Dar el plecase deja la următoarea întâlnire, oferindu-i lui Alex imaginea imediată a următoarelor 12 săptămâni, așa cum vor arăta ele pentru Alex însuși.

***

— Tu chiar crezi că a anunțat furtul la poliție? a întrebat Todd, după ce-a ieșit din cameră majordomul.

— Ce te face să crezi că n-a făcut asta? a întrebat Evelyn, luând o gură de vin.

— Prima pagină din *Globe,* a spus Todd. Lawrence l-a numit pe Karpenko șeful lui de campanile. N-ar fi făcut asta, dac-ar fi crezut că Alex Karpenko a furat Warhol-ul.

— Ce-a făcut? a întrebat Evelyn, smulgându-i ziarul din mână lui Todd. Bastardul, a spus ea după ce a citit informațiile cu privire la deschiderea restaurantului Elena 3 de către Ted Kennedy.

— Poate c-a venit vremea să ne întoarcem la Boston și să anunțăm pe toată lumea că, pentru prima oară, tu vei vota cu republicanii, a spus Todd.

— Ar fi un noroc ca această informație să apară pe pagina 16 a revistei *Herald* și nu va fi o surpriză pentru multă lume. Nu, a spus Evelyn, ceea ce am eu în cap pentru fratele meu trebuie să apară pe prima pagină a fiecărui ziar de pe Coasta de Est.

***

— Ai dovezi fotografice? a întrebat Evelyn.

— O duzină sau chiar mai multe fotografii, a spus vocea de la celălalt capăt al firului.

— Și certificatul lui de naștere?

— L-am avut chiar înainte să fi semnat.
— Deci, ce urmează?
— Urmează să te așezi, să te relaxezi și să aştepți ca fratele tău să se retragă din cursă.

***

— Singura ta problemă cu șeful meu de campanie este câți votanți cred c-ai fi un candidat de departe mai bun decât mine, a spus Lawrence. Sunt mai mulți cei care vor să te asculte pe tine vorbind decât cei care participă la adunările mele.
— Dar familia Lowell a avut un reprezentant la Washington timp de peste o sută de ani, a spus Alex. Eu sunt numai un imigrant la prima generație, abia coborât din vapor.
— La fel sunt mulți din susținătorii mei, fapt pentru care tu ai fi un candidat ideal. Dacă te hotărăști vreodată să candidezi pentru ceva, de la hingher la senator, voi fi fericit să te susțin.

***

Evelyn și Todd au luat un avion spre Paris, în acea după-amiază pentru că nu voiau să fie în Boston când vor fi vândute pe străzi primele ediții ale ziarelor, în ziua următoare.
— Ai pus pachetul la poştă? a întrebat Todd, legându-și centura.
— Cu mâna mea, a spus Evelyn. Nu puteam risca să folosesc mail-ul, după ce m-au acuzat pentru fotografiile acelea. A zâmbit stewardesei, când aceasta i-a oferit paharul cu șampanie.
— Dar dacă Lawrence află adevărul?
— Nu cred că va mai conta asta, mult timp.

***

— Dar primești o sută de apeluri ciudate, în fiecare zi, a spus Blake Hawksley. De ce s-o iei în

serios pe asta? a întrebat el, arătând spre fotografiile răspândite pe birou.

— Nu primesc multe de la femei cu un accent intelectual, a spus șeful de campanie.

— Deci, ce mă sfătuiești să fac? a întrebat candidatul republican.

— Lasă-mă să schimb niște informații cu un contact veridic pe care-l am la *Boston Globe* și să vedem ce fac ei cu asta?

— Dar *Globe* i-a susținut întotdeauna.

— Poate nu vor mai susține, odată ce văd aceste fotografii, a spus Steiner, strângând fotografiile și punându-le înapoi în plic. Primul lor interes este să-și vândă ziarele și asta ar putea dubla vânzările.

— Când le vor vedea, prima persoană pe care o vor suna voi fi eu. Deci, ce să le spun?

— No comment!

***

Alex a mai citit o dată editorialul de pe prima pagină a ziarului *Globe,* înainte de a-i da ziarul Annei. Când ea a terminat de citit, el a întrebat:

— Știai că Lawrence este gay?

— Desigur, a spus Anna. Toată lumea știe. În sfârșit, toată lumea, cu excepția ta, după cum pare.

— Crezi că va trebui să-și retragă candidatura? a întrebat Alex, uitându-se la fotografiile reproduse în centrul paginii.

— De ce s-o facă? Nu e o crimă să fii gay. S-ar putea chiar să-i crească numărul de votanți.

— Dar sexul cu un minor este o crimă.

— Este, în mod evident, o făcătură, a spus Anna.

— Un pungaș care are 15 ani, mergând pe 30, i-a întins o capcană lui Lawrence, plătit, fără nicio îndoială cu o sumă frumoasă pentru rolul pe care l-a jucat. Nu m-ar surprinde ca în spatele acestui lucru să fie republicanii.

— Ai văzut ce-a spus Hawksley când a fost sunat de *Globe*? a întrebat Alex.

— Nu comentez. Și ar trebui să-l sfătuiești pe Lawrence să spună la fel.

— Nu cred că votanții se vor mulțumi cu atât. Mai bine m-aș duce la Beakon Hill imediat înainte ca el să apuce să spună presei ceva ce să regrete mai târziu. A zâmbit îndurerat când s-a ridicat de la micul dejun. Nu e de niciun folos să li se adreseze Fiicelor Revoluției Americane, azi la prânz.

— Spune-i că-l iubesc și să fie tare, a spus Anna. S-ar putea să fie surprins de atitudinea de simpatie a oamenilor față de el. Nu trăim cu toții în interiorul centurii Washingtonului.

Alex a luat-o în brațe și a sărutat-o.

— Am fost norocos când am pus piciorul în trenul greșit.

Grăbit de insistențele lui Alex, șoferul taxiului a depășit limita de viteză de mai multe ori, în încercarea de-a ajunge acasă la Lawrence înainte ca presa să bată la ușă. Dar eforturile lui au fost în zadar, pentru că, atunci când au ajuns la Beakon Hill, o haită prădătoare de ziariști și fotografi își instalaseră deja corturile pe trotuarul din fața casei lui Lawrence, și în mod clar, n-aveau nicio intenție să se clintească de acolo până când candidatul nu-și făcea apariția pentru o declarație.

În ultima lună, Alex încercase să aducă măcar unu la o reuniune și să-i ofere lui Lawrence o relatare, numai pentru ca să se întâlnească cu el. „Ce să ne mai deranjăm, când rezultatul este o concluzie subînțeleasă.”

Acum, nu mai cred în asta, dau târcoale ca niște vulturi care au identificat un animal rănit care încearcă să se ascundă sub pământ.

— Domnul Lowell se va retrage? a strigat unul dintre reporteri când Alex a coborât din taxi.

— Îi vei lua locul? a întrebat un altul.

— Știți că a făcut sex cu un minor? a strigat al treilea.

Alex n-a spus nimic în timp ce-și croia drum printre cei adunați, aproape orbit de flash-urile fotografilor. A simțit ușurare când i-a deschis ușa Caxton, chiar înainte ca el să apuce să bată.

— Unde este? l-a întrebat pe majordom, în timp ce acesta închidea ușa.

— Domnul Lowell este încă în camera lui, sir. Nu a ieșit de când i-am dus micul dejun, împreună cu ziarele.

Alex a luat-o pe trepte în sus și nu s-a oprit decât la dormitorul stăpânului. A stat puțin să-și recapete suflul, apoi a bătut încet în ușă. Niciun răspuns. A bătut a doua oară, puțin mai tare, dar tot niciun răspuns. A apăsat ușor pe clanță, a deschis ușa și a intrat.

Lawrence atârna de o bârnă a tavanului. Ștreangul era o cravată de la Harvard.

31
SASHA

Merrifield

— Asta e de la măcelar, a spus Charlie. Este factura pe luna asta.

— Plătește-o imediat, a spus Elena. Sasha insistă să plătim toți furnizorii imediat ce vine factura, în felul acesta ni se garantează cea mai bună carne, cele mai proaspete legume și o pâine scoasă din cuptor chiar în dimineața aceea. E de-ajuns să amâni plata cu o săptămână și mai iei ce rămâne din ziua anterioară. Dacă amâni cu două săptămâni, îți bagă pe gât marfa de care n-au putut scăpa dând-o clienților obișnuiți. Dacă întârzii o lună încetează să-ți mai furnizeze marfă.

— Scriu chiar acum un cec, a spus Charlie. Sasha îl va semna când se întoarce de la circumscripția electorală și-l putem lăsa la măcelărie în drum spre gară, mâine-dimineață.

— A fost bine că plecați dimineață și mă poți ajuta acum cu toate aceste treburi, a spus Elena, uitându-se cu disperare la teancul de scrisori de pe masă.

— Lui Sasha îi pare rău că nu e aici să se ocupe el de ele, dar nu-și poate permite să-și ia nici măcar două ore liber, în acest moment.

— Înseamnă că va câștiga? a întrebat Elena.

— Nu, nu va câștiga, a spus Charlie cu fermitate. Merrifield este o nucă tare a toriștilor. Nici Maica Tereza nu putea spera să-l câștige, chiar dacă s-ar fi luptat cu însuși diavolul.

— Dar Sasha chiar luptă împotriva diavolului, a spus Elena.

— Fiona nu e chiar atât de rea.

— Dar, dacă nu poate câștiga, de ce se mai necăjește, când e atât de mult de lucru aici? a

întrebat Elena, în timp ce Charlie deschidea următoarea scrisoare.

— Pentru că simte că trebuie să redevină cunoscut. Trebuie să-și dovedească sieși că e bun, pe câmpul de bătălie, dacă speră să i se ofere, în cele din urmă, un loc sigur.

— Dar cu siguranță oamenii din Merrifield își dau seama că Sasha va fi un MP mai bun decât Fiona Hunter.

— N-am nicio îndoială că Sasha ar câștiga dac-ar fi vorba de un loc marginal, a spus Charlie, dar nu este, așa că va trebui să accepte că va pierde locul acesta.

— Nu cred că voi înțelege vreodată politica engleză. În Rusia, se știe exact cine urmează să câștige, fără să se mai necăjească să organizeze vreo alegere.

— Fii sigură numai că gătitul este o limbă internațională, a spus Charlie, care nu are nevoie de translator. Iată o scrisoare, a continuat ea citind-o pe următoarea, care ne amintește că mașina de spălat vase de la Elena 2 are deja trei ani și compania a lansat recent un nou model care are o capacitate dublă față de vechea mașină și poate spăla totul cu viteză dublă.

— Deci, când se vor ține alegerile preliminare? a întrebat Elena.

— Peste unsprezece zile și atunci vom reveni cu toții la normal.

— Nu, voi nu, pentru că Sasha va fi membru al Parlamentului și viața voastră va fi încă și mai agitată.

— Elena, de câte ori ți-am spus că nu poate câștiga, a spus Charlie, încercând să nu pară prea exasperată.

— Niciodată să nu-l subestimezi pe Sasha, a spus Elena încetișor, dar Charlie, deși o auzise, nu i-a răspuns, pentru că avea de citit de două ori următoarea scrisoare.

— Ce s-a-întâmplat? a întrebat Elena când a văzut expresia de pe fața lui Charlie.

Charlie a luat-o în brațe pe soacra ei, i-a dat scrisoarea și a spus:

— Felicitări! Ce-ar fi să citești singură această scrisoare, în timp ce eu merg să deschid o sticlă de șampanie.

***

— Lașul! striga titlul de pe prima pagină a Gazetei de Merrifield.

— Dar eu n-am spus niciodată așa ceva! a protestat Sasha.

— Știu că nu, a spus Alf, dar asta este ce a presupus jurnalistul că ai vrut să spui afirmând că ești dezamăgit că Fiona nu este de acord să aveți o dezbatere publică.

— Să fac o plângere către editor?

— Cu siguranță, nu! a spus Alf. Asta-i cea mai bună reclamă publică de care am avut noi parte vreodată și, mai mult decât atât, ea va trebui să dea un răspuns, ceea ce ne va pune din nou pe prima pagină, mâine.

— De-acord, a spus Charlie. Hai s-o lăsăm să-și facă griji din cauza ta.

— Și văd că și mama ta ține prima pagină, a spus Alf întorcând fila.

— Cu siguranță, a spus Sasha, și merită acest lucru, chiar și eu am fost surprins să constat că amândouă restaurantele au primit premiul Stelele Michelin.

— Când se termină toate astea, a spus Alf, intenționez să duc toată echipa la Londra ca să guste din mâncarea mamei tale.

— Frumoasă idee, a spus Charlie. Dar să știi, Alf, că singurul lucru pe care ea va voi să-l afle este de ce fiul ei nu este membru al Parlamentului.

— Așadar, de ce ne ocupăm astăzi? a întrebat Sasha, sugerând să se întoarcă la muncă.

— Mai sunt câteva sate din circumscripție pe care nu le-ai vizitat încă. Tot ce ai de făcut este să te plimbi pe strada mare și să dai mâna cu cel puțin un localnic, astfel, nimeni nu poate spune că nu te-ai deranjat să-i vizitezi.

— Nu e puțin cam cinic?

— Și nu uita să iei prânzul într-un local public, a spus Alf, ignorându-i comentariul, și să-i spui proprietarului că te gândești să cumperi o casă în circumscripție.

— Dar nu mă gândesc deloc la așa ceva.

— Și, apoi, te vreau înapoi în Roxton să adunăm consiliul între 5:30 și 7:30, când cei mai mulți vin acasă de la serviciu. Dar între 7:30 și 8:00 îți poți lua o pauză.

— Pentru ce?

— Pentru că nu faci decât să pierzi voturi dacă întrerupi pe cineva în timp ce privește Coronation Street. Sasha și Charlie au izbucnit în râs. Eu nu glumesc, a spus Alf.

— Și, după asta, continui să conving consiliul?

— Nu, niciodată nu bați la ușa cuiva, după ora opt. Am aranjat să te adresezi unei alte adunări publice, de această dată la Roxton YMCA.

— Dar ultima dată, numai 12 persoane s-au deranjat să vină. Și asta, cu Charlie și câinele doamnei Campion.

— Știu, a spus Alf, dar au fost totuși cinci în plus față de cât a reușit să adune ultimul candidat. Și, cel puțin, când te-ai așezat, după cuvântare, cățelul dădea voios din coadă.

***

Sasha a fost surprins de primirea călduroasă de care a avut parte pe trepte și în stradă, în ultima lui săptămână de campanie. Mai multe persoane comentau că Fiona refuzase provocarea lui Sasha la o dezbatere publică pe motiv că nu era de acord cu o întâlnire cu toți candidații, ceea ce i-a asigurat

lui Sasha încă un titlu favorabil în ziare: *Orice moment este potrivit pentru mine, spune candidatul laburist.*

— Vei ști că ai reușit când vor schimba sintagma „candidatul laburist”, cu numele tău.

— Mai ales dacă reușesc să-l scrie corect, a spus doamna Campion.

Alf a aprobat dând din cap spre Charlie, care stătea de vorbă cu un tânăr în fața Centrului local pentru forța de muncă.

— Și, mai mult decât atât, a spus Alf, dacă ar fi fost candidat soția ta și dacă mama ta ar fi de acord să deschidă un restaurant în Merrifield, am avea o șansă în plus.

În ultimele zile dinaintea votului, Sasha nici măcar nu s-a mai dus seara acasă, ci a dormit acasă la Alf, așa că s-a trezit mereu la timp pentru a-i saluta pe trecătorii matinali.

***

Ziua votului a fost o lungă neliniște și Sasha a alergat prin circumscripție bătând pe la ușile care aveau un semn pe listele interne ale partidului, pentru a le aminti oamenilor să meargă la vot. A dus chiar el cu mașina la cel mai apropiat centru de votare câteva persoane în vârstă sau cu vreun handicap sau leneși, deși nu era sigur că toți aceștia vor vota de fapt cu el.

Când votul s-a închis la ora 10, joi seara, Alf i-a spus:

— N-ai fi putut să faci mai mult de-atât. De fapt, aș spune că ești cel mai bun candidat pe care l-am avut vreodată.

— Îți mulțumesc, a răspuns Sasha, apoi i-a șoptit lui Charlie: A fost o cursă călare pe doi cai deodată.

După o jumătate de halbă de bere amară și un pachet de cartofi prăjiți la Roxton Arms, Alf a

sugerat să se ducă la Primărie, unde numărătoarea era deja spre sfârșit.

Când Alf, Sasha și Charlie au intrat în sala principală, au fost întâmpinați de șiruri multe de mese lungi, unde voluntarii primeau buletinele de vot în grămezi diferite, în timp ce alții le numărau, întâi câte 10, apoi în sute și, în cele din urmă, în mii.

Și-au petrecut următoarele câteva ore dând ocol sălii, urmărind discret grămezile de buletine. Alf i-a spus lui Sasha de mai multe ori că nu-i vine să creadă ce vede când funcționarul de la primărie, ca președinte, a anunțat rezultatul, cu puțin după ora 3 dimineața, în rândurile conservatorilor a fost un oftat în timp ce lucrătorii pentru Partidul Laburist au început să aplaude și să-l bată călduros cu palma pe spate pe Sasha.

Alf a scris cifrele pe spatele unui pachet de țigări și se uita la ele nevenindu-i să creadă.

Roger Gilchaist (Lib.) 2.709
Fiona Hunter (Con.) 14.146
Lordul Sutch Plângăciosul (Ind.) 728
Sasha Karpenko (Lab.) 11.365
Janet Brealey (Ind.) 37

— Prin urmare declar că Fiona Hunter a fost aleasă regulamentar ca membru în Parlament, pentru circumscripția electorală Merrifield, a anunțat funcționarul primăriei.

Fiona s-a dus la microfon să-și țină cuvântarea de acceptare. Le-a mulțumit lucrătorilor partidului ei și a spus cât de nerăbdătoare era să-i reprezinte pe cetățenii din Merrifield în Camera Comunelor, dar n-a făcut nicio mențiune la numele celorlalți candidați. Când a coborât pentru a-l lăsa pe Sasha să-i ia locul, a primit aplauze puțin entuziaste.

Sasha a urmat, și-a recunoscut cu eleganță înfrângerea, felicitând-o pe câștigătoare pentru campania eficientă și dorindu-i succes ca membră

a Parlamentului. Odată ce toți cei 5 candidați și-au încheiat cuvântările, Sasha a coborât de pe scenă pentru a se alătura echipei lui, care sărbătorea de parcă ei ar fi câștigat cu o victorie covârșitoare.

— Le-am redus majoritatea de la 12.214 la mai puțin de 3.000, a spus Alf. Asta va da foarte bine cu CV-ul tău și Dumnezeu să-l ajute pe cine va urma după tine, candidat la alegerile generale.

— Nu vreți ca eu să mai candidez o dată? a întrebat Sasha.

— Nu, nu ne așteptăm să mai faci asta, a spus Alf. Nu numai pentru că am sentimentul că ți se vor oferi mai multe locuri eligibile, până atunci, posibil chiar un loc sigur la Laburiști.

— Mi-a plăcut fiecare clipă din aceste ultime trei săptămâni, a spus Sasha.

— Ei bine, nu trebuie să fii nebun ca să fii candidatul laburist într-un loc ca Merrifield, a spus Alf, dar, cu siguranță, ajută. Responsabilitatea mea finală ca președinte este să mă asigur că prinzi ultimul tren înapoi spre Victorie.

— Cred că vei constata că este primul tren spre Victorie, a spus Charlie. În timp ce mergeau pentru ultima oară pe peronul din Merrifield, Alf a sărutat-o pe Charlie pe amândoi obrajii, apoi i-a strâns mâna lui Sasha, cu multă căldură.

— Ai fost un candidat bun, *sir,* a spus el, sper să trăiesc destul să te văd ocupându-ți locul la masa Cabinetului.

***

Se întâlneau toți patru o dată pe trimestru. Era destul de oficial pentru a se putea numi întâlnire a bordului și destul de lejeră pentru a fi socotită o adunare de familie. Întâlnirea avea loc întotdeauna în jurul unei mese din alcovul Elenei, la ora 4, luni după-masă. Destul de târziu pentru ca toți oaspeții pentru prânz să fi plecat și destul de devreme să

încheie întâlnirea înainte ca cei care făcuseră rezervări la cină să sosească.

Întotdeauna, Sasha prezida întâlnirea, Charlie făcea pe secretara, pregătind agenda și făcând procesul verbal al întâlnirii. Elena, ca bucătar-șef și contesa ca acționar cu 50%; acesta era quartetul. Cum se vedeau cu toții regulat se întâmpla rar să-i ia ceva, ca prins în agendă, prin surprindere. Un barman vânduse o sticlă de whisky la prea multe persoane și fusese în cele din urmă concediat. Elena a trebuit cu părere de rău să-și schimbe brutarul când prea mulți clienți s-au plâns de conținutul coșului cu pâine. Le spusese o dată celor de la Catering Monthly că poți ruina un fel de mâncare premiat numai prin alăturarea cu o chiflă stătută sau de o ceașcă cu cafea de proastă calitate. Dacă nu mai erau alte probleme, ultimul punct pe agendă consta, de obicei, în stabilirea de comun acord a datei viitoarei întâlniri. Dar nu aceasta a fost situația astăzi.

— Ieri am primit o informație pe care cred că trebuie să v-o fac cunoscută, a spus Sasha. Ceilalți trei au devenit neobișnuit de atenți. Luini’s sunt pe punctul să anunțe că-și vor închide porțile după 47 de ani. Se pare că tânărul Tony Luini nu seamănă cu tatăl său și de la moartea tatălui, firma a pierdut regulat clienți. Așa că familia pune restaurantul în vânzare. Tony a venit și m-a întrebat dacă aș fi interesat.

— Ce vinde el exact? a întrebat Elena. Pentru că vânzarea va fi cu puțini clienți sau fără vad deloc.

— Un leasing pe 49 de ani cu posibilitatea de reînnoire.

— Chirie sau rate? a întrebat Charlie.

— Chiria este 32.000 lire pe an, plătibile prin Agenția Grosvenor și ratele sunt de aproximativ 20.000 lire.

— Cât de departe este restaurantul de Elena’s sau Elena 2? a întrebat contesa, foarte practică.

— Un pic peste o milă, a spus Sasha. Cam 10 minute cu taxiul.

— Dacă nu plouă, a spus Charlie.

— Tatăl meu, a spus contesa, obișnuia să zică să nu-ți risipești niciodată bunurile pe lucruri prea ieftine. Și acum noi avem numai un bun de neînlocuit. Mai ales dacă te gândești să dai restaurantului numele de Elena 3.

— De acord, a spus Charlie. Și mai este un factor de luat în considerație. Dacă Sasha va deveni membru al Parlamentului la următoarele alegeri, va fi greu să supravegheze cele două restaurante, ca să nu mai vorbim de trei.

— În special dacă voi fi selectat pentru un loc la nord, a spus Sasha. Va trebui să-mi petrec jumătate din viață în tren sau în mașină. Tocmai am fost invitat la un interviu la Wandsworth Central; dar este vorba despre un loc la laburiști atât de sigur încât voi fi norocos dacă ajung pe lista scurtă.

— Îți pot sugera să luăm cu toții prânzul la Luini's, mai târziu săptămâna asta, și, atunci, Elena ne poate spune dacă ideea merită sau nu. Pentru că, fără latura special de magică a ei, ne vom pierde timpul degeaba.

— De acord, a spus Sasha. Și, pentru procesul verbal, declar întâlnirea închisă.

***

Au coborât scările primăriei ținându-se de mână.

— Te rog să zâmbești, a spus Sasha. Nu spune nimic până nu suntem în mașină.

A deschis portiera și a așteptat-o pe Charlie să urce în mașină.

— N-ai făcut asta de ceva vreme, l-a tachinat Charlie, înainte ca el să se așeze la volan.

Sasha i-a făcut cu mâna lui Bill Samuel, președintele local, apoi a băgat în viteză. N-a scos

un cuvânt până n-a ieșit de pe trotuar și nu s-a integrat în traficul începutului înserării.

— Ei, cum crezi c-a mers? a întrebat el, în timp ce rulau spre râu.

— Nu puteai face ceva mult mai bine, a spus Charlie. Sunt încrezătoare că vei fi candidatul lor, pe vremea asta, săptămâna viitoare.

— O săptămână înseamnă timp mult, în politică, cum ne-a reamintit odată Harold Wilson, a spus Sasha. Așa că nu iau nimic ca sigur.

— În seara asta, n-au făcut altceva decât să te aleagă pe tine, a spus Charlie.

— Cum poți știi tu așa ceva?

— Soția președintelui, Jackie, mi-a spus că ai primit 149 de voturi și ceilalți doi candidați de pe lista scurtă au amândoi 151. Dacă ai fi obținut numai două voturi în plus, a spus că te-ar fi selectat din seara asta. Așadar, săptămâna viitoare pe vremea asta!

— Unul din cele mai sigure locuri din regiune, a spus Sasha. La mai puțin de 20 de minute de Camera Comunelor și la numai cincisprezece de casa noastră din Fulham. Ce să-și dorească un om mai mult de atât?

— Sunt însărcinată, a spus Charlie. Am primit rezultatul cu câteva săptămâni în urmă.

Sasha a apăsat brusc pe frâne. În spatele lui a fost o cacofonie de claxoane, dar el le-a ignorant, a luat-o pe Charlie de mână și a spus:

— Este o veste minunată, iubito. Dar trebuie să informăm comitetul, înainte de întâlnirea de săptămâna următoare. Poate c-ar trebui s-o suni pe noua ta prietenă Jackie Samuel.

— Trebuie să-ți mărturisesc că asta nu-i tocmai o reacție la care mă așteptam, a spus Charlie.

***

— Felicitări, draga mea, a spus Elena când a auzit vestea.

— Mulțumesc, a spus Sasha. Dar nu am fost încă selectat.

— Nu pe tine te felicit, prostule. O felicitam pe Charlie. Ce vrei, fată sau băiat?

— Bineînțeles că fată, a spus Sasha. La urma-urmelor, n-a mai fost o fată în familia Karpenko de patru generații.

— Mie nu-mi pasă, a spus Charlie, atâta vreme cât el sau ea nu vrea să fie politician.

— Dar ar putea ajunge prima femeie prim-ministru a laburiștilor, a spus Sasha.

— Pentru o femeie nu e normal să fie prim-ministru, a spus Elena.

— Să nu te audă Fiona Hunter că spui așa ceva, a spus Sasha, decât dacă vrei să fii închisă în Turn.

— Dacă femeia aceea ajunge prim-ministru, mă voi gândi serios să mă întorc în Rusia, a spus Elena. Între timp, careva dintre voi trebuie să se întoarcă la treabă, în special dacă dorim să avem un membru de familie în Parlament; am înțeles că nu-s plătiți prea bine.

— Și nici nu primesc bacșiș, a spus Charlie.

— În afară de acela că toți le spun cum să guverneze țara, a spus Sasha, în timp ce urmărea cu degetul lista rezervărilor din seara aceea, oprindu-se când a remarcat un nume cunoscut.

— Nu știam că Alf Rycroft a făcut rezervare pentru diseară.

— A făcut, a spus Elena. A sunat în dimineața asta și a spus că spera să puteți amândoi să luați cina cu el, pentru că are ceva important de discutat cu voi.

— Probabil că speră să fii de acord să concurezi din nou la alegerile generale pentru Merrifield, a spus Charlie. Dar, sigur, nu știe că ești pe punctul să fii selectat pentru un loc sigur.

— Va fi încântat când va auzi vestea, a spus Elena, și foarte mândru că protejatul lui va fi curând membru al Parlamentului.

— Femeia Hunter ce face?

— Destul de bine, momentan, a spus Sasha. E pe băncile verzi de puțin peste un an și deja a fost numită secretar particular parlamentar al ministrului pentru Afaceri Rurale.

— Cât de important e asta? a întrebat Charlie.

— Este primul pas pe scara pentru membru în Parlament despre care se crede că au o carieră promițătoare înainte.

— Va fi interesant să vedem care dintre voi ajunge primul în Cabinet, a spus Elena.

— Să nu sărim peste etape, a spus Charlie.

— De acord, a spus Sasha. Eu încă trebuia să mă asigur că sunt selectat pentru Wandsworth Central și, cum am de pregătit o cuvântare total nouă, nu mă veți prea vedea pe acasă înainte de joia următoare. Apropos, mama, te-ai mai gândit dacă vrei să te ocupi de un al treilea restaurant?

— Da, m-am gândit, a spus Elena, înainte de-a dispărea în bucătărie.

***

Sasha a desfăcut o sticlă de șampanie și i-a turnat lui Charlie și lui însuși.

— Trebuie să aleg momentul potrivit, a spus el. Preferabil, înainte ca Alf să poată deschide subiectul Merrifield.

— Și cum propui să facem asta?

— Mă voi purta ca un gentleman. Voi vorbi despre orice altceva, chiar și despre vreme, înainte de a atinge subiectul care trebuie discutat.

— Tocmai a intrat pe ușă, a spus Charlie.

Sasha a sărit de pe scaunul de bar, a traversat în grabă restaurantul pentru a-și întâmpina fostul președinte al circumscripției electorale.

— Intrați, Alf. Am deschis o sticlă de șampanie în onoarea ta.

— Sărbătorim ceva anume?

— Voi fi tată!

— Și, cred că eu voi fi mamă, a spus Charlie, zâmbind.

— Felicitări! a spus Alf, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Mulțumesc, a spus Charlie, în timp ce chelnerul le prezenta meniurile.

— Ce-mi recomanzi? a întrebat Alf, fără a-și deschide meniul.

— Musacaua Elenei este specialitatea casei, a spus Sasha. Clienții călătoresc kilometri ca s-o guste, ca să citez din *Spectator*.

— Nu e o revistă pe care s-o citesc cu regularitate, a recunoscut Alf, dar voi avea încredere în ei. În orice caz, sunt mare fan al mamei tale, o femeie remarcabilă.

— Sunt înconjurat de femei remarcabile, a spus Sasha, și aștept cu nerăbdare un copil care să mă adore.

— Cred că va fi dimpotrivă, a spus Alf.

După ce-au comandat și Sasha a mai turnat de trei ori șampanie, au discutat despre transmiterea radiofonică din Parlament, despre problemele din Irlanda de Nord și în sfârșit, despre vreme, înainte ca Sasha să sugereze să și mănânce cina.

— Abia aștept să aud tot ce-a mai făcut Fiona, a spus Sasha, după ce s-au așezat la masă.

— Toate la timpul lor, a spus Alf. Dar, mai întâi, vreau să știu cum te descurci la Courtauld, Charlie?

— Sunteți așezat lângă doamna Karpenko, a spus Sasha, făcându-i semn cu capul soției lui.

— Felicitări. Trebuie să fii foarte mândră.

— Nu atât de mândră cât sunt de Sasha, care-ar putea fi foarte bine membru în Parlament, după alegerile următoare, a spus Charlie, lăsând să-i scape cu bună intenție.

Alf nu și-a putut ascunde dezamăgirea. A durat ceva timp până a reușit:

— Deci, ai fost selectat pentru un alt loc?

— Nu chiar, a spus Charlie, în timp ce Gino servea primul fel. Dar este pe lista scurtă, pentru Wandsworth Central și, cum este primul pe listă în prima rundă, cu un avans frumos, suntem destul de încrezători.

— Încă o dată, felicitări, a spus Alf. Nu pot pretinde că sunt surprins, pentru că asta am vrut să transmit când am spus că sper să trăiesc destul ca să te văd ocupându-ți locul în cabinet, deși, mărturisesc, speram, să reprezinți Merrifield.

— Dar mi-ai spus că nu te aștepți să candidez din nou pentru Merrifield. Și, în orice caz, acum că Fiona a început să se instaleze în Cameră, putem presupune că la alegerile generale următoare, toriștii vor avea un loc sigur.

— În mod normal, aș fi fost de-acord cu tine, a spus Alf, dacă n-ar fi recomandările comisiei zonale, care tocmai au fost publicate.

— Îmi scapă mie ceva, aici? a întrebat Charlie. Mă simt ca Alice la ceaiul de la Mad Hatter's.

— Nu este ceva surprinzător, pentru că nu mulți din afara „rezervației" Westminster știu de comisia teritorială. Aceasta este un organism independent care acționează ca și când se cere o verificare a peisajului parlamentar, astfel încât orice anomalie care-a apărut de-a lungul anilor să poată fi eliminată. În înțelepciunea ei, comisia a hotărât ca limitele Merrifield-ului să fie retrase și să includă și Blandford, la câteva mile mai sus și să devină o nouă circumscripție electorală, păstrând numele de Merrifield.

— Asta înseamnă că Merrifield va oferi un loc sigur pentru laburiști, a întrebat Sasha.

— Nu, nu pot pretinde asta, a spus Alf, dar am făcut socotelile și, cu siguranță va fi o provincie cheie. De fapt, *Guardian* a inclus Merrifield în lista locurilor care vor decide cine va câștiga următoarele alegeri.

Chelnerii au debarasat după primul fel, cu toate că supa lui Sasha se răcise.

— Și cum a reacționat Fiona la bomba asta? a întrebat el.

— Bineînțeles c-a făcut apel și s-a luptat cu decizia comisiei din răsputeri, dar a pierdut și a trebuit să decidă dacă să aștepte un loc mai sigur sau să continue și să concureze la Merrifield. Mi s-a spus că președintele Partidului Conservator i-a explicat clar ce se așteaptă de la ea și ea tocmai a anunțat că-și va apăra locul.

Cu toate că se adusese și felul principal, cuțitul și furculița lui Sasha au rămas neatinse.

— În lumina noilor circumstanțe, am convocat o întâlnire a comitetului, seara trecută, și au fost cu toții de acord că, dacă tu ai vrea să candidezi, n-am mai căuta în alte părți.

— Cât timp are la dispoziție să ia o decizie, a întrebat Charlie.

— Am promis să duc răspunsul tău la sfârșitul săptămânii viitoare.

— Înainte ca Wandsworth să-și selecteze candidații, a spus Sasha.

— Sasha, tu știi bine că cel pe care-l va selecta Wandsworth Central va câștiga cu un număr covârșitor de voturi, în timp ce sunt convins, că ai cea mai bună șansă să câștigi Merrifield-ul și, ca urmare, să dai Partidului Laburist o șansă la a guverna.

— Asta-mi sună ca o foarte subtilă „forțare a mâinii”, a spus Charlie.

— Cunoscută, uneori, ca politică de culise, a spus Alf, în vreme ce Elena a dat buzna, venind din bucătărie.

Alf s-a ridicat imediat de pe scaun.

— Musacaua a fost delicioasă, draga mea, a spus el. Și mai urmează încă faimoasa ta plăcintă banoffee.

— Da, dar nu înainte de-a mai beai un pahar de șampanie, a spus Elena. Presupun că Sasha ți-a spus vestea?

— Am discutat alte nimicuri, a spus Alf.

— Și, cred că deja el s-a hotărât.

Alf arăta dezorientat, Charlie surprinsă și Sasha uluit.

— Oh, da, a spus Elena. Constantin dacă e băiat, Natașa, dacă e fată.

Sasha, Charlie și Alf au izbucnit în râs.

— Ce-am spus așa de amuzant? a întrebat Elena.

***

Stimate Președinte,

Cu regret deosebit și după multe frământări, am decis să nu permit ca numele meu să continue să fie folosit pentru posibilul candidat al Partidului Laburist la parlamentare pentru circumscripția…

Sasha a pus stiloul pe pupitru, s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a gândit din nou la decizia pe care el și Charlie o luaseră în sfârșit în deplin acord.

Chiar și în acest ultim moment, se gândea dacă să nu se răzgândească. La urma-urmelor, era o decizie care-i putea schimba întreaga viață. Și apoi s-a gândit la Fiona. A luat stiloul și a scris cuvintele Wandsworth Central.

32
ALEX

Boston

Catedrala Sfânta Cruce era arhiplină pentru funeraliile lui Lawrence Lowell. Acest bărbat blând, modest și decent ar fi fost impresionat de cât de mulți oameni, în mod clar, îl iubiseră.

Alex a fost onorat când mama lui Lawrence, doamna Rose Lowell l-a invitat să țină una din cele trei cuvântări mai ales că ceilalți doi oratori erau senatorul Ted Kennedy și episcopul Lomax.

După ce episcopul a dat ultima binecuvântare s-au apropiat de Alex doi bărbați; pe unul îl cunoștea, pe celălalt nu-l întâlnise niciodată.

Bob Brookes, președintele ramurii Boston a Partidului Democrat, a spus că trebuie să vorbească cu el pe un subiect special. Alex avusese de gând să se întoarcă la New York în după-amiaza aceea, dar a fost de acord să amâne plecarea cu 24 de ore și au stabilit să se întâlnească la hotelul unde stătea el la ora 10, în dimineața următoare. Al doilea bărbat s-a dovedit a fi avocatul familiei Lowell și a avut și el aceeași rugăminte. Cu toate acestea, domnul Harbottle voia să discute sensibila problemă la biroul lui, așa că Alex a stabilit cu el o întâlnire după întâlnirea cu Brookes.

Alex s-a întors la Mayflower Hotel și a sunat-o pe Anna la galerie să-i spună că se va întoarce abia a doua zi. Ea a părut dezamăgită, dar a mărturisit că abia așteaptă să afle de ce au vrut cei doi bărbați să-l vadă.

— Apropos, a spus ea, i-ai spus mamei tale?

***

— Votul a fost unanim, a spus Brookes.

— Sunt măgulit, a spus Alex, dar mă tem că răspunsul este nu. Elena’s a deschis recent încă două noi pizzerii în Denver și Seattle și personalul trebuie să-și cunoască șeful, așa că va trebui să căutați pe altcineva.

— Ai fost singurul candidat la care s-a gândit comitetul, a spus Brookes.

— Dar eu sunt din New York. Singura mea legătură cu Boston era Lawrence.

— Alex, te-am urmărit lucrând cu Lawrence în cele șase săptămâni trecute, și, după o viață în politică, îți pot spune că ești un geniu înnăscut.

— Bob, de ce nu candidezi tu? Te-ai născut și ai crescut în Boston și toți te cunosc și te respectă.

— Îți pot prezenta o duzină de persoane care pot conduce comitetul local al partidului, a spus Brookes, dar numai ocazional apare cineva care s-a născut să fie candidat.

— Trebuie să recunosc, a spus Alex, că m-am gândit la o carieră politică, dar ar fi mult mai de bun-simț să încep în guvernul local din Brighton Beach, unde am făcut școala și mi-am construit afacerea – și probabil, dacă sunt destul de norocos, într-o zi, îi voi reprezenta pe ei în Congres. Nu, Bob, trebuie să găsești un om al locului care să-l învingă pe Blake Hawksley.

— Dar Hawksley nu e categoria ta și majoritatea democratică este destul de importantă pentru ca tu să-l elimini. Odată ce te vom avea în Congres, nimeni nu te va mai da afară, cel puțin nu până când nu vrei tu să devii senator.

Alex a ezitat.

— Mi-aș dori să fie atât de ușor, dar nu este. Deci, fii atât de bun și mulțumește-i comitetului și spune-le că poate în 4–5 ani…

— Locul nu va mai fi disponibil în 3–4 ani, Alex. Politica înseamnă moment și oportunitate și aceste două stele nu se aliniază prea des.

— Știu că ai dreptate, Bob, dar răspunsul este tot nu. Trebuie să plec acum, am întâlnire cu

avocatul lui Lawrence. M-a rugat să trec pe la biroul lui în drum spre aeroport.

— Dacă te răzgândești…

***

— Numele meu este Ed Harbottle. Sunt unul din partenerii din Harbottle, Harbottle & McDowell. Această firmă a avut privilegiul să reprezinte familia Lowell timp de 100 de ani. Bunicul meu, a spus Harbottle, privind la o pictură în ulei care reprezenta un domn în vârstă, în costum albastru-închis în dungi subțiri, la două rânduri, cu un ceas de aur de buzunar, a condus proprietatea domnului Ernest Lowell, distinsul bancher și colecționar de artă. Tata a fost jurist consult al senatorului James Lowell și, în ultimii 11 ani, eu am fost avocatul domnului Lawrence Lowell, precum și jurist consult și, îmi place să cred, prieten.

Alex l-a privit pe bărbatul așezat de cealaltă parte a biroului, care era de asemenea îmbrăcat în costum albastru-închis, cu dungi și la două rânduri și cu ceas de buzunar de aur, care era, fără nicio îndoială cel din tablou. Alex nu știa ce să zică de costum.

— Domnule Karpenko, ne cunoaștem în circumstanțe triste.

— Niște circumstanțe tragice și inutile, a spus Alex cu emoție. Harbottle a ridicat dintr-o sprânceană. Sper să trăiesc să apuc vremea în care preferințele sexuale ale oamenilor să nu fie considerate relevante, inclusiv pentru cei care doresc să lucreze la stat.

— Nu acesta este motivul pentru care s-a sinucis domnul Lowell, a spus Harbottle, dar voi ajunge la asta mai târziu, a adăugat el, reașezându-și ochelarii rotunzi. Domnul Lowell a informat că această firmă este singurul executor al testamentului său și a ultimei sale dorințe și în

această calitate, este de datoria mea să vă informez despre ce v-a lăsat prin testament.

Alex a tăcut, încercând să nu anticipeze.

— Mă voi referi numai la singura clauză din testament care se referă la dumneavoastră; pentru că nu am libertatea de a dezvălui nici un alt detaliu. Aveți vreo întrebare, domnule Karpenko?

— Niciuna, a spus Alex, care avea o duzină de întrebări, dar avea sentimentul că i se va dezvălui totul, la momentul potrivit. Când domnul Harbottle va considera că e momentul. Încă o dată, bătrânul avocat și-a aranjat ochelarii, apoi a întors mai multe pagini din documentul gros de pergament din fața lui.

— Voi citi clauza 43 din testament, a anunțat el, ajungând, în sfârșit, la pagina căutată „Îi las lui Alex Karpenko toate acțiunile mele de 50% din Compania Elena'Pizza în care suntem parteneri egali."

Pe moment, Alex a rămas fără grai de generozitatea fostului său prieten, apoi a reușit să spună:

— Nu pot crede că sora lui va ține cont de aceasta.

— Nu cred că doamna Evelyn Lowell-Halliday vă va mai provoca vreun alt necaz. Dimpotrivă.

— Despre ce vorbiți, domnule Harbottle? a spus Alex, privindu-l fix, pe deasupra biroului.

Avocatul a ezitat, o clipă, înainte de a-și scoate ochelarii și a-i așeza pe birou.

— Motivele suicidului sunt mult mai complexe decât ce s-a dat publicității, domnule Karpenko. Lawrence nu a comis suicid din pricina dezvăluirilor din presă.

— Atunci, de ce?

— Lawrence avea multe calități valoroase, inclusiv generozitate, în inimă și la buzunar, deopotrivă cu o dorință sinceră de a ajuta, ceea ce a făcut din el candidatul ideal pentru serviciul

public. Nu am nicio îndoială că ar fi fost un foarte bun congresmen.

— Dar?

— Dar, a repetat Harbottle, pentru a administra o instituție financiară modernă, cere un set diferit de abilități și cunoștințe și deși Lawrence era președintele Companiei Lowell Bank & Trust, deținea această poziție numai cu numele și alții se ocupau de treburile zilnice ale băncii. Alții care nu erau din aceeași fibră morală.

— Cât de rău este? a întrebat Alex înclinându-se înainte.

— Nu sunt la curent cu ultimele detalii ale situației financiare prezente a băncii, dar vă pot spune că Douglas Ackroyd, directorul executiv, își va anunța demisia, mai târziu, în această după-amiază. Sunt mulțumit că această Companie nu-l va mai reprezenta pe acest domn în vreo acțiune ulterioară care-ar putea să apară.

— E ceva ce pot face pentru a fi de ajutor? a întrebat Alex.

— Nu am calitatea să vă sfătuiesc cu privire la această situație, domnule Karpenko. Dar Lawrence m-a rugat să vă dau această scrisoare. A deschis sertarul de la birou, a scos un plic alb subțire și i l-a înmânat lui Alex.

Alex a rupt plicul și a extras o filă scrisă de mâna lui Lawrence, cu scrisul lui citeț și inconfundabil.

Dragul meu Alex,

Vei ști, de acum, că mi-am bătut total joc de mine și, mai important, am ruinat renumele familiei mele câștigat în peste o sută de ani și am irosit o generație.

Îmi cer scuze că te încarc cu problemele mele dar în zilele morții mele, Compania Lowell Bank & Trust va face obiectul unei investigații a IRS. Cineva va primi sarcina de neinvidiat de a verifica conturile băncii, făcând, în același timp, tot ce-i

stă în putere pentru a se asigura că acționarii ei loiali și clienții vor suferi minimum de pierderi.

Pentru a încheia cu asta, am lăsat toate acțiunile familiei, inclusiv casele mele din Boston, Sorthampton și Sudul Franței, împreună cu colecția de artă Lowell, să fie împărțite cum consideră potrivit noul președinte al companiei.

Cu toate acestea, asta pune chestiunea cine ar trebui să fie acel președinte.

Nu mă pot gândi la nimeni altcineva în care să am mare încredere că va duce la bun sfârșit această responsabilitate împovărătoare în afară de tine. Totuși, aș înțelege dacă ai simți că nu poți să-ți asumi o asemenea sarcină, în special pentru că n-ar fi prima dată când ai veni în salvarea mea.

Pentru tot ce-ai făcut în trecut, mulțumirile mele recunoscătoare.

Același,
Lawrence

Alex s-a uitat peste birou la avocat și-a spus:

— A mai văzut cineva această scrisoare, domnule Harbottle?

— N-am citit-o nici măcar eu, *sir*.

***

Odată ce-a părăsit biroul lui Harbottle, Alex s-a dus direct la hotel și i-a spus recepționerului că va pleca dimineața următoare. Dar mai întâi a trebuit să dea câteva telefoane, înainte chiar de a se gândi să treacă pe la bancă. Primul apel a fost la Anna să-i spună că nu se va întoarce acasă când plănuise la început. I-a spus apoi pe scurt despre testamentul lui Lawrence, apoi a întrebat-o:

— Crezi c-ai putea veni împreună cu domnul Rosenthal la Boston, cât de repede posibil pentru a evalua colecția Lowell?

— Să văd dacă este liber și te sun înapoi. Mai rămâi la Mayflower câteva zile?

— Nu. Domnul Harbottle m-a sfătuit să mă mut la Beacon Hill cât de repede posibil pentru ca Evelyn să nu se instaleze în rezidență și să afirme că este a ei.

— Cât de generos din partea lui Lawrence să-ți lase ție cele 50% acțiuni la Elena’s mai ales că nu știa dacă vei accepta să fii președinte.

— Și a făcut datoria mea din a încerca să țin banca pe linia de plutire puțin mai ușor, lăsându-mi de asemenea 50% din acțiuni în cazul în care accept să fiu președintele băncii. Asta înseamnă că numai Evelyn și nimeni altcineva nu mă poate respinge; ea are celelalte 50% din acțiuni.

— Evelyn? Asta nu-ți va face slujba și mai dificilă?

— Cu siguranță dacă l-aș fi consiliat eu pe tatăl lui Lawrence, i-aș fi spus că judecătoriile sunt pline de gemeni care se războiesc pentru că dețin fiecare 50% din averea tatălui lor. Dar Harbottle este convins că, atâta vreme cât acțiunile nu au valoare, ea nu va provoca niciun necaz. Mi-e dor de tine, a spus el, schimbând brusc subiectul. Când crezi că vei putea fi aici?

— În caz c-ai uitat, trebuia ca tu să te întorci la New York. Voi zbura vineri dimineața și ne putem petrece weekendul împreună. Am nevoie să cataloghez colecția înainte să ni se alăture domnul Rosenthal. Ca să nu uit, i-ai spus mamei tale? a întrebat Anna.

— Nu încă, dar îi voi spune imediat ce am un moment liber.

Al doilea apel făcut de Alex a fost la agentul de bunuri imobiliare cu instrucțiuni de a evalua proprietățile lui Lawrence din Boston, Southampton și sudul Franței.

Al treilea apel a fost la Paolo pentru a-l întreba dacă va putea continua să conducă compania, cât este plecat el.

***

— Două ouă prăjite pe o șuncă și piure de cartofi, a spus Alex în timp ce chelnerița îi turna cafea. Era mulțumit că mama lui era la vreo două sute de mile depărtare de Brooklyn și nu-l vedea.

A sorbit din cafea, apoi și-a îndreptat atenția spre suplimentul financiar al ziarului *The Globe.* Pe prima pagină era o fotografie a lui Douglas Ackroyd, deasupra unei afirmații pe care-o făcuse în ziua anterioară.

„Simt că a venit timpul să mă retrag din postul de director executiv al Companiei Lowell Bank & Trust, unde am lucrat în ultimii 20 de ani. După moartea tragică a distinsului nostru președinte, Lawrence Lowell, cred că banca ar trebui să caute o nouă conducere, pentru că ne îndreptăm spre secolul douăzeci și unu. Aș rămâne fericit și aș servi banca sub un nou președinte, în orice poziție ar considera el că sunt potrivit.”

— Pun prinsoare c-ai vrea, a gândit Alex. Dar pentru ce-ar vrea Ackroyd să rămână în bancă? Poate pentru a se asigura că cel care va fi acuzat că banca a mers prost este Lawrence, ceea ce i-ar permite lui să iasă din crah-ul financiar cu reputația neștirbită.

Imediat după ce va avea timpul necesar să studieze registrele, Alex intenționa să facă și el o declarație de presă, astfel ca nimeni să nu aibă vreo îndoială cu privire la cine este cu adevărat de blamat. Și-a împăturit ziarul și s-a uitat admirativ la clădirea georgiană magnifică care domina celălalt capăt al State Street, întrebându-se dacă banca ar putea fi vândută ca un concern viabil. La urma- urmelor, funcționase peste o sută de ani cu o reputație impecabilă. Dar la asemenea întrebări nu putea răspunde până nu studia registrele, și asta putea dura zile.

Alex și-a verificat ceasul când chelnerița s-a întors cu comanda. Era 8:42 dimineața. A plănuit să intre în clădire, pentru prima dată, la ora 8:55. A

privit în jur, prin sală și s-a întrebat dacă vreunul dintre clienți lucrează în bancă și erau conștienți că viitorul lor președinte stătea într-unul dintre separeuri.

Printre opțiunile pe care le analizase deja era să invite una din băncile mai mari din Boston să participe la o fuziune, cu explicația că, Lawrence neavând moștenitori, nu exista succesor natural. Dar, dacă starea financiară a băncii făcea imposibilă această operație, nu-i mai rămânea altă alegere decât să aplice planul B, o vânzare la preț redus. Caz în care el se va întoarce la New York, pe la sfârșitul lunii și va servi pizza.

La 8:30 a văzut dincolo de stradă un bărbat îmbrăcat elegant cu pardesiu lung, verde și șapcă ieșind din bancă și ocupându-și locul la intrare. Personalul începea să intre în clădire; tinere în bluze albe și fuste închise la culoare lungi până sub genunchi, tineri în costume gri, cămăși albe și cravate închise la culoare, urmați puțin mai târziu de un bărbat mai în vârstă în costum bine croit la două rânduri și cu cravată în culorile clubului cu o atitudine de încredere și apartenență. Cât va mai dura această încredere când vor descoperi adevărul? Va ști oare răspunsul la această întrebare înainte de închiderea băncii, în această seară? Și aceste uși se vor mai deschide mâine-dimineață, pentru afaceri?

La 8:50 Alex a plătit, a ieșit din sala încălzită și a pornit încet să traverseze piața. Când s-a apropiat de intrare, portarul și-a dus mâna la șapcă și a spus:

— Bună dimineața, *sir*. Mă tem că mai sunt câteva minute până se deschide banca.

— Sunt noul președinte, a spus Alex, întinzându-i mâna. Portarul a ezitat înainte de a-i întoarce complimentul, spunând:

— Eu sunt Errol, *sir*.

— Și de cât timp lucrezi la bancă, Errol?

— De șase ani, *sir.* Domnul Lawrence mi-a dat această slujbă.

— Da? s-a mirat Alex.

L-a lăsat pe portar cu o expresie de neliniște pe față, a pășit înăuntru și a traversat holul până la recepție.

— Cu ce vă pot ajuta, *sir*? a întrebat o femeie tânără îmbrăcată elegant.

— Sunt noul președinte al băncii, a spus Alex. Îmi poți spune unde este biroul meu?

— Da, domnule Karpenko, este la ultimul etaj. Îmi permiteți să vă însoțesc?

— Nu, te rog nu te deranja. Îl găsesc singur.

A mers la lifturi, s-a alăturat unor angajați care vorbeau între ei diverse, de la a treia înfrângere la rând a Boston Red Sox, până la întâlnirea cu noul președinte. Amândoi perdanți, în opinia lor.

— Mi s-a spus că Karpenko n-a condus nimic cu excepția unei afaceri cu pizza, a spus unul dintre ei, și nu are deloc experiență în activitatea bancară.

— Am de gând să deschid un registru din care să se vadă cât de mult a rezistat el ca președinte de bancă, a spus un altul.

— Poate ar fi înțelept să aștepți și să vezi cum lucrează, de fapt, înainte de a paria, a sugerat un altul. Alex a zâmbit pentru sine, dar n-a comentat.

Liftul s-a oprit de mai multe ori să coboare pasagerii la diferite etaje. Când s-a oprit, în sfârșit, la etajul 24, Alex era singur. A ieșit din lift pe un coridor pustiu și a deschis prima ușă pe care a întâlnit-o pentru a descoperi că era ușa unui dulap. A urmat o cameră de odihnă, un secretariat, dar nici urmă de secretar. La capătul coridorului, a găsit o ușă pe care scria „Președinte” imprimat cu litere aurii. A intrat și i-a trebuit numai o privire să-și dea seama că biroul fusese ocupat cândva de Lawrence. Dar nu prea des. Camera era frumos mobilată și confortabilă, cu picturi frumoase pe pereți, inclusiv cu portretele tatălui și bunicului lui

Lawrence, dar nu dădea senzația de cameră folosită. Alex a închis ușa, s-a dus la fereastră și a privit magnifica panoramă a golfului. S-a cufundat într-un fotoliu confortabil din piele roșie, în spatele biroului pe care se odihneau o mapă de birou, un telefon și fotografia în ramă de argint a unui tânăr pe care el nu l-a recunoscut, dar credea că l-a văzut la funeralii. A ridicat receptorul, a apăsat butonul Recepție și când a răspuns o voce, a spus:

— Vă rog, spuneți-i lui Errol să urce la biroul președintelui.

— Portarul, sir?

— Da, portarul.

În timp ce-l aștepta pe Errol, Alex a scris o listă de întrebări pe o foaie de hârtie. Nu o terminase când s-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

— Intră, a spus Alex. Ușa s-a deschis încet și în prag s-a arătat Errol dar n-a încercat să intre. Intră, a repetat Alex. Scoate-ți șapca și haina și ia loc, a adăugat el indicându-i scaunul de fața biroului.

Errol și-a scos șapca, dar nu și haina, și s-a așezat.

— Acum, Errol, mi-ai spus că lucrezi în bancă de 6 ani. Asta înseamnă că știi ceva de ce eu am nevoie cu disperare. Errol arăta uluit. Informații, a precizat Alex. Îți voi pune câteva întrebări care te-ar putea pune în încurcătură, dar pe mine mă vor ajuta să-mi fac treaba, așa că sper că vei putea să-mi răspunzi. Errol s-a așezat mai bine în fotoliu, mișcare din care nu se vedea însă dacă voia să coopereze. Alex a schimbat tonul:

— Mi-ai spus, de asemenea, că cel care ți-a dat slujba a fost domnul Lowell.

— Da, am spus. Locotenentul Lowell a vorbit la o întâlnire a veteranilor și când a auzit c-am surzit la Nam…

— În ce divizie?

— Douăzeci și cinci, sir.

— Eu am fost în 116.

— Divizia domnului Lowell.

— Da, așa ne-am cunoscut. Și, ca și tine, el este cel care mi-a dat slujba.

Errol a zâmbit pentru prima dată.

— Dacă ați luptat alături de locotenentul Lowell, voi face totul să vă ajut, a spus el.

— Mă bucur să aud că, asemenea mie, te-ai înțeles bine cu domnul Lowell. Dar cu domnul Ackroyd?

Errol și-a lăsat capul în jos.

— Atât de rău?

— I-am deschis portiera timp de 12 ani în fiecare zi lucrătoare și cred că încă nu știe cum mă cheamă.

— Și secretara? a întrebat Alex, continuând să-și parcurgă lista.

— Domnișoara Bowers. A plecat împreună cu el. Dar nu vă faceți probleme, *sir,* nimeni n-o va regreta. Alex a ridicat din sprânceană. Ea era puțin mai mult decât secretara lui, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Alex a rămas tăcut. Și, cinstit, nimeni nu a învinuit-o pe doamna Ackroyd când, în cele din urmă, a divorțat de el.

— O cunoști pe doamna Ackroyd?

— Nu chiar, *sir,* nu venea la bancă prea des, dar când venea, întotdeauna îmi spunea pe nume.

— Ultima întrebare, Errol. Domnul Lowell avea secretară?

— Da, sir, pe domnișoara Robbins. O adevărată nestemată. Dar domnul Ackroyd a concediat-o săptămâna trecută, după 20 de ani de serviciu.

— Chiar așa? a întrebat Alex.

***

— Intră.

— Ați cerut să mă vedeți, domnule președinte.

— Da, domnule Jardine. Trebuie să văd auditul conturilor băncii pe 5 ani în urmă.

— O versiune anume? a întrebat Jardine nestăpânindu-și un rictus.

— Ce vrei să spui prin o versiune anume?

— Domnul Lowell prefera o versiune abreviată, pe care obișnuiam să i-o explic eu, o dată pe an.

— Desigur. Dar eu nu sunt domnul Lowell și voi dori un raport mai detaliat.

— Sumarul raportului anual se întinde pe trei pagini și cred că îl veți considera destul de cuprinzător.

— Și dacă nu va fi așa?

— Presupun că puteți studia registrele detaliate pe care le pregătim pentru IRS, în fiecare an, dar ele se întind pe sute de pagini și voi avea nevoie de două, poate trei zile ca să le adun.

— Am spus că vreau să văd conturile pe ultimii 5 ani domnule Jardine, nu pe ale anului următor. Așa că, într-o oră, să am pe birou o versiune completă IRS, a spus Alex, accentuând cuvântul completă.

— S-ar putea să dureze puțin mai mult de-atât, *sir*.

— Atunci, s-ar putea să trebuiască să găsesc pe cineva care înțelege câte minute sunt într-o oră, domnule Jardine.

Alex nu văzuse niciodată, până atunci, pe cineva ieșind atât de repede dintr-un birou. Era pe punctul să-l sune pe domnul Harbottle, când a sunat telefonul de pe birou.

— Am găsit-o pe domnișoara Robbins, domnule președinte, a spus centralista și o am pe linie. Să vă fac legătura?

— Te rog.

— Bună dimineața, domnișoară Robbins. Mă numesc Alex Karpenko și sunt noul președinte al Lowell's.

— Da, știu, domnule Karpenko. Am citit anunțul în *Globe* de dimineață și desigur, am ascultat discursul emoționant pe care l-ați ținut la funeraliile domnului Lowell. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Am înțeles că domnul Ackroyd v-a concediat, vinerea trecută.

— Da. Și mi-a ordonat să eliberez biroul și să las bilanțul zilei.

— Bine, dar nu avea nicio autoritate să facă asta. Erai asistenta personală a lui Lawrence, nu a lui. Așa că mă întrebam dacă v-ați gândi să vă întoarceți și să faceți același lucru pentru mine.

— Foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Karpenko, dar sunteți sigur că n-ați prefera mai degrabă o persoană mai tânără ca marcă a unei noi ere pentru bancă?

— Este ultimul lucru de care am nevoie. Mă scufund sub un munte de lucrări și am sentimentul că ați putea fi persoana care știe unde se află barca de salvare.

Domnișoara Robbins a lăsat să-i scape un râs.

— Când doriți să încep, domnule președinte?

— La ora nouă, domnișoară Robbins.

— Mâine-dimineață.

— Nu, în dimineața asta.

— Dar e deja unsprezece și treizeci, domnule președinte.

— Da?

***

— Salut, Alex, eu sunt Ray Fowler, secretarul companiei. Cu ce-ți pot fi de folos? a întrebat el, întinzându-i mâna.

— Bună dimineața, domnule Fowler, a spus Alex, fără să se ridice în picioare de la birou sau să strângă mâna întinsă spre el. Vreau o copie a proceselor verbale a tuturor ședințelor board-ului pe ultimii cinci ani.

— Nicio problemă, *sir*, vi le voi trimite imediat.

— Nu, le vei aduce chiar tu, domnule Fowler, împreună cu toate însemnările pe care le-ai făcut în acele momente să te ajute când mi le prezinți.

— Dar s-ar putea să fi fost greșite sau distruse, după atâta timp.
— Sunt sigur că nu trebuie să-ți amintesc, domnule Fowler, că este ilegal să distrugi orice material care s-ar putea dovedi mai târziu probe relevante într-o anchetă pentru eventuale fraude.
— Mă voi strădui să le localizez, domnule președinte.
— Parcă la fel a spus și președintele Nixon când i s-a ordonat să prezinte înregistrările Watergate.
— Nu cred că e o comparație potrivită, domnule președinte.
— Îți voi spune ce cred eu despre asta domnule Fowler, dar nu înainte de a fi citit procesele verbale.

***

— Ce-a făcut?! a întrebat Ackroyd.
— A cerut să vadă auditul conturilor băncii pe ultimii 5 ani și toate procesele verbale cu toate notițele manuscrise aferente, a spus Ray Fowler.
— Chiar așa? Atunci, va trebui să scăpăm de el înainte de a se instala bine și a începe să provoace probleme serioase.
— Ușor de zis, greu de făcut, a spus Fowler. Nu-l mai avem președinte pe Lawrence Lowell. Tipul ăsta este inteligent, dur și necruțător. Și, să nu uităm că acum controlează 50% din acțiunile băncii.
— Iar Evelyn deține celelalte 50%, a spus Ackroyd. Așa că poate face orice fără susținerea noastră, cu siguranță nu atâta timp cât avem încă majoritate în board.
— Dar dacă el află…
— Permite-mi să-ți amintesc că, dacă IRS ar fi să descopere ce-ai făcut tu în ultimii 10 ani, îți pot spune exact unde se va găsi grosul și, spre deosebire de președintele Truman, grosul va fi găsit la mine.

***

S-a auzit o bătaie în ușă.

Alex s-a uitat la ceas: 58 de minute și 20 secunde. A zâmbit și a spus:

— Intră, domnule Jardine.

Ușa s-a deschis și directorul financiar al băncii a introdus șase oameni din personalul său în biroul președintelui, fiecare dintre ei cărând cutii în brațe.

— Iată câteva documente pentru a vă obișnui cu poziția de președinte, a spus Jardine, neîncercând deloc să-și ascundă sarcasmul.

— Puneți-le acolo, a spus Alex, arătând la masa lungă de lângă perete. Cei șase angajați au executat imediat ordinul, în timp ce Jardine stătea și se uita.

— Asta-i tot, domnule președinte? a spus el, plin de încredere.

— Nu, nu este, domnule Jardine. Ai spus că sunt câteva numai ca să mă obișnuiesc cu munca, așa că spune-mi când să aștept restul.

— Mă tem că a fost o încercare neinspirată de umor din partea mea, domnule președinte.

— Nici n-am auzit-o, domnule Jardine. Asigurați-vă ca niciun om din departamentul dumneavoastră să nu părăsească clădirea înainte de plecarea mea, asta-i valabil și pentru dumneavoastră. Am sentimentul că va trebui să pun mai multe întrebări înainte de-a mă duce acasă, a spus el, aruncând o privire în direcția șirului de dosare.

***

— Evelyn, avem o problemă.

— Douglas, mă aștept să te îngrijești de orice problemă apare în bancă, mai ales acum că ești președinte.

— Dar eu nu sunt președinte, a spus Ackroyd. Chiar înainte de-a muri, Lawrence l-a numit președinte pe un tip pe nume Alex Karpenko, în locul lui.

— Nu el din nou!

— Îl cunoști?

— Drumurile ni s-au încrucișat, a spus Evelyn, și-ți pot spune, că el nu ia prizonieri. Dar, după cum știu, acum dețin 100% din acțiunile băncii și-l pot alunga oricând…

— Lawrence i-a lăsat partea lui de 50% din acțiunile băncii lui Karpenko. Tipul a început să cerceteze și, dacă ar fi să afle…

— Mai avem majoritatea în comitet? a întrebat Evelyn.

— Atâta timp cât tu te hotărăști să votezi, da.

— Atunci va trebui să zbor și să fiu acolo pentru întâlnirea următoare a comitetului, nu-i așa? Și, Douglas, primul punct pe agendă va fi îndepărtarea lui Karpenko de pe scaunul de președinte și tu să-i iei locul. Tot ce aștept eu de la tine este să organizezi întâlnirea fără ca el să-și dea seama ce punem noi la cale.

— S-ar putea să nu fie așa de ușor, a spus Ackroyd. A luat deja în posesie casa fratelui tău și, bănuiesc, vila din sudul Franței va fi următoarea pe listă.

— Peste capul meu!

— Și a dat ordin ca toată Colecția Lowell să fie transferată la bancă, pentru siguranță, în cazul în care IRS ar vrea s-o evalueze.

— Asta poate fi o problemă, a admis Evelyn.

— Trebuie să-ți spun, Karpenko este un tip dur, a spus Ackroyd. În mod clar, nu-l cunoști!

Evelyn n-a comentat.

***

Alex și-a petrecut restul săptămânii studiind bilanțurile anuale, rata dividendelor, plata taxelor

și chiar salariile angajaților tineri. Dar abia miercuri după-amiază a dat de un capitol care a trebuit verificat de trei ori înainte de a accepta că niciun comitet responsabil nu l-ar fi aprobat.

A mai trecut o dată peste problemă, gândindu-se că trebuie, că era o situație singulară, nicidecum mai multe. Chestiunea era încurcată cu grijă între două alte cifre similare ca sumă, astfel încât să nu atragă atenția asupra înregistrării. A verificat de două ori suma și a scris cifra pe o coală de lângă el. Alex se temea că vor fi mai multe asemenea înregistrări până ajunge el la zi cu verificarea documentelor.

În dimineața următoare, a găsit o retragere la fel de mare care apărea într-un bilanț, fără explicație. Încă o dată, Alex și-a notat cifra. Era deja întuneric când a dat de-a treia înregistrare pentru o sumă de departe mult mai mare. A adăugat suma pe lista lui care tot creștea și s-a întrebat cum de i se permisese Evelynei să continue așa.

Vineri, Alex a tras concluzia că după toate standardele, Lowell's funcționa în timp ce era în insolvență, dar a hotărât să nu-l informeze pe inspectorul bancar până nu evalua domnul Rosenthal colecția și el nu va fi evaluat orice alte posesiuni pe care le putea avea banca.

Când s-au aprins luminile stradale, Alex a decis că era timpul să plece de la birou și să meargă acasă. Abia aștepta s-o revadă pe Anna. A aruncat o privire spre grămada în scădere a bilanțurilor care trebuiau încă studiate și s-a întrebat dacă va reuși să treacă vreodată prin toate documentele.

Nu fusese de ajutor faptul că Lawrence luptase în Vietnam doi ani, când Ackroyd dăduse un sens nou cuvintelor „când pisica nu-i acasă". Nu numai că își făcuse un salariu de 500.000$ pe an, dar mai cheltuise în plus alte 300.000$, în timp ce cei doi acoliți ai săi, Jardine și Fowler, călătoriseră numai la clasa întâi ori de câte ori el inventa noi sinecuri pentru ei. Dar conducătorul era, în mod clar,

Evelyn, care, cu 50% din acțiunile băncii, părea să-i fi dat lui Ackroyd mână liberă să facă ce-i place și acum Alex aflase cât de mult aștepta ea în schimb.

Abia aștepta să petreacă weekendul împreună cu Anna, care venea de la New York, dar asta nu l-a împiedicat să mai aleagă o jumătate de duzină de dosare, înainte de a părăsi biroul. Când trecea pe lângă camera domnișoarei Robbins, a remarcat că lumina era încă aprinsă. Și-a băgat capul pe ușă și a spus:

— Bună seara, să aveți un weekend plăcut!

— Ne vedem luni la șase dimineața, domnule președinte, a spus ea, fără să-și ridice privirea din grămada de scrisori.

Alex aflase repede de ce o concediase Doug Ackroyd. Ea era singura persoană care știa unde fuseseră îngropate cadavrele.

Când Alex a părăsit clădirea, a avut senzația supărătoare că era urmărit; o întoarcere în timp în zilele de la Leningrad. Asta a adus înapoi amintiri cu Vladimir și Alex s-a întrebat cât de sus urcase până acum Vladimir pe scara KGB-ului. *Ar trebui să-l sun, să văd dacă-ar vrea să devină membru* în *consiliul băncii Lowell's,* s-a gândit Alex. Era sigur că el ar fi avut mijloace să-i facă pe Ackroyd, Fowler și Jardine să divulge care dosare ar trebui verificate cu mai multă grijă.

Alex s-a cufundat pe bancheta din spate a taxiului și i-a cerut taximetristului să-l ducă la adresă, apoi a deschis un alt dosar. Dacă n-ar fi citit fiecare debit cu atenție deosebită, ar fi putut scăpa încă o retragere, care putea fi aprobată numai de un singur om. A verificat de trei ori cifra, dar tot nu-i venea să creadă. Cecul fusese transformat în numerar la două zile după moartea lui Lawrence și cu două zile înainte ca Ackroyd să se retragă și a fost de departe cea mai mare sumă.

Alex a adăugat ultima cifră pe lista lui lungă, înainte de a face totalul sumelor retrase de Evelyn

de la moartea tatălui și de când fratele ei devenise președinte al băncii Lowell's. Cifra finală atingea 21 milioane de dolari, fără nicio sugestie c-ar fi fost returnată vreo sumă. Dacă ai adăuga nelegiuirea ei la salariul scandalos pe care și-l plătise singur Ackroyd lui și celor patru conțopiști ai săi, plus nenumăratele lor alte cheltuieli, nu era de mirare că banca Lowell's se află în fața unui faliment. Alex se întreba dacă va trebui să vândă colecția Lowell pentru a se asigura că banca devenea destul de solventă pentru a continua să existe.

Analiza consecințele în timp ce taxiul s-a oprit lângă casa lui Lawrence. Întotdeauna se gândea la această casă ca fiind casa lui Lawrence.

A coborât din taxi și pe față i-a apărut un zâmbet uriaș când a zărit-o pe Anna stând în prag. Zâmbetul s-a evaporat la fel de repede când a văzut expresia de pe fața ei.

— Care-i problema iubito? a întrebat el, luând-o în brațe.

— Mai bine-ai bea o votcă, înainte să-ți spun. L-a luat de mână și, fără alt cuvânt, l-a condus în casă. A turnat câte un pahar de băutură pentru fiecare și a așteptat ca el să se așeze, apoi a spus:

— Nu numai Warhol este copie.

Alex și-a golit paharul înainte de a întreba.

— Câte?

— Nu pot ști până nu aflu opinia domnului Rosenthal, dar bănuiesc că cel puțin jumătate din colecție sunt copii.

Alex n-a spus nimic când ea i-a umplut din nou paharul. După o altă înghițitură, a admis.

— Valoarea colecției Lowell este singurul lucru care poate preveni prăbușirea băncii. Nu cred că voi putea dormi până nu sosește domnul Rosenthal.

— L-am sunat acum vreo două ore și este deja pe drum.

— Și are vreo veste bună? a întrebat Alex.

— Mama ta continuă să mă întrebe când avem de gând să ne căsătorim, a spus Anna.

— Și tu ce i-ai spus?

— Că tu sperai s-o pui între salvarea băncii, deschiderea ultimului restaurant Elena's și, de preferință, când ne-am afla amândoi în același loc, în același timp.

— Am putea avea nepoți, pe-atunci, a spus Alex.

33
SASHA

Merrifield

Sasha reușise întotdeauna să supraviețuiască cu 6 ore de somn pe noapte, dar, odată ce prim-ministrul vizitase Buckingham Palace și anunțase dizolvarea Parlamentului, învățase să se descurce cu patru.

O dată în plus, a adoptat o rutină zilnică care-ar fi impresionat un maestru al Teatrului Bolșoi, chiar dacă numai pentru trei săptămâni. Se scula în fiecare dimineață la ora 5 și era în fața gării Roxton cu un mic grup de voluntari cu mult înainte ca primii navetiști să sosească. Îi saluta pe aceștia cu:

— Salut, eu sunt Sasha Karpenko și…

La ora 8 lua o pauză pentru micul dejun, în fiecare dimineață la altă cafenea, și, douăzeci de minute mai târziu, mergea la centrele partidului de pe strada principală – trei spații închiriate pentru o lună – și citea ziarele de dimineață. Merrifield Gazette găsise mai multe feluri de a spune că cei doi sunt cam la egalitate, că e o competiție foarte strânsă, că jocurile nu sunt făcute, dar dimineața a fost surprins să citească titlul:

Hunter îl provoacă pe Karpenko la dezbatere.

— Mișcare isteață! a spus Alf. Ea nu așteaptă ca să te miști în timpul acesta. Tu trebuie să accepți imediat, și apoi vom anunța data, timpul și locul.

— Niciun timp, niciun loc, spune Sasha.

— Nu, nu! spune Alf. Noi n-avem nicio grabă. Avem nevoie ca dezbaterea să fie în Roxton și cât mai aproape de data alegerilor.

— De ce Roxton?

— Pentru că cei mai mulți suporteri se vor afla mai degrabă acolo decât oriunde altundeva în circumscripție.

— Dar de ce să amânăm până în ultimul moment?

— Asta îți va da mai mult timp să te pregătești. Nu uita că nu mai concurezi cu o studentă, ci cu un parlamentar care a trăit în circumscripția asta toată viața ei. Dar, pentru moment, ar trebui să te întorci în stradă și să ne lași pe noi să ne ocupăm de detalii.

După ce i-a sunat pe editorul Gazzette-i să-i spună că este încântat să accepte provocarea domnișoarei Hunter și abia așteaptă dezbaterea, Sasha a ieșit din centru pentru a se alătura cumpărătorilor matinali, în special femei cu copii și câțiva pensionari vârstnici. În următoarele trei ore a dat mâna cu cât mai mulți votanți posibil, transmițând același mesaj simplu. Numele său, partidul, data alegerilor și reamintirea faptului că Merrifield era acum locul cheie care va face diferența.

O pauză de 40 de minute pentru prânz, la ora unu, când Alf i se va alătura la o cârciumă locală și-l va pune la curent cu ce a făcut Fiona. Sasha stătea întotdeauna de vorbă cu mesenii despre licențele de vânzare a alcoolului, taxele pentru alcool, comandând un singur fel de mâncare și o jumătate de halbă de bere locală.

— Să plătești întotdeauna mâncarea și băutura i-a spus Alf. Și să nu cumperi nimic de la cineva, dacă este votant în circumscripție.

— De ce nu? a întrebat Charlie, însărcinată în ultimele luni, în timp ce sorbea din sucul ei de portocale.

— Pentru că nu poți paria că toriștii nu vor încerca să afirme că ai încercat să mituiești un alegător și prin urmare, ai încălcat legea electorală.

După ce-a dat mâna cu toți cei din cârciumă, au plecat să viziteze o fabrică, unde Sasha primea de obicei mai mult urale decât huiduieli, apoi o școală, de la 3:30 la 4:30 – primară, secundară și ultima, școală pregătitoare locală. Acesta a fost

momentul în care Charlie a fost în elementul ei și multe mame au încredințat-o că, spre deosebire de soții lor, ele vor vota pentru Sasha.

— Ea este armata secretă, i-a spus adeseori președintele candidatului, mai ales că, deși Fiona afirma că este logodită, logodnicul ei nu și-a făcut încă apariția. Nu aș atrage atenția cuiva asupra acestui aspect, a adăugat el cu un zâmbet.

Înapoi la centru în jur de ora 5:00 pentru scurte concluzii, înainte de a ține cuvântări la două, posibil, trei întâlniri de seară.

— Să nu-ți faci probleme că vor fi puțini oameni, a spus Alf. Îți vor da ocazia să repeți câteva puncte cheie și expresii care trebuie să pară surprinzătoare pentru tine în timpul dezbaterii.

Ajuns acasă spre miezul nopții, putea să se culce pe la ora unu. Asta nu era posibil întotdeauna, pentru că, exact ca în cazul unui actor pe scenă, adrenalina nu-și încetează efectele în momentul în care cade cortina. După 4 ore de somn sună ceasul și o iei de la început cu același program, recunoscător pentru că timpul până la alegeri este mai scurt cu o zi.

***

Cu o dimineață înaintea dezbaterii, unii au estimat că Fiona conduce cu două puncte, alții că cei doi candidați sunt la egalitate.

Televiziunea locală a anunțat că, dat fiind interesul mare, vor transmite dezbaterea în direct într-un interval de mare audiență, ceea ce n-a ajutat la calmarea încordării nervoase în care se afla Sasha. Charlie a ales costumul (gri, la un rând), cămașa (albă) și cravata (verde) care vor fi purtate la întâlnirea din acea seară. Nu l-a întrerupt pe Sasha în timp ce repeta direcțiile importante ale discuției și expresiile cu priză la public, când erau singuri. Dar dacă-i cerea părerea, nu evita să-i

răspundă cu candoare, chiar dacă nu era întotdeauna ce voia el să audă.

— E momentul să pornim, a spus Charlie, uitându-se la ceas. Sasha a urmat-o spre sediul partidului, așezându-se lângă ea pe bancheta din spate a mașinii.

— Arăți frumos, a spus ea, când mașina a pornit. Sasha n-a răspuns. Nu uita că ea nu e de nivelul tău. Sasha tot n-a răspuns. Pe vremea asta, săptămâna viitoare, tu vei fi, nu ea, cel care va sta în Camera Comunelor. Sasha tot n-a răspuns. Și, apropos, a adăugat Charlie, poate că nu e cel mai bun moment, dar îți spun, mă gândesc să-i votez pe conservatori.

— Atunci, să fim recunoscători că n-ai obținut un vot în această circumscripție, a spus Sasha în timp ce mașina se oprea în fața primăriei din Roxton.

***

— Dacă ai să câștigi la aruncarea banului, a spus Alf, care stătea în vârful treptelor așteptând să-i salute, ar trebui să vorbești al doilea. Astfel poți să răspunzi la orice observație introductivă adusă de Fiona în discuție.

— Nu, a spus Sasha. Dacă voi câștiga la aruncare încep primul și ea va trebui să răspundă la ceea ce am eu de spus.

— Dar asta ar însemna să îi dai un avantaj nemijlocit.

— Nu și dacă am deja pregătit discursul pentru ea. Cred că am descoperit care va fi linia ei de atac. Nu uita că o cunosc mai bine decât oricine.

— Este un risc al naibii de mare, a spus Alf.

— Este tipul de risc pe care trebuie să ți-l asumi atunci când sondajele sunt atât de apropiate.

Alf ridică din umeri.

— Sper că știi ce faci a spus el, în timp ce mergeau în spatele scenei și moderatorul a venit să

li se alăture.

— E timpul pentru aruncare, a spus Chester Munro, prezentatorul veteran de la *Southern News*[16].

Sasha și Fiona și-au dat mâna pentru fotografii, chiar dacă ea nu s-a uitat în ochii lui nici măcar o dată.

— Alegeți dumneavoastră, doamnă Hunter.

— Cap, spune Fiona în timp ce Munro arunca o monedă de argint sus în aer. Moneda a lovit podeaua înainte să se oprească și să dezvăluie imaginea celei mai cunoscute femei de pe pământ.

— Alegerea dumneavoastră, doamnă Hunter, a spus Munro. Veți începe dezbaterea, sau îl lăsați primul pe domnul Karpenko?

Sasha și-a ținut respirația.

— O să permit oponentului meu să vorbească primul, a spus Fiona clar satisfăcută de faptul că a câștigat aruncarea monedei.

O femeie tânără a apărut din culise și i-a pudrat fruntea lui Munro și vârful nasului, înainte de a intra în centrul scenei în aplauze calde.

***

— Bună seara, doamnelor și domnilor, a spus Chester Munro, veteranul de la *Southern News,* privind audiența compactă. Bine-ați venit la dezbaterea dintre cei doi candidați principali pentru un loc în Parlament din partea Merrifield. Domnișoara Hunter, actualul membru reprezintă Partidul Conservator și, adversarul ei, domnul Karpenko, reprezintă Partidul Laburist. Fiecare candidat va face o prezentare a programului în trei minute, care vor fi urmate de întrebări și întâlnirea se va sfârși prin două minute de declarații din partea fiecăruia dintre ei. Acum, îi invit pe cei doi candidați să ni se alăture.

Sasha și Fiona și-au făcut apariția din laturile opuse ale scenei, fiecare din ei primit cu ropote de

aplauze de către suporteri. Sasha și-a dorit să se fi aflat în Fulham Road bucurându-se de o porție de musaca făcută de mama lui, cu un pahar de vin roșu alături, dar apoi le-a zărit pe Charlie și pe mama lui zâmbindu-i din rândul întâi. Le-a zâmbit și el, în timp ce Munro spunea:

— Îl voi invita acum pe domnul Karpenko să-și susțină cuvântul de deschidere.

Sasha s-a apropiat încet, și-a pus notițele pe pupitru și a așteptat să se liniștească auditoriul. S-a uitat la propoziția de deschidere a discursului, deși știa totul pe dinafară. Și-a ridicat privirile conștient că are numai trei minute la dispoziție pentru a face o impresie de durată. Nu, Alf îi spusese să se gândească că avea 180 de secunde; „în acest fel vei face ca fiecare secundă să conteze". Pentru prima dată, s-a întrebat dacă Alf nu avusese cumva dreptate când îi sugerase că indiferent care va vorbi primul, va fi în dezavantaj.

— Doamnelor și domnilor, a început Sasha, fixându-și privirile pe rândul zece al audienței. Aveți în fața dumneavoastră un aventurier.

O exclamație de uimire a trecut printre cei prezenți. Numai Charlie n-a părut surprinsă. Dar ea auzise cuvântarea de mai multe ori.

— Și ca să nu fie suficient de rău, a continuat Sasha, mai sunt și imigrant, la prima generație. Și, dacă mai căutați încă o scuză, pentru a nu mă vota, vă spun că m-am născut în Leningrad, nu în Merrifield.

Alf se uita cu neliniște de pe latura scenei și a constatat că auditoriul fusese redus la tăcere de uluire.

— Dar, vă rog, permiteți-mi să vă spun câte ceva despre acest aventurier. Cum v-am spus, m-am născut în Leningrad. Defunctul meu tată a fost un viteaz care a câștigat Steaua lui Lenin pentru apărarea ținutului său natal împotriva naziștilor în timpul asediului acestui oraș, în al Doilea Război Mondial. După război, a avansat de la lucrător la

docuri la poziția de supervizor, responsabil de 800 de oameni. Poziție pe care a păstrat-o până când a comis o crimă și a fost ucis.

Audiența îi sorbea acum fiecare cuvânt.

— Bineînțeles, vreți să știți care a fost crima lui. A ucis pe cineva, poate? A făcut jaf armat? Fraudă mare, chiar mai rău și-a trădat patria? Nu! Crima tatălui meu a fost că voia să înființeze o uniune comercială cu tovarășii lui de la docuri pentru ca aceștia să se poată bucura de aceleași beneficii care, în această țară, le sunt garantate tuturor. Dar KGB-ul nu voia asta, așa că l-au eliminat.

— Brava mea mamă, care se află în seara asta printre voi, temându-se de alte represalii, și-a riscat viața pentru ca ea și cu mine să putem scăpa de tirania comunismului și să începem o viață nouă în această măreață țară. Am studiat la Londra și, ca și domnișoara Hunter, am câștigat o bursă la Cambridge, unde, din nou ca și domnișoara Hunter, am devenit președinte al Uniunii și am fost premiat cu gradul de onoare First Class.

A urmat o primă rundă de aplauze, ceea ce i-a dat lui Sasha un moment de relaxare să se uite pe foaia cu discursul și să vadă următorul fragment.

— După ce-am absolvit Cambridge, m-am întors să lucrez în restaurantul mamei, frecventând, în același timp, o școală serală, unde am studiat economia și managementul afacerii. Mama a primit două Stele Michelin ca una din cele mai bune bucătărese din țara aceasta, dar la registrele contabile este dezastru.

Râsete și aplauze călduroase au întâmpinat aceste cuvinte.

— M-am îndrăgostit și m-am căsătorit cu o englezoaică, care lucrează acum în cercetare la Courtauld Gallery. Primul nostru copil se va naște în ziua alegerilor. Sasha și-a ridicat privirile spre Ceruri și a spus:

— Ați putea amâna asta cu o zi?

De data asta, aplauzele au fost spontane și el i-a zâmbit soției. Un clopoțel a sunat anunțând că mai are numai 30 de secunde la dispoziție. Sasha nu se gândise că vor fi atât de lungi aplauzele și trebuia să se grăbească.

— Când, cu trei ani în urmă, am venit în Merrifield pentru a lupta în alegerile parțiale, m-am îndrăgostit a doua oară. Dar dumneavoastră m-ați respins și ați dat premiul adversarei mele, cu toate că diferența a fost destul de mică încât eu să sper că poate mi-ați sugerat atunci să mai încerc o dată. Acum, vă rog să manifestați o schimbare a sentimentelor. A coborât vocea până la nivelul unei șoapte, aproape. Vreau să vă spun un secret care, sper, va arăta cât de mult îmi pasă de Merrifield. Înainte de aceste alegeri am avut ocazia să concurez pe un loc la Londra din partea majorității Laburiste de peste 10 mii. Dar am refuzat această oportunitate pentru că mai am ceva în comun cu domnișoara Hunter. Ca și ea, vreau să fiu membru în Parlament pentru Merrifield. Poate că sunt un aventurier, dar vreau să fiu aventurierul vostru.

Jumătate din audiență s-a ridicat să-și ovaționeze purtătorul lor de stindard, în timp ce cealaltă jumătate a rămas așezată, dar câțiva s-au alăturat, deși cu reținere, aplauzelor.

Munro a așteptat ca Sasha să revină la locul lui și să înceteze aplauzele, apoi a spus:

— O rog pe domnișoara Hunter să răspundă.

Sasha a privit-o pe Fiona cum își trece în revistă cu furie paragrafele cuvântării pregătite. În cele din urmă, s-a ridicat și s-a îndreptat spre pupitru. A zâmbit nervos spre audiență.

— Numele meu este Fiona Hunter și am avut privilegiul să vă reprezint ca membră în Parlament, în ultimii trei ani. Sper că veți considera că m-am dovedit demnă de sprijinul vostru.

Și-a ridicat privirile, pentru a primi câteva aplauze răzlețe de la cei mai aprigi susținători ai ei.

— M-am născut și am crescut în Merrifield. Anglia e patria mea, a fost și va fi întotdeauna (o frază la care, și-a dat seama, ar fi trebuit să renunțe). A întors repede fila, apoi încă o filă. Sasha se întreba cât de multe cuvinte: aventurier, interlop, străin, chiar și imigrant, fuseseră tăiate din manuscrisul ei.

Fiona a continuat cu poticneli să vorbească despre tatăl ei, despre Cambridge și despre Uniune, conștientă fiind că permițându-i rivalului său să vorbească primul îi dăduse posibilitatea să-i fure cele mai bune idei.

Când clopoțelul a anunțat-o că au mai rămas numai 30 de secunde, a dat paginile până la ultima și a spus:

— Sper numai că veți da acestei fete localnice o a doua șansă să vă servească.

S-a întors la locul ei, dar aplauzele au încetat cu mult înainte ca ea să se așeze.

Nimeni nu mai avea vreo îndoială cine va câștiga prima rundă, dar clopoțelul era gata s-o anunțe pe-a doua și Sasha a știut că nu putea permite nicio abatere de la concentrare, nici măcar o clipă.

— Candidații vă vor răspunde acum la întrebări, a spus Munro. Vă rog să fie scurte și la obiect.

Imediat s-au ridicat o duzină de mâini, Munro a arătat spre o femeie așezată în rândul cinci.

— Ce cred cei doi candidați despre faptul că în Consiliu s-a hotărât închiderea terenurilor de joacă pentru a fi înlocuite cu un supermarket?

Fiona s-a ridicat chiar înainte ca Munro să poată spune cine trebuie să răspundă primul.

— Am învățat să joc hochei și tenis pe aceste terenuri de sport, a început ea, de aceea am pus problema în Cameră la *Întrebări pentru prim-ministru.* Apoi am condamnat propunerea și voi continua s-o fac dacă sunt realeasă. Să sperăm că e încă ceva ce avem împreună eu și domnul Karpenko, deși nu prea pare, pentru că el a fost în

Consiliul Laburist care a aprobat planul prima dată.

De această dată a fost răsplătită cu aplauze puternice.

Sasha a așteptat să se facă liniște total, apoi a răspuns:

— Este corect ca domnișoara Hunter să vorbească împotriva propunerii Consiliului de a construi un supermarket pe terenul de sport din Roxton, de vreme ce a pus problema în Camera Comunelor. Dar ceea ce n-a spus este că ea este PPS a Ministerului pentru Afaceri Rurale care cu o singură trăsătură de stilou poate anula ordinul. De ce n-a făcut-o? Posibil pentru că ministrul i-a atras atenția domnișoarei Hunter că, la trei mile mai jos, la Blandfort, va fi construit un centru sportiv încă și mai mare, cu facilități pentru fotbal, rugby, crichet, hochei, tenis și înot. Dacă voi fi ales membru pentru Merrifield, voi pune această problemă din nou în consiliu, pentru că aceștia au bunul simț să nu permită ca limitări politice arbitrare să le întunece judecata. Fiți siguri că voi sprijini ceea ce eu cred că este în interesul cetățenilor din Merrifield. Poate că domnișoara Hunter ar trebui să fie aleasă nu în Parlament, ci ca președintă a societății „Nu în ograda mea”, iartă-mă dacă eu încerc să mă gândesc la o imagine mai de ansamblu.

Când Sasha s-a așezat auditoriul încă aplauda.

Munro a ales apoi un bărbat înalt, elegant, îmbrăcat în haină din tweed, cu cravată în dungi.

— Ce cred conservatorii despre reducerile de la apărare propuse de domnul Healey când a vizitat circumscripția, cu două săptămâni în urmă.

Fiona a zâmbit, dar, apoi, maior Bennett a fost îndemnat să pună întrebarea lui.

— Poate că dumneavoastră ar trebui să răspundeți primul, domnule Karpenko, a sugerat Munro.

— Reducerile de la apărare sunt o problemă continuă pentru Guvern, a spus Sasha. Totuși, dacă trebuie să construim mai multe școli, universități, spitale și, da, chiar facilități pentru sporturi, fie trebuie operate reduceri, fie trebuie mărite taxele, ceea ce nu este niciodată o alegere ușoară. Dar este una peste care nu se poate trece. Eu pot numai promite că, în calitate de reprezentant al dumneavoastră, voi căuta întotdeauna argumentele pentru tăieri din bugetul pentru apărare, înainte de a lua o decizie.

S-a așezat în sunetul unor aplauze răzlețe.

— Dacă poți câștiga o bătălie numai prin a sufla aer fierbinte asupra adversarilor tăi, atunci, în mod clar, domnul Karpenko ar fi comandantul șef al forțelor armate, a spus Fiona. A trebuit să aștepte mult să se potolească aplauzele și râsetele, înainte de a continua. Oare cele două războaie mondiale nu ne-au învățat că nu-ți pot permite niciodată să lași garda jos? Nu, apărarea este domeniul care trebuie să fie mereu prima prioritate pentru orice membru în Parlament și, pentru mine, va fi întotdeauna, dacă mă trimiteți din nou la Westminster.

Fiona s-a desfătat în aplauzele prelungite înainte de a-și relua locul, nelăsându-i lui Sasha nicio îndoială cu privire la cine va câștiga runda a doua. Următoarea întrebare a venit de la o femeie așezată pe ultimul rând.

— Cât mai avem de așteptat până când centura Roxtonului primește undă verde?

Sasha și-a dat seama că aceasta era încă o întrebare cu adresă, pentru că pe fața Fionei a apărut din nou zâmbetul și nici măcar nu a avut nevoie să se uite pe notițe.

— Centura ar putea să înceapă mâine, a spus Fiona, dacă aprobarea planului n-ar fi fost întârziată de consiliul local care, nu trebuie să vă reamintesc, este controlat de socialiști. Mă întreb de ce. Poate că domnul Karpenko ne va lămuri.

Dar, dacă vor fi realeși conservatorii, eu am permisiunea ministrului meu să afirm categoric că vom învinge consiliul și centura se va construi.

Fiona a zâmbit triumfător spre Sasha când s-a așezat în aplauzele chiar mai călduroase decât înainte. Dar știa atunci că, dacă centura continua, consiliul local trebuia să facă loc pentru ea luând proprietățile, ceea ce va aduce din nou Merrifield la un loc sigur pentru conservatori. Știa, de asemenea, că Sasha nu putea admite că acesta era motivul real pentru care susținea consiliul în această problemă.

— Nu am nicio îndoială, a început el, că Roxton are nevoie de centură. Singurul lucru de discutat este pe unde va trece aceasta.

— Nu prin curtea ta! a strigat Fiona, urmată de urale și fluierături.

— Vă pot promite, a spus Sasha, că, în calitate de membru, voi face tot ce-mi stă în putere să accelerez procesul.

Aplauzele, de fapt lipsa lor, a făcut clar pentru fiecare cine câștigase o altă rundă.

Munro a dat în sfârșit cuvântul unei doamne în vârstă care sărise cu mâna ridicată, de fiecare dată.

— Ce planuri au candidații pentru mărirea pensiilor de vârstă?

— Toate administrațiile conservatoare au ridicat pensiile de vârstă în pas cu inflația, a spus Fiona. Guvernul laburist nu a reușit niciodată să facă asta, posibil pentru că, sub îndrumarea lor, inflația a crescut la o rată medie de 14% pe an. Așa că, le spun tuturor celor pensionabili la limită de vârstă, dacă vreți să vă mențineți sau să vă îmbunătățiți standardul de viață, asigurați-vă că votați conservatorii. De fapt, aș spune același lucru oricui aflat sub vârsta de pensionare, pentru că, în cele din urmă, toți ajungem acolo. Această sugestie a adus urale puternice din partea suporterilor toriștilor, care, în mod clar simțeau că, după

căderea de mai devreme, ajunsese să câștige bătălia și avea acum punctaj mai mare.

— Uneori mi-aș dori ca domnișoara Hunter să gândească, măcar o dată, pe termen lung și dincolo de alegerile de săptămâna viitoare. Vârsta medie de viață din această țară este de 73 de ani. În anul 2000, va fi 81 de ani și în 2020, când eu voi avea 68 de ani, și voi fi eligibil pentru o pensie de la stat, vârsta medie predictibilă va fi de 87 de ani. Niciun guvern – indiferent de culoare – nu va avea resurse să continue să mărească vârsta de pensionare an de an. N-a venit oare timpul ca membrii Parlamentului să spună adevărul despre o problemă atât de dificilă și importantă ca aceasta și să profereze platitudini, în speranța că vor câștiga următoarele alegeri? Eu sunt de profesie economist, nu avocat, precum domnișoara Hunter. Eu vă voi spune întotdeauna cum stau lucrurile, în timp ce ea vă va spune ce crede ea că vreți să auziți.

Când s-a așezat, aplauzele au sugerat că nu exista un câștigător clar al acestei runde.

— Mai este timp pentru o întrebare, a spus Munro, indicând un bărbat așezat pe interval.

— Crede vreunul dintre dumneavoastră că Merrifield va câștiga F.A. Cup?

Toată sala a izbucnit în râs.

— Eu sunt suporter al *„The Merries”* din copilărie, a spus Fiona, și tatăl meu mi-a lăsat mie, prin testament, abonamentul lui. Dar, din teama că adversarul meu îmi va spune că eu caut numai voturi ieftine, voi recunoaște că nu cred că vom câștiga, dar încă mai sper.

Sasha i-a luat locul.

— A fost o realizare magnifică pentru Merrifield să ajungă în runda a treia a cupei, anul trecut, a spus el. Golul lui Joey Butler împotriva lui Arsenal a fost o bucurie de ținut minte și nimeni nu putea fi surprins când Gunners le-a oferit un contract. La fel de plăcut a fost când comitetul a decis să

folosească succesul lor neașteptat la cupă pentru a construi o nouă arenă acoperită. Dar, dacă voi fi destul de norocos să devin reprezentantul vostru, să nu fiți surprinși dacă mă veți găsi tot în tribune susținând echipa de acasă.

Tânărul care pusese întrebarea nu a ascuns pe cine va vota și Sasha a simțit că întrecerea era din nou pe picior de egalitate. Totul ținea acum de concluziile lor.

— Cum domnul Karpenko a vorbit primul la deschidere, a spus domnul Munro, o voi invita pe domnișoara Fiona să-și spună prima concluziile.

Fiona a lăsat jos notițele și s-a uitat direct spre sală.

— Se pare că nu am voie să menționez faptul că eu sunt localnică și că adversarul meu nu vine din părțile noastre. De asemenea, nu trebuie să amintesc că l-am învins pe domnul Karpenko la competiția pentru Președinția Uniunii Cambridge și, din nou, l-am învins în alegerile parțiale de după moartea tatălui meu. Și, când câștigarea acestei circumscripții a devenit o propunere mai dificilă pentru partidul meu, eu nu m-am dat deoparte. Dar vă pot spune, dacă domnul Karpenko pierde aceste alegeri, nu-l veți mai vedea niciodată. Va pleca în căutarea unui loc sigur, în timp ce știți că eu voi fi aici tot restul vieții mele. Alegerea vă aparține.

Jumătate din sală s-a ridicat în urale, în timp ce cealaltă a rămas pe scaune, așteptând să vadă dacă mai avea ceva săgeți rămase în tolbă campionul lor.

Sasha n-a avut decât câteva clipe pentru a se gândi cum să contraatace un asemenea mesaj simplu și sclipitor, deși nu avea nicio îndoială că dacă Fiona va pierde, își va căuta un loc sigur altundeva, oriunde. Dar nu putea spune asta, pentru că n-o putea dovedi. Sala supraaglomerată aștepta cu nerăbdare, jumătate dorind ca el să câștige, cealaltă jumătate să se împiedice.

— Ca și tatăl meu, a început el, eu am crezut întotdeauna în democrație, în ciuda faptului că am crescut într-un stat totalitar. Așa că sunt fericit să-i las pe votanții din Merrifield să decidă pe care dintre noi îl consideră cel mai bun să-i reprezinte în Camera Comunelor. Vă cer numai să faceți această alegere gândindu-vă care candidat considerați că va face o treabă mai bună și nu, pur și simplu, în funcție de care a trăit aici mai mult timp. Normal, cred că eu sunt acea persoană. Dar dacă a trăi în Merrifield este o dovadă, vreau să vă spun că săptămâna trecută am cumpărat o casă pe Farndale Avenue și că, asemenea domnișoarei Hunter, abia aștept să-mi petrec restul zilelor în această circumscripție.

Chester Munro, a așteptat să înceteze aplauzele, apoi le-a mulțumit celor doi candidați.

— Și vă mulțumesc, de asemenea, dumneavoastră, audienței, a început el, dar a fost întrerupt de o tânără care a apărut din culise și i-a dat o hârtie. El a despăturit-o și a citit conținutul, apoi a anunțat:

— Știu că veți fi încântați să aflați că voturile primite de TV imediat după dezbatere arată sprijin de 42% pentru domnișoara Hunter și 42% pentru domnul Karpenko. Restul de 16% sunt fie cei indeciși, fie votanți ai altor partide.

Cei doi candidați s-au ridicat de la locurile lor, au mers încet unul spre celălalt și și-au dat mâna. Au acceptat amândoi că dezbaterea s-a încheiat la egalitate și că nu mai au la dispoziție decât o săptămână în care să-și facă adversarul knock-out.

***

Sasha nu a părut să se liniștească în următoarele șapte zile, pentru că Alf îi amintea încontinuu că rezultatul final putea fi decis cu o diferență de numai câteva voturi. Nu se îndoia că Fionei i se șopteau aceleași cuvinte la ureche.

În ziua alegerilor, Sasha s-a trezit la ora două noaptea, neputând să mai adoarmă. Citise toate ziarele când a coborât la micul dejun. La ora șase, era deja în fața gării Merrifield implorându-i pe navetiști „Votați Karpenko-astăzi!”

Odată ce votarea s-a deschis la ora 7, s-a dus dintr-o încăpere în alta într-o încercare galantă de a mulțumi acestei legiuni de muncitori dedicați care refuzau să-și ia un minut liber până nu vota ultima persoană.

— Haide să mergem să bem ceva cu toată echipa, i-a spus lui Charlie la ora 10 seara, după ce BBC a anunțat că votul s-a închis și numărătoarea era pe punctul să înceapă, în toată țara.

Au pornit încet pe strada principală în strigăte de noroc, la revedere și chiar, nu te-am văzut eu undeva, cândva? Când au ajuns la Roxton Arms, Alf și echipa erau deja la bar și făceau comanda.

— Și băuturile le plătești tu, ca o schimbare, a spus Alf, acum că noi nu putem fi mituiți…

Echipa a ovaționat.

— Voi doi n-ați fi putut face mai mult, a spus Audrey Campion oferindu-i lui Charlie un suc de roșii și lui Sasha o halbă – prima de trei săptămâni.

— De acord, a spus Alf. Totuși, sugerez să mâncăm cu toții ceva înainte de a merge la primărie să urmărim numărătoarea, pentru că nu cred că va fi vreun rezultat cu mult înainte de ora două.

— Ai grijă să prezici rezultatul, a spus Sasha.

— Prezicerile sunt pentru jucătorii de jocuri de noroc și nebuni, a spus Alf. Electoratul a decis. Tot ce putem noi face este să aflăm dacă au luat hotărârea corectă. Așa că, indiferent ce spui acum nu va produce nici cea mai mică diferență.

— Aș închide spitalul sătesc, aș începe construcția centurii și aș reduce cheltuielile pentru apărare la cel puțin 10%, a spus Sasha.

Toată lumea, cu excepția lui Charlie, a râs; Charlie a căzut în față și s-a agățat de bar.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sasha, prinzând-o cu un braț.

— Ce crezi că s-a întâmplat, idiotule, a spus Audrey.

— Și nu ai pe cine altcineva blama, decât pe tine însuți, a spus Alf, pentru că l-ai implorat pe Cel Atotputernic să aștepte până după alegeri.

— Gata cu sfada, Alf, a spus Audrey, și sunați la spital. Spuneți-le că sosește o femeie care e gata să nască. Michael du-te și adu un taxi.

Alf a alergat la telefonul de la celălalt capăt al barului, în timp ce Sasha și Audrey o susțineau pe Charlie care înainta cu greutate spre ieșirea din bar. Michael deja oprise un taxi care trecea și-l instruia pe șofer unde trebuia să meargă, cu mult înainte ca Charlie să se prăbușească pe bancheta din spate.

— Rezistă, iubito, a spus Sasha când taxiul s-a pus în mișcare. Nu e departe de mers, a adăugat el, dintr-odată mulțumit că spitalul sătesc nu fusese închis.

Cu farurile cu fază lungă, șoferul se strecura prin traficul din noaptea târzie. Alf își făcuse treaba, pentru că atunci când taxiul a tras în fața intrării în spital, doi brancardieri și un doctor îi așteptau deja. Doctorul a ajutat-o pe Charlie să coboare din mașină, în timp ce Sasha a scos portofelul să plătească.

— Cursa asta o suport eu, sir, a spus șoferul. Ca plată pentru faptul că am uitat să votez.

Sasha i-a mulțumit, dar l-a și înjurat în același timp în care Charlie a fost instalată într-un scaun cu rotile. Dacă pierde la diferență de un vot… Și-a ținut soția de mână, în timp ce doctorul i-a pus, calm, acesteia câteva întrebări. Unul din brancardieri a împins scaunul pe un coridor pustiu spre sala de primire, unde o aștepta o echipă de obstetricieni. Sasha i-a dat drumul la mână numai când ea a dispărut înăuntru.

El a început să facă curse în sus și-n jos pe coridor, mustrându-se pentru că o presase atât de mult pe Charlie în ultimele câteva zile de campanie. Alf avea dreptate, viața unui copil era mult mai importantă decât orice nenorocite de alegeri.

Nu-și dădea seama cât de mult timp trecuse până când, în sfârșit, a apărut o soră din sala de nașteri, i-a adresat un zâmbet cald și a spus:

— Felicitări, domnule Karpenko, aveți o fetiță!

— Și soția mea?

— Este bine și ea. Epuizată și va avea nevoie de odihnă, dar puteți merge să le vedeți pe amândouă câteva minute. Sasha a urmat-o în sală, unde Charlie își ținea cu tandrețe în brațe noul ei născut. O ființă micuță, zbârcită, cu ochi albaștri se uita fix la el. A îmbrățișat-o pe Charlie, i-a mulțumit Dumnezeului care făcuse acest miracol și s-a uitat la fiica lui ca și cum ar fi fost primul copil care se născuse vreodată.

— Păcat că nu s-a întâmplat în urmă cu o săptămână, a spus Charlie.

— De ce, iubito?

— Imaginează-ți câte voturi în plus puteam avea, dac-ai fi putut spune audienței de la dezbatere că fiica ta s-a născut în circumscripție.

Sasha a râs în timp ce o soră-i punea mâna pe umăr și-i spunea:

— Ar trebui s-o lăsăm pe soția dumneavoastră să se odihnească.

— Desigur, a spus Sasha, și o altă soră a luat ușor copilul în brațe și l-a pus într-un leagăn.

Sasha a părăsit împotriva voinței lui salonul, deși Charlie adormise deja. Odată ce a fost din nou pe coridor, s-a oprit să-și privească fiica prin geamul de la ușă. I-a făcut semn cu mâna, cu adevărat o prosteală, pentru că știa că nu-l vedea. S-a întors și a început să meargă spre scări și, pentru prima oară în câteva ore, gândurile i-au revenit la ce se întâmpla la Primărie. A luat-o la

fugă pe coridor și apoi pe trepte în jos, întrebându-se dacă va putea găsi un taxi la acea oră din noapte. A traversat holul și era pe punctul să deschidă ușa, când l-a strigat o voce din spatele lui.

— Domnule Karpenko?

S-a întors și a văzut o soră stând în spatele pupitrului de la recepție.

— Felicitări, a spus ea.

— Vă mulțumesc. Sunt încântat că este o fetiță.

— Nu pentru asta v-am felicitat, dle Karpenko. Sasha părea nelămurit. Voiam numai să spun ce încântată sunt că veți fi noul nostru membru în Parlament.

— Știți rezultatul?

— S-a anunțat la radio, în urmă cu câteva minute. După trei renumărări, ați câștigat cu 27 de voturi în plus.

34
ALEX

Boston

— Îmi pare rău să spun că Anna are dreptate, a spus Rosenthal. Mai mult de 50 dintre picturi sunt copii și, amintind de experiența ta cu Warhol-ul, nu e dificil să-ți dai seama cine are originalele.

— Și probabil că le-a vândut deja, până acum, a spus Alex. Ceea ce înseamnă că banca nu poate spera să-și acopere vreodată pierderile.

— De asta n-aș fi atât de sigur, a spus Rosenthal. Lumea artei e mică, o comunitate sudată, așa că, dacă o pictură din colecția Lowell ar apărea pe piață, ar fi imediat și cu siguranță recunoscută. Și noi nu vorbim despre o singură lucrare, ci de peste 50. Cu toate acestea, acum că dl Lowell este mort, sora lui poate fi tentată foarte bine să încerce să le vândă destul de rapid, mai ales dacă știe că singura ei sursă de venit este pe punctul să sece.

— Ceea ce este foarte adevărat, a spus Alex cu hotărâre.

— Atunci, primul lucru pe care-l avem de făcut este să aflăm unde sunt lucrările.

— Ascunse cu siguranță în vila Evelynei din sudul Franței ar fi pariul meu, a spus Alex.

— Sunt de acord, a spus Ana, pentru că, dac-ar fi în apartamentul ei din New York, Lawrence nu putea să nu-și dea seama.

Următoarea întrebare a lui Rosenthal i-a luat prin surprindere.

— Cât de bine îl cunoașteți pe majordomul dlui Lowell?

— Nu prea bine, a spus Alex. De ce întrebați?

— Ai idee cui îi este loial?

— Când este vorba de familia Lowell, a spus Alex, trebuie să susții fie o parte a familiei, fie pe

cealaltă, cum am aflat eu pe propria-mi piele, foarte devreme. Dar nu am niciun motiv să cred că nu e un membru loial al echipei aparţinând acestei case.

— Atunci, cu permisiunea ta, eu aş vrea să-i pun câteva întrebări, a spus Rosenthal.

— Nu văd de ce nu, a spus Alex şi a sunat din clopoţel.

Caxton a apărut câteva minute mai târziu.

— Aţi sunat, *sir*?

— De fapt, eu sunt cel care aş vrea să vorbesc puţin cu tine, Caxton, a spus Rosenthal. Eram curios să ştiu dacă sora dlui Lowell a locuit aici cât a luptat el în Vietnam.

— Cu regularitate, a răspuns Caxton. A fost ca a doua ei casă.

— Şi tu ai fost aici întotdeauna în timpul vizitelor ei?

— Nu sir, nu întotdeauna. O dată pe lună, eu şi soţia mea mergem s-o vedem pe fiica noastră şi pe nepot, la Chicago, într-un weekend. Uneori, când ne întorceam duminica noaptea, era clar că dl şi dna Lowell Halliday vizitaseră casa în lipsa noastră.

— Cum vă dădeaţi seama? a întrebat Alex.

— Erau paturi de făcut, mese de curăţat, pahare de spălat şi o mulţime de scrumiere de golit.

— Deci ar fi putut să fi rămas aici, singuri, cel puţin 48 de ore?

— În mai multe ocazii.

— Ne-ai fost de mare ajutor, Caxton, a spus Rosenthal. Îţi mulţumim.

— Caxton, este de cea mai mare importanţă ca această conversaţie să rămână confidenţială. Ne-am înţeles? a spus Alex.

— În cei 12 ani în care l-am slujit pe dl Lowell, nu a considerat niciodată să-mi pună la îndoială discreţia, a spus Caxton.

— Îmi cer scuze, a spus Alex. A fost lipsă de tact din partea mea.

N-a mai spus nimeni nimic până când Caxton n-a ieșit din încăpere, apoi Anna a deschis discuția:

— Ei, ăsta te-a pus, cu siguranță, la locul tău, dragul meu.

— De fapt, a fost destul de convingător, a spus Rosenthal. Nu s-ar fi gândit niciodată să te dojenească așa, dac-ar fi avut vreo intenție s-o contacteze pe d-na Lowell-Halliday.

— De acord, a spus Anna. Dar dacă ea a dus mai multe picturi în sudul Franței, cum putem dovedi?

— N-ar trebui să fie greu, a spus Rosenthal. Una din picturile pe care le-a furat a fost un Rothko care măsoară cam șase picioare pe patru. Asta-i ceva ce nu putea lua la bord ca bagaj de mână.

Rosenthal s-a ridicat de pe scaun și a început să dea ocol camerei cu pași rari. Anna, care-i cunoștea binișor obiceiurile, i-a aruncat o privire lui Alex și și-a pus un deget pe buze.

— În opinia mea, a spus Rosenthal în cele din urmă, nu poți transporta o lucrare de asemenea dimensiuni fără ajutorul unui curier profesionist mai ales dacă o trimiți peste ocean, pentru că ar trebui documente și alte hârtii pentru export. Sunt numai o mână de asemenea specialiști pe Coasta de Est și numai unul în Boston.

— Îl cunoști? a întrebat plin de speranță Alex.

— Bineînțeles că da, dar n-am nicio intenție să-l contactez, pentru că, imediat după ce primește apelul meu, își va suna clienta pentru a-i comunica faptul că eu fac investigații.

— Dar s-ar putea ca el să fie singurul vostru fir, a spus Alex.

— Nu neapărat, pentru că la Nisa a preluat pachetele o altă companie care le-a și livrat la vila din St. Paul-de-Vence, a doamnei Lowell-Halliday. Nu m-ar surprinde dacă indiferent cine a făcut asta n-ar avea habar de conținutul pachetelor, pentru că dna Lowell-Halliday n-ar fi vrut să împărtășească un asemenea secret cuiva, inclusiv cu IRS[17].

— Dar cum aflăm cine colecționa picturile fără să alertăm jumătate din lumea artei?

— Asigurându-ne că ce discutăm, aici rămâne, a spus Rosenthal. Și cred că știu dealerul perfect din Paris care ne poate ajuta. Pot folosi telefonul din birou?

— Da, desigur, a spus Alex în timp ce Rosenthal își turna un pahar mare cu whisky și ieșea din cameră fără altă vorbă.

— Ce-are de gând să facă? a întrebat Alex.

— Nu știu, a spus Anna, dar am sentimentul că vrea să forțeze mâna cuiva și nu vrea să fie auzit.

Rosenthal nu a reapărut decât după vreo 40 de minute și, când a făcut-o, deși a trebuit să-și umple din nou paharul, Anna a crezut c-a detectat o sugestie de zâmbet pe buzele lui.

— Pierre Gerand va suna îndată ce va lua urma curierului din Nisa. Spune că ar putea fi unul din trei care, toți, ar vrea să-și continue afacerile. Între timp, Monty Kessler va porni din New York mâine-dimineață la prima oră – și anticipează că va fi cu noi în jurul prânzului.

Alex a dat din cap. Ar fi vrut să-l întrebe cine era Monty Kessler, dar învățase deja când să-i pună o întrebare lui Rosenthal și când nu.

***

Când Alex a coborât la micul dejun, în dimineața următoare, l-a găsit pe la jumătatea treptelor, urcând și lipind mici bilețele roșii și galbene pe fiecare tablou de pe pereți.

— Alex, te vei bucura să afli că există încă 71 de originale rămase în colecție, inclusiv unele dintre cele mai frumoase exemplare de expresionism abstract pe care le-am întâlnit. Cu toate acestea, nu am nicio îndoială că 53 dintre tablouri sunt copii, a spus el în timp ce a început să sune telefonul.

— Apel *long distance* de la Paris pentru d-l Rosenthal a spus Caxton.

Rosenthal a coborât pe scări și a preluat telefonul.

— Bună dimineața, Pierre. Următoarele minute el a vorbit foarte puțin, dar nu s-a oprit din a face notițe pe carnețelul de lângă telefon. Îți sunt foarte recunoscător, a spus, în cele din urmă. Îți rămân dator. A râs. Bine, rămân de două ori dator. Și te voi anunța când a plecat din New York, a adăugat, punând receptorul jos. Am numele curierului francez, a spus el. Un domn Dominic Duval care a dus un mare număr de cutii de diferite dimensiuni, în ultimii cinci ani, la reședința dnei Lowell-Halliday din St. Paul-de-Vence.

— Dar dacă Pierre îl sună pe dl Duval, acesta n-o va contacta imediat pe Evelyn? a întrebat Alex.

— Nu, dacă vrea să continue să lucreze pentru Pierre, nu o va contacta. În orice caz, Pierre i-a spus deja că, atâta timp cât își ține gura, el are deja un transport încă și mai mare pregătit pentru el.

***

— Pe alee vine o camionetă mare, fără marcă, a spus Anna, privind pe fereastră.

— Cred că este Monty, a spus Rosenthal. Caxton, ești așa de drăguț să-i deschizi domnului Kessler? Și pregătește-te de o invazie de hoți de artă profesioniști.

— Desigur, *sir.*

La puțin timp după asta, în hol a intrat un bărbat mic și gras, cu un început de chelie, urmat de cei șase asociați ai lui, toți îmbrăcați în salopete negre fără logo, din care niciunul nu și-ar fi aflat locul pe un ring de box. Fiecare căra un sac plin cu echipament indispensabil oricărui hoț care se respectă.

— Bună dimineața, Monty, a spus Rosenthal. Apreciez c-ai venit așa de rapid.

— Nicio problemă, dle Rosenthal. Dar trebuie să vă amintesc că este sâmbătă și că avem onorariu dublu. De unde vreți să încep? a întrebat el stând cu mâinile în șolduri, în mijlocul coridorului și privind la tablourile din jur cu toată pasiunea unui tată îndrăgostit la nebunie.

— Vreau să le ambalezi pe cele cu bilețel galben pe rame. Și, odată ce-ați făcut asta, îți voi spune unde să le livrezi.

Alex privea cu admirație cum cei șase bărbați desprăfuiau și-și făceau treaba cu eficiență și îndemânare. Unul a luat de pe perete o pictură, altul a acoperit-o cu o folie cu bule și al treilea, a pus-o într-o ladă gata să fie încărcată în camionetă. Dl Rosenthal le transmisese prin fax dimensiunile exacte, cu o seară înainte, și o altă echipă lucrase toată noaptea să fie gata la timp cu cutiile. Totul la preț dublu.

— Parcă au mai făcut asta și înainte, a spus Alex.

— Da. Monty este specializat în divorțuri și decese. Soții care trebuie să îndepărteze ce este valoros după ce partenerii au plecat la muncă și înainte de a se întoarce seara, acasă.

Alex a râs.

— Și decese?

— Copii care vor să mute picturi și mobile pentru care s-au înțeles cu părinții lor să nu fie menționate în testament. Este o afacere prosperă și Monty este plătit aproape întotdeauna dublu.

— Pot ajuta cu ceva?

— Trebuie să mă duc la bancă să mă asigur că totul e gata când Monty și echipa lui termină și asta ar trebui să fie în jur de ora 4 după-amiază. Va fi nevoie să-i aștepte cineva la ușa din spate și să-i ghideze spre un loc sigur unde e destul spațiu pentru a găzdui 71 de picturi. Odată încheiată această operație, te rog întoarce-te direct aici.

— Și camioneta va reveni de asemenea la Beacon Hill?

— Oh, da! La urma-urmelor, eu voi fi terminat numai jumătate din treabă.

— Atunci, ar fi mai bine să mă grăbesc. Alex ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări lui Rosenthal, dar știa mai bine că nu merita mici măcar să se deranjeze. Când el ieșea din casă, prima pictură era încărcată în camionetă.

— Și eu ce doriți să fac, domnule Rosenthal? a întrebat Anna.

— Mai verifică o dată inventarul și asigură-te că au împachetat numai picturile cu bilete galbene. Adevărata noastră treabă nu va începe până nu mă întorc eu de la bancă, când vor fi încărcate în camionetă cele 53 de picturi rămase și vor fi duse la New York.

— Dar acestea sunt copii, a spus Anna.

— Adevărat, a răspuns Rosenthal. Dar tot trebuie returnate proprietarului lor adevărat.

***

— Warhol-ul este în siguranță, în cală, a spus Anna, în timp ce avionul decola. Restul colecției a ajuns la Nisa?

— Da, a răspuns dl Rosenthal. L-am sunat pe Pierre Gerand din nou, imediat ce m-am întors la New York, duminică seara. El este unul din dealerii cei mai buni de artă abstractă din Paris și un prieten vechi care cunoaște colecția Lowell pentru că bunicul lui i-a vândut trei picturi dlui Lowell-tatăl, când acesta a făcut un tur prin Europa, în 1947. I-am spus că o încărcătură mare de picturi a pornit deja spre Nisa și l-am rugat să aranjeze să le preia dl Duval și să le depoziteze până sosim noi. Ieri m-a sunat înapoi să-mi spună că Evelyn și dl Halliday au fost zăriți îmbarcându-se într-un zbor Air France, cu direcția Boston, în dimineața asta. Atunci te-am sunat eu să-ți amintesc să nu uiți și să iei Warhol-ul. Așa că,

atunci când noi vom ateriza la Nisa, totul va fi la locul lui. Pierre și dl Duval ne vor aștepta la avion.

— Așadar, tot ce-avem noi de făcut este să luăm înapoi restul colecției.

— Ceea ce nu va fi o sarcină oarecare. Cel puțin, suntem în mâinile unor profesioniști. Dar dacă ratăm…

— Alex îmi spune că banca va dispărea și noi vom fi faliți.

— Așa că, răbdare, a spus Rosenthal. Ține minte, eu aș putea să-i ofer oricând lui Alex o slujbă ca galerist. Ar fi destul de bun la asta.

— Sau ar putea primi slujba mea, pentru că vei avea nevoie să mă înlocuiești cu cineva când se va naște copilul.

— Nu, la asta nu e bun, a spus Rosenthal, în timp ce avionul atingea înălțimea de 40.000 de picioare și întorcea spre est.

***

— Cu cât timp înainte trebuie să dai cererea? a spus Ackroyd.

— Statutul băncii cere 14 zile, a spus Fowler, așa că eu mă gândesc să trimit scrisoarea către toți directorii, în dimineața asta.

— Dar, în clipa în care dna Robbins deschide mail-ul, îl va alerta pe Karpenko și-i va spune despre întâlnirea de urgență a comitetului și, dacă este pe jumătate atât de inteligent cum spui, nu va dura mult ca să-și dea seama ce punem la cale.

— M-am gândit la asta, a spus Fowler, și intenționez să trimit scrisoarea către Karpenko la apartamentul lui din Brooklyn. Din moment ce și-a luat rezidență în Boston, scrisoarea va zăcea pe pragul casei din Brooklyn până se va întoarce el acolo.

— Și moțiunea pentru înlocuirea lui din funcția de președinte va fi trecut înainte ca el să aibă șansa

să facă ceva în această privință. Deci, de ce nu pui scrisorile la poștă? Ce mai aștepți, Ray?

***

Anna a coborât din avion după aterizarea la Nisa și a fost întâmpinată de briza caldă a înserării. Și-ar fi dorit ca Alex să fie cu ea să se bucure împreună de prima ei vizită în Franța. Dar știa că nu putea risca să fie departe de biroul lui nici măcar câteva ore.

Îndată ce-au trecut prin vamă și-au pășit în salonul pentru sosiri, un bărbat îmbrăcat cu o cămașă înflorată deschisă la guler și costum albastru-deschis, la modă, s-a grăbit spre Rosenthal și l-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Bine-ai venit, *mon ami.* Permite-mi să ți-l prezint pe Dominic Duval pe care l-am ales să conducă această operațiune.

Când Citroënul său a intrat în traficul de seară timpurie în direcția Nisa, Duval a început să-i informeze pe conspiratorii săi, despre cum stătea situația.

— Îndată ce dl și dna Lowell-Halliday au părăsit vila, l-am sunat pe Pierre la Paris și i-am spus că sunt în drum spre Boston.

— De unde-ai știut că se îndreptau spre aeroport? a întrebat Anna.

— Trei valize sunt un indiciu minor, a spus Duval.

— Asta mai sugerează că Evelyn intenționează să rămână ceva timp la Boston, a spus Rosenthal.

— Apoi l-am sunat pe Nathanial la New York, a spus Pierre – Anna a realizat că N din numele dlui Rosenthal era de la Nathanial – ca să-i spun că ei erau pe drum și imediat să zboare la Nisa ca să fim siguri că suntem pregătiți pentru înlocuirea de mâine.

— De ce așa de curând? a întrebat Rosenthal.

— Trebuie să ne folosim de faptul că marți este ziua liberă a majordomului. Altfel, trebuie să mai așteptăm o săptămână. Și, până atunci, ei s-ar putea întoarce.

— Echipa ta a ajuns?

— E pregătită și așteaptă, a spus Duval. Primul lucru mâine-dimineață, voi suna la vilă și-i voi spune femeii de serviciu că am de predat un pachet important.

— Știm tot ce e necesar despre fata-n casă? a întrebat Rosenthal.

— O cheamă Maria, a spus Duval. A lucrat mai mulți ani aici și este singura care va fi în casă în ziua liberă a majordomului. Nu e prea deșteaptă, dar are o inimă de aur.

— Și cum noi avem o listă cuprinzătoare a picturilor care trebuie înlocuite, ar trebui să putem termina toată operațiunea în mai puțin de o oră, a spus Pierre.

— Dar nu poți ambala 53 de picturi valoroase sub o oră, a spus Rosenthal. Nu sunt cutii de conserve de fasole. Va dura cel puțin 3–4 ore.

— Nu putem risca nici măcar o oră întreagă, a replicat Duval. Le vom scoate cât mai repede posibil din vilă, le vom duce la depozitul nostru care se află la numai 7 km depărtare, unde le putem ambala cum trebuie pentru zbor. Nu uita, avem deja cutiile în care se află copiile.

— Impresionant, a spus Rosenthal, dar tot sunt îngrijorat să nu ne facă vreo problemă fata-n casă.

— Am eu o idee, a spus Anna.

***

— După cât se pare, nu pot nici măcar să stau în propria mea casă, a spus Evelyn, a trebuit să luăm un apartament la Fairmont, care nu e ieftin, așa că sper, Douglas, că veți aranja totul până lunea viitoare.

— Totul e sub control, a spus Ackroyd. Cu toate că s-a divizat comitetul, cu votul tău vom avea majoritate, așa că, pe vremea asta, săptămâna viitoare, Karpenko ar trebui să fie în drum spre New York, ocupându-se de pizza, și eu voi fi președintele băncii.

— Și eu voi putea să mă întorc la Beacon Hill și să mut restul picturilor, înainte ca IRS să descopere că Lowell's nu este nici măcar o pușculiță..

***

A sunat la vilă pe la opt și zece, în dimineața următoare.

— Salut, Maria, sunt Dominic Duval, a spus el. Am o livrare pentru dna Lowell care trebuie să fie lăsată la vilă.

— Dna Lowell nu este aici, și majordomul e plecat în ziua liberă.

— Eu am indicații clare, a spus Duval. Doamna a insistat ca pachetul să fie livrat înainte de întoarcerea ei din America, dar dacă ai vreo îndoială, te rog s-o suni la Boston, deși trebuie să te avertizez că acolo este ora două noaptea. Primul risc asumat de Duval.

— Nu, nu, a spus fata în casă. Când să vă aștept?

— Cam într-o oră. Duval a pus receptorul în furcă și s-a alăturat restului echipei, care aștepta în dubă.

— Și soția mea cum e? a întrebat el așezându-se lângă Anna. Ea i-a răspuns cu un zâmbet slab.

Duval a scos mașina din depozit și a luat-o pe strada principală. A rulat numai pe banda din mijloc și nu a depășit deloc viteza. În timp ce conducea, a repetat cu toți membrii echipei rolul fiecăruia, pentru ultima oară, în special cu Anna, Pierre și Rosenthal.

— Și nu uitați, a spus el, numai Anna și cu mine ieșim din mașină, când ajungem.

Patruzeci de minute mai târziu, au intrat prin poarta din față, au mers pe alee și s-au oprit lângă vila impresionantă. Anna ar fi vrut să hoinărească prin grădinile colorate, bine întreținute, dar nu astăzi.

Ea și Duval s-au dus, mână-n mână, la ușa de la intrare. Duval a apăsat pe sonerie și, după câteva minute, a apărut fata-n casă. A zâmbit când a recunoscut duba.

— Un pachet pentru dna Lowell, a spus Duval. Maria, dacă semnezi aici, aduc cutia din dubă.

Maria a zâmbit, dar expresia ei s-a transformat în neliniște când Anna s-a prăbușit la pământ lângă picioarele ei, ținându-se de burtă.

— Ah, *ma pauvre femme,* a spus Duval. Soția mea e însărcinată, Maria. Ai un loc unde să se poată întinde, câteva minute?

— Desigur, *monsieur!* Veniți cu mine!

Duval a ajutat-o pe Anna să se ridice în picioare și-au urmat-o amândoi pe fata în casă, în interior, și în sus pe scara largă spre dormitorul pentru oaspeți de la primul etaj.

— Îmi cer scuze pentru această neplăcere, a spus Anna, în timp ce Duval o ajuta să se întindă pe pat.

— Nu-i nicio problemă, draga mea, a spus Maria. Să chem un doctor?

— Nu, sunt sigură că voi fi bine dacă mă odihnesc câteva minute. Dar dragă, a spus ea spre Duval, vrei să-mi aduci geanta din mașină, am acolo niște pastile pe care trebuie să le iau.

— Bineînțeles, iubito, imediat, a spus el, aruncând o privire atentă spre pictura de deasupra patului.

— Ești așa de amabilă, a spus Anna, luând-o pe Maria de mână.

— Nu, nu, doamnă, am și eu copii. Și bărbații sunt atât de în plus în astfel de situații, a adăugat

ea în timp ce Duval se strecura afară din cameră.

A coborât alergând scara, ca să constate că echipa era în plin avânt cu Rosenthal acționând ca maestru de manej, în timp ce Pierre pocnea din bici. Una câte una, capodoperele au fost îndepărtate de pe pereți și înlocuite imediat cu copiile.

— Vei găsi Matisse-ul deasupra șemineului din salon, a spus Rosenthal unuia din cărăuși. Picasso e în camera stăpânului, a altui stăpân și Rauschenberg este chiar aici, a spus el, arătând spre un loc mare gol de pe peretele din fața lui.

— Eu caut Dali-ul a spus Duval. Mergem în camera de oaspeți, a adăugat el, în timp ce de Kooning dispărea afară pe ușă.

— Sunt trei Dali, a spus Pierre, după ce-a verificat inventarul. Ce subiecte au?

— Un ceas galben topindu-se pe masă.

— Ulei sau acuarelă? a întrebat Pierre.

— Ulei, a spus Duval, îndreptându-se pe scări, în sus.

— L-am găsit. Și nu uita de geanta soției tale, a spus Rosenthal.

— La naiba! a spus Duval, care a șters-o din casă, ciocnindu-se aproape de doi cărăuși care veneau din direcție opusă.

A deschis portiera pasagerului, a luat geanta Annei, a alergat înapoi în casă și în sus, pe trepte, sărind câte două odată. Pierre era numai la un pas în urma lui, cu un Dali în brațe. Duval și-a ținut respirația, a deschis ușa și a intrat afișând o expresie de îngrijorare, în timp ce Pierre aștepta afară, pe coridor.

— Și problema cu Beatrice, spunea Maria, este că are 14 ani, mergând spre 23.

Anna a râs în timp ce Duval i-a dat geanta.

— Îți mulțumesc, iubitule, a spus ea, deschizând capacul și scoțând un flacon cu aspirină. Îmi pare rău de un asemenea deranj, Maria, dar aș putea primi un pahar cu apă?

— Desigur, a spus servitoarea, îndreptându-se spre baie.

Anna a sărit în picioare pe pat și a scos repede Dali-ul din cui. I-a dat tabloul lui Duval care a alergat la ușă, l-a schimbat cu copia de la Pierre, pe care i-a dat-o Annei o clipă mai târziu. Al doilea risc al lor! Ea abia a avut timp să-l agațe în cui și să cadă înapoi întinsă pe pat, înainte ca Maria să reapară cu un pahar plin cu apă. I-a găsit pe cei doi ținându-se de mână.

Anna a înghițit fără să se grăbească două pastile și a spus:

— Îmi pare rău să vă țin din treabă.

Soțul ei a intervenit energic exact în momentul acela:

— Maria, unde să pun pachetul pentru dna Lowell?

— Lăsați-l în hol și se ocupă majordomul mâine, când vine la lucru.

— Desigur, a spus Duval, și când mă întorc, iubito, poate îți vei fi revenit destul ca să te pot duce acasă.

— Sper, a spus Anna.

— Nu te nelinişti, a spus Maria, voi sta cu tine până se întoarce el.

— Ce drăguț din partea ta, a spus Duval. În timp ce cobora în fugă pe scări, l-a zărit pe Pierre dându-i Dali-ul unui cărăuș.

— Cât mai durează? a întrebat el, alăturându-se lui Rosenthal, în hol.

— Cinci minute, 10 cel mult, a spus Rosenthal, în timp ce un cărăuș îi arăta un Pollock. În partea cealaltă a salonului a spus el fără ezitare.

Ochii lui Duval nu se dezlipeau de ușa dormitorului.

— E vreo problemă? a întrebat el.

— Nu găsesc Warhol-ul albastru al lui Jackie. Este prea important să nu fie într-una din încăperile principale. Dar mai bine du-te sus, să nu devină bănuitoare femeia-n casă.

Duval a urcat scările și a revenit în dormitorul unde Maria încă o răsfăța pe Anna cu povești despre copiii ei.

El i-a arătat cinci degete, ea a dat din cap și el a remarcat că Dali-ul era pus într-o parte.

— Maria tocmai mi-a povestit, dragule, ce probleme are cu fiica ei, Beatrice.

— Nu poate fi mai rea decât Marcel, a spus Duval așezându-se pe marginea patului.

— Dar parcă mi-ai spus că e primul vostru copil! a spus Maria, uluită.

— Dominic are un fiu de la prima soție, a răspuns rapid Anna, care a murit de cancer, ceea ce cred că este unul din motivele problemelor lui Marcel.

— Oh, îmi pare rău, a spus Maria.

— Cred că mă simt un pic mai bine acum, a spus Anna ridicându-se ușor și coborându-și picioarele pe covor. Ai fost așa de amabilă. Nu știu cum să-ți mulțumesc. S-a ridicat nesigură și, cu ajutorul Mariei, s-a îndreptat spre ușă, în timp ce Duval a îngenuncheat pe pat și a îndreptat Dali-ul. Al treilea risc al lui! Le-a prins din urmă la timp ca să deschidă ușa.

— Mă duc înainte să deschid portiera, a spus el – rol nu prea bine asumat – și era numai pe la jumătatea scărilor când i-a văzut pe Rosenthal și pe Pierre încă pe culoar.

— Unde este Warhol-ul? a întrebat Pierre.

— La dracu cu Warhol-ul acesta, a spus Duval. Plecăm!

Pierre a ieșit repede, urmat de Rosenthal, înjurând pe sub mustață.

Când Anna și Maria au ajuns pe hol, câteva minute mai târziu, l-au găsit pe Duval în picioare în fața ușii, cu o mână odihnindu-se pe o cutie.

— Îți mulțumesc că ai fost așa de drăguță cu soția mea, a spus el. Acesta-i pachetul pe care mi s-a cerut să-l livrez și aceasta este o scrisoare pentru dna Lowell.

— I le voi da doamnei pe amândouă, imediat ce se întoarce, a spus Maria.

Duval a luat-o ușor de mână pe Anna și a condus-o afară din casă, apoi la mașina cu portiera pasagerului larg deschisă.

În timp ce duba rula încet pe alee, Duval se întreba dacă Mariei nu i se va părea ciudat că folosiseră o mașină atât de mare pentru a aduce o pictură.

— Vreo problemă, Anna? a întrebat Rosenthal din spatele dubei.

— În afară de faptul că sunt însărcinată, că am doi soți și cu niciunul nu sunt căsătorită și că am un fiu vitreg, n-am nicio problemă.

— Nu uita să conduci încet, Dominic, a spus Rosenthal. Nu trebuie să uităm că avem o încărcătură prețioasă la bord.

— Cât îți sunt de recunoscătoare, a spus Anna, mângâindu-și burtica.

Rosenthal a avut delicatețea să zâmbească în timp ce Anna s-a aplecat spre geam să-i facă cu mâna Mariei. Aceasta i-a răspuns la fel cu o expresie uluită pe față.

35
ALEX

Boston

Alex a sosit la bancă atât de devreme în dimineața următoare, încât Errol nu era încă la post și a trebuit să-i deschidă paznicul de noapte. Încă cineva care a trebuit să fie lămurit că era noul președinte.

A mers singur cu liftul și când a coborât pe coridor la etajul 24, a fost amuzat să vadă că dra Robbins lăsase lumina aprinsă. *Fuelish,* ar fi tachinat-o el. A deschis ușa, cu intenția să stingă lumina, dar a fost întâmpinat cu un salut:

— Bună dimineața, dle președinte.

— Bună dimineața, a spus Alex, nescăpându-i nimic. Ai stat aici toată noaptea?

— Nu, *sir,* dar am vrut să ajung cu corespondența la zi până la venirea dumneavoastră.

— E ceva interesant?

— Este o scrisoare și un pachet pe care am crezut că ar trebui să-l vedeți imediat. Este pe grămada de scrisori de pe biroul dvs.

— Mulțumesc, a spus Alex, curios să descopere ce considera dra Robbins interesant. S-a dus în birou unde a găsit mormanul de scrisori promis așteptându-l.

A luat scrisoarea de deasupra și a citit-o cu răbdare. Apoi a deschis pachetul și s-a uitat cu neîncredere la obiectul din el. Mâinile încă îi tremurau când l-a pus la loc în pachet. A trebuit să fie de acord cu dra Robbins că scrisoarea era interesantă și ea-și exprimase opinia fără să știe ce era în pachet.

A doua scrisoare era de la Bob Underwood, un director din bancă care anunța că a venit timpul să se retragă, nu numai pentru că avea 70 de ani. El

sugera că momentul ideal pentru a informa conducerea cu privire la intenția lui ar fi la Comitetul de urgență convocat pentru luni dimineața. Alex a tras o înjurătură, pentru că Underwood era unul din puținii oameni care, spera el, ar rămâne în bancă. Părea mulțumit cu cei 10.000 de dolari pe an pe care-i primea ca director, rareori reclama vreo cheltuială și nu trebuie să citești printre rânduri pentru a-ți da seama că el era unul dintre puținii membri ai consiliului care voia să se opună lui Ackroyd și acoliților acestuia.

Și apoi, privirile i-au revenit la cuvintele „întâlnire de urgență luni dimineața". De ce nu l-a informat dra Robbins despre întâlnire?

A auzit o bătaie în ușă și dra Robbins a apărut aducând o ceașcă de cafea neagră fără zahăr și o farfurie cu biscuiți digestivi. De unde știa ea că aceștia erau biscuiții lui favoriți?

— Mulțumesc, a spus Alex, în timp ce ea punea pe masa din fața lui o tavă de argint care trebuia să fi fost din moștenirea familiei lui Lawrence. Vă pot pune o întrebare delicată, dra Robbins?

— Care e numele de botez?

— Pamela.

— Eu sunt Alex.

— Știu, dle președinte.

— Sunt de acord cu tine, Pamela, că scrisoarea dnei Ackroyd este interesantă. Dar cum eu n-o cunosc pe doamna, cum m-ai sfătui să răspund ofertei pe care-o face?

— Eu aș accepta-o cu încredere deplină, dle președinte. În ultimă instanță toată lumea știe că divorțul lor recent a fost violent… a ezitat dra Robbins.

— Nu cred că avem timp pentru dulcegării sociale, Pamela, așa că spune pe șleau.

— Sunt numai surprinsă de cât de puține femei au fost numite corespunzătoare.

— Asta da spus pe șleau, a zis Alex. Continuă.

— Ultima dintre secretarele sale, o dră Bowers, se poate foarte bine să fi avut calități ascunse pe care eu să nu i le cunosc, dar cu siguranță, nu știa să scrie corect.

— De ce crezi c-ar trebui să iau cuvintele dnei Ackroyd de bune?

— Cu siguranță, da, dle președinte, și eu mă bucur în special de ultimul paragraf al scrisorii ei.

Alex l-a citit din nou și acesta i-a adus chiar un zâmbet pe figură.

— Altceva dle președinte?

— Da, a spus Alex, înainte de a pleca, Pamela, am citit în scrisoarea dlui Underwood că el are impresia că în următoarea zi de luni va avea loc un comitet de urgență. Așa e? Eu nu știam, este nou pentru mine.

— Și pentru mine, a spus dra Robbins. Așa că am pus discret câteva întrebări și s-a dovedit că dl Fowler a trimis o informare cu privire la întâlnire cu câteva zile în urmă.

— Nu și mie.

— Ba da. Dar a trimis-o la adresa din New York, care figurează în registrul companiei ca adresa locuinței permanente.

— Dar Fowler știe bine că locuiesc în casa dlui Lowell și că voi locui, în viitorul previzibil, tot acolo. Ce pune la cale?

— N-am nicio idee, dle președinte, dar aș putea încerca să aflu.

— Te rog s-o faci. Și vezi dacă poți pune mâna pe o agendă a întâlnirii, fără ca dl Fowler să afle.

— Desigur, dle președinte.

— Între timp, voi săpa prin dosarele acestea, până când sosește dl Harbottle pentru întâlnirea de la ora 11. Când ea se pregătea să iasă, Alex n-a rezistat să o întrebe: Tu ce crezi despre dl Harbottle, Pamela?

— Este un șoricar bătrân, urâcios și excentric, ieșit parcă din paginile lui Dickens, dar haide să fim cel puțin mulțumiți că este de partea noastră,

pentru că dușmanii sunt îngroziți de el și, probabil, chiar mai important, este ca soția lui Caesar.

— Soția lui Caesar?

— Când vom avea mai mult timp, vă voi explica, dle președinte.

— Înainte de a pleca, Pamela, dacă ți-aș cere un sfat pentru a ține corabia asta pe linia de plutire, care-ar fi acesta?

— Nu care, ci cine? Am o întâlnire cu Jake Coleman, întâlnire foarte secretă; el a fost, în urmă cu șase luni, șeful financiar al băncii.

— De unde știu eu numele acesta? a întrebat Alex. Am citit ceva într-un proces verbal?

— Și-a dat demisia după o discuție aprinsă cu dl Ackroyd și, ca și mie, i s-a spus să golească biroul până la sfârșitul zilei.

— Despre ce-a fost discuția?

— Nu știu. Dl Coleman era un profesionist mult prea bun pentru a discuta problema cu cineva din personal.

— Pentru cine lucrează el, acum?

— Nu și-a găsit o altă slujbă, dle președinte, pentru că ori de câte ori era pus pe lista scurtă pentru o poziție importantă angajatorii îl sunau pe dl Ackroyd, iar el nu numai că-i înfigea cuțitul în spate, dar îl mai și răsucea.

— Fixează o întâlnire cu el cât de rapid posibil.

— Îl sun imediat, dle președinte, a spus dra Robbins, închizând ușa în urma ei.

Citind procesele verbale ale ședințelor comitetului de conducere din anul anterior, pentru Alex a devenit din ce mai evident că blestemata treime Ackroyd, Jardine și Fowler chiar dacă Lawrence s-ar fi putut să fi participat, poate chiar să prezideze, fiecare din participanți, îl ocolea pur și simplu. Ajunsese la luna septembrie când a auzit o bătaie în ușă. Oare se făcuse ora 11?

Ușa s-a deschis și în birou a intrat silueta inconfundabilă a dlui Harbottle.

— Bună dimineața, dle Karpenko, a spus bătrânul jurist.

— Bună dimineața, sir, a spus Alex, în picioare, așteptând ca Harbottle să se așeze. Permiteți-mi să vă mulțumesc pentru sfatul excelent pe care mi l-ați dat, a spus Alex. Mi-a permis să rămân cu un pas înaintea lui Ackroyd și Jardine, dar numai cu un pas, pentru că tocmai am aflat că Fowler a programat o întâlnire de urgență pentru lunea următoare.

— Chiar așa? s-a mirat Harbottle. Și-a potrivit ochelarii pe nas, apoi a continuat: Deci, bănuiesc că intenționează să te schimbe din funcția de președinte. Și n-ar fi programat întâlnirea dacă n-ar fi convinși că au majoritatea în consiliu.

— Și dacă o au, ce-aș mai putea face eu?

— Nu știu răspunsul la această întrebare, până nu am încă o șansă să consult statutul băncii, dle președinte.

— Încă o șansă?

— Da, pentru că se poate ca eu să fi dat deja peste ceva care te va ajuta în eforturile tale.

Alex s-a cufundat în fotoliu, convins că Harbottle nu se grăbea.

— În timp ce vă familiarizați cu procesele verbale și conturile anuale, eu m-am cufundat în statutul companiei – fascinantă lectură înainte de culcare – și cred că am dat peste ceva care v-ar interesa. A scos un dosar din servieta Gladsone.

— Fără îndoială paragraful 33b.

Harbottle și-a permis jumătate de zâmbet.

— Nu, de fapt este vorba despre articolul 9, subclauza 2, a spus el. Permite-ți-mi să vă lămuresc, dle președinte, a mai spus el și a continuat să citească pasajul pe care-l subliniase. „Niciun angajat sau director al companiei nu va fi plătit cu mai mult decât președintele.”

Mintea lui Alex a luat-o la goană, dar a venit repede limpede că Harbottle continuase să consume gazul până la miezul nopții.

— Ackroyd și-a plătit singur suma incredibilă de 500.000 dolari ca CEO ceea ce i-a permis, de asemenea, să-și recompenseze echipa apropiată cu salarii umflate, ceea ce-i garanta majoritatea în comitet.

— Deci, dac-ar fi să-mi plătesc un salariu mai normal, a spus Alex, să zicem…

— Șaizeci de mii de dolari pe an, a spus Harbottle prompt, și, în același timp, să insiști ca toate cheltuielile viitoare să fie aprobate de tine, bănuiesc că-i va face pe cei trei să-și dea foarte repede demisia.

— Asta presupunând că supraviețuiesc ca președinte.

— De acord, a spus Harbottle. Și după ce-am să spun ce am de spus, s-ar putea să nu mai fiți sigur că vreți să rămâneți pe post. Alex s-a lăsat din nou pe spătar. M-ați rugat să-l vizitez pe președintele Comisiei Bancare, ceea ce am și făcut ieri după-amiază. Nu pot pretinde că a fost generos cu răspunsurile. De fapt, după ce a studiat ultimul bilanț, mi-a spus clar că toată colecția Lowell ar trebui evaluată de un dealer recunoscut și pusă în seifurile băncii înainte ca el s-o considere o garanție. Vă va da 28 de zile pentru a realiza această obligație și eu trebuie să-i raportez personal dacă nu reușești cumva să faci acest lucru.

Alex a oftat din rărunchi.

— Altceva?

— Da, mă tem că mai e ceva. Mi-a mai spus, de asemenea apăsat, că dl Lowell nu avea dreptul să vă lase 50% din acțiunile băncii și nici măcar partea lui de 50% din Compania Elena's Pizza și-a insistat că aceste acțiuni constituie asigurare pentru stabilitatea băncii.

— Cât de generos din partea lui! a exclamat Alex. Ceva pe partea creditelor?

— Da. Mi-am notat exact cuvintele lui, a spus Harbottle și a întors pagina carnetului lui galben:

„Sunt încrezător că cineva care a scăpat de KGB fugind într-o cutie cu numai o jumătate de duzină de sticle de votcă drept plată pentru transport și a reușit să câștige Steaua de Argint va fi, cu siguranță, capabil să depășească problemele curente ale băncii”.

— De unde să știe el toate acestea? a întrebat Alex.

— E clar că azi n-ați avut timp să citiți *Boston Globe.* Este publicat un profil strălucitor despre dvs. la secția de afaceri. Sunteți prezentat ca unul între Abraham Lincoln și James Bond.

Alex a râs pentru prima oară în ziua aceea.

— Dar vă avertizez că Ackroyd e la fel de nemilos și plin de resurse ca Blofeld și n-aș fi surprins dacă și-ar hrăni pisica cu peștișorul de aur.

— Nu pot crede că ești…

— Ah, mărturisesc că sunt un admirator al dlui Fleming. I-am citit toate cărțile, deși n-am văzut niciunul din filmele lui. Și-a scos ochelarii, a pus dosarul înapoi în servieta Gladstone și și-a încrucișat mâinile la piept, semn că urma să spună ceva neoficial.

— Îndrăznesc să vă întreb cum a fost excursia dlui Rosenthal la Nisa?

— Nu se putea mai bine, a spus Alex. Cu excepția unei picturi, toată colecția va fi curând depozitată într-un seif sigur, al cărui cod îl voi ști numai eu și șeful securității băncii și nu poate fi deschis decât cu prezența amândurora fiecare cu cheia lui.

— Asta este chiar o veste bună, a spus Harbottle. Dar ați spus, cu excepția unei picturi?

— Și chiar și aceasta este acum în posesia noastră, a spus Alex, înmânându-i scrisoarea de la dna Ackroyd. După ce-a citit avocatul scrisoarea, Alex i-a dat o mică pictură dlui Harbottle.

— O Jackie în albastru de Warhol, a spus Harbottle. Trebuie să spun că asta îți redă încrederea în oameni.

— Sau chiar în femei, a spus Alex cu un zâmbet.

— Dar cum a pus dna Ackroyd mâna pe această pictură? a întrebat Harbottle.

— Spune că i-a dat-o Ackroyd în urma înțelegerii cu privire la divorț.

— Și el cum a intrat în posesia ei?

— Aș paria că o are de la Evelyn Lowell-Halliday a spus Alex. O recompensă pentru vreun serviciu, fără nicio îndoială.

— Ceea ce îmi dă o idee, a spus Harbottle. A făcut o scurtă pauză apoi a spus: Dar ca s-o pun în practică, ar trebui să împrumut tabloul Jackie pentru câteva zile.

— Desigur, a spus Alex, conștient că ar fi fost inutil să-l întrebe pentru ce.

Harbottle a ambalat pictura și a pus-o cu grijă în servieta Gladstone.

— V-am luat destul de mult din timpul de președinte, a spus el ridicându-se de pe scaun, așa că plec.

Alex n-a putut să nu zâmbească în timp ce-l conducea spre ușă. Dar, încă o dată, seniorul l-a luat prin surprindere.

— Acum, că ne cunoaștem unul pe celălalt puțin mai bine, cred că-mi poți spune Harbottle.

***

N-a fost dificil pentru Alex să înțeleagă de ce Jake Coleman și Doug Ackroyd nu putuseră niciodată să lucreze împreună.

Coleman era, așa de limpede, un om cinstit, decent și corect, care credea că echipa este mult mai importantă decât orice individ. În timp ce Ackroyd…

S-au întâlnit amândoi la Elena 3, pentru că Alex credea că acesta era singurul loc din Boston în care Ackroyd și acoliții săi nu mergeau niciodată.

— De ce-ai plecat de la Lowell's? a întrebat Alex, odată ce-au comandat amândoi pizza

Congresmen special.

— N-am plecat de la bancă, a spus Jake. Am fost concediat.

— Pot întreba de ce?

— Eu am crezut că sarcina mea ca director financiar al lui Ackroyd era să-i spun că, atunci când se va întoarce din Vietnam președintele băncii, trebuie să-l informez cumva că pasiunea pentru jocurile de noroc a surorii lui a scăpat de sub control și că, dacă i se permite să facă împrumuturi fără discernământ, banca se va prăbuși cu siguranță.

— Ackroyd ce-a răspuns? a întrebat Alex în momentul în care li se puneau în față două porții de pizza sfârâind.

— Mi-a spus să-mi văd de treburile mele dacă știu ce e bine pentru mine.

— Și, în mod clar, tu n-ai făcut asta.

— Nu. L-am avertizat pe Ackroyd că dacă nu-l informează pe președinte despre ce se petrece pe la spatele lui, atunci îl voi informa eu. Ceea ce a însemnat că mi-am semnat singur condamnarea la moarte, pentru că a doua zi eram concediat.

— Și i-ai spus lui Lawrence?

— I-am scris imediat și chiar am stabilit o întâlnire, a spus el. Dar m-a întrebat dacă problema poate aștepta până după alegeri și cum alegerile erau numai peste câteva săptămâni, am fost de acord.

— Și de-atunci nu ți-ai găsit o slujbă potrivită?

— Nu. Cel puțin nu la același nivel cu cea de la Lowell's. A avut Ackroyd grijă de asta.

— Sunt convins că are încă acest fel de influență în cercurile bancare.

— Are și dușmani, asta-i sigur, dar ori de câte ori am aplicat pentru o slujbă, prima persoană pe care eventualii viitori angajatori o contactau era CEO-ul de la ultima bancă la care lucrasem.

Alex putea aproape să-l audă pe Ackroyd șoptind confidențial: asta rămâne între noi, omul

nu e de încredere. Singurul cuvânt care, în domeniul bancar, închide orice ușă.

— Deci, dac-ar fi ca eu să-ți ofer o slujbă, te-ai gândi să vii înapoi?

— Nu. Cel puțin, nu cât Ackroyd este încă în comitetul de conducere. N-am nevoie să fiu concediat a doua oară.

— Dar dacă Ackroyd s-ar retrage?

— Nimeni nu-l va clinti, atâta timp cât are încă majoritatea în consiliu și Evelyn deține 50% din acțiuni, așa că în ce constă problema?

— Poți avea dreptate, a spus Alex, pentru că nu pot să mă prefac că poziția mea e sigură. Și chiar dacă asta s-ar schimba în bine, nu pot garanta nici că banca va supraviețui. Totuși, sunt convins că dacă-ar fi să revii în consiliu, am avea o mult mai mare șansă.

— Ce te determină să crezi asta, când nici măcar nu mă cunoști?

— Dar îl cunosc pe Bob Underwood și pe Pamela Robbins și dacă ei sunt dispuși să garanteze pentru tine, pentru mine este suficient.

— Acesta chiar este un compliment. Deci dacă ești în stare să scapi de Ackroyd și de acoliții lui, voi fi fericit să-mi reiau fostul post de ofițer financiar al băncii.

— Nu la asta mă gândeam eu, a spus Alex. Jake a părut dezamăgit. Eu speram numai să ocupi poziția lui Ackroyd și să te întorci la Lowell's ca director executiv.

***

— Bună dimineața domnilor, a spus Alex, uitându-se în jurul mesei după un loc liber. Îl voi ruga pe dl Fowler să citească procesul verbal al ultimei întâlniri.

Secretarul companiei s-a ridicat de la locul lui și și-a deschis dosarul cu procese verbale.

— *Comitetul s-a reunit pe 18 martie și printre problemele discutate*… a început el.

Gândul lui Alex a zburat înapoi la întâlnirea precipitată avută în biroul lui Harbottle, în seara trecută, care durase până spre dimineață. Ajunseseră amândoi la concluzia nedorită că majoritatea era împotriva lui, conștienți fiind că Evelyn era în Boston. A aruncat o privire spre scaunul gol. Dar, dacă Evelyn nu-și făcea apariția, ei ar mai putea avea totuși o șansă.

Când Alex ajunsese acasă, Anna dormea dusă. A hotărât să n-o trezească și să n-o încarce cu problemele lui. Și-a așezat o mână pe viitoarea lui fiică sau viitorul său fiu un pic îngândurat de cum va fi viața când se va naște și va trăi în lume. S-a urcat în pat, disperat de somn, dar mintea nu i se putea odihni nici măcar o clipă, ca a unui ucigaș condamnat în noaptea de dinaintea punerii pe scaunul electric.

A revenit la lumea reală când Fowler a spus:

— Aceasta încheie procesul verbal al ultimei întâlniri. Mai sunt întrebări?

Nici urmă de Evelyn, încă.

Nu au fost întrebări și asta cel puțin pentru că toți cei din jurul mesei știau prea bine care era primul punct pe ordinea de zi.

— Problema numărul unu este alegerea unui nou președinte, a spus Alex chiar în momentul când ușa s-a deschis și Evelyn a dat buzna înăuntru. Alex a tras în gând o înjurătură când s-a uitat la femeia care-l captivase când se întâlniseră pentru prima dată. Putea să vadă de ce toți bărbații cedau complet în fața ei, deși numai pentru scurt timp. Jardine și Ackroyd s-au ridicat amândoi s-o salute și ea s-a așezat pe locul gol dintre ei.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, a spus Evelyn, dar a trebuit să discut cu avocatul o problemă personală, înainte de a veni la întâlnire.

Ce avocat și ce problemă personală? s-a gândit Alex.

— Eram pe punctul să invit la depunerea candidaturilor pentru postul de președinte, urmare a morții tragice a fratelui dvs., a spus Fowler.

Evelyn a dat din cap.

— Te rog nu mă lăsa să-ți iau locul, a spus ea, zâmbind cu căldură spre secretarul companiei.

Dl Jardine a sărit rapid în picioare.

— Aș vrea să-mi exprim admirația pentru felul în care, temporar dl Karpenko a umplut golul lăsat, în timp ce noi am căutat un candidat mai potrivit care să fie următorul nostru președinte. Cred că pentru viitorul președinte pe termen lung al companiei persoana potrivită este Doug Ackroyd. Ne amintim cu toții ce muncă excelentă a făcut ca CEO al băncii.

— A pus compania aproape pe butuci, a murmurat Bob Underwood, destul de tare pentru ca fiecare membru al comitetului să audă.

Jardine a ignorat întreruperea *sotto voce* și a continuat:

— Prin urmare, nu am nicio ezitare în a-l propune pe fostul nostru CEO, Douglas Ackroyd, viitorul președinte al băncii Lowell.

— Există un al doilea candidat? a întrebat Fowler.

— Voi fi încântat să fiu al doilea candidat, a spus Alan Gates, luându-i pe toți prin surprindere.

— Încă unul din gașcă cu cheltuieli de 50 de mii de dolari pe an, a spus Underwood, care vrea să se asigure că morișca va continua să se învârte perpetuu.

— Mulțumesc, a spus Fowler. Dacă nu mai sunt alte candidaturi, tot ce-mi rămâne de făcut este să trec la vot. Cei care sunteți în favoarea alegerii dlui Doug Ackroyd următorul nostru președinte, vă rog, ridicați mâinile.

S-au ridicat șase mâini.

— Un punct de vedere, dle președinte. *Juggernautul*[18], bine-organizat, a aterizat brusc pe pământ, într-o oprire neanunțată. Simt că trebuie să

subliniez, a continuat Underwood că la punctul 7.9 din Statutul băncii se stipulează că cel care candidează pentru poziția de președinte nu poate vota pentru sine însuși.

Alex a zâmbit. În mod clar, Harbottle nu fusese singura persoană care nu dormise noaptea până în zori. A fost o oarecare rumoare printre membrii consiliului, în timp ce Fowler a căutat alineatul respectiv.

— Pare că este corect, a reușit el să spună în cele din urmă.

— Ei, ce credeai? a spus Underwood. Părinții noștri fondatori nu erau chiar așa de proști, până la urmă.

— Totuși, a spus Fowler, dl Ackroyd are cinci voturi. Acum întreb dacă este cineva împotrivă.

Cinci directori au ridicat mâna instantaneu.

— Vreo abținere?

— Numai eu, a spus Evelyn, cu cea mai nevinovată voce a ei.

Alex era uluit, în timp ce Ackroyd nu-și putea ascunde surpriza.

— Atunci voturile sunt cinci la cinci, cu o abținere, a spus Fowler.

— Deci acum ce facem? a întrebat Tom Rhodes, un director care vorbea rareori.

— Sugerez ca dl Fowler să citească paragraful 7.10 din Statut, a spus Underwood și am putea afla ce trebuie să facem. Fowler a dat pagina în silă și a citit cu voce tare:

— În eventualitatea unui balotaj, președintele va avea votul decisiv.

Toți s-au întors spre Alex care n-a ezitat și a spus:

— Împotrivă.

Mormăielile membrilor consiliului au fost încă și mai tari.

A durat ceva până când Fowler, după ce a mai verificat încă o dată directivele din statut, a întrebat:

— Mai sunt alți candidați?

— Da, a spus Bob Underwood. Îl propun pe dl Alex Karpenko să continue ca președinte al nostru, întrucât nimeni nu poate avea vreo îndoială cu privire la contribuția considerabilă pe care a adus-o băncii, din momentul în care a ocupat acest fotoliu.

— Eu susțin propunerea, a spus Rhodes.

Fowler și-a reluat rolul de arbitru.

— Cei care sunteți de acord vă rog să ridicați mâinile.

S-au ridicat cinci mâini. Alex nu putea vota pentru el însuși.

Chiar în clipa în care Fowler era pe punctul să întrebe cine era împotrivă, Evelyn a ridicat încet mâna, alăturându-se celor cinci. Fowler nu putea arăta mai consternat când a anunțat:

— Declar că dl Alex Karpenko a fost ales președinte al Companiei Lowell Bank & Trust.

Câțiva membri ai comitetului au izbucnit în aplauze spontane, în timp ce Ackroyd nu era în stare să-și ascundă dezaprobarea, apoi furia. El, împreună cu ceilalți patru directori s-au ridicat de la locurile lor și au părăsit încăperea.

— Iudo! i-a zis Ackroyd lui Evelyn, când a trecut pe lângă ea.

— Mai degrabă Bunule Samaritean, a strigat Underwood, înainte ca ușa să se trântească în urma lui Ackroyd.

— Se vor întoarce, a spus Alex, cu un suspin.

— Nu prea cred, a spus Evelyn. N-a mai spus nimic până n-a fost sigură că toți sunt atenți la ea. Motivul pentru care am întârziat puțin dimineață a fost acela că, mai devreme, am primit vizita unui ofițer senior de la Departamentul de Poliție din Boston.

Toți ochii s-au ațintit asupra ei.

— Se pare că un tablou din seria Jackie Albastră a lui Andy Warhol a fost furat din colecția Lowell, în timp ce Lawrence era în Vietnam. A făcut o

pauză și a luat o gură de apă; mâna care-i tremura arăta cât era de tensionată. Când ofițerul mi-a spus numele vinovatului, am fost șocată, l-am consultat imediat pe avocatul meu, care m-a sfătuit să vin la această întâlnire și să fac în așa fel încât să fie ales președinte dl Karpenko. De asemenea, n-am simțit nimic altceva decât că este de datoria mea să-l asigur pe șeful poliției că, atunci când dl Ackroyd va fi judecat, voi fi fericită să apar ca martoră a acuzării.

Câțiva dintre directori au dat aprobator din cap, în timp ce Alex se uita uluit.

— Felicitări, a spus Underwood. Tu – cu o singură mână ai reușit să îndepărtezi cinci rahați cu o lopată.

— Dar eu nu înțeleg, a spus Alex, după ce râsetele au încetat de ce ai vrea tu să mă sprijini pe mine?

— Pentru că cine sunt eu să nu fiu de acord cu alegerea fratelui meu? Niciunul din cei rămași în sală n-au crezut o clipă ce spunea și au fost chiar mai surprinși de afirmația următoare a ei: și să încheiem, vreau să se înregistreze că doresc să-mi vând partea mea de 50% din companie pentru un milion de dolari.

Acum, Alex a înțeles exact de ce avea nevoie ca Ackroyd să nu-i stea în cale. Era pe punctul să-i dea un răspuns la ofertă, când dra Robbins a dat buzna în încăpere și i-a dat un petic de hârtie. El l-a despăturit, a citit mesajul și a zâmbit. Apoi s-a ridicat în picioare.

— Nimic nu putea să mă scoată de la această întâlnire, dar cuvintele „soția ta a intrat în travaliu” cu siguranță pot și o vor face. Pornise deja spre ieșire.

A doua rundă de aplauze a urmat și când Alex a ajuns la ușă, s-a întors și a spus:

— Bob, vrei să preiei conducerea? Eu cred că nu mă mai întorc astăzi.

— Am comandat un taxi, care așteaptă, a spus dra Robbins când au ieșit din lift.

Taxiul a demarat în trombă de parcă era pe pista de la Daytona.

Alex a trebuit să se țină cu mâinile de banchetă în timp ce șoferul făcea slalom în trafic. În mod clar cuvintele „ea este în travaliu" dăduseră naștere unei alte abordări în ceea ce privea viteza de deplasare.

Când taxiul a oprit cu scrâșnet de frâne în fața intrării spitalului, după 15 minute de mers, doi polițiști pe motocicletă erau deja pe urmele lor. Alex s-a rugat ca amândoi polițiștii să fie părinți. Și-a scos portofelul, i-a dat șoferului 100 de dolari și a alergat înăuntru.

— Poftiți restul! a strigat șoferul, dar Alex dispăruse de mult.

A traversat holul spre recepție și i-a spus recepționerei numele său.

— Secția maternitate, 6B, etajul 4, a spus ea după ce a verificat ecranul și zâmbind. Soția dvs. a ajuns exact la timp.

Alex a alergat la lift, a sărit în el și-a apăsat de mai multe ori pe butonul 4, dar a constatat că nu putea să facă liftul să se miște mai repede. Când în sfârșit s-a deschis ușa liftului a alergat pe culoar până la ușa 6B. A dat năvală și a găsit-o pe Anna așezată pe pat, cu o legăturică în brațe. Ea s-a uitat la el și a zâmbit.

— Ei, acesta-i tatăl tău. De ce i-a trebuit atât de mult timp?

— Îmi pare rău că n-am fost aici la timp, a spus Alex, luând-o în brațe. S-a întâmplat ceva neașteptat la birou, asta nu-i o scuză, dar este cel puțin adevărat.

— Fă cunoștință cu fiul și moștenitorul tău.

— Salut, băiete! Ai avut o zi bună până acum?

— E foarte bine, a spus Anna. Dar este foarte nerăbdător să afle ce s-a întâmplat la întâlnirea consiliului.

— Nu-i nevoie să fie neliniștit, tatăl lui este în continuare președintele băncii Lowell.

— Cum așa?

— Evelyn mi-a dat votul ei.

— De ce-ar fi făcut ea așa ceva?

— Pentru că a trebuit să accepte că banca nu-și mai poate permite să mai arunce cu banii și, mai important, că nu va putea pune mâna pe Colecția Lowell.

— Dar cum de s-a răzgândit așa repede? a întrebat Anna.

— Jackie Kennedy a sărit în ajutorul nostru, a spus Alex.

— M-ai pierdut cu totul.

— Se pare că poliția trebuia să-l aresteze fie pe Ackroyd, fie pe Evelyn pentru furtul Warhol-ului. Nu se oferă niciun premiu dacă ghicești ce rol a ales Evelyn. De fapt, ea este așa de disperată încât s-a oferit chiar să-mi vândă mie acțiunile ei la bancă.

— Cât a cerut?

— Un milion de dolari. Păcat că nu am atâția bani, în acest moment.

— Să sperăm că nu apuci să regreți acest lucru, a spus Anna.

S-a auzit o bătaie în ușă și asistenta medicală a băgat capul înăuntru.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dle Karpenko, dar este afară un polițist de la circulație și trebuie să vă vadă.

PARTEA a-IV-a

36
SASHA

Westminster, 1980

„Ar fi fost mai bine dacă dl Sasha Karpenko, membru al Parlamentului n-ar fi părăsit niciodată Uniunea Sovietică”, a fost fraza de deschidere a editorialului din *The Times,* în dimineața aceea.

Sasha s-a îndrăgostit de Palatul Westminster din momentul în care a pășit prin intrarea Sf. Ștefan și s-a alăturat noilor colegi, în Holul Membrilor. Mama lui a izbucnit în lacrimi când el a depus jurământul, înainte de a-și ocupa locul pe băncile rezervate opoziției. În timp ce ținea Biblia în mână fiind înconjurat de membrii care se uitau intens la el de parcă ar fi aterizat de pe o altă planetă, Sasha se simțea ca „băiatul cel nou” din clasă.

Michael Cocks, șeful Grupului Laburist, i-a spus să țină capul plecat în primii câțiva ani. Cu toate acestea, nu le-a luat mult timp membrilor laburiști să-și dea seama că aveau în mâinile lor un tânăr extraordinar, care se putea să nu fie întotdeauna ușor de manipulat. Așa că atunci când Sasha s-a ridicat să-și țină cuvântarea de debut, au rămas la locurile lor până și cei de pe primele două rânduri pentru a asculta un membru de la Moscova, cum se refereau la el conservatorii. Dar Sasha se hotărâse deja să înăbușe această problemă din fașă.

— Dl Sasha Karpenko, a anunțat dl *speaker*[19] Thomas. Camera a păstrat tăcerea, așa cum este tradiția când membrii își susțin cuvântarea de debut

— Dle *speaker,* permiteți-mi să încep prin a spune ce onoare este pentru un imigrant rus să devină membru al Camerei Comunelor Britanică. Dacă mi-ați fi spus cu numai 12 ani în urmă, pe când eram elev la Leningrad, că voi sta pe aceste bănci înainte de a împlini 30 de ani, numai mama

ar fi crezut acest lucru, mai ales că-i spusesem deja celui mai apropiat prieten că am de gând să fiu primul președinte al Rusiei, ales democratic.

Această declarație a fost întâmpinată cu urale puternice de ambele laturi ale Camerei.

— Dle *speaker,* am privilegiul de a reprezenta alegătorii din Merrifield din comitatul Kent, care, în înțelepciunea lor, au decis să înlocuiască o femeie conservatoare cu un bărbat laburist. Sasha a privit prin sală la prim-ministrul așezat pe fotoliul din fața lui, și a spus: Acesta este ceva ce partidul meu intenționează să repete la următoarele alegeri generale.

Margaret Thatcher și-a înclinat ușor capul timp, în care cei așezați în zona opoziției au izbucnit în urale de aprobare.

— Adversara mea, Fiona Hunter, a servit în această Cameră timp de trei ani și Merrifield-ul îi va simți cu părere de rău lipsa, dar nu în circa mea electorală. Au izbucnit ovații de la cei din jurul său și când Sasha și-a ridicat privirile de la însemnările lui, nu mai era nicio îndoială că le captase atenția tuturor celor din Camera Comunelor.

— Unii membri de pe ambele laturi ale Camerei s-ar putea întreba cui îi sunt eu loial cu adevărat. Westminster-ului? Leningrad-ului? Merrifield-ului? Sau Moscovei? Vă voi spune cui. Îi sunt loial oricărui cetățean din orice țară care crede că puterea democrației este sfântă și dreptul de a trăi într-o societate liberă, universal.

— Dle *speaker,* nu am timp pentru catalogări politice precum „stânga” sau „dreapta”. Sunt un admirator atât al lui Winston Churchill cât și al lui Clement Attlee, și eroii mei din perioada studiilor universitare au fost Aneurin Bevan și Iain Macleod. Cu ei în minte, voi încerca întotdeauna să judec fiecare argument în sine și fiecare membru în funcție de sinceritatea vederilor sale, chiar și atunci când nu sunt deloc de acord cu el. Se poate ca, ocazional, să strig de pe cel mai înalt

munte, dar sper că voi avea bunătatea să mă așez, ocazional, în văi și să ascult.

— Primele cuvinte pe care șeful de grup mi le-a adresat la sosirea mea în acest loc m-au făcut să mă simt ca un școlar plângăcios al lui Shakespeare, cu ghiozdanul și fața luminoasă matinală, care se prelinge ca un șarpe, împotriva voinței lui, spre școală. Din ambele laturi ale Camerei s-au auzit râsete. Ah, pot constata că nu sunt eu primul, a continuat Sasha. Aceste cuvinte au fost întâmpinate cu urale, numai șeful Partidului Laburist a rămas tăcut. Șeful de grup m-a sfătuit să vorbesc numai despre subiecte pe care le stăpânesc bine… așa că nu veți auzi prea multe de la mine, în viitor.

Sasha a așteptat să se potolească râsetele, apoi a reluat perorația.

— Ce compliment este pentru cetățenii din Merrifield să poată alege un imigrant rus să stea pe aceste bănci binecuvântate, de unde acesta să-și exprime opiniile despre orice subiect fără teamă sau subiectivism. Crede cineva din această Cameră că un englez ar putea ocupa un loc în Kremlin, în aceleași condiții? Nu, bineînțeles, că nu! Dar tot ce sper eu este să trăiesc destul de mult pentru a vedea că v-ați înșelat cu toții.

Sasha s-a așezat în uralele răsunătoare ale ambelor laturi ale Camerei. Spre surpriza tuturor, un bărbat cu ochelari și o claie de păr alb s-a ridicat de pe fotoliul său de pe primul rând.

— Șeful opoziției, a anunțat *speaker*-ul.

— Dle *speaker,* mă ridic să-l felicit pe onorabilul membru din Merrifield pentru remarcabila cuvântare. Uralele au răsunat în jurul Camerei. Cu toate acestea, simt că trebuie să subliniez că mulți din cei care stau pe băncile opuse cred că deja eu sunt membrul de la Moscova. Urale și ironii au umplut atmosfera în cameră. Totuși, sunt sigur că vorbesc pentru toată

Camera când spun că așteptăm cu nerăbdare următoarea intervenție a onorabilului membru.

Sasha a privit spre tribuna vizitatorilor s-o vadă pe Charlie, mama, Alf și contesa, care priveau cu toții spre el cu mândrie netulburată. Dar abia când a citit editorialul din *The Times,* în dimineața următoare, impactul pe care-l avuseseră cele câteva minute scurte în Cameră a început să se diminueze.

„Ar fi fost mai bine dacă dl Sasha Karpenko, MP, n-ar fi plecat niciodată din Uniunea Sovietică, pentru c-ar fi putut să joace un rol important în a-și ajuta țara să îmbrățișeze valorile democratice.”

***

— Eu sunt de condamnat, a spus Sasha, ar fi trebuit să-mi dau seama că era un pas prea mare.

— Nimeni nu trebuie condamnat, a spus Elena. Noi am fost de acord și numai contesa a avut rezerve.

— M-am gândit numai că ar fi un pic prea mult pentru Elena să se obișnuiască cu asta, a spus contesa.

— Și s-a dovedit c-ai avut dreptate, a spus Sasha, pentru că trebuie să vă avertizez că ultimele cifre nu sunt o lectură plăcută.

Restul comitetului a strâns rândurile.

— Elena 3 este în pierdere de șapte trimestre la rând. Deși eu sunt optimist din naștere, este o tendință pe care n-o văd revenindu-și.

— Care este impactul financiar asupra afacerii? a întrebat contesa.

— Dacă pui în balanță prețul de achiziție al concesiunii, costurile inițiale ale instalării și pierderile pe care le-am suportat până acum, Sasha s-a oprit ca să adune cifrele, am pierdut puțin peste 183.000 lire.

Charlie a fost prima care a vorbit.

— Putem supraviețui unei asemenea pierderi?

— Cred că putem, a spus Sasha, dar va fi o competiție strânsă.

— Care-i atitudinea băncii? a întrebat Elena.

— Ei vor încă să ne susțină dacă suntem de acord să închidem Elena 3 imediat și să ne concentrăm atenția spre Elena 1 și 2. Cu toate că acestea aduc profit, tot au suferit și ele puțin în urma deciziei mele.

— Ei, hai să privim spre partea bună, a spus Elena. Ai cel puțin salariul de parlamentar.

— Nu pentru prea mult timp, mă tem, a spus Sasha, pentru că, dacă Margaret Thatcher va ieși învingătoare la alegeri, va fi foarte greu pentru mine să continui la Merrifield la următoarele alegeri.

— Există vot personal, dacă votanții tăi simt c-ai făcut o treabă bună? a întrebat contesa.

— Rareori valorează mai mult de câteva sute de voturi și, de obicei, acestea sunt rezervate rebelilor care au votat împotriva propriului partid. Și dacă dă faliment compania, eu trebuie să demisionez și s-o las pe Fiona să continue triumfătoare ascensiunea.

— Nu se poate uita niciodată, a spus contesa, că ai urcat o scară spre succes, dar eșecul este un lift care te coboară.

— Atunci vom începe imediat să urcăm din nou, a spus Elena.

***

Sasha și-a dat seama că, dacă Elena’s va supraviețui, cea mai mare problemă va fi inspectorul pentru taxe.

— Dacă Inland Revenue își cere ce-i datorăm, compania va trece la încasator care va dispune de toate bunurile ei. Și, dacă Elena 1 și 2 urmează să ajungă pe piață, toată lumea din această ramură de afaceri va afla că se vând la preț redus.

Sasha acceptase deja că, dacă se va întâmpla asta, el va trebui să-și abandoneze cariera politică și să-și caute o slujbă. Ce prostie făcuse, exact când credea că nimic nu-i stă în cale!

Nimeni altcineva nu era de condamnat, așa că a decis să înfrunte singur situația. A sunat la Inland Revenue și a stabilit o întâlnire cu ofițerul de caz, dl Dark. Chiar numele acestuia l-a umplut de presentimente sumbre. Îl putea vizualiza deja pe blestemat. Scund, chel, supraponderal, spre sfârșitul unei penibile cariere de funcționăraș, care nu se bucura de nimic mai mult decât de punerea unor vieți pe făraș.

Probabil că vota cu conservatorii și nu rezista să spună că regretă, dar el are o sarcină de îndeplinit și nu putea face nicio excepție.

***

Sasha și-a parcat Mini-ul pe Tynsdale Street, cu 15 minute înainte de ora întâlnirii, a traversat și a intrat în clădirea de cărămidă roșie care arăta lipsită de milă. Însemnele regale atârnau deasupra intrării și ar fi putut la fel de bine să spună: *„Lăsați orice speranță voi cei care intrați aici”*. Și-a spus numele doamnei de la recepție.

— Dl Dark vă așteaptă, a spus ea, pe ton amenințător. Biroul său este la etajul 13.

La ce alt etaj se putea? s-a gândit Sasha.

Chiar și liftul părea că se opune să urce spre etajele superioare, înainte de a-și scuipa singurul vizitator.

Sasha a ajuns pe un coridor gri, sumbru și a pornit în căutarea biroului dlui Dark.

A bătut la ușă și a intrat într-o încăpere fără ferestre și cu un birou acoperit de dosare roșii. Prima surpriză – la birou stătea un bărbat de vârsta lui care l-a întâmpinat cu un zâmbet binevoitor – a doua surpriză! S-a ridicat de pe scaun și i-a strâns mâna lui Sasha.

— Doriți un ceai, dle Karpenko?

Obiceiul englezilor de a te face să te simți în voie, înainte de a-ți servi o linguriță de cianură în ceai.

— Nu, mulțumesc, a spus Sasha, dorind să continue călăul cu ce avea el de făcut.

— Nu pot spune că vă condamn, a spus Dark, înainte de a se așeza. Sunteți un om ocupat, dle Karpenko, așa că voi încerca să nu vă consum mult din timpul dumneavoastră. A deschis dosarul de deasupra și i-a studiat câteva minute conținutul, amintindu-și de cele mai arzătoare aspecte. Am studiat situația returnării taxelor pe ultimii 5 ani, a continuat Dark și, după o lungă discuție cu șeful băncii, pe care l-ați autorizat – Sasha a dat din cap aprobator – cred că am găsit o soluție pentru problema dumneavoastră.

Sasha continua să se uite uluit la bărbat, întrebându-se care va fi surpriza următoare.

— Datoria dvs. curentă la Inland Revenue este de 126.000 lire pe care, în mod clar, compania dvs. nu o poate plăti în acest moment. Totuși, contrar opiniei publice, noi ne dăm peste cap să salvăm companiile, nu să le închidem. La urma-urmelor, este singura posibilitate să ne recuperăm banii.

Sasha voia să râdă, dar cumva, a rezistat tentației.

— Cu aceasta în minte, dle Karpenko, vă vom acorda un an de grație, timp în care nu veți avea de plătit nicio taxă. După aceasta, vă vom cere să returnați toată suma de, a verificat suma, 126.000 lire, într-o perioadă de 4 ani. Cu toate acestea, dacă firma va face profit în această perioada, toți banii până la ultimul peni va merge la Inland Revenue. A făcut o pauză, apoi s-a uitat la Sasha, peste birou și a adăugat cu fermitate: Accept că următorii cinci ani nu vor fi ușori pentru dvs. și familia dvs., dar dacă simțiți că nu puteți accepta această ofertă, nu vom avea altă soluție decât să intrăm în posesia tuturor bunurilor dvs., pentru că executorul este

întotdeauna plătit înaintea oricărui creditor. A făcut din nou pauză și s-a uitat la vizitatorul său. Poate aveți nevoie de câteva zile să analizați în ce poziție vă aflați dle Karpenko și abia apoi să luați o decizie.

— Nu va fi nevoie de asta dle Dark, a spus Sasha. Accept condițiile puse de dvs. și vă sunt foarte recunoscător pentru că-mi oferiți a doua șansă.

— Vă aplaud decizia. Atât de mulți clienți de-ai mei preferă falimentul și apoi deschid o nouă afacere, a doua zi, fără să le pese de datorii sau de oricine altcineva. Dl Dark a deschis un al doilea dosar și a extras din el un alt document. Acum, tot ce vă rămâne de făcut dle Karpenko, este să semnați aici și aici. I s-a oferit chiar și un stilou cu pastă.

— Vă mulțumesc, a spus Sasha, întrebându-se dacă visează încă și urmează să se trezească imediat.

Îndată ce Sasha a semnat contractul, dl Dark s-a ridicat de la birou și a dat mâna cu el, a doua oară.

— Eu nu fac politică, dle Karpenko, a spus Dark însoțindu-l pe Sasha la ușă și pe coridor, dar, dacă aș locui în Merrifield, aș vota pentru dvs. și deși am luat masa la Elena's numai o dată, mi-a plăcut experiența imens.

— Trebuie să veniți din nou, a spus Sasha, în timp ce ușa liftului se deschidea și el intra în lift.

— Nu până nu vă plătiți în totalitate datoriile, dle Karpenko. Ușa liftului s-a închis în acel moment.

***

Perspectivele lui Sasha de a-și menține locul în Camera Comunelor nu s-au îmbunătățit după mult trâmbițatul triumf al dnei Thatcher de la Falklands și refuzul încăpățânat al lui Michael Foot de a ocupa zona de centru.

Dar Sasha a avut genul de noroc din cer care poate schimba cariera oricărui politician. Sir Michael Forrester a murit de infarct, provocând alegeri parțiale în zona circumscripției electorale Endlesby. Șansa de a ocupa un loc sigur pentru toriști pentru tot restul vieții ei, a fost prea tentantă pentru Fiona Hunter și puțini au fost surprinși când a permis ca numele ei să meargă mai departe ca viitor candidat. În definitiv, a afirmat ea, Endlesby era jumătate din fosta ei circumscripție. Fiona a câștigat alegerile parțiale cu peste 10.000 de voturi și a revenit să-și ocupe locul pe băncile verzi, ceea ce l-a făcut pe Sasha să considere că rivalitatea lor va continua. Al doilea noroc pentru Sasha a venit când Asociația Conservatoare din Merrifield a avut certuri interne cu privire la cine să fie candidatul lor pentru următoarele alegeri generale și au ajuns să aleagă un consilier local care a împărțit în două chiar propriul lor partid.

După alegerile generale, Margaret Thatcher a revenit la Cameră cu o majoritate covârșitoare, cu toate că fusese respinsă de votanții din Merrifield, care au decis să rămână la membrul lor, chiar cu o majoritate de numai 91. Dar, așa cum i-a spus Alf lui Sasha, Winston Churchill, nu altcineva, a spus „Unul este foarte de ajuns, băiete dragă!”

***

Neil Kinnock, noul șef al Partidului Laburist, l-a invitat pe Sasha pe prima bancă să se alăture opoziției, ca purtător de cuvânt tânăr pentru grupul de afaceri externe, cu responsabilități speciale pentru țările din Blocul Estic.

Reputația lui Sasha în Parlament și în afara acestuia a crescut și membrii de pe ambele laturi ale Camerei Comunelor au devenit conștienți că ori de câte ori se ridica să-și ocupe locul la *dispatch box,* cel care nu era bine pregătit urma să trăiască regretând acest lucru.

Fiona Hunter a fost promovată subsecretar de stat pentru afaceri externe și se pregătea pentru o lungă carieră parlamentară.

Totuși, încă cineva care a câștigat un loc pentru prima dată în Camera Comunelor l-a făcut pe Sasha să sară-n sus de bucurie – chiar dacă în privat, la el acasă. A acceptat că nu se plăceau deloc când au dat nas în nas în Cameră, dar asta nu-l va împiedica să împartă ocazional o jumătate de halbă cu H.MP. Ben Cohen în barul Annie's.

37
SASHA

Londra și Moscova

Când Guvernul a anunțat că trebuie să trimită o delegație la Moscova să discute relațiile Anglo-Rusești ca urmare a alegerii lui Mihail Gorbaciov ca secretar general nimeni n-a fost surprins că Sasha a fost ales ca reprezentant al Partidului Laburist.

Totuși, Sasha nu s-a bucurat când a aflat că Partidul Conservator a invitat-o pe Fiona Hunter să conducă delegația. Era numai simplul motiv că nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să se opună lui Sasha cu orice ocazie?

— Cât timp vei fi plecat cu această femeie îngrozitoare? l-a întrebat Charlie pe Sasha când acesta i-a spus noile știri.

— Trei, patru zile maximum, și nu vom avea timp pentru socializare.

— Să nu te relaxezi niciun moment, deoarece nimic nu-i face Fionei mai multă plăcere decât să-ți distrugă cariera.

— Mă gândesc că este mai interesată în promovarea carierei ei la acest moment. Speră să devină ministru de stat la următoarea remaniere, a spus Sasha ieșind din baie.

— Să nu crezi asta, a spus Charlie. Și înainte să te desparți de mine te-ai gândit la numele pentru copilul nostru care se va naște peste șase săptămâni?

— Dacă este băiat, i-am ales numele, a spus Sasha punându-și urechea pe stomacul lui Charlie.

— Am și eu un vot sau am de ales din trei încercări?

— Dintr-una. Poți alege între Konstantin, Serghei și Nicolae.

— Konstantin, a spus Charlie, fără ezitare.

***

Fiona s-a urcat la bordul jetului British Airlines cu destinația Moscova însoțită de un alai de civili. S-au așezat în partea din față a avionului, în timp ce Sasha a stat singur, în spate. Sperase să conducă el delegația și nu doar ca o umbră.

Imediat ce luminile de atenționare pentru punerea centurilor de siguranță s-au stins, el și-a lăsat spătarul pe spate, a închis ochii și a început să se gândească că se întoarce în Uniunea Sovietică pentru prima oară în aproape 20 de ani. Cum se schimbase oare țara? Vladimir era ofițer KGB? Polyakov era încă în Leningrad? Unchiul lui, Kolea, era guvernatorul docurilor și i se va permite să-l vadă?

Când avionul a atins pământul la aeroportul Sheremetyevo, Sasha a privit pe fereastră și a văzut o mică delegație care aștepta pe alee să-l întâmpine pe ministrul britanic. Fiona va folosi toate oportunitățile de a face fotografii, sperând că momentul va fi imortalizat de presa de acasă.

A fost prima care a pășit afară din avion și a coborât încet treptele scării mobile, făcând cu mâna localnicilor adunați în spatele barierei metalice, dar ei nu i-au răspuns la salut. Abia când a apărut Sasha, au izbucnit brusc în aplauze și au început să facă cu mâna. El s-a îndreptat nelămurit spre ei, nevenindu-i să creadă că primirea îi era destinată lui, până când unul dintre cei adunați a ridicat o pancartă pe care era scris cuvântul KARPENKO. Fiona nu și-a putut ascunde neplăcerea când s-a apropiat s-o întâmpine un funcționar de la ambasadă.

Lui Sasha i s-au pus în brațe mai multe buchete de flori și el a încercat să răspundă la multitudinea de întrebări adresate în limba lui natală.

— Te vei întoarce să conduci țara noastră?

— Când ți se va permite să candidezi la alegeri?

— Ce șanse sunt pentru alegeri libere și corecte în viitor?

— Sunt impresionat că îmi cunoașteți numele i-a spus Sasha unei tinere care nu putea să fi fost născută când el a fugit din Uniunea Sovietică.

S-a uitat în jur și a văzut-o pe Fiona îndepărtându-se în limuzina ambasadorului, cu un steguleț britanic fluturând pe aripa din față.

— Pot lua un autobuz spre oraș? a întrebat el.

— Fiecare dintre noi ar fi mândru să vă ducă cu mașina personală la hotel, a spus un tânăr din fața mulțimii. Pe mine mă cheamă Feodor a continuat el și ne întrebăm dacă ați vrea să spuneți un cuvânt la întâlnirea din această seară. Se pare că este singurul moment în care veți fi liber, înainte de deschiderea de mâine a conferinței.

— Aș fi onorat, a spus Sasha, întrebându-se dacar putea strânge o mulțime mai numeroasă la Moscova decât reușise în Clubul Muncitorilor din Roxton.

În timpul călătoriei spre centrul orașului într-o mașină care nu părea să poată ajunge la destinație, lui Sasha i s-a spus de către Feodor că discursurile lui erau adesea reluate de *Pravda* și apăreau chiar și la Televiziunea Sovietică, totul ca parte a politicii promovate de noul regim.

Sasha a fost surprins, deși știa foarte bine că, dacă autoritățile credeau că exista cea mai mică șansă pentru el să se întoarcă în Rusia pentru a candida la alegeri, s-ar schimba rapid macazul. În orice caz, Gorbaciov nu părea că face o treabă proastă. Cât timp Sasha rămânea un lucru nou pe care Partidul Comunist îl putea folosi ca instrument de propagandă pentru a arăta cum se răspândește pe glob filosofia lor, el nu era în pericol. Îi auzea spunând:

„Nu uitați, Karpenko a plecat de la docurile din Leningrad și a câștigat o bursă la Cambridge University și a devenit un membru ai

Parlamentului Englez – nu e aceasta o dovadă suficientă că sistemul nostru funcționează?”

Când au ajuns la hotel, acolo mai era un alt grup care aștepta într-un ger năprasnic. Sasha a strâns mult mai multe mâini întinse și a răspuns la multe întrebări. În cele din urmă, a urcat cu liftul la camera rezervată. Poate că nu se afla la Savoy dar era clar că se adoptase până la urmă conceptul că, dacă vin străini în Moscova, trebuie să li se ofere acestora cel puțin câteva servicii care li se acordă în Vest. Și-a făcut duș, și-a pus un alt costum, o cămașă curată și cravată roșie, apoi a coborât în hol unde îl aștepta aceeași mașină și același șofer.

S-a așezat pe scaunul din față, lângă șofer, întrebându-se dacă vor reuși s-o facă încă o dată. S-a uitat pe fereastră când au trecut pe lângă Kremlin.

— Vei locui acolo, într-o zi, a spus Feodor când au părăsit Piața Roșie și au luat-o pe străzile pustii.

— Câți oameni așteptați în seara asta? a întrebat Sasha.

— N-avem cum să știm, pentru că n-am mai făcut niciodată până acum așa ceva.

Sasha nu se putea stăpâni să nu întrebe dacă Alf, rusul, ar putea aduna mai mult de o duzină de oameni și un câine somnoros. Și-a întors gândurile spre ce-ar putea să spună el auditoriului. Dacă adunarea era puțin numeroasă a hotărât ca, după câteva remarci de deschidere, să răspundă la întrebări și să se întoarcă pentru cină la hotel.

Când mașina a tras în fața clădirii în care se afla sala pregătise în minte câteva remarci. A coborât pe trotuar unde a fost întâmpinat de o femeie îmbrăcată în costum național rusesc care l-a servit cu pâine și sare. A mulțumit și s-a înclinat până la pământ, înainte de a-l urma pe Feodor pe o alee strâmtă spre ușa din spate. Când a intrat în clădire a auzit strigăte: „Kar-pen-ko, Kar-pen-kol”. În timp ce el era condus spre scenă, trei mii de

oameni s-au ridicat în picioare ca unul, și au continuat să strige: „Kar-pen-ko, Kar-pen-kol”.

Sasha s-a uitat la adunarea compactă și a realizat că lăudăroșenia lui tinerească, destinată doar pentru urechile prietenului său Vladimir, a devenit un strigăt însuflețit pentru nenumărate persoane pe care nu le întâlnise niciodată și care, de generații, au rămas tăcute despre modul în care într-adevăr au simțit.

Discursul său a durat mai mult de o oră, deși pentru că a fost întrerupt atât de des prin scandări și aplauze vorbise de fapt aproximativ cincisprezece minute. Când a părăsit scena, clădirea a răsunat de strigătele repetate „Kar- pen-ko! Kar-pen-ko”.

Înapoi în stradă, mașina lui era înconjurată de mulțime și au mers aproape o milă până când Feodor a putut trece în viteza a doua. Sasha bănuia că dacă ar încerca să descrie ceea ce tocmai avusese loc Elenei și lui Charlie, niciuna nu l-ar fi crezut.

Sasha sperase întotdeauna că ar putea să joace un rol, oricât de mic, în a alunga comunismul și să primească *perestroika*[20], dar, acum, pentru prima dată, s-a gândit că s-ar putea să trăiască să vadă acea zi. Va regreta oare că n-a rămas în patria lui și n-a candidat pentru Duma[21]? Era încă preocupat de aceste gânduri când a intrat în holul hotelului și a revenit rapid la vechea lui lume. Prima persoană pe care a văzut-o în hol a fost Fiona.

— Ai avut o seară frumoasă? a întrebat el.

— Ambasada ne-a dat bilete la Bolșoi. Am sunat în camera ta, dar n-ai fost găsit. Unde ai fost?

Altcineva care nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus și, poate mai important, nu ar fi vrut să-l creadă.

— Am vizitat vechi prieteni, a spus el, luându-și cheia și alăturându-se Fionei în drum spre lift.

— La ce etaj? a întrebat el când a urcat în lift.

— Ultimul.

S-a gândit să-i spună că acesta era întotdeauna cel mai prost etaj în Uniunea Sovietică, dar a decis că ea n-ar fi înțeles. A apăsat două butoane și niciunul dintre ei n-a mai vorbit până au ajuns la etajul al patrulea, când el i-a spus noapte bună.

— Să nu întârzii la autobuz mâine-dimineață. Nouă și un sfert, exact, a spus Fiona, când s-au deschis ușile. Sasha a zâmbit. Cândva o fată-lider, întotdeauna o fată-lider.

— Rușii sunt vestiți pentru că te fac să aștepți, a spus el, pășind afară din lift, pe coridor.

A pus cheia în ușa camerei care era jumătate din a Fionei. Singura compensație era că avea cu jumătate mai puțini gândaci.

Brusc, și-a dat seama că n-a mâncat și, pentru o clipă s-a gândit la room-service, dar numai pentru o clipă.

Și-a pus pijamaua și s-a urcat în pat, răsunându-i încă în urechi când și-a pus capul pe pernă *Kar-pen*-ko. Și-a tras pătura peste cap și aproape instantaneu a adormit adânc.

În visul lui era cineva care bătea insistent la ușă, așa a crezut, dar când zgomotul nu s-a oprit, s-a trezit, în sfârșit. S-a uitat la ceas: 3:07. Sigur nu era Fiona? S-a târât jos din pat, și pus halatul și s-a dus șovăitor la ușă.

— Cine e?

— Room-service, a spus o voce.

— N-am comandat nimic, a spus Sasha și a deschis ușa.

— Oricum nu eram în meniu, iubitule, a spus un cap roșu cu picioare lungi, care era de asemenea în pijama și halat, dar ale ei erau din mătase neagră, lucioasă și cu nasturii descheiați. Sunt specialitatea nopții acesteia, a spus ea, cu o sticlă de votcă într-o mână și cu două pahare în cealaltă mâna. Am venit la ușa care trebuia, nu-i așa, iubitule? a ciripit ea în cea mai perfectă limbă engleză.

— Nu, mă tem că nu, a răspuns Sasha în cea mai perfectă limbă rusă. Dar întoarce-te la 7:30

pentru că am uitat să spun la recepție să mă trezească. I-a zâmbit cu căldură, i-a spus „Noapte bună, iubito!” și a închis încet ușa.

S-a urcat înapoi în pat, gândindu-se că cercetarea KGB-ului lăsa un pic de dorit. Cineva trebuia să le spună că niciodată nu i-a păsat de capetele roșii. Deși, cu votca o nimeriseră.

***

În dimineața următoare, Sasha a fost printre primii care au ocupat un loc în autobuz și, spre surprinderea lui, când Fiona a urcat și ea, și-a abandonat supraveghetorii și s-a așezat lângă el.

— Bună dimineața, doamnă ministru, a tachinat-o el. Sper c-ați dormit bine.

— De fapt, ne-am culcat târziu, a șoptit Fiona. Am întâlnit un tânăr încântător pe nume Gerald, care mi-a spus că a lucrat la ambasadă. Am împărțit o sticlă cu șampanie în hol și abia după aceea ne-am dus în cameră.

— Nimic rău în asta, a spus Sasha. Tu ești o femeie atrăgătoare, singură, așa că de ce să nu te bucuri de compania unui coleg, în afara orelor de program. Nu-mi pot imagina că ar trezi mult interes, dincolo de câțiva perverși de la centrul de înregistrare din Kremlin.

— Nu-mi fac eu probleme cu privire la sex, a spus Fiona, problema e la ce i-aș fi putut spune după sex.

— Adică ce? a spus Sasha, bucurându-se de fiecare clipă.

Fiona și-a îngropat fața în mâini și a șoptit:

— Că Thatcher este un dictator fără simțul umorului. Că Geoffrey Howe este așa de prost că-l poți folosi drept clopoțel și se poate să-i fi spus numele a doi-trei membri ai parlamentului care au relații amoroase cu secretarele.

— Asta nu seamănă deloc cu tine, Fiona. Cum să fii atât de indiscretă? Dar cu greu aș putea spune

că acestea sunt informații de prima pagină.

— Sunt, când te afli beată în brațele unui ofițer KGB.

— Asta nu știu.

— Dar eu știu că nu lucrează nimeni cu numele Gerald, la ambasadă. Dacă povestea asta ar ajunge în mâinile presei, aș fi terminată.

— Poate nu terminată, a spus Sasha, cu toate că ar putea înlocui reclama premergătoare la care presa tot face aluzie. Dar numai până când blestemata de Thatcher este în sfârșit destituită, ceea ce, trebuie să mărturisesc nu pare prea iminent. Dar de ce-mi spui mie toate acestea?

— Oh, hai Sasha. Toată lumea știe că tu ai contacte excelente în Uniunea Sovietică. Chiar îți imaginezi tu că întâlnirea de aseară a rămas neobservată? Trebuie să ai niște prieteni influenți în KGB!

— Din păcate, nu. Poate că nu ai remarcat, Fiona, dar ei sunt băieți răi.

— Doamna ministru? a spus o voce de angajat civil, venind spre ei.

— Numai un minut, Gus, a spus Fiona și, întorcându-se spre Sasha, a șoptit: Dacă poți face ceva să mă ajuți ți-aș fi etern recunoscătoare.

Și, noi cu toții știm ce înseamnă ideea de eternitate pentru tine, a gândit Sasha, când autobuzul a oprit în Piața Roșie.

Fiona și-a condus trupa afară pentru a fi întâmpinată de omologul ei, care n-ar fi bănuit niciodată din atitudinea dnei ministru că o îngrijora ceva. Impresionant, a gândit Sasha, mergând în urma ei.

Delegația a fost condusă printre niște porți de fier, uriașe, sculptate cu imagini ale asediului Moscovei. Doi gardieni în uniformă au luat poziție de drepți când au trecut ei. Apoi delegația a fost condusă pe o scară largă cu covor roșu până la etajul al doilea, unde a fost introdusă într-o sală imensă, decorată cu ornamente bogate, care era

dominată de o masă lungă de stejar înconjurată de scaune de piele roșie cu spătare înalte care ar fi stat bine într-un palat și probabil chiar că stătuseră într-un palat, cândva. Au fost invitați să-și ocupe locurile în jurul mesei și Sasha a constatat că numele lui era trecut la trei locuri de la spătarul din spate al mesei. Odată ce delegația britanică s-a așezat, au continuat să aștepte un timp înainte de a-și face intrarea delegația rusă, ocupând locurile de pe cealaltă parte a mesei.

Gazda a ținut o cuvântare lungă și cu conținut previzibil, care n-a fost nevoie să fie tradusă. Sasha a simțit că răspunsul Fionei nu a fost la înălțimea standardelor ei. Nu că ar fi contat prea mult. Comunicatul final fusese deja făcut de mandarini și urma să fie oferit în ultima după-amiază a conferinței, indiferent ce-ar spune cineva în următoarele zile.

Pentru sesiunea de dimineață, s-au împărțit în mici grupuri pentru a discuta de schimburi de studenți, de restricțiile vizelor și despre împrumutarea Colecției Walpole de la Ermitaj, care urma să fie expusă la Național Gallery. Rușii păreau îngrijorați numai dacă își vor primi lucrările înapoi.

Abia în pauza de prânz l-a zărit Sasha. Stătea singur în cealaltă parte a sălii. Era îmbrăcat în uniformă kaki care se fălea cu un rând de medalii, iar epoleții de aur sugerau că se ridicase rapid dintre soldații de rând. Sasha ar fi recunoscut oriunde acei ochi reci, calculați, albaștri.

Vladimir a zâmbit și a pornit direct spre el. Când a fost la vreo doi metri de el, s-a oprit, ca un boxer care-și întâmpină adversarul în mijlocul ringului, așteptând să vadă care dintre ei va lovi primul cu pumnul.

Sasha pregătise deja gambitul de deschidere, deși bănuia că Vladimir lucra la asta de ceva timp, pentru că era clar că întâlnirea nu-l luase prin surprindere, ci fusese aranjată.

— Trebuie să-ți spun, Vladimir, că sunt surprins că ți-ai găsit timp să participi la un eveniment așa minor.

— În mod normal, nu m-aș fi deranjat, a spus Vladimir, dar așteptam, de ceva vreme, cu nerăbdare să te întâlnesc, Sasha.

— Sunt impresionat că Ares și-a făcut timp să coboare din Olimp.

— Întâi, permite-mi să te felicit pentru succesul pe care l-ai avut de când ai părăsit țara, a pus Vladimir, ignorând aluzia lui Sasha. Totuși, trebuie să te previn să nu vizitezi Leningradul. Vechiul tău prieten, colonelul Polyakov, s-ar putea să te aștepte. Nu e un bărbat care crede în iertare și uitare.

— Așadar, ce înălțimi amețitoare ai atins, Vladimir? a întrebat Sasha, încercând să aibă el inițiativa.

— Sunt colonel în KGB, cu baza în Drezda.

— Un post provizoriu, desigur, pe calea spre poziții mai înalte.

— De aceea am și vrut să te întâlnesc. Unii din oamenii mei au fost la întâlnirea ta de aseară. Se pare că dacă te-ai întoarce și ai candida la președinție ai putea fi un candidat de temut, ceea ce, la urma-urmelor, este tot ce ți-ai dorit tu întotdeauna.

— Dar dl Gorbaciov m-a învins deja la puncte, așa că nu există niciun motiv pentru a mă întoarce. În orice caz, acum, eu sunt englez.

Vladimir a râs.

— Ești rus, Alexander, și rus vei fi întotdeauna. Exact cum ți-a spus aseară publicul care te adoră. Și, în orice caz, Gorbaciov nu va trăi veșnic. De fapt, s-ar putea să dispară cu mult mai curând decât crede el.

— Ce vrei să spui?

— Că ar trebui să rămânem în legătură. Nimeni nu știe mai bine decât tine că răbdarea este totul în politică. Tot ce-ți cer în schimb este să fiu numit

șef al KGB. Nu este nimic altceva decât ce mi-ai promis cu ani în urmă.

— Eu n-am făcut o asemenea promisiune, Vladimir, după cum bine știi. Și, în orice caz, părerile mele despre nepotism nu s-au schimbat de la ultima noastră discuție despre acest subiect, a spus Sasha. Și asta atunci când mai eram încă prieteni.

— Poate că nu mai suntem prieteni, Alexander, dar asta nu ne împiedică să avem aceleași interese.

— Te voi crede pe cuvânt, a spus Sasha și îți voi da chiar și șansa să dovedești că ai cuvânt.

— La ce te gândești?

— Băieții tăi au „făcut-o" pe ministra mea, noaptea trecută.

— Da, curva tâmpită a fost foarte indiscretă.

— E un ministru tânăr și poate fi de mult mai mare ajutor, ulterior.

— Dar nici măcar nu e membră a partidului tău.

— Îmi dau seama, Vladimir, că asta e o chestie pe care trebuie s-o socotești greu de înțeles.

Vladimir n-a răspuns imediat, apoi a ridicat din umeri.

— Înregistrarea va fi în camera ta de hotel în mai puțin de o oră.

— Îți mulțumesc. Și spune-le oamenilor tăi să-și țină înregistrările la zi. Mie nu mi-au plăcut niciodată capetele roșii.

— Le-am spus că-și pierd timpul cu tine. Tu ești incoruptibil, ceea ce-mi va face sarcina încă și mai ușoară când mă vei numi șef al KGB-ului. Vladimir s-a îndepărtat fără cel mai vag semn de bun rămas și Sasha s-ar fi întors la micul lui grup dacă altcineva, pe care nu-l observase înainte n-ar fi venit la el.

— Nu mă cunoști, dle Karpenko, a spus bărbatul care era cam de vârsta lui Sasha și purta un costum care nu fusese confecționat la Moscova, dar eu v-am urmărit cariera cu interes considerabil.

În Anglia, Sasha ar fi zâmbit și l-ar fi crezut pe bărbat pe cuvânt, dar, în Rusia, a tăcut bănuitor.

— Numele meu este Boris Nemtsov și cred că vei afla că avem mai multe lucruri în comun. Sasha tot n-a spus nimic. Sunt membru în Duma și cred că împărtășim aceeași opinie despre un anumit bărbat, a spus Nemtsov, arătând cu privirea spre Vladimir.

— Dușmanul dușmanului meu este prietenul meu, a spus Sasha, dând mâna cu Nemtsov.

— Sper că, în timp, ne vom împrieteni. La urma-urmelor, vor mai fi și alte conferințe și întâlniri oficiale unde să ne putem vedea întâmplător și să schimbăm confidențe, fără a deschide cineva un dosar.

— Cred că vei afla că cineva a deschis deja un dosar, a spus Sasha. Așa că hai să-i oferim primul capitol. Nu sunt de acord! a strigat Sasha, destul de tare ca toți dimprejurul lor să audă schimbul de cuvinte.

— Nu mai avem ce să discutăm, a spus Nemtsov care a plecat ca o furtună, fără alt cuvânt.

Sasha ar fi vrut să zâmbească văzând cum se îndepărta Nemtsov, dar a rezistat tentației.

Vladimir îi urmărea cu privirile pe amândoi, dar Sasha se îndoia că-l prostiseră.

38
ALEX

Boston 1988

Când Alex a intrat în bancă, luni dimineața, nu l-a remarcat pe bărbatul așezat într-un colț al holului. Marți, a observat silueta stingheră în treacăt, dar, cum avea întâlnire cu Alan Greenspan, președintele Rezervei Federale, pentru a discuta ultimele solicitări ale OPEC[22] cu privire la prețul petrolului și întărirea dolarului în raport cu lira sterlină, silueta singuratică nu prea i-a rămas în memorie. Miercuri, s-a uitat mai atent la bărbat, înainte de a intra în lift. E posibil să fi stat acolo așezat, trei zile la rând? Trebuie să știe Pamela.

— Care-i prima întâlnire, Pamela? a întrebat el, înainte chiar de a-și scoate haina.

— Sheldon Woods, noul președinte al Partidului Democrat local.

— Cât i-am dat anul trecut?

— Cincizeci de mii de dolari, dle președinte, dar este an de alegeri.

— Alegerile îmi amintesc întotdeauna de Lawrence. Deci, hai să spunem 100.000, anul acesta.

— Bineînțeles, dle președinte.

— Mai e cineva, în dimineața asta?

— Nu, dar luați prânzul cu Bob Underwood la Algonquin, și nu uitați, el nu întârzie niciodată.

Alex a dat din cap.

— Știi ce vrea?

— Să demisioneze. „E timpul să-mi pun ghetele-n cui”, dacă-mi amintesc exact cuvintele lui.

— Niciodată! Rămâne la bord până cade lat.

— Cred că de asta se teme, dle președinte.

— Și după-masă?

— Sunteți liber până la ora de gimnastică, de la ora cinci. Antrenorul îmi spune că ați lipsit de la ultimele două antrenamente.

— Dar tot plătesc, chiar dacă nu merg.

— Nu asta-i problema, dle președinte.

— Mai e ceva?

— Numai să vă reamintesc că astăzi este aniversarea căsătoriei și o scoateți la cină pe soție, în seara asta.

— Bineînțeles. Știu. Mai bine mă duc în centru, după prânz, să-i cumpăr un cadou.

— Anna și-a ales deja cadoul pe care-l dorește, a spus dra Robbins.

— Îmi este permis să știu ce este?

— O geantă Chloe de la Bonwit Teller.

— Ok, îi voi lua una, după-amiază. Ce culoare?

— Gri. Este deja ambalată și mi-a fost trimisă ieri, la birou. Tot ce trebuie este să semnați aici, a spus ea și a pus pe birou o felicitare de aniversare.

— Pamela, uneori cred c-ai fi un președinte mai bun decât mine.

— Dacă spuneți dumneavoastră, dle președinte. Dar între timp asigurați-vă că semnați toate scrisorile din dosarul cu corespondența, înainte ca dl Wood să sosească.

A o face pe Pamela să se întoarcă la vechea ei slujbă, a fost cea mai înțeleaptă decizie pe care am luat-o, s-a gândit Alex, deschizând dosarul cu corespondența. A citit cu atenție fiecare scrisoare, făcând ocazional câte- o corectură și adăugând uneori un post scriptum scris de mână. Citea scrisoarea de la președintele Școlii de Afaceri Harward care-l invita să se adreseze studenților din ultimul an, în toamnă, când s-a auzit o bătaie în ușă.

— Dl Woods, a spus dra Robbins.

— Sheldon, a spus Alex sărind din spatele biroului. A trecut deja un an? Îți pot oferi o cafea?

— Nu, mulțumesc, a spus Woods.

— Acum, înainte ca tu să spui ceva, da, știu că este un an cu alegeri și am decis deja să dublez contribuția noastră la partid, în memoria lui Lawrence.

— E foarte generos din partea ta Alex. Ar fi fost un congresmen bun.

— Ar fi fost într-adevăr, a spus Alex. De fapt, nu trece nicio zi în care să nu-i plâng moartea. Acest om mi-a schimbat, literalmente, viața și eu n-am avut niciodată șansa să-i mulțumesc.

— Dacă Lawrence ar trăi, ți-ar mulțumi el ție, a spus Woods. Toată lumea din Boston știe că banca avea necazuri serioase înainte de a o prelua tu. Ce răsturnare de situație. Aud că vei fi desemnat bancherul anului.

— Mult din această recunoaștere trebuie să-i revină lui Jack Coleman, care nu putea fi mai diferit decât predecesorul său.

— Da, asta chiar a fost o lovitură. Presupun c-ai auzit că Ackroyd a fost eliberat din închisoare, săptămâna trecută.

— Am auzit și nu m-aș mai fi gândit la asta dacă n-ar fi fost văzut îmbarcându-se într-un avion spre Nisa, în ziua următoare ieșirii din închisoare.

— Nu înțeleg, a spus Woods.

— E mai bine, a spus Alex, în timp ce semna un cec de 100.000 de dolari și i-l dădea lui Woods.

— Îți sunt recunoscător, a spus el. Dar nu acesta este motivul pentru care am venit să te văd.

— Nu sunt de ajuns 100.000?

— Sunt mai mult decât de ajuns. Numai că noi, comitetul meu adică, sperăm că vei permite ca numele tău să fie prezentat ca numele următorului candidat democrat pentru senator junior în Massachusetts.

Alex nu și-a putut ascunde surpriza.

— Când m-ai rugat să candidez pentru Congres, după moartea lui Lawrence, a reușit el să spună în cele din urmă, am refuzat cu îndoială oferta și am putut să iau președinția băncii Lowell's. Cu toate

acestea, mărturisesc, m-am întrebat adesea dacă a fost decizia corectă și dacă nu cumva politica era adevărata mea chemare.

— Atunci, poate că e vremea pentru o altă provocare mai mare.

— Din păcate, nu, a spus Alex. Deși banca este, în sfârșit, înapoi pe picioarele ei, vreau s-o duc acum la următorul nivel și să mă alătur ligii băncilor mari. Cu cât speri tu să contribuie Banca Americii la cauza democraților?

— Au dat deja un sfert de milion pentru campanie.

— Atunci, voi ști că am intrat în categoria băncilor mari când îmi vei cere aceeași sumă și, mai important, când eu nu mă voi gândi de două ori ca să v-o ofer.

— Aș prefera 100.000 lire și pe tine drept candidat.

— Sunt flatat, Sheldon, dar răspunsul este tot „nu". Oricum, îți mulțumesc că te-ai gândit.

Alex a apăsat un buton de sub birou.

— Păcat. Ai fi fost un politician remarcabil.

— Este un compliment grozav, Sheldon. Poate într-o altă viață.

Și-au dat mâna când dra Robbins a intrat în birou ca să-l însoțească până la lift.

Alex s-a așezat și s-a gândit ce diferită ar fi fost viața dacă Lawrence nu murea sau dacă el s-ar fi ascuns în altă cutie. Dar a alungat curând „cum ar fi putut să fie" și s-a întors la lumea reală, făcând un semn pe scrisoarea de la președintele Școlii de Afaceri Harward.

Dra Robbins abia închisese ușa, când a sunat telefonul. Alex a ridicat receptorul și a recunoscut imediat vocea de la celălalt capăt al firului.

— Salut, Dimitri, a spus el. Nu te-am auzit de mult. Ce faci?

— Fac bine, mulțumesc, Alex, a spus Dimitri. Dar tu?

— Niciodată n-am făcut mai bine.

— Mă bucur să aud asta, dar cred c-ar trebui să știi că Ivan Donokov a fost eliberat din închisoare și e în drum spre Moscova.

— Cum e posibil? a întrebat Alex, uluit. Credeam că sentința a fost închisoare 99 de ani fără cauțiune.

— CIA l-a schimbat pentru doi agenți americani care zăceau, de peste 10 ani, într-o văgăună prin Moscova.

— Să sperăm că nu vor ajunge să regrete asta. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Sper numai să nu apuci tu să regreți, a spus Dimitri, dar Alex pusese deja receptorul în furcă.

Alex a încercat să și-l scoată din minte pe Donokov, în timp ce continua să semneze scrisori. Gândurile i-au fost întrerupte când dra Robbins a intrat din nou în birou ca să ia corespondența.

— Ca să nu uit Pamela, e un bărbat care stă în hol de trei zile. Ai idee cine e?

— Pușkin! Un domn Pușkin. A venit de la Leningrad cu avionul în speranța că veți fi de acord să-l primiți. Afirmă că ați fost colegi de școală.

— Pușkin, a repetat Alex. Un poet bun și un artist încă și mai mare, dar nu-mi amintesc de nimeni de la școală cu acest nume. Dar, dacă e așa hotărât să mă vadă, poate c-ar trebui să-i acord câteva minute.

— Spune că are nevoie de vreo două ore libere. Am încercat să-l informez că nu ai două ore libere înainte de Crăciun, dar asta nu l-a determinat să renunțe, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru KGB.

— KGB-ul nu pierde timpul răcorindu-și călcâiele la recepție 3 zile, mai ales când îl poate vedea toată lumea. Deci, hai să vedem iepurele înainte de a-l împușca. Dar asigură-te că mă salvezi după 15 minute – spune-i că am o altă întâlnire.

— Da, dle președinte, a spus dra Robbins, nearătând deloc convinsă.

Alex semna încă scrisori, când s-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Dra Robbins a intrat urmată de un bărbat care lui Alex i s-a părut oarecum cunoscut și apoi, și-a amintit.

— Ce plăcere să te văd, Mișa, după atâta timp, a spus Alex, când dra Robbins a ieșit.

— Și eu mă bucur să te văd Alexander. Mă surprinde numai că ți-ai amintit de mine.

— Căpitanul echipei de șah juniori. Mai joci?

— Da, dar n-am atins niciodată înălțimile tale amețitoare, așa că nu te necăji să mă provoci.

— Nu-mi amintesc când am jucat ultima dată, a recunoscut Alex, care rememora întâmplări cu Donokov. Înainte de a-mi spune ce te aduce la Boston, spune-mi cum e orașul tinereții mele?

— Leningradul este întotdeauna frumos în perioada aceasta a anului după cum îți amintești, a spus Pușkin, în limba maternă a lui Alex. Sunt zvonuri că nu mai e mult până când numele lui va fi schimbat înapoi în Sankt Petersburg. Un alt simbol care perpetuează mitul că vechiul regim s-a sfârșit.

Auzindu-l pe Pușkin vorbind rusește, Alex s-a întristat pe neașteptate, s-a simțit puțin vinovat că-și pierduse accentul și acum vorbea rusește ca orice alt om cultivat din Boston. L-a privit pe vizitatorul său cu mai multă atenție. Pușkin avea în jur de 5,8 picioare și purta o mustață neagră, deasă care-i amintea de tatăl său. Era îmbrăcat cu un costum de tweed greu, cu revere late, ceea ce sugera fie că nu-l interesa moda, fie că era prima dată când călătorea în afara Uniunii Sovietice.

— Tatăl meu lucra la docuri când tatăl tău era supervizor a spus Pușkin. Mulți dintre băieți și-l amintesc cu respect și afecțiune.

— Dar unchiul meu, Kolea?

— Acum este supervizorul docurilor. M-a rugat să-ți spun despre el ție și mamei tale.

Lui îi datorez viața, era Alex pe punctul să spună, dar s-a oprit când și-a amintit că maiorul Polyakov este încă în viață și nu merita să riște.

— Te rog să-i transmiți cele mai bune urări și spune-i că sper că nu va mai dura mult până ne vom întâlni din nou.

— Cred că va fi mai curând decât gândești, a spus Pușkin. Mă văd cu el din când în când, de obicei o dată la două săptămâni, sâmbăta, la fotbal.

— Voi doi stați în tribună și încurajați echipa locală, nu am nicio îndoială.

— În zilele noastre nu mai sunt tribune. Fiecare are locul lui.

— Nu mă îndoiesc că prietenul meu Vladimir stă în rezerva președintelui?

— Nu l-am mai văzut de ani de zile. Când am auzit de el ultima oară, era colonel KGB în Germania de Est.

— Nu cred că asta face parte din planul lui pe termen lung, a spus Alex. Totuși, sunt sigur că nu ai călătorit tot drumul până la Boston, pentru a reînvia trecutul. Ce vrei să spui când afirmi că pot să-mi văd unchiul mai curând decât cred?

— Poate știi că noul regim sovietic este foarte diferit de cel vechi. Secera și ciocanul au fost îndepărtate de pe steag pentru a fi înlocuite cu semnul dolarului. Singura problemă este că după atât de multe secole de opresiune, întâi din cauza țarilor și apoi a comuniștilor, noi, rușii nu avem tradiție în libera întreprindere. Alex a dat din cap, dar nu l-a întrerupt. Așa că nimic nu se poate schimba cu adevărat. Când guvernul a hotărât să vândă unele dintre cele mai profitabile companii ale statului nu trebuia să fie o surpriză faptul că nimeni nu era calificat să administreze o așa dramatică schimbare. Și, dramatic este că s-a constatat după, ceea ce am aflat și eu după ce propria mea companie a fost pusă în vânzare, a spus Pușkin dându-i cartea lui de vizită lui Alex.

— Compania de Petrol și Gaze din Leningrad, a citit Alex.

— Oricine vor fi noii proprietari ai CPGL, aceștia vor deveni miliardari, peste noapte.

— Și tu ai vrea să fii unul dintre ei? a întrebat Alex.

— Nu. Ca și tatăl tău cred că bogăția trebuie împărțită între cei care au făcut din companie un succes, nu dată cuiva care se întâmplă să fie prietenul unui prieten al președintelui.

— Ce preț se cere? a întrebat Alex, care încerca să-și dea seama dacă întâlnirea va dura mai mult de un sfert de oră.

— Douăzeci și cinci de milioane de dolari.

— Și care a fost cifra de afaceri a CPGL anul trecut?

Pușkin a deschis fermoarul unei genți de plastic, a scos niște hârtii și le-a pus pe birou.

— Puțin peste patru sute de milioane de dolari, a spus el, fără să fie nevoie să se uite în hârtii.

— Și profitul?

— 38.040.000 dolari.

— Îmi scapă mie ceva, aici? a întrebat Alex. Cu această marjă de profit, compania ar trebui să valoreze peste 4–500 de milioane.

— Nu vă scapă nimic, dle președinte. Numai că nu te poți aștepta să înlocuiești comunismul peste noapte, schimbând o salopetă cu un costum Brooks Brothers. Uniunea Sovietică se poate să aibă unele din cele mai bune universități din lume dacă vrei să studiezi filosofia, chiar și sanscrita, dar puține oferă un curs serios de afaceri.

— Cu siguranță, orice bancă mare din Rusia v-ar împrumuta banii dacă puteți garanta acest fel de venituri, a spus Alex, privindu-și concetățeanul.

— Adevărul este, a spus Pușkin, că băncile stau la fel de prost ca toate celelalte. Dar tot nu intenționează să împrumute 25 de milioane cuiva care câștigă echivalentul a 5 mii de dolari pe an și are mai puțin de o mie de dolari economii în cont.

— Cât timp ai la dispoziție până să iau o hotărâre? a întrebat Alex.

— Ultimul termen pentru încheierea afacerii este 31 octombrie. După asta, este deschis oricui poate să dea banii.

— Dar nu mai e decât o lună, a spus Alex, în timp ce dra Robbins intra în birou pentru a-l însoți pe dl Pușkin la lift.

— Ceea ce e în favoarea KGB-ului care este deja cu ochii pe noi, cum bine știu.

— Pamela, anulează prânzul și, după aceea, contactează-i pe toți membrii vechi de la investiții și management și spune-le să lase totul și să se prezinte în biroul meu, imediat.

— Desigur, dl. Președinte, a spus dra Robbins, ca și cum nu era nimic neobișnuit cu această solicitare.

— Voi avea de asemenea nevoie de o duzină de porții de pizza la ora unu. Și, înainte să pui tu întrebarea, asta-i o decizie pe care o poate lua mama mea.

Dra Robbins n-a mai intrat în biroul președintelui până nu s-a încheiat, în sfârșit, întâlnirea, cinci ore mai târziu.

— Ați lipsit de la antrenamentul de după-amiază, dle președinte.

— Știu. Întâlnirea a durat mai mult.

— Mai mergeți împreună cu soția la cină? a întrebat dra Robbins, punând pe birou cadoul de aniversare.

— La naiba! a spus Alex. Spune-i lui Jake că nu voi putea totuși să iau cina cu el și cu dl. Pușkin. Explică-le că a apărut ceva mult mai important!

39
ALEX

Boston

Evelyn a ridicat receptorul și a auzit o voce familiară cu care nu mai vorbise de ceva timp.

— Trebuie să te văd.

— De ce aș vrea eu să mă văd cu tine, a întrebat ea.

— Pentru că știi bine că nu eu am furat Warhol-ul, a spus Ackroyd.

— Ai de gând să înregistrezi această conversație?

— Nu, pentru că în mod sigur nu vreau să mai audă și altcineva ce îți voi spune.

— Ascult.

— N-am pierdut timpul cât am fost în pușcărie și am găsit o cale pentru ca tu să faci rost de o jumătate de milion de dolari și să-l pui în încurcătură pe Karpenko, în același timp.

A urmat o mică pauză, apoi Evelyn a spus:

— Ce trebuie să fac?

— Numai să confirmi că voi primi 10% din afacere, dacă reușim.

— Ascult.

— Nu-ți spun mai mult, Evelyn până nu am semnătura ta. N-am uitat că ultima oară când am încheiat o afacere, eu am ajuns în închisoare.

— În acest caz, Douglas, va trebui să zbori până la Nisa, să aduci contractul.

***

Alex a ajuns la Marliave cu 10 minute mai devreme și făcea niște calcule pe spatele meniului, când a sosit Anna.

— Aniversare fericită, iubito, a spus el, ridicându-se s-o sărute.

— Îți mulțumesc. Și iată întrebarea capcană, a spus Anna așezându-se la masa lor favorită din colț. De câți ani suntem căsătoriți sau asta încercai să socotești pe spatele meniului? Din fericire dra Robbins îi reamintise chiar înainte de plecare.

— Doisprezece, dar ar fi fost 13 dacă Lawrence nu mi-ar fi lăsat mie partea sa de 50% din bancă.

— Ai trăit să te lupți încă un an. Ce-i asta? a întrebat Anna, cu timiditate.

— Deschide și vei afla.

— Cred că va fi o surpriză mai mult pentru tine decât pentru mine.

Alex a râs.

— Mă voi preface că l-am văzut înainte.

Anna a desfăcut cu răbdare funda, a dezambalat pachetul și a ridicat capacul pentru a scoate o geantă Chloe gri- deschis care era și elegantă și practică.

— E atât de potrivită cu tine, a spus Alex, am înțeles în momentul în care am văzut-o.

— Care a fost în clipa asta, a spus Anna, întinzându-se și sărutându-l din nou. Poate ți-ai amintit să-i mulțumești Pamelei în locul meu, a adăugat ea, când șeful de sală a ajuns lângă ea.

— Știu exact ce vreau, François, a spus ea. O salată *niçoise* și pește limbă-de-mare.

— Și eu la fel, a spus Alex. Am luat destule decizii pentru o singură zi.

— Am o întrebare… să-ndrăznesc s-o pun?

— Nu-ți pot spune prea mult acum, pentru că s-ar putea dovedi că a fost o totală pierdere de timp sau cea mai grozavă afacere care-a fost antamată la biroul meu.

— Când vei ști?

— Pe vremea asta, peste o săptămână, aș zice. Cam atunci mă voi întoarce de la Leningrad.

— Dar n-ai spus tu că nu te vei întoarce niciodată în Rusia, indiferent de circumstanțe, și mai ales nu în Leningrad?

— Este un risc calculat, a spus Alex. Totuși, este mai sigur să presupun că Polyakov s-o fi pensionat.

— Dar mama ta ce zice?

— Nu se va relaxa până nu va merge la funeraliile lui. Dar, când i-am promis că-l voi vizita pe fratele ei Kolea, că voi afla ce face restul familiei și voi merge la mormântul tatălui meu, a fost de acord.

— Nu vreau să te duci, a spus Anna, ușor. Lasă-l pe Jake Coleman să meargă în locul tău. Este un negociator la fel de bun ca și tine.

— Poate, dar rușii se așteaptă să negocieze întotdeauna cu președintele. Apropos, este un loc liber în avion, dacă ți-ar plăcea să vii.

— Nu, mulțumesc. Nu în ultimul rând pentru că am un vernisaj miercuri.

— E cineva pe care-l știu? a întrebat Alex, încântat să schimbe subiectul.

— Robert Indiana.

— Oh, da, îmi place opera lui. Îmi pare rău că nu voi fi la deschidere.

— Expoziția va fi încă deschisă când te întorci. Dacă te întorci.

— Nu-i chiar așa de rău, iubito. Deci, am voie să știu ce cadou primesc pentru aniversarea mea? a întrebat Alex, sperând să înveselească atmosfera. Pentru că nu văd niciun pachet.

— Este prea mare pentru a-l aduce cu mine, a spus Anna. Este un bronz de șase metri pătrați de Indiana, numit *Iubire.* A desenat imaginea pe dosul meniului.

— Cât mă va costa?

— Cu reducerea obișnuită, în jur de 60 de mii. Și, dacă i-l faci cadou lui Konstantin, el poate evita taxa către stat.

— Deci lasă-mă să-ncerc și să-nțeleg, singura mea iubire, a spus Alex. Cadoul meu de aniversare mă costă 60 de mii de dolari și, cel care-l va avea, de fapt, va fi Konstantin?

— Da, iubitule. Cred c-ai prins ideea, a spus ea când chelnerul aducea primul fel.

— Deci, eu ce primesc?

— Îl vei privi, tot restul vieții tale.

— Mulțumesc, a spus Alex. Și, te pot întreba unde este beneficiarul, în seara asta?

— De fapt, a spus Anna, punându-și mâna pe piciorul lui, speram c-am putea să nu dormim în noaptea asta.

— Asta înseamnă că mama nu doarme acasă la ea, măcar o dată? a întrebat Alex în timp ce chelnerul lua farfuriile goale.

— Jumătate de noapte. Lui Konstantin îi place pizza Marguerita a Elenei mai mult decât orice gătesc eu pentru el. Și nu-mi mai spune din priviri și mie, de asemenea. Deci, ce-ai mai făcut astăzi?

— De dimineață, a venit în vizită Sheldon Woods ca să mă întrebe dac-aș fi interesat să candidez pentru Senat.

— Cât a durat să refuzi această ofertă tentantă?

— M-am gândit îndelung și intens la ea timp de vreo douăzeci de secunde.

— Îmi aduc aminte de vremea, nu prea îndepărtată, când erai fascinat de politică, a spus Anna. Singurul lucru pe care l-ai vrut vreodată a fost să fii primul președinte ales ca independent, al Rusiei.

— Și, mărturisesc, că ar fi cu mult mai tentant decât Senatul, a spus Alex. Dar toate acestea s-au schimbat în ziua în care a murit Lawrence, a adăugat el, în timp ce a reapărut chelnerul și le-a oferit două porții de pește limbă-de-mare.

— Cu sau fără oase, doamnă?

— Fără, te rog, François, pentru amândoi. În seara asta, soțul meu nu vrea să ia nicio hotărâre importantă.

— Și conducerea speră să acceptați o sticlă de Chablis Beauregard, pentru a marca această ocazie specială, împreună cu complimentele noastre.

— Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, François, pentru că este limpede că niciodată nu ai uita de aniversarea căsătoriei noastre și ai fi știut exact ce cadou să-mi faci.

François s-a înclinat și i-a lăsat.

— Dar, când Lawrence ți-a lăsat acele 50% din acțiunile băncii, nu valorau nimic, a spus Anna, și acum probabil valorează o avere.

— Posibil, dar nu-mi permit să descarc nimic din acțiunile mele, cât timp Evelyn deține încă celelalte 50%, pentru că, atunci, ar prelua controlul.

— Poate că se gândește să-și vândă acțiunile? La urma- urmelor, întotdeauna pare că nu are bani numerar.

— Cât se poate de posibil, dar eu nu am acest fel de capitol disponibil, a spus Alex, și sunt sigur că-ți amintești că în ziua în care s-a născut fiul nostru, mi-a oferit acțiunile ei pentru un milion de dolari și tu mi-ai sugerat că s-ar putea s-ajung să regret că nu le-am cumpărat.

— Oarecum, a spus Anna. Coșmar de bancher.

— La momentul acela, mă gândeam chiar să vând Elena's ca să pot cumpăra acțiunile, dar asta ar fi fost un risc foarte serios pentru că dacă banca se prăbușea, am fi rămas fără nimic.

— Să-ndrăznesc să te-ntreb cât valorează aceste acțiuni, acum?

— Aproximativ trei sute de milioane de dolari.

Anna a rămas cu gura căscată.

— Se va ajunge ca banca să-i plătească toată suma?

— Posibil, pentru că nu ne permitem să lăsăm alte bănci să dețină 50% din acțiunile băncii și să ne uităm peste umăr tot restul vieții, mai ales dacă Doug Ackroyd s-ar întoarce în comitet.

— Poate c-ar fi fost bine să fii de acord să candidezi la Senat. De departe mai puțină agitație și un salariu garantat, a spus Anna.

— Fiind obligat să ascult opiniile unui sfert de milion de votanți în loc de doisprezece membri ai comitetului de conducere a băncii.

— Poate chiar mai mulți, dacă îți îndeplinești visul de-o viață și candidezi pentru funcția de președinte.

— Al Americii?

— Nu, al Rusiei.

Alex n-a răspuns imediat.

— Ah, a spus Anna, încă te gândești la această posibilitate.

— Conștient că asemenea oricărui vis, urmează să mă trezesc, a spus Alex, în timp ce François a reapărut la masa lor.

— Pot sugera un desert, doamnă? a-ntrebat el.

— Cu siguranță, nu, a spus Anna. Am mâncat foarte mult. Aniversările n-ar trebui să fie o scuză pentru a te îngrășa. Și el, a spus ea, arătând spre soțul ei, a lipsit și astăzi de la antrenament. Așa că, în mod hotărât nimic pentru el.

François le-a umplut paharele și a luat sticla goală.

— Pentru încă un an memorabil împreună, dna. Karpenko, a spus Alex, ridicând paharul.

— Mi-aș dori să nu pleci în Rusia.

***

— Mi-aș dori să nu pleci în Rusia, a spus Elena și a pus două pizza în fața lor.

— Tu și Anna, a spus Alex când un chelner s-a repezit și a spus:

— Scuze că vă deranjez, dle Karpenko, a spus chelnerul, dar a sunat secretara să vă spună că a fost o problemă cu vizele și vă întreabă dacă v-ați putea întoarce la birou cât mai curând posibil.

— Mai bine m-aș duce să văd ce problemă e, a spus Alex. Vin cât pot de repede înapoi.

A lăsat-o pe mama sa și pe dl Pușkin care arăta foarte neliniștit să-și termine porțiile de pizza, și a

pornit rapid spre birou, unde-l aștepta dra Robbins.

— Merge totul cum e în plan? a întrebat ea.

— Da, Mișa și mama mâncau pizza, când am plecat eu încoace. Poate că mama nu se pricepe la bănci sau afaceri, dar când te-ai ocupat de catering atât de mult timp ca ea, nu sunt multe lucrurile pe care să nu le știi despre oameni. E ceva important de rezolvat înainte de a mă întoarce acolo?

— A sunat asistenta lui Ted Kennedy să confirme că toate cele șase vize vor fi pe biroul dumneavoastră la ora cinei în după-amiaza aceasta și mi-a amintit, de asemenea, că senatorul va candida pentru realegere, anul viitor.

— Asta mă va costa încă o sută de mii de dolari.

— V-am adus, de asemenea, o mie de dolari în echivalentul în ruble pentru că cecurile și cardurile de credit nu fac mare brânză în Uniunea Sovietică. Echipa are rezervări la hotelul Europa pentru cinci nopți.

— S-ar putea să fie de ajuns o noapte.

— Și căpitanul Fullerton vă așteaptă la Logan, în jur de ora 11:00 în seara aceasta. A rezervat pentru ora 11:30. Veți realimenta la Londra, înainte de decolarea spre Leningrad. Așa că, acum, vă puteți întoarce să vedeți ce-a făcut mama dumneavoastră cu dl. Pușkin.

Alex nu s-a grăbit să se întoarcă la Elena's, și, când a ajuns, a văzut-o pe mama lui ascultând cu atenție ce-i spunea Pușkin. Privirea neliniștită a revenit pe fața rusului, când li s-a alăturat Alex.

— Vreo problemă cu vizele, a-ntrebat Mișa?

— Nu, totul s-a rezolvat. Sper că ți-a plăcut pizza.

— N-am mai mâncat până acum, a recunoscut Pușkin, și i-am spus deja mamei dumneavoastră că știu locul ideal unde să deschidă primul restaurant Elena's în Leningrad. Vă rog să mă scuzați o clipă, trebuie să mă duc să mă „împrospătez" puțin, cum spuneți voi americanii.

În clipa în care el a dispărut pe scări în jos, Alex a-ntrebat:

— Care-i verdictul, mama?

— Este aur pur, a spus Elena. Nu e nici măcar placat. Eu nu știu nimic despre gazele naturale, în afară de a le da drumul și a le închide și accept că l-am întâlnit numai o dată pe Mișa, dar l-aș lăsa liniștită lângă un sertar deschis.

— Are familie? a-ntrebat Alex, nevrând să piardă nicio clipă, înainte de întoarcerea lui Pușkin.

— Are soție, Olga, doi copii, Yuri și Tania, care speră, amândoi, să meargă la universitate, dar crede că fiica are mai mari șanse decât fiul său, al cărui singur interes par a fi motocicletele. Cinstit, Alex, nu cred că Mișa ar putea să-ți tragă preșul de sub picioare, chiar dacă ai dormi buștean.

Pușkin a apărut în capul treptelor.

— Mulțumesc, mama. Deci se pare că sunt deja în drum spre Leningrad.

— Te rog nu uita să mergi la mormântul tatălui tău și încearcă să te întâlnești cu unchiul tău Kolea. Abia aștept să ascult vești de la el.

40
ALEX

Boston și Leningrad

Alex alcătuise o echipă de 4 șefi de departamente condusă de Jake Coleman să-l însoțească în Rusia. Toți erau experți în domeniile lor: bancar, energie, legea contractelor și contabilitate. Dick Barrett, șeful departamentului pentru proiecte în energie petrecuse deja mai multe ore cu Pușkin și-a recunoscut că fusese puternic impresionat.

— Omul ăsta știe mai mult despre industrie decât mulți așa-ziși consultanți, totuși n-a câștigat niciodată mai mult decât câteva mii de dolari pe an. Deci, pentru el, aceasta este, literalmente, ocazia vieții lui. Mi-a reamintit că Rusia are 24% din rezervele de gaze naturale ale lumii și 10% din petrolul acestuia. Vreau să stau lângă el în avion, pentru ca, atunci când vom pune piciorul în Leningrad, aș putea să mă bazez pe mine însumi.

Cel care trebuia să schițeze contractul final era Andy Harbottle, noul avocat intern al companiei, cunoscut ca dl *Downside*[23]. Dar nu înainte ca tatăl lui să-și fi dat aprobarea cu privire la document. Jake putuse confirma că Pușkin nu se prea pricepea la finanțe și l-a prevenit pe Alex că nu vor ști dacă cifrele sunt exacte până nu vor ajunge la centrala LPG și vor putea studia registrele.

— Cum putea să știe ceva atât de complex? a întrebat Alex. Nimănui nu i s-au oferit afaceri în care poți face profit de 1.000 procente, virtual, peste noapte. Ceea ce se întâmplă astăzi în Rusia este ca goana după aur din California anilor 1850 și noi trebuie să profităm înaintea altor competitori de această situație.

— Sunt de acord, a spus Harbottle. Și, cu toate că sunt un individ prevăzător prin natura mea…

— Ești fiul tatălui tău, a sugerat Alex.

— Nu mai știu pe nimeni care să cântărească o oportunitate cum o faceți și asta s-ar putea dovedi că este calea despre care vorbiți adesea că ne va permite să intrăm în loja mare.

— Sau să dăm faliment.

— Nu prea cred, a spus Harbottle. Nu uitați că avem un mare avantaj asupra rivalilor noștri. Președintele nostru este rus și s-a născut la Leningrad.

Alex n-a mai adăugat că fugise după ce aproape că-l omorâse pe un ofițer KGB.

***

Cei cinci pasageri s-au urcat la bordul jetului Gulfstream cu direcția Leningrad, în căutarea a ceea ce Jake numea acum „goana după gaz”. Niciunul dintre ei nu știa ce-i așteaptă. Avionul a realimentat la Heathrow, când pasagerii au coborât pentru a-și dezmorți picioarele și să mănânce ceva la terminal. Alex ar fi vrut să meargă în oraș să vadă Tate și Teatrul Național și chiar Camera Comunelor, dar nu de această dată.

Alex s-a trezit brusc când căpitanul a anunțat că începeau coborârea spre aeroportul Pulkovo și i-a rugat pe pasageri să-și pună centurile de siguranță. S-a gândit la orașul pe care l-a părăsit atât de mulți ani, fiind încă în aer, la tatăl lui, la unchiul lui și la Vladimir, care putea fi mai degrabă la Moscova, de-acum, decât la Leningrad. A încercat să-l împingă pe maiorul Polyakov în fundul minții lui și să se concentreze pe afacerea care putea să ducă banca într-o altă ligă. Sau de a fi arestat înainte de-a ieși din vamă?

A privit pe fereastra cabinei, dar n-a putut vedea decât puțin altceva în afara luminilor terminalului și a cerului plin de stele pe care nu-l văzuse de când fusese puști.

Emoțiile lui erau amestecate. Nu era sigur că se bucura că s-a întors, dar în momentul debarcării i s-a adus aminte de ritmul în care se mișcau lucrurile în Rusia. Încet, mai încet și, dacă erai destul de prost să te plângi de asta, încă și mai încet. Au așteptat peste două ore să le fie verificate pașapoartele și și-a dat seama cât de multe lucruri le luase de bune, trăind în State. Își imaginase sau inspectorul chiar a cercetat mai îndelung pașaportul când a văzut numele Karpenko? Apoi au avut de așteptat încă o oră înainte de a li se da bagajele și să iasă, în sfârșit, din aeroport.

Pușkin i-a condus în afara terminalului, afară, pe trotuar. A ridicat mâna în aer și cinci mașini au traversat imediat drumul și s-au oprit în fața lor. Alex și echipa lui s-au uitat cu neîncredere când Pușkin a ales trei dintre ele. Tot ce e pe 4 roți în Moscova este taxi, le-a explicat Pușkin.

— La hotel Europa, le-a spus el fiecăruia dintre șoferii aleși. Nu cumva să-i taxați cu mai mult de zece mii de ruble, a adăugat el, în timp ce noii lui asociați se îngrămădeau în mașini.

— Dar asta face aproximativ un dolar, a spus Alex când Pușkin s-a urcat pe bancheta din spate.

— Mai mult decât destul, a replicat el, în timp ce mașina a pornit spre centrul orașului. Încă o călătorie lungă. Când și-au luat rezervările la hotel, erau deja epuizați.

— Să dormiți bine, a spus Jake, pentru că am nevoie să fiți mâine în cea mai bună formă a voastră.

***

În dimineața următoare s-au întâlnit la micul dejun, și, deși unul sau doi dintre ei arătau de parcă se luptau cu diferența de fus orar, după câteva cafele și după ce cofeina le-a intrat în circuitul sanguin, erau cu toții gata pentru prima întâlnire.

Jake și Alex au pornit spre Banca Comercială să-ncerce să afle dacă puteau transfera 25 milioane de dolari la Leningrad, imediat. După experiența de la aeroport din seara trecută, Alex nu se putea stăpâni să se simtă puțin pesimist. Dick Barrett l-a însoțit pe Pușkin la fabrica Leningrad Petrol și Gaz (LPG) din împrejurimile orașului, în vreme ce Andy Harbottle a ieșit să se-ntâlnească cu avocații companiei pentru a discuta contractul pentru cea mai mare și complicată afacere la care participase vreodată. Tatăl lui a considerat că erau prea multe necunoscute la un loc implicate, pentru a fi ceva credibil.

Andy pregătise deja o primă variantă a contractului, dar l-a prevenit pe Alex:

— Chiar dacă rușii îl semnează, ce garanții avem noi că se va face în viitorul apropiat vreo plată? Asta poate că este noua goană după aur, dar acolo erau cowboy-i și de data asta nici măcar nu sunt cowboy-ii noștri.

O singură statistică, pe care o putea el confirma, era aceea că, atunci când un american dă în judecată un rus la un tribunal rusesc, are 4% șanse să câștige cazul.

Echipa s-a readunat în camera lui Jake, la hotel, la ora 6, în seara aceea. Jake și Alex au raportat că, deși băncile din Rusia fuseseră copleșite de politicile schimbate cu 180 de grade ale guvernului, s-a explicat clar că investitorii străini sunt bine-veniți și, spre deosebire de Oliver, încurajați să se întoarcă și a doua oară.

Barrett a confirmat că tot ce afirmase Pușkin cu privire la operațiunile la sol se dovedise corect, deși el simțea că securitatea companiei lăsa puțin de dorit. Alex nu se oprea din a nota tot.

— Și bilanțul? a întrebat Jake, întorcându-se la socotelile lor.

— Nu par a înțelege principiile de bază ale practicii contabilității moderne, a spus Mitch Blake. Ceea ce nu e surprinzător, de vreme ce

economia lor a fost condusă de partid, zeci de ani. Dar este totuși cea mai bună rată de profit pe care am văzut-o vreodată.

— Deci, hai să fiu avocatul diavolului pentru o clipă, a spus Alex. Care-i partea ascunsă?

— Ar putea să ne fure cele 25 de milioane, a spus Andy Harbottle. Dar nu cred c-ar trebui să ne facem bagajele, încă.

***

După cina din seara aceea, Alex a fost încântat să-și vadă echipa relaxându-se pentru prima oară.

— Se menține prânzul de mâine împreună cu unchiul tău?

— Desigur. Sper că va putea să-mi dea informații despre cum să te descurci în regimul actual.

— Știi de ce are nevoie țara asta? a întrebat Jake, tăind o bucățică din friptura tare.

— De mama, ca să deschidă o pizzerie Elena pe Nevsky Prospect.

— Asta în primul rând, apoi de tine, ca să candidezi la Președinție. Un rus onest care înțelege că inițiativa privată este exact de ce are nevoie această țară, în acest moment.

— Acesta a fost întotdeauna visul meu, din copilărie, a spus Alex. Dacă tata n-ar fi fost ucis, poate că…

— Poate că ce? a întrebat Jake, dar Alex n-a răspuns pentru că avea privirea concentrată în față. Zărise trei bărbați așezați la o masă, în cealaltă parte a restaurantului. Singura frică pe care o împinsese în fundul minții lui era deodată în fața lui. Nu era nicio îndoială cu privire la cine era bărbatul mai în vârstă sau de ce se afla acolo cu doi gangsteri de-o parte și de cealaltă.

Cicatricea urâtă de pe obrazul stâng și gâtul bărbatului i-a amintit instantaneu unde acesta se întâlnise cu Alex ultima oară. Cuvintele ce-ți

înghețau sângele-n vene „Vei fi spânzurat pentru asta” ale lui Polyakov îi răsunau în ureche. Anna avea dreptate: nu trebuia să facă această călătorie. Jake și echipa lui era mai mult decât capabilă să încheie afacerea și fără el. Dar permisese emoției vânătorii să domine bunul simț. Bărbatul continua să-l fixeze cu privirea pe Alex. Alex nu avea nicio îndoială cu privire la intențiile acestuia. În timp ce restul echipei discuta despre tacticile zilei următoare, Alex stătea așezat pe marginea scaunului, tensionat și alertat de parcă îl aștepta pe maior să facă prima mișcare în jocul de șah care nu părea că se va termina cu șah-mat. Alex i-a atins cotul lui Jake.

— Ascultă-mă cu atenție, a șoptit el. Bărbatul pe care aproape că l-am ucis în ziua când am fugit din Leningrad stă exact în fața noastră și eu nu cred în coincidențe.

Jake și-a aruncat o privire spre cei trei bărbați și a spus:

— Dar, Alex, asta a fost în urmă cu peste 20 de ani.

— Uită-te la cicatrice, Jake. Tu ai uita-o?

— Și cei doi bărbați care sunt cu el?

— KGB, așa că sunt deasupra legii. Nu le va păsa cum mor, numai când.

— Trebuie să te duci la Consulatul American cât mai repede posibil.

— N-aș pleca de-aici prin ușa din față, a spus Alex. Ce este important pentru voi toți este să vă purtați ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Dacă pune cineva vreo întrebare, să le spui că am o întâlnire sau că sunt în vizită la unchiul meu Kolea. Voi continuați să rămâneți aici. Vă voi da de știre când voi fi în siguranță.

— Să nu sunăm oare la Consulat să le cerem sfatul?

— Mai uită-te o dată la cei trei, Jake, și întreabă-te dacă sunt genul de persoane pe care le-

ai invita la o petrecere în grădină. Nu e momentul de delicateţuri diplomatice.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Să mă comport ca un rus. Nu uita că m-am născut şi am crescut în acest oraş. Tu concentrează-te pe închiderea afacerii. Voi avea grijă de mine, singur.

În timp ce Alex vorbea, un grup de şase persoane traversa restaurantul spre masa lor. În momentul în care au trecut printre el şi Polyakov, ca un nor care blochează soarele, Alex s-a făcut nevăzut. Jake s-a întors spre el şi-a spus:

— Ai remarcat… dar Alex nu mai era lângă el.

Alex n-a pierdut timpul aşteptând liftul ci a coborât pe scări. A coborât câte trei trepte deodată, uitându-se constant peste umăr. Când a ajuns la etajul şase, a descuiat rapid uşa camerei sale şi apoi s-a încuiat pe dinăuntru, fără a se necăji să pună semnul de NU DERANJAŢI. A tastat 0 numere la unicul seif din dulap, l-a deschis şi şi-a luat paşaportul şi ceva mărunţiş. Şi-a atins buzunarul de la piept pentru a se asigura că portofelul cu rublele pe care i le dăduse dra Robbins era la locul lui. Când a auzit voci afară, pe coridor, s-a grăbit spre fereastră şi a deschis-o. Când a pus piciorul pe ieşirea de incendiu, cineva începuse să bată la uşă. A coborât scara uitându-se în sus şi-n jos şi a văzut pe unul dintre haidamaci uitându-se direct la el, de la fereastra camerei lui.

— Uite-l! a strigat bărbatul, când el a căzut pe trotuar.

Alţi trei bărbaţi aşteptau în faţa intrării hotelului uitându-se în jurul lor, aşa că Alex a luat-o repede în direcţia opusă. A zărit strada principală profilându-se în faţa lui dar nu s-a oprit din alergare şi a scăpat cu puţin să nu fie lovit de un tramvai. A alergat după vehicolul în mişcare rugându-se ca acesta să se oprească. Tramvaiul a scrâşnit oprindu-se la aproximativ 100 de metri în faţa lui Alex, răspândind scântei în aer. Alex şi-a

dorit să nu fi lipsit de la așa de multe ore de antrenament.

Uitându-se înapoi, Alex i-a văzut pe urmăritorii săi apărând de după colț. A sărit printre ușile tramvaiului chiar înainte ca acestea să se închidă, i-a aruncat o kopeikă vatmanului, amintindu-și cât plătise taxiul de la aeroport, înainte de a se prăbuși pe un scaun liber din spatele tramvaiului. S-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe unul dintre urmăritori cu capul plecat cu mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete suflul. Alex știa foarte bine că în câteva minute păienjenișul de operatori KGB se va desfășura în tot orașul în căutarea unui american în costum Brooks Brothers, cămașă albă, cravată albastră și mocasini ieftini. Totul pentru a fi considerat autohton.

S-a cufundat în scaun, conștient de ocheadele repetate ale celorlalți pasageri – în Rusia toți sunt spioni – în timp ce, prin fața ochilor defilau succesiv locuri cunoscute din tinerețea lui. Și, atunci și-a amintit că după alte câteva opriri, vor ajunge la gara principală – capătul liniei.

Când tramvaiul s-a oprit în fața gării el s-a alăturat unui grup de pasageri care cobora. A mers firesc cu ei spre intrare, uitându-se după cineva în uniformă sau măcar care stătea pe loc. Când a ajuns la arcada principală, s-a cufundat în zona întunecoasă, sperând pentru câteva clipe să fie confundat cumva cu peretele.

— Căutați pe cineva?

Alex s-a întors cuprins de panică și a văzut un băiețaș care-i zâmbea.

— Cât vrei?

— Zece dolari.

— Unde?

— Am un loc chiar după colț. Dacă te interesează, urmează-mă.

Alex a dat din cap, dar a fost prevăzător și a rămas câțiva pași în urma băiatului, pe o alee prost luminată. Și, apoi, fără să-l avertizeze, acesta a

intrat într-o clădire de dinainte de război, dărăpănată, nu ca cea în care crescuse Alex. Alex a urcat trei etaje pe niște scări murdare și cu graffiti, înainte ca băiatul să deschidă o ușă și să-i facă semn să intre.

Băiatul a întins mâna și Alex i-a dat 10 dolari.

— Cauți ceva special? a întrebat băiatul, ca și cum i-ar oferi un meniu lui Alex.

— Nu. Numai să te dezbraci.

Băiatul a părut surprins dar a respectat cererea bărbatului și, imediat, stătea în picioare, în așteptare, în fața acestuia, numai în chiloți.

Alex și-a scos haina, pantalonii și cravata și și-a tras pe el jeanșii băiatului, dar și-a dat seama că nu putea închide nasturele de sus.

— Ai vreo haină, de orice fel?

Băiatul era acum uluit, dar l-a dus în dormitor, a deschis un garderob și s-a dat la o parte. Alex a ales partea de sus a unui trening larg care duhnea a marihuana și a refuzat o șapcă de baseball a echipei New York Yankees. În cameră nu exista nicio oglindă, dar trebuia oricum să arate mai bine decât în costumul Brooks Brothers.

— Acum, ascultă cu atenție, a spus Alex scoțând o bancnotă de 100 de dolari din portofel. Băiatul nu-și putea lua ochii de la bani. În noaptea asta, nu mai ieși la lucru. Cum plec eu, încui ușa și aștepți până mă întorc, și atunci mai primești una ca asta. A fluturat bancnota în fața lui. Înțelegi?

— Da, sir.

— Numai să fii aici când mă întorc.

Alex i-a dat banii și a ieșit fără alt amănunt, lăsându-l pe băiat în chiloți, arătând de parcă ar fi câștigat la loto. A așteptat până a auzit cheia răsucindu-se în lacăt apoi a pornit cu prudență în jos pe trepte și, apoi, în stradă, amestecându-se cu localnicii care intrau în gara aglomerată. Dar, când era la numai un metru de intrare, Alex a zărit un polițist, care căuta în toate părțile cu privirea. Nu a fost greu pentru Alex să-și dea seama pe cine căuta

acesta. S-a întors și a pornit alene spre strada principală. Polițistul nu era interesat de nimeni care părăsea gara.

Alex a zărit un taxi la depărtare, venind spre el, a ridicat mâna, uitând de ce se întâmplase la aeroport, la sosirea la Leningrad, la semnul acesta. Taxiul, alte trei mașini și o ambulanță au tras imediat lângă el, toate voind să-l ducă unde dorea. Alex a decis că ambulanța ar fi cea mai sigură. A deschis portiera pasagerului și s-a urcat lângă șofer, pe locul din față.

— Încotro? a întrebat bărbatul, în rusește.

— La aeroport.

— Vă va costa ceva.

Alex a scos o bancnotă de 100 de dolari.

— Asta ar fi de ajuns, a spus șoferul care a pus în viteza întâi, a descris un semicerc întorcându-se în loc ignorând cacofonia de claxoane și a pornit cu viteză în direcția opusă.

Alex a început să se gândească la problema următoare. Cu siguranță, la aeroport va fi la fel de riscant ca și la gară, dar gândurile i-au fost întrerupte când a identificat o mașină de poliție la o curbă, cu fața, și doi ofițeri care verificau permisele.

— Oprește! a spus Alex.

— Care-i problema? a întrebat tânărul șofer, trăgând pe o margine de trotuar.

— Nu vreau să știu. Mai bine dispar.

Șoferul n-a comentat, dar, când Alex a sărit jos, ușa din spate era deja deschisă și un braț întins îi făcea semn să urce. A urcat, și acolo era un bărbat în halat verde de paramedic, care-și ținea mâna întinsă. Alex cunoștea acea privire, așa c-a scos o altă bancnotă de 100 de dolari.

— Cine te urmărește?

— KGB-ul, a spus Alex știind că erau 50 la 50 șanse ca omul fie să-i urască pe KGB-iști, fie să lucreze pentru KGB.

— Întinde-te, a spus paramedicul arătându-i o targă. Alex s-a supus și a fost rapid acoperit cu o pătură. Paramedicul s-a întors spre șofer și i-a spus: Dă drumul la sirenă, Leonid și să nu încetinești. Dă-i drumul!

Șoferul s-a supus comenzii colegului său și a fost ușurat când unul dintre polițiști a ridicat bariera și i-a făcut semn să treacă. Dacă-ar fi oprit ambulanța, ar fi găsit un pacient zăcând pe o targă, cu capul bandajat și numai cu un ochi liber.

— Când ajungem la aeroport, unde speri să mergi? a întrebat paramedicul.

Alex n-a știut ce să spună dar bărbatul a răspuns singur la propria-i întrebare:

— La Helsinki ar fi cea mai bună variantă pentru tine, a spus el. E mai sigur că verifică zborurile spre Vest. Vorbești rusește bine, dar bănuiesc că e mult de când ai fost ultima oară în Leningrad.

— Atunci la Helsinki să fie, a spus Alex, în timp ce ambulanța mergea cu viteză spre aeroport. Îmi trebuie bilet.

— Lasă asta în seama mea, a spus paramedicul. Palma desfăcută a apărut din nou, cum a apărut din nou și încă o bancnotă de 100 de dolari. Ruble ai? a întrebat el. N-aș vrea să atrag atenția asupra mea. Alex a zâmbit și și-a golit portofelul de toate rublele pe care i le dăduse dra Robbins, ceea ce a lăsat la iveală un zâmbet încă și mai larg. Nu s-a mai scos nici o altă vorbă până au ajuns la aeroport, când ambulanța a tras pe trotuar, dar șoferul a lăsat motorul în funcțiune.

— Vin cât de repede pot, a spus paramedicul, înainte de a deschide ușa din spate și a sări afară. Lui Alex i s-a părut că a trecut o oră, deși nu trecuseră mai mult de 10 minute înainte ca ușa să se deschidă din nou. Am un bilet de avion pentru Helsinki, a spus paramedicul, fluturând triumfător un bilet. Știu chiar și poarta de unde pleacă zborul.

S-a întors spre Leonid: îndreaptă-te spre intrarea de urgență și dă fleșuri cu farurile.

Ambulanța a pornit, dar Alex nu avea nicio cale de-a afla încotro se îndreptau. După numai câteva minute s-au oprit, ușa din spate a fost deschisă de un gardian în uniformă gri, lucitoare. Acesta s-a uitat înăuntru, a dat din cap, apoi a închis portiera. Paznicul a ridicat bariera, permițând ambulanței să intre.

— Mergi la avionul Aeroflot parcat la poarta 42, și-a instruit paramedicul colegul.

Lui Alex nu i-a plăcut să audă Aeroflot și s-a întrebat dacă i se pregătea o capcană, dar nu s-a mișcat până ce nu s-a deschis din nou ușa din spate a ambulanței. S-a ridicat temător, neliniștit, agitat, dar paramedicul i-a zâmbit și i-a dat o pereche de cârje.

— Va trebui să iau altele, a spus el și a dat drumul la cârje numai după ce a primit o altă bancnotă de 100 de dolari, aproape ca și cum ar fi știut câte-i mai rămăseseră lui Alex.

Paramedicul și-a însoțit bolnavul pe scară, până în aeronavă. I-a dat biletul și un teanc de bani steward-ului, care a numărat rublele îndoite, chiar înainte de a se uita la bilet. Steward-ul i-a arătat un loc pe primul rând.

Paramedicul l-a ajutat pe Alex să se așeze, s-a aplecat și i-a mai dat un ultim sfat, apoi a părăsit aeronava, înainte chiar ca Alex să apuce să-i mulțumească. A privit pe fereastra cabinei cum ambulanța se îndrepta ușor spre ieșirea privată, fără lumini intermitente și fără sirenă. S-a uitat fix la ușa deschisă a avionului, dorindu-și să fie odată închisă. Dar abia când aeronava a decolat a răsuflat și Alex ușurat.

***

Când avionul a aterizat la Helsinki, bătăile inimii lui Alex reveniseră aproape la normal și el

avea chiar un plan. Urmase sfatul paramedicului, așa că, atunci când a ajuns în fruntea cozii și își prezentase pașaportul, acolo unde trebuia să fie viza, se afla o bancnotă de 100 de dolari. Ofițerul a rămas impasibil când l-a îndepărtat pe Benjamin Franklin și a aplicat ștampila pe pagina goală.

Îndată ce a trecut prin vamă, Alex s-a dus la cea mai apropiată baie, unde și-a scos bandajele și le-a pus într-un coș de gunoi. S-a ras, a făcut un duș lung și fierbinte, și, după ce s-a uscat, și-a pus cu neplăcere hainele băiatului și a pornit în căutarea unui magazin unde să-și rezolve această problemă specială. A ieșit dintr-un magazin de haine treizeci de minute mai târziu, îmbrăcat cu pantaloni sport, cămașă albă și flanel sport în dungi. Mocasinii erau singurii care supraviețuiseră.

Peste o oră, Alex se îmbarca într-un zbor American Airways spre New York și se bucura de o votcă și tonic când vânzătorul de la magazin a apărut cu o pereche de jeanși, un tricou și o pereche de cârje care fuseseră lăsate în cabină.

Când avionul a decolat, steward-ul nu l-a întrebat pe pasagerul de la clasa întâi ce-ar dori la cină sau ce film ar vrea să urmărească, pentru că Alex dormea deja profund. A coborât ușor spătarul și l-a acoperit cu o pătură.

***

Când Alex a aterizat la JFK, în dimineața următoare, a sunat-o pe dra Robbins și a rugat-o să-i trimită mașina și șoferul să-l ia când va ajunge la Logan.

În timpul scurtului zbor până la Boston, a decis că se va îndrepta direct către casă să le explice Annei și lui Konstantin de ce nu se va mai duce niciodată în Uniunea Sovietică.

După ce a aterizat la Boston, a fost încântat s-o vadă pe dra Robbins în fața porții de la ieșiri așteptându-l cu o privire perplexă pe față.

— Este minunat să fii acasă, a spus el, cufundându-se pe bancheta din spate a limuzinei. Niciodată nu vei crede prin ce-am trecut, Pamela și cât de norocos am fost să scap.

— O parte a poveștii am auzit-o, dle președinte, dar abia aștept să ascult versiunea dumneavoastră.

— Deci ți s-a spus despre maiorul Polyakov și haidamacii KGB care mă așteptau în restaurantul hotelului.

— Era același colonel Polyakov care a murit cu trei ani în urmă? a întrebat, cu inocență, dra Robbins.

— Polyakov mort? a întrebat Alex, neîncrezător. Atunci, cine era bărbatul din restaurant cu cei doi supraveghetori KGB?

— Un orb, fratele sau un prieten de-al lui. Erau la o conferință la Leningrad. Jake tocmai voia să-ți spună că-i văzuse bastonul alb dar, când s-a-întors spre dumneavoastră, dispăruserăți deja.

— Dar cicatricea? Era inconfundabilă.

— Un semn din naștere.

— Dar au intrat fraudulos în camera mea. L-am auzit strigând: Uite-l!

— Acela era portarul de noapte. Și n-a intrat în camera dumneavoastră fraudulos, pentru că avea cheie. Jake era în spatele lui și el te-a identificat.

— Dar m-a urmărit cineva, și abia am reușit să sar într-un tramvai, la timp.

— Dick Barrett a spus că nu știa că poți alerga atât de repede…

— Și, ambulanța, drumul blocat, ca să nu mai vorbim de…

— Abia aștept să-mi povestiți totul despre ambulanță, despre drumul blocat și de ce n-ați venit cu avionul dumneavoastră, domnule președinte, unde ați fi găsit un mesaj de la Jake, care vă explica totul, a spus dra Robbins, în timp ce limuzina părăsea strada și intra printr-o poartă pe care scria „Proprietate Personală”. Dar asta va mai aștepta până vă întoarceți.

— Dar unde mergem?

— Nu noi, domnule președinte, numai dumneavoastră. Jake a sunat mai devreme în dimineața aceasta și a spus că a încheiat afacerea cu dl Pușkin, dar s-a ivit o problemă pentru că i-ați spus președintelui Băncii Comerciale din Leningrad că nu va fi valid contractul fără semnătura dumneavoastră.

Limuzina a tras exact la scările jet-ului băncii care-și aștepta pasagerul.

— Să aveți un zbor ușor, domnule președinte, a spus dra Robbins.

PARTEA a-V-a

41
SASHA

Londra, 1994

— Liniște! Liniște! a spus *speaker*-ul. Întrebări pentru secretarul pentru Afaceri Externe. Dl Sasha Karpenko.

Sasha s-a ridicat încet de la locul său de pe prima bancă a opoziției și a întrebat:

— Poate să confirme secretarul pentru Afaceri Externe că, în sfârșit, Marea Britanie va semna Protocolul 5 al Convenției de la Geneva, pentru că suntem singura țară europeană care n-a reușit s-o facă, până acum?

Dl Douglas Hurd s-a ridicat să răspundă, când un mesager a apărut lângă scaunul *speaker*-ului și i-a înmânat acestuia o foaie de hârtie pentru șeful Laburiștilor. A citit numele, înainte de a da foaia ministrului prezumtiv aflat pe rândul unu al opoziției. Sasha a despăturit foaia de hârtie, a citit mesajul și s-a ridicat imediat și a pornit mergând nesigur de-a lungul băncii opoziției, călcând peste și, uneori, pe vârfurile pantofilor colegilor, ca cineva care trebuie să iasă dintr-o sală de teatru aglomerată la mijlocul reprezentației. S-a oprit să-i explice *speaker*-ului comportamentul său. *Speaker*-ul a zâmbit.

— Pentru a respecta ordinea de zi, dle *speaker,* a spus, sărind de la locul său secretarul pentru Afaceri Externe, n-ar trebui ca onorabilul membru să aibă amabilitatea să rămână să audă răspunsul la propria sa întrebare?

— Ura! Ura! au strigat mai mulți membri de pe băncile guvernamentale.

— Nu de această dată, a spus dl *speaker,* fără altă explicație. Membrii de pe ambele loturi au început să vorbească între ei întrebându-se de ce părăsise Sasha așa de abrupt Camera.

— Întrebarea numărul doi, a spus *speaker*-ul, zâmbind pentru sine. Robin Cook era deja în picioare când Sasha a ajuns la intrarea membrilor.

— Taxi, *sir*? a întrebat portarul.

— Nu, mulțumesc, a spus Sasha, care se hotărâse să alerge tot drumul până la Spitalul Sf. Thomas, decât să aștepte un taxi care ar fi trebuit să dea ocol Pieței Parlamentului, să se oprească la o jumătate de duzină de semafoare până să ajungă la spital. Nu mai avea deja suflu când s-a aflat pe la jumătatea podului Westminster, ocolind turiștii împovărați de aparate de fotografiat. Cu fiecare pas își dădea seama cu durere cum lăsase să-și piardă condiția fizică de-a lungul anilor.

Charlie suferise două avorturi după nașterea fetiței lor și dr. Radley îi sfătuise că ar fi ultima lor șansă de a mai avea un copil.

Când Sasha a ajuns la capătul sudic al podului, a alergat în jos pe trepte și de-a lungul Tamisei, până a ajuns la intrarea în spital. N-a întrebat-o pe femeia de la recepție la ce etaj era soția lui, pentru că veniseră amândoi la dr. Radley, săptămâna precedentă. Evitând liftul supraaglomerat, a urcat scările în fugă până în aripa maternității. De această dată chiar s-a oprit la recepție să-i spună numele asistentei medicale. Aceasta a verificat în calculator în timp ce el își recăpăta respirația.

— Dna Karpenko este deja în sală. Puteți să luați un loc, nu trebuie să mai dureze mult.

Sasha nici măcar n-a căutat un loc liber, a început să se plimbe în sus și-n jos pe culoar, făcând o rugăciune tăcută pentru fiul lui nenăscut. Elena nu fusese de acord să afle sexul copilului înainte de naștere. El se întreba de ce o situație ca aceasta îl făcea întotdeauna să se roage, când nu făcea aceasta în nici o altă situație. Mă rog, poate de Crăciun. Cu siguranță, uita să-i mulțumească celui Atotputernic când lucrurile mergeau bine. Și pentru ei lucrurile nu se putea să fi mers mult mai bine decât în acel moment. Natașa, pe care el o

adora, tocmai împlinise 16 ani și de ani de zile, el se supusese oricărei comenzi din partea ei.

— Altfel, la ce sunt buni tații? îl auzise Charlie spunându-i unei prietene.

Deși strânseseră cureaua, după expresia mamei lui, după închiderea Elenei 3, mai durase 4 ani până când compania începuse să facă din nou profit și impozitul fusese acoperit în întregime.

Elena 1 și 2 făceau acum un profit confortabil și Sasha accepta că ar fi putut face o mulțime de bani dacă n-ar fi ales să urmeze o carieră politică. Perspectiva unui al doilea copil l-a făcut să-și pună întrebări legate de viitor. Ministru al Coroanei? Sau îl vor elimina membrii lui. La urma-urmelor, Merrifield era, încă, un loc de limită și numai un nebun ar considera electoratul stabil. Probabil nu vor fi niciodată bogați, dar duceau o viață civilizată și confortabilă și nu aveau de ce să se plângă. Sasha acceptase de mult că, dacă decizi să urmezi o carieră politică, să nu te aștepți să călătorești în permanență la clasa întâi.

Fusese încântat de promovarea la poziția de ministru de stat prezumtiv la Afaceri Externe când Tony Blair devenise șeful Opoziției. Un bărbat care păruse o slăbiciune neobișnuită pentru un lider laburist: voia, de fapt, să guverneze.

Robin Cook, secretarul prezumtiv pentru Afaceri Externe, era adeptul unei politici externe etice și i-a spus lui Sasha că se așteaptă de la el să le amintească permanent partenerilor ruși că bogăția de dată recentă a țării lor trebuie distribuită poporului și nu ținută în mâna unui grup de oligarhi care nu merită, dintre care mulți nu numai că își luaseră rezidențe în Mayfair, ci nici nu plăteau nicio taxă.

Sasha i-a spus lui Cook, în particular, că nu numai că îi împărtășește sentimentele, dar că se gândise chiar să se întoarcă în patria natală și să candideze la următoarele alegeri Prezidențiale, dacă lucrurile nu se îmbunătățesc. Deși fusese

încântat să vadă căderea Comunismului nu a acordat mare atenție cu ce fusese acesta înlocuit.

Niciodată nu fusese ușor să obții informații credibile din Rusia, nici în cele mai bune momente, dar Sasha se împrietenise cu Boris Nemtsov care era acum ministru în devenire în Duma, precum și cu un cerc de prieteni apropiați printre diplomații tineri de la Ambasadă. Se întâlneau regulat la adunări oficiale, conferințe și petreceri ale altor ambasade și Sasha a descoperit rapid că singurul secretar doi tânăr, Ilya Resinev, îi putea da informații despre unchiul său.

Când președintele Gorbaciov a fost înlocuit de Elțîn, Ilya i-a spus că vechiul lui coleg de școală Vladimir făcea parte din cercul apropiat al președintelui și se aștepta să fie promovat. Recent, Vladimir demisionase din funcția de colonel în KGB și împărtășea aceeași soartă cu fostul său profesor universitar Anatoli Sobchak, care devenise primul primar ales al Sankt Petersburgului. Vladimir fusese printre primele numiri făcute și devenise șeful comitetului pentru relații străine și economice al orașului. Ilya i-a spus lui Sasha că nicio afacere cu petrol sau gaze naturale nu poate fi făcută, în provincie, fără aprobarea lui Vladimir, cu toate că rareori își punea el semnătura pe documentul final, deși nimeni nu părea surprins când și-a schimbat casa de trei ori în trei ani, mereu într-o clădire mai mare, în ciuda faptului că nu avea decât salariul de la stat.

Ilya i-a spus lui Sasha că Sobchak a fost reales și că nu se acorda niciun premiu pentru cine ar fi ghicit cine urma să-i fie succesor în postul de primar al Sankt Petersburgului. Și, după aceasta, cine știe unde va ajunge Vladimir? Sasha s-a oprit pe loc și a privit înspre sala de nașteri, dar ușile rămâneau cu încăpățânare închise. Mintea i s-a îndreptat din nou spre Rusia și întâlnirea lui cu Boris Nemtsov, care, ca ministru în devenire,

plănuia să viziteze Londra, în toamnă, când urma să-l pună pe Sasha la curent dacă era vreun pic credibilă ideea ca el să candideze la președinție sau nu. Elțîn își dezamăgise chiar propriii susținători care simțeau că-i lipsea zelul reformator la care speraseră ei. Și prea mulți lideri ai lumii se plângeau în particular că nu te puteai întâlni pentru o discuție serioasă cu președintele rus, după ora patru după-amiază. La ora aceea, nu mai era coerent în nicio limbă. În timpul unei scurte șederi la Dublin, Elțîn nu a putut să coboare măcar din avion, lăsându-l pe prim-ministrul irlandez să-l aștepte-n ploaie.

Sasha s-a uitat la ceas pentru a nu știu câta oară și nu putea decât să se întrebe ce se-întâmpla în spatele acelor uși închise, când, dintr-odată ușa s-a deschis și dr. Radley, încă echipat ca la operație, a ieșit pe culoar. Sasha a alergat nerăbdător spre el, dar când doctorul și-a îndepărtat masca, nu a fost nevoie să i se spună că nu va avea niciodată un fiu.

***

Sasha se întreba dacă va depăși vreodată moartea fiului său Konstantin. Își ținuse în brațe copilul câteva minute înainte să i-l ia.

Colegii din Camera Comunelor n-ar fi putut fi mai înțelegători și empatici. Dar chiar și ei au început să se întrebe dacă își pierduse gustul pentru politică după ce ratase de mai multe ori locul trei pentru șefia partidului și de vreo două ori nu reușise să se achite de sarcinile sale de ocupant al unui fotoliu pe primul rând de bănci.

Liderul Opoziției a vorbit cu secretarul prezumtiv pentru Afaceri Externe și au fost de acord să nu spună nimănui până la revenirea la lucru a Camerei, după lunga vacanță de vară.

Elena a sugerat că amândurora le trebuie o vacanță și cât mai departe posibil de Westminster.

— De ce n-ați merge la Roma, Florența și Milano, a sugerat Gino, unde ați putea să vă răsfățați prin clădiri de opere, galerii de artă și restaurante. Pavarotti și Bernini, cu paste fără sfârșit și vin roșu de Sicilia. Ce-ar cere cineva mai mult?

— New York, New York, a sugerat un alt italian din radioul mașinii. Charlie și Sasha au decis amândoi să urmeze sfatul lui Sinatra.

— Dar ce vom face cu Natașa?

— Abia așteaptă să scape de voi, i-a asigurat Elena. În orice caz, spera să meargă cu colegii de școală într-o excursie la Festivalul de la Edinburgh, să-l vadă pe Kiki Dee.

— Deci, am hotărât.

***

Sasha s-a ocupat de pregătirea unei vacanțe pe care Charlie să n-o uite niciodată. Vor petrece cinci zile pe QE2[24] și, ajunși la New York, vor lua un apartament la Plaza. Vor vizita Muzeul Metropolitan, MoMA și Frick și a reușit să obțină chiar bilete la Liza Minnelli, care juca la Carnegie Hall.

— Și ne vom întoarce acasă cu un avion Concorde.

— Ne vei duce la faliment, a spus Charlie.

— Nu-ți face griji, conservatorii n-au reînființat închisorile datornicilor, încă.

— Asta va fi probabil în programul partidului lor, a spus Charlie.

Călătoria de 5 zile cu QE2 a fost idilică și și-au făcut noi prieteni, unul sau doi care credeau că Partidul Laburist ar trebui să câștige următoarele alegeri. Fiecare dimineață începea cu o oră de gimnastică, dar tot au reușit să se îngrașe fiecare câte un kilogram pe zi. În ultima dimineață, s-au trezit înainte de răsăritul soarelui și au stat pe punte să fie întâmpinați de Statuia Libertății, în

timp ce zgârie- norii din Manhattan deveneau, cu fiecare minut, mai mari.

După ce și-au luat camera la hotel – Charlie renunțase la apartamentul prezidențial în favoarea unei camere duble mai jos cu mai multe etaje – n-au mai pierdut niciun minut. Muzeul Metropolitan a fermecat-o pe Charlie cu mulțimea de lucrări din atât de multe culturi. De la Grecia Bizantină la Italia lui Caravaggio, la maeștrii flamanzi, Rembrandt și Vermeer, în timp ce impresioniștii francezi cereau o a doua vizită. Muzeul de Artă Modernă (MoMA) a încântat-o de asemenea, și l-a surprins pe Sasha, care nu putea face întotdeauna deosebire între Picasso și Braque, în perioadele lor cubiste. Dar Frick a devenit a doua lor casă, cu Bellini, Holbein și Mary Cassatt care i-au adus înapoi iar și iar. Și Liza Minnelli i-a ridicat în picioare și i-a făcut să strige: „Bis!” după ce ea a cântat „Maybe This Time”.

— Ce vom face în ultima zi? a întrebat Sasha la micul dejun târziu, din grădina hotelului.

— Hai să mergem la magazine.

— De ce n-am intra în primul magazin Tiffany și să cumpărăm tot ce ne place?

— Pentru că nu mai avem bani.

— Mai avem destui cât să cumpărăm ceva pentru mama și Natașa.

— Deci, vom privi vitrinele de pe Fifth Avenue, dar vom cumpăra de la Macy.

— Hai să facem un compromis, a spus Sasha, împăturindu-și ziarul. Bloomingdale.

Charlie a ales o pereche de mănuși de piele pentru mama ei, iar Sasha a ales un Swatch pentru Elena, la care făcuse aluzie de mai multe ori. Și are așa un preț rezonabil, îi amintise ea.

— Și Natașa? a întrebat Sasha.

— O pereche de Levi’s. O vor invidia toate colegele.

— Dar sunt decolorați și rupți dinainte de a-i cumpăra, a spus Sasha când i-a văzut.

— Și mai spui că ești un bărbat de lume.

Se întorceau la Plaza încărcați de cumpărături când Charlie s-a oprit să admire o pictură în vitrina unei galerii de pe Lexington Avenue.

— Asta este ce-mi doresc eu, a spus ea, admirând culorile amețitoare și tușa lucrării.

— Atunci nu te-ai căsătorit cu cine trebuia.

— Ah, nu sunt chiar așa de convinsă de lucrul acesta, a spus Charlie. Dar tot intenționez să aflu cât te va costa, a spus ea, intrând în galerie.

Pereții galeriei erau plini cu lucrări abstracte și Charlie admira un Jackson Pollock când s-a apropiat de ea un domn în vârstă.

— E o pictură magnifică, doamnă.

— Da, dar atât de tristă!

— Tristă, doamnă?

— Faptul că a murit atât de tânăr, când nu-și dăduse măsura talentului.

— Într-adevăr. Noi am avut privilegiul să-l reprezentăm cât a fost în viață și lucrările lui au trecut prin mâinile mele de trei ori în ultimii treizeci de ani.

— Deces, divorț și taxe?

Bătrânul a zâmbit.

— Nu cumva lucrați în domeniul artei?

— Sunt conservator la colecția Turner.

— Ah! Vă rog să-i transmiteți salutările mele lui Nicholas Serota. Ce întâlnire interesantă!

Sasha a venit la ei și li s-a alăturat.

— Să-încerc să vă întreb care este prețul picturii din vitrină?

— Rothko? a întrebat dl Rosenthal, întorcându-se spre client. Alex! Nu știam că ești în oraș. Dar să știi că soția ta a cumpărat deja lucrarea pentru colecție.

— Soția mea a cumpărat-o deja?

— Cu vreo două săptămâni în urmă.

— Nu cu un salariu de membru în Parlament, nu putea.

Rosenthal și-a ajustat ochelarii, s-a uitat mai atent la clientul său și a spus:

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să-mi dau seama de greșeala mea, din clipa în care ați început să vorbiți.

— Ați spus *colecție,* a întrebat Charlie.

— Da, Colecția Lowell din Boston.

— O colecție pe care am vrut întotdeauna s-o văd, a spus Charlie, dar am înțeles că a fost depozitată în seifurile unei bănci.

— Nu mai e acolo, a spus Rosenthal. Picturile au revenit toate în casa lor, cu ceva timp în urmă. Aș fi fericit să organizez o vizită privată pentru dumneavoastră doamnă. Curatorul colecției a lucrat aici și știu că se va bucura să vă cunoașteți.

— Avem bilet spre Londra, în seara aceasta, din păcate, a spus Charlie.

— Ce păcat! Data viitoare, poate, a spus Rosenthal, întinzându-i cartea de vizită. Chiar sper că ne vom mai întâlni.

— Ciudat, a spus Charlie odată ce au fost din nou pe strada Lexington. Evident că te-a confundat cu altcineva.

— Și cu cineva care-și permitea să cumpere un Rothko.

— Haide, ar fi bine să ne grăbim, dacă vrem să ajungem la JFK la ora cinci, a spus Charlie. S-a mai uitat o dată la pictura din vitrină. Îți poți imagina cum trebuie să fie să ai un Rothko?

***

— Știu, știu, a spus Sasha. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, ne-ar fi dat aripi.

— Nu-ți bate joc, a spus Charlie. Avionul ăsta merge mult prea repede.

— Dar este construit să zboare cu această viteză. Așa că stai liniștită, relaxează-te și bucură-te de compania ta.

— Dar se zguduie tot avionul. Tu nu simți?

— Asta se va sfârși când depășim viteza sunetului și atunci va fi exact ca în orice aeronavă, cu excepția că vei zbura cu peste o mie de mile pe oră.

— Nici nu vreau să mă gândesc, a spus Charlie, închizând ochii.

— Și să nu adormi!

— De ce nu?

— Pentru că aceasta va fi prima și ultima oară când vom zbura cu un Concorde.

— Dacă nu ajungi tu prim-ministru…

— Asta nu se va întâmpla, dar…

Charlie l-a apucat de mână.

— Iubitule, îți mulțumesc pentru cea mai frumoasă vacanță pe care am avut-o vreodată. Totuși, trebuie să-ți mărturisesc că abia aștept să mă întorc acasă.

— Și eu la fel, a recunoscut Sasha. Ai citit editorialul din *New York Times,* din dimineața asta? Se pare că până și americanii cred că vom câștiga următoarele alegeri.

Sasha s-a uitat la Charlie: ea dormea tun. Ce mult își dorea să poată și el dormi. S-a întors și s-a uitat dincolo de interval și a văzut pe cineva pe care l-a recunoscut imediat. I-ar fi plăcut să i se prezinte, dar nu a vrut să-l deranjeze. Bărbatul s-a întors și a privit spre Sasha.

— Asta da întâmplare! Domnule Karpenko, a spus David Frost. Azi-dimineață, îi spuneam producătorului meu că ar trebui să vă invităm la show-ul de la micul dejun, cât mai curând posibil. Sunt interesat în special de părerile dumneavoastră privitoare la Rusia și la cât timp credeți că va rezista Elțîn.

Pentru prima oară, Sasha a crezut cu adevărat că era numai o chestiune de timp până când va fi ministru.

***

Sasha s-a bucurat de conferința din Blackpool, pentru prima dată după ani de zile. Nu numai că au fost intervenții, una după alta, care cereau schimbări pe care trebuia să le facă guvernul, ci de data aceasta, miniștrii prezumtivi au spus clar ce schimbări vor face odată ce toriștii vor avea curajul să ceară alegeri.

Ori de câte ori ieșea din hotel îndreptându-se spre centrul de conferințe, trecătorii făceau cu mâna și strigau „Succes, Sasha!" Mulți jurnaliști care nu și-au făcut niciodată timp, în trecut, să intre să bea ceva în barul Annie's, îl invitau acum la prânz sau la cină atât de des încât nu găsea întotdeauna timp în agenda lui zilnică. Mesajul puternic al cuvântului de închidere al liderului nu se putea să fi fost mai clar. Pregătiți-vă de guvernarea noilor laburiști! Ca toți ceilalți din sala super plină, Sasha abia aștepta ca John Major să anunțe alegeri generale.

***

Sasha se simțea vinovat că n-o mai vizitase pe contesă în ultima vreme. Mama lui lua ceaiul cu ea o dată pe săptămână și, de-a lungul anilor, deveniseră prietene apropiate. Elena îi amintea regulat că oul Fabergé al contesei le schimbase soarta. Totuși, trecuseră luni de când contesa participase la ultima întâlnire a comitetului, în ciuda faptului că deținea 50% din acțiunile companiei.

Când Sasha a bătut la ușa apartamentului ei din Lowndes Square, i-a răspuns aceeași servitoare credincioasă și, pentru prima oară, l-a condus în dormitorul stăpânei ei. Sasha a fost șocat să vadă cât de mult îmbătrânise contesa de când o văzuse ultima dată. Părul alb din ce în ce mai subțire și ridurile adânci de pe față i s-au părut mesageri ai morții. Ea i-a zâmbit slab.

— Vino și așază-te lângă mine, Sasha, a spus ea, arătând marginea patului. Am ceva de discutat cu tine. Știu cât de ocupat probabil că ești, așa că voi încerca să nu-ți răpesc prea mult timp.

— Nu mă grăbesc deloc, a spus Sasha, așezându-se lângă ea pe pat, așa că te rog, ai tot timpul. Îmi pare numai rău că a trecut atâta timp de când te-am vizitat ultima oară.

— Nu contează. Mama ta mă ține la zi cu tot ce faci. Compania a reînceput să aducă un profit frumos și sper numai să trăiesc destul să te văd ministru al Coroanei Britanice.

— Bineînțeles că vei trăi.

— Dragul meu Sasha, am ajuns la vârsta la care moartea îmi dă târcoale și acesta este motivul pentru care te-am rugat să vii. Tu și cu mine avem atâtea lucruri în comun, nu în ultimul rând devotament și iubire pentru țara în care ne-am născut. Le datorăm mult gazdelor noastre britanice pentru că au fost așa de civilizate și tolerante, dar, totuși, în venele noastre curge sânge rusesc. Când voi muri…

— Ceea ce să sperăm că nu se va întâmpla prea curând, a întrerupt-o Sasha, luând-o de mână.

— Singura mea dorință, a continuat ea neluând în seamă întreruperea, este să fiu înmormântată lângă tatăl și bunicul meu în biserica Sf. Nicolae din Sankt Petersburg.

— Îți garantez că așa va fi. Așa că te rog, nu te mai gândi la asta.

— E foarte amabil din partea ta și-ți voi fi veșnic recunoscătoare. Acum dragul meu băiat, într-o notă mai ușoară, puțină istorie, care, m-am gândit, te va amuza. Când eram o copilă, țarul Nicolae II a venit în camera mea și s-a așezat, ca tine, pe marginea patului. Sasha a zâmbit și a continuat s-o țină de mână. Cred că voi fi singura persoană din istoria țării noastre pe patul căreia s-au așezat un țar și un viitor președinte al Rusiei.

42
SASHA

Westminster, 1997

John Major a rezistat până în ultimul moment, mergând în cele din urmă în țară, în ultima zi al celui de-al cincilea an de parlament. Dar, atunci, deja nimeni nu mai discuta dacă laburiștii vor câștiga alegerile generale, ci numai cu ce majoritate o vor face.

Locul lui Sasha ca reprezentant al Merrifield-ului nu mai era considerat la limită, așa că el a călătorit prin țară adresându-se adunărilor din circumscripțiile electorale care, până atunci, rareori văzuseră pe cineva care purta roza roșie în zonele lor. Chiar și Fiona Hunter, cu majoritatea ei de 11.328 din circumscripția vecină, bătea la uși și ținea adunări publice, de parcă apăra un loc cheie la limită.

Sasha și-a petrecut ultima săptămână de campanie printre prieteni și suporteri în Merrifield, așteptând cu toții verdictul națiunii. La primele ore ale dimineții de vineri 2 mai delegatul Circumscripției Merrifield s-a întors și a declarat că dl. Sasha Karpenko câștigase locul cu o majoritate de 9.741. Alf i-a reamintit de zilele în care câștigase numai după trei renumărări.

În dimineața aceea a citit același titlu pe prima pagină a fiecărui ziar național aproape: „VICTORIE COVÂRȘITOARE”.

Când ultimul loc a fost declarat câștigător în Irlanda de Nord, Partidul Laburist câștigase cu o majoritate confortabilă de 179 de locuri. Sasha era dezamăgit că Ben Cohen își pierduse locul, dar a trebuit să admită, chiar dacă numai pentru sine, că era încântat că Fiona supraviețuise cu vreo două mii de voturi. Îl va suna pe Ben mai târziu, în ziua aceea, pentru a-și exprima compasiunea.

A pornit televizorul, în timp ce Charlie a pus la fiert două ouă.

— Fără televizor până când termini pregătirea, l-a dojenit Natașa, făcându-i semn cu degetul.

— Asta-i pregătirea mea, domnișorică, i-a răspuns tatăl, în timp ce urmăreau cu privirea un Jaguar negru care înainta încet pe Mall spre Buckingham Palace, aducând un pasager care avea întâlnire cu monarhul. Toată lumea știa că Majestatea Sa îl va întreba pe dl Blair dacă ar putea forma un guvern și că el o va asigura că poate.

Când, după 40 de minute, automobilul a ieșit pe porțile Palatului s-a dus direct pe Downing Street la nr. 10, unde pasagerul urma să locuiască următorii cinci ani, cu titlul de prim-ministru și lord al visteriei.

— Și ce se-întâmplă după aceasta? a întrebat Charlie.

— Ca mulți dintre colegii mei, voi sta lângă telefon, în speranța că voi primi un apel de la noul prim-ministru.

— Și dacă nu sună? a întrebat Natașa.

— Voi sta pe banca din spate următorii cinci ani.

— Nu cred, a spus Charlie. Între timp, cineva trebuie să se ocupe de treburile zilnice. Să nu uiți să mă suni când afli ceva. Și s-o duci pe Natașa la școală, în dimineața aceasta, a adăugat ea, înainte de-a pleca să ia metroul de la stația Victoria.

Sasha a încercat ouăle să vadă dacă nu sunt deja tari. Când Natașa a ieșit din încăpere ca să-și ia geanta, el a încercat să se uite prin ziarele de dimineață. Istorie. Cum voia să citească ziarele de-a doua zi și să descopere că a primit o funcție.

Natașa și-a băgat capul pe ușă.

— Haide, tati, trebuie să plecăm. Nu-mi permit să întârzii.

Sasha și-a abandonat oul mâncat numai pe jumătate, a luat cheile de la mașină de pe comodă și a urmat-o repede pe fiica lui în stradă.

— Ți-am spus că anul acesta voi juca rolul Portia, în piesa de teatru de la școală, tati? a întrebat Natașa, în timp ce-și punea centura de siguranță.

— Care Portia? a întrebat Sasha, în timp ce pornea mașina.

— Iulius Caesar.

— *„Ești o soție adevărată și onorabilă, dragă mie precum sunt picăturile blestemate din inima mea tristă.”*

Natașa a făcut o pauză, apoi a continuat să recite textul: *„Dac-ar fi adevărat, atunci ar trebui să știu secretul. Sigur, sunt femeie; dar sunt o femeie pe care lordul Brutus a luat-o de soție.”*

— Nu-i rău, a spus Sasha.

— Încă nu-l avem pe Brutus, tata, în caz că tu nu ai nimic mai bun de făcut, a spus Natașa când treceau prin porțile școlii.

— Nu-i o ofertă rea. Astă-seară îți voi spune dacă am o ofertă mai bună.

— Apropos, a spus Natașa, coborând din mașină, ai greșit un cuvânt.

— Ce cuvânt.

— Nu mi-ai spus tu întotdeauna să nu fiu un copil leneș? Zi bună, tati, și noroc!

***

Sasha a lăsat telefonul să sune de trei ori înainte de a ridica receptorul.

— Sasha, sunt Ben. Te sun să-ți urez noroc.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut locul, prietene. Dar sunt sigur că te vei întoarce.

— Mă îndoiesc. Am sentimentul că partidul tău va rămâne la guvernare ceva timp.

— Poate te vor trimite printre Lorzi?

— Sunt prea tânăr. Și, în orice caz, am o coadă lungă de așteptare înaintea mea.

— Rămânem în legătură, a spus Sasha, conștient că asta nu va mai continua să fie așa de ușor.

— Închid, a spus Ben. Știu că aștepți un apel de la numărul 10. Noroc!

Sasha n-a apucat nici măcar să se așeze înainte ca telefonul să sune din nou. A ridicat receptorul, înainte de a suna a doua oară.

— Sunăm de la nr. 10, a spus vocea telefonului. Prim-ministrul se-întreabă dacă puteți veni la ora 3:20, după-amiază.

Sasha a fost tentat să spună: Să-mi consult agenda să văd dacă pot, dar, în loc de aceasta, a spus:

— Bineînțeles!

În următoarea oră s-a prefăcut că urmărește știrile, citește ziarele și chiar ia prânzul. A primit apeluri de la diverși colegi care fuseseră deja invitați sau așteptau cu nerăbdare încă și de la multe alte persoane, inclusiv de la Alf Roycroft, pentru a-i ura noroc. Între timp, a hrănit pisica, care-a adormit apoi dusă, a citit al doilea act din Iulius Caesar, ca să descopere cuvântul greșit.

A pornit cu mașina spre Camera Comunelor, imediat după 2:30 și a parcat în parcarea membrilor. Polițistul de la poartă l-a salutat de cum l-a văzut. Știa oare ceva ce Sasha nu știa încă? A părăsit Palatul Westminster imediat după ora trei și a mers încet pe jos traversând Piața Parlamentului și în sus pre Whitehall, pe lângă Ministerul de Externe. Oare mandarinii din interior îl așteptau pe el? Polițistul de serviciu de la Downing Street nu a avut nevoie să-și verifice lista.

— Bună ziua, domnule Karpenko, a spus el și a deschis poarta.

— Bună ziua, a răspuns Sasha, pornind pe lunga alee pietonală pe Downing Street pentru a-și afla destinul.

A fost surprins când ușa de la nr. 10 s-a deschis când el mai avea încă vreo câțiva pași până la ea. A pășit, pentru prima oară, înăuntru, acolo îl aștepta o tânără.

— Bună ziua, dl. Karpenko. Sunteți așa de amabil să mă urmați?

L-a condus pe scări până spre etajul întâi, trecând pe lângă portretele prim-miniștrilor anteriori. John Major avea și el portretul la locul lui.

Când a ajuns la etajul întâi, tânăra s-a oprit în fața unei uși și a bătut ușor, a deschis-o și s-a dat la o parte. Sasha a intrat și l-a găsit pe prim-ministru așezat în fața unui scaun neocupat, în care părea că stătuseră deja mai multe persoane. Un secretar, cu stiloul pregătit, stătea în spatele lui.

— Știu că nu va fi o surpriză prea mare, a spus prim-ministrul, odată ce Sasha s-a așezat, dar aș dori să te alături lui Robin, la Ministerul Afacerilor Externe, ca ministrul său de stat. Sper că vei accepta acest post.

— Voi fi onorat, a spus Sasha. Și încântat să servesc în primul dumneavoastră aparat administrativ.

— De asemenea, aș vrea să mă informezi permanent despre ce se întâmplă în Rusia și în particular dacă situația ta personală ar putea fi schimbată.

— Situația mea personală, dle prim-ministru?

— Ambasadorul nostru la Moscova mi-a spus că dacă te întorci în Rusia și candidezi împotriva lui Elțîn vei ajunge să ai o majoritate încă și mai consistentă decât o am eu. Caz în care, eu voi fi cel care va încerca să obțină o întrevedere cu tine.

— Dar Elțîn nu va mai avea de trecut prin niște alegeri decât peste trei ani.

— Da, dar sondajele actuale arată că rata lui de aprobare este dintr-o singură cifră și este în coborâre.

— Sondajele sunt irelevante, dle prim-ministru. Ceea ce contează în Rusia este câte voturi lunecă în cutia cu buletine de vot, cine le pune acolo și, chiar mai important, cine le numără.

— Așa un glasnost, a spus Blair. Dar eu am sentimentul că va veni și vremea ta, Sasha, așa că te rog să mă informezi cu regularitate și între timp, succes în noua ta funcție.

Secretarul s-a înclinat și i-a șoptit ceva la ureche prim-ministrului. Sasha n-a avut nevoie să i se spună că întâlnirea s-a încheiat și era pe punctul să se ridice când prim-ministrul a adăugat:

— Numele tău este, de asemenea pe lista miniștrilor care vor fi invitați să facă parte din Consiliul de Coroană.

— Vă mulțumesc, dle prim-ministru, a spus Sasha și s-a ridicat și cei doi bărbați și-au dat mâna.

Când Sasha a ieșit din cabinetul prim-ministrului, aceeași tânără îl aștepta pe coridor.

— Vă rog să mă urmați dle ministru; afară, așteaptă o mașină care vă va duce la Ministerul de Externe.

Denis Healey îi spusese cândva lui Sasha, că niciodată nu o să uiți persoana care ți-a spus prima dată „domnule ministru". Și că, după câteva săptămâni ajungi să crezi că acesta este numele tău de botez.

Când ieșea de la nr. 10, Sasha s-a intersectat cu Chris Smith și s-a întrebat ce slujbă urma să i se ofere. A ieșit pe trotuar și un bărbat respingător, care arăta de parcă era în primul rând al echipei locale de rugby, s-a apropiat și s-a prezentat:

— Bună ziua, domnule ministru, numele meu este Arthur și sunt șoferul dumneavoastră, a spus el, ținând portiera din spate deschisă.

— Aș prefera să stau în față, a spus Sasha.

— Mă tem că nu se poate, *sir.* Din motive de securitate.

Sasha s-a urcat în spate. Nu se putea stăpâni să se întrebe de ce avea nevoie de mașină, de vreme ce Ministerul de Externe era la numai câteva sute de metri depărtare. „Motive de securitate", l-a auzit din nou pe Arthur asigurându-l.

— Pot să dau un telefon?

— Telefonul este pe brațul fotoliului, domnule ministru. Nu trebuie decât să-l ridicați și vă va răspunde direct operatorul telefonic din centrală. Spuneți ce doriți și vi se va face imediat legătura.

— Presupun că trebuie să le dau numărul meu.

— Nu este necesar, *sir.*

Sasha a ridicat brațul fotoliului și a luat receptorul în mână.

— Bună ziua, domnule ministru, a spus o voce, cu ce vă pot ajuta?

— Aș dori să vorbesc cu soția mea.

— Imediat, *sir.* Vă fac legătura.

Fiona îi spusese că va dura puțin să se obișnuiască cu brusca schimbare a stilului de viață, de la opoziție, la guvernare.

— Alo? a întrebat vocea de la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, la telefon onorabilul Sasha Karpenko, Ministrul de Stat la Ministerul Afacerilor Externe și Commonwealth al Majestății Sale.

A așteptat ca Charlie să izbucnească în râs.

— Îmi cer scuze, domnule ministru, a spus vocea, dar soția dumneavoastră nu este pentru moment la birou. Îi voi spune că ați căutat-o.

— Îmi cer scuze, a început Sasha, dar telefonul era deja mort. Tocmai am făcut prima mea gafă, Arthur.

— …Și, nu sunt sigur că nu va fi ultima. Dar trebuie să recunosc că sunteți primul dintre miniștrii mei care a făcut-o chiar înainte de a ajunge la Minister.

43
ALEX

Boston și Davos, 1999

Întâlnirea Comitetului a decurs destul de liniștit până când Jake a anunțat ultimul subiect de pe ordinea de zi: „Alte afaceri”.

— Evelyn vrea să discutăm asta? a întrebat președintele, uitându-se încrezător la directorul său executiv.

— Să vândă cele 50% acțiuni ale băncii. Ne-a refuzat prima ofertă.

— Cât ar fi acțiunile ei pe piață, la liber? a întrebat Bob Underwood.

— Patru, posibil cinci sute de milioane.

— Și ea cât cere? a întrebat Mitch Blake.

— Un miliard.

Un grup de bărbați capabili să joace poker ore în șir fără să-și schimbe expresia facială, s-au exprimat printr-o exclamație de uimire și neîncredere.

— Este conștientă că atâta timp cât deține 50% din acțiunile companiei ne poate pune pistolul la tâmplă.

— Apoi poate și să apese pe trăgaci, a spus Alex, pentru că noi nu avem la dispoziție acest fel de sumă.

— Și George Soros a spus, cândva, dacă deții 50% dintr-o companie tu ești stăpânul, dacă deții 49% sau mai puțin, ești servitorul ei.

— Are cineva vreo idee? a întrebat Alex, privind la cei din jurul mesei de consiliu.

— S-o ucidem, a spus Bob Underwood.

— Asta n-ar rezolva problema, a spus Jake sec, pentru că soțul ei, Todd Halliday va moșteni și noi va trebui să discutăm cu el.

— Putem să nu ne lăsăm intimidați de ea, a spus Underwood. Va afla curând că nimeni nu-i va plăti

o asemenea sumă ridicol de mare.

— Eu n-aș fi așa de sigur de asta, a spus Jake. Băncii Boston i-ar plăcea să pună mâna pe portofoliul nostru rusesc, care îi depășește acum pe toți rivalii noștri și bănuiesc că vor vrea să plătească mult mai mult chiar decât prețul cerut.

— De ce n-am ignora-o pe blestemata asta de femeie, a sugerat Blake, și poate că ne va lăsa în pace.

— A anticipat deja această posibilitate, a spus Jake, și a decis să-și parcheze tancurile în curtea noastră.

— Și ce plănuiește să folosească ca muniție? a întrebat Alex.

— Statutele companiei.

— Pe care anume? a întrebat Andy Harbottle, care credea că le știa pe toate pe de rost.

— Punctul 92.

Restul comitetului a așteptat să caute în cartea legată în piele, destul de marcată de îndelungă folosință. Când a ajuns la punctul respectiv, a început să citească cu voce tare: „Dacă un deținător de acțiuni sau un grup de deținători de acțiuni deține 50% sau mai mult din acțiunile companiei, are dreptul să stopeze orice decizie a comitetului timp de șase luni."

— A întocmit o listă de 11 decizii pe care le-am luat în ultimul an și intenționează să ne provoace, a spus Jake. Asta va pune banca în situație de stagnare pentru șase luni și spune că, dacă nu plătim, va veni luna viitoare la AGM și ne va pronunța personal amenințarea.

— Cine a învățat-o? a întrebat Underwood.

— Eu aș paria pe Ackroyd, a spus Jake. Dar cum el are cazier nu-și permite să riște să miște-n front. Așa că va trebui să negociem cu Evelyn în persoană.

— Dar, din perspectiva fostei ei relații cu Ackroyd, a spus Underwood, de ce nu-i oferim patru sute de milioane să vedem ce răspunde?

— Am putea încerca, a spus Jake. Dar până unde îmi permiteți să negociez, domnule președinte?

— Până la șase sute și chiar și atât este exorbitant, a spus Alex.

— Cred că trebuie să ne asigurăm, întregul comitet, că-și va pune amenințarea în practică, a spus Jake. Caz în care Ackroyd, o va sfătui să-și ofere acțiunile Băncii Boston pentru șapte sute de milioane.

— Ar trebui spânzurată de cel mai apropiat ștreang, cum au fost mulți din strămoșii ei, a spus Underwood.

— Eu trebuie să fiu spânzurat, a spus Alex. Nu uitați că mi-a oferit o dată partea ei de 50% pentru un milion de dolari și eu am refuzat.

— Tăiat și aruncat!

— Nu încă, a spus Jake. Mai avem încă un as în mânecă.

***

— Felicitări, a spus Anna. Întotdeauna e ceva deosebit să fii recunoscut de semenii tăi.

— Îți mulțumesc, a spus Alex. Mai ales că la Davos participă toți jucătorii care contează cu adevărat în lumea financiară.

— Despre ce vor să le vorbești?

— Despre rolul Rusiei în noua ordine mondială. Singura problemă este că asta nu se putea întâmpla într-un moment mai prost pentru bancă.

— Evelyn provoacă din nou necazuri?

— Ne amenință că atacă AGM, dacă nu suntem de acord cu cererea ei.

— Poate c-ar trebui să anulăm weekendul nostru în Londra și să zburăm direct la Davos.

— Nu, avem amândoi nevoie de-o pauză, și aștepți asta de luni de zile.

— De ani, a zis Anna, de când mi-a spus domnul Rosenthal că nu voi înțelege cu adevărat

acuarela engleză până nu voi vedea lucrările lui Turner, de la Tate.

***

După ce-a făcut o vizită discretă la cel mai exclusivist producător de peruci din Boston, a cumpărat un bilet de întoarcere pentru Nisa și a plătit cash. Agentul i-a rezervat și o cameră la Hotel de Paris, pe termen nelimitat, pentru că el nu putea fi sigur cât va dura să-și pună în practică planul.

Prin educație, era un mini-manager, obsedat de detalii. Eroul lui, generalul Eisenhower, scrisese în memoriile sale că în caz de egalitate, planificarea și pregătirea sunt cele care vor decide cine câștigă bătălia. Când a urcat la bordul avionului spre Nisa era mai mult decât pregătit să țină piept, pe orice teren de luptă ar alege ea.

***

Dra Robbins le făcuse rezervări la Connaught, hotelul favorit al lui Lawrence, la Londra. Cum nu aveau decât un weekend lung la dispoziție, înainte de zborul spre Davos, conta fiecare minut al șederii lor la Londra.

Național Gallery, Wallace Collection și Royal Academy erau de văzut în mod obligatoriu, și nu i-au dezamăgit. Henry Goodman ca Shylock i-a făcut să dorească să-și prelungească vizita și să vadă toate producțiile de la National Theatre. Și cum să aleagă cineva între Muzeul Național de Istorie, V&A și Muzeul de Știință, altfel decât să le vadă pe toate în fugă?

Anna și-a rezervat ultima dimineață colecției Turner de la Tate Gallery și au ajuns amândoi în fața intrării galeriei chiar înainte ca aceasta să-și deschidă ușile. *O imagine a Palatului Arhiepiscopului,* pictată când artistul avea numai

15 ani, nu putea să mai lase pe nimeni să se îndoiască de geniul său. Dar, după ce-a văzut Temerarul și Veneția, Anna a vrut să-i spună lui Alex, „de ce nu te duci la Davos fără mine?”

S-a întors și l-a văzut vorbind cu o femeie care nu părea o turistă și, după insigna de pe rever, se putea să lucreze la Tate. Dac-ar fi avut ceva timp, Anna ar fi vrut să întrebe pe cineva despre relația furtunoasă a lui Turner cu Constable, marele lui contemporan și rival, așa că s-a dus în grabă la ei.

— Îmi pare rău, spunea femeia. Pentru moment, am crezut că sunteți… Ce prostie din partea mea! S-a îndepărtat în grabă, arătând foarte jenată.

— Despre ce era vorba? a-întrebat Anna.

— Nu-mi dau seama, dar cred că m-a confundat cu altcineva.

— Duci o viață dublă iubitule? l-a tachinat ea. Pentru că este exact genul tău, ochi negri, păr negru și părea deosebit de inteligentă.

— Am găsit una cu ceva timp în urmă, a spus Alex, îmbrățișându-și soția, și, pe bune, una este mai mult ca suficient.

— Simt oare că începi să ai emoții în legătură cu cuvântarea ta?

— S-ar putea să ai dreptate.

— Atunci, haide la hotel să mai revedem o dată.

Niciunul dintre ei nu a observat că prin fereastra biroului său, conservatorul șef al galeriei îi urmărea cum se îndreptau spre Millbank și chemau un taxi negru. Dacă n-ar fi fost costumul Brooks Brothers și accentul lui american, Charlie ar fi putut jura… și, apoi, și-a amintit. Era oare posibil să fie femeia care lucrase la galeria Rosenthal și care era acum curator la Colecția Lowell?

***

Și-a ocupat locul la clasa întâi și s-a simțit ușurat să constate că nu cunoaște pe niciunul din ceilalți pasageri. Se obișnuise ca strategia lui să

funcționeze iar și iar în lungul zbor transatlantic, cu toate că știa că trebuia să se arate surprins când se vor întâlni. Ca orice orator experimentat, până și gesturile spontane trebuiau repetate!

S-a întors la viața lui personală, bănuind că, de-acum, știa mai multe despre ea decât chiar cei mai apropiați prieteni. Când avionul a atins pământul, se întreba ce-ar putea merge prost. Dar întotdeauna existase ceva ce nu puteai anticipa: Eisenhower.

Îndată ce-a trecut de controlul pașapoartelor și și-a recuperat cele două mari valize de piele, a luat un taxi spre Hotel de Paris, și-a făcut check-in-ul și a fost însoțit la apartamentul lui. I-a dat băiatului un bacșiș gras, totul parte din plan. Trebuia să-și aducă toți aminte de el. Niciodată nu putea dormi în avion, așa că s-a dus direct la pat și nu s-a trezit până la ora opt, în dimineața următoare.

Și-a petrecut ziua obișnuindu-se cu planul hotelului și cu cel al cazinoului de dincolo de piață, dar nu pentru că obișnuia să joace. Era important să arate ca un obișnuit al locului înainte de a se ciocni unul de celălalt. Și, cel mai important, cele care trebuiau repetate până la fracțiunea de secundă erau serile.

Luni seara, a luat cina singur la restaurantul hotelului și și-a luat răgazul de a-i câștiga încrederea lui Jacques, șeful de sală, ajutat de oferirea unui alt bacșiș extravagant, înainte de a se întoarce în camera lui.

Marți, Jacques i-a confirmat că ea și soțul ei iau cina la restaurantul hotelului în fiecare vineri seară, înainte de a traversa piața unde rămâneau să joace pe la mese până spre dimineață.

Miercuri, Jacques l-a mutat la masa de lângă cea la care se așezau ei întotdeauna și el și-a ales un loc cu spatele la ea.

Joi, Jaques, știa bine ce rol se aștepta de la el. Dar, până atunci, *monsieur* îi lăsase multe stimulente substanțiale și anticipa că, dacă-și juca bine rolul, vor mai urma multe altele.

Vineri seara, era așezat pe locul lui cu 30 de minute înainte să se ridice cortina. Făcuse comanda, dar i-a spus lui Jaques că nu se grăbește.

Cei doi au intrat în restaurant imediat după ora opt și Jacques nici măcar nu s-a uitat în direcția lui când și-a însoțit oaspeții la masa lor obișnuită. El a continuat să citească *Wall Street Journal Internațional,* pentru că avea nevoie ca ea să fie convinsă că el era singur.

Jacques a așteptat până ce și-au terminat felul principal și cortina s-a ridicat pentru al doilea act, când trebuia să meargă pe scenă să-și joace rolul scurt. S-a aplecat la urechea ei și i-a șoptit:

— Ați remarcat cine stă la masa alăturată, doamnă?

— Dacă te referi la domnul în vârstă așezat cu spatele la mine, nu pot spune că l-am remarcat.

— Este George Soros. Întotdeauna îmi dă bacșiș indiferent unde stă și, de obicei, dublează valoarea când se întoarce.

— Așadar, este un obișnuit?

— Vine o dată pe an, pentru o săptămână, doamnă. Să se relaxeze, undeva unde nu-l va recunoaște nimeni.

— Astă-seară, nu voi lua desert, Jaques, a spus ea. Și nici soțul meu nu va lua.

Todd arăta dezamăgit, pentru că se bucura întotdeauna să mănânce o ruladă de ciocolată amară, dar cunoștea acea privire.

— Cum doriți, doamnă, a spus Jacques. Și s-a dus la masa de alături, i-a umplut cu apă paharul oaspetelui său, semn că-și jucase rolul și părăsea scena.

Câteva momente mai târziu, Todd s-a ridicat și a părăsit discret sala. Persoana de la masa alăturată a dat pagina și a continuat să citească ziarul. Evelyn s-a ridicat și și-a împins scaunul în spate până acesta s-a lovit de al lui.

— Scuze, a spus ea, întorcându-se.

— Nu face nimic, a spus el, ridicându-se și înclinându-se ușor în fața ei.

— Dumnezeule, sunteți cine cred eu că sunteți?

— Asta depinde de cine vreți să fiu, a spus el, zâmbind călduros.

— Domnul Soros?

— Deci acoperirea mea este spulberată, doamnă.

— Evelyn Lowell, a spus ea, răspunzându-i la zâmbet.

El s-a înclinat, din nou.

— Am avut privilegiul să-l cunosc pe tatăl dumneavoastră, a spus el. Un bărbat bun, de la care am învățat multe.

— Da, dragul de tata. Mi-aș dori să fie încă în viață ca să-mi dea un sfat într-o problemă pe care o am.

— Poate v-aș putea ajuta eu?

— Oh, nu, nu voiam să…

— Draga mea doamnă, ar fi o onoare s-o consiliez pe fiica lui James Lowell și, poate, să mă revanșez oarecum pentru bunătatea lui, după atâția ani. Vă rog, rămâneți cu mine, a spus el, trăgând scaunul de lângă el.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, a spus Evelyn, așezându-se.

— Jacques, un pahar de șampanie pentru doamna, iar eu, ca de obicei. Șeful de sală s-a îndepărtat în grabă. Deci, cu ce vă pot ajuta, dră Lowell?

— Spuneți-mi Evelyn. Vă rog.

— George, a spus el, lăsându-se pe spătar și așteptând ca Evelyn să-i povestească, fără grabă, ceea ce el deja știa, între două guri de șampanie și în timp ce el se bucura de un brandy.

— Nu e o problemă neobișnuită în cercurile bancare, a spus el când ea a terminat povestea. Mai ales când e vorba de gemeni rivali. Se știe că e problemă de 50% la 50%.

— Ce interesant, a spus ea apăsând pe fiecare cuvânt.

— Există, desigur, o soluție simplă.

— Și care-ar putea fi aceasta?

— Întâi, trebuie să te întreb, Evelyn, dacă poți să ții un secret.

— Bineînțeles că pot, a spus ea, punându-și palma pe coapsa lui.

— Pentru că trebuie să lucrăm amândoi, în următoarele câteva zile și n-aș vrea să știe cineva, adică să nu știe nimeni, nici chiar soțul tău, sursa celor pe care ți le voi spune.

— Atunci, ar fi poate mai înțelept să urcăm în camera ta, unde nu vom fi ascultați, a spus ea, mișcându-și palma un pic mai sus pe coapsa lui.

Asta nu era cu siguranță ceva ce Bob să fi anticipat, dar, dacă era nevoie…

***

Ultima oară când Alex fusese la fel de nervos fusese pe câmpul de bătaie din Vietnam. Și, exact ca atunci, așteptarea era cea mai proastă parte.

Prima neliniște era că nimeni nu îl asculta. Când în program sunt Henry Kissinger, Nelson Mandela și George Soros, trebuie să accepți că, în cel mai bun caz, tu ești desertul. Totuși, organizatorii l-au asigurat că *Rolul Rusiei în Noua Ordine Mondială* era meniul zilei și cei mai mulți delegați îl comandaseră. Când a bătut la ușa sălii vorbitorilor un însoțitor și i-a spus că e timpul să meargă în spatele scenei, Alex n-a avut nici măcar dispoziția să-l întrebe cum arăta locul. Când n-a mai putut suporta, a tras cu ochiul printr-un spațiu neacoperit de cortină și a realizat că organizatorii nu exageraseră. Sala era plină ochi și câțiva dintre delegați stăteau așezați pe interval.

Klaus Schwab s-a ridicat să-l prezinte spunând delegaților că Alex Karpenko a fost printre marii bancheri care au investit în Republica Rusă în

ultima decadă, încheind afaceri care i-au uimit pe rivalii lui mai prudenți, care au pierdut startul. Banca Lowell's dăduse un nou sens cuvintelor „rata risc-profit" făcând cel puțin o afacere care a făcut 1000% profit în primul an, în timp ce, concomitent, a mărit salariile tuturor muncitorilor companiei.

— În vremea goanei după aur, a spus Schwab, trebuia să te urci în trenul speranței și să te îndrepți spre Vest. În Rusia zilelor noastre, iei avionul și te îndrepți spre Est.

Alex a fost ușurat că Schwab n-a menționat că el fugise cândva din Sankt Petersburg într-o ambulanță, dar nu înainte ca portofelul să-i fi fost golit de un băiat care se prostitua și de un paramedic.

Aplauzele au fost prietenoase când el a ieșit de după cortină pentru a lua locul lui Schwab pe podium. Genul de primire care sugerează: vom aștepta să-ți ascultăm cuvântul înainte de a face judecata.

Alex a privit șirurile de fețe în așteptare și le-a făcut să mai aștepte un minut înainte de a spune cuvântul de introducere.

— De câte ori mă adresez clubului meu local Rotary, unui forum studențesc sau chiar la o conferință a oamenilor de afaceri, sunt de obicei încrezător că sunt mai bine informat decât oricine altcineva din sala respectivă. Am acceptat această invitație fără să-mi dau seama că fiecare persoană din această sală este mai bine informată decât mine.

Râsetele care-au urmat i-au permis să se relaxeze puțin.

— Banca Lowell's a lucrat în Rusia cu populația locală în ultimii 10 ani și dl Schwab ne-a prezentat cu amabilitate ca pe un competitor de prim rang în domeniu. Banca face afaceri în Boston de peste un secol și suntem considerați încă în fruntea clasamentului. Cu toate acestea, în contextul

investiției bancare în Rusia, suntem considerați parte a structurii economice după numai o decadă. Cum e posibil acest lucru?

Cu mai puțin de 50 de ani în urmă, Stalin conducea unul din cele mai mari imperii din lume. Când el a murit, în 1953, a fost plâns ca un erou național și au fost înălțate statui ale lui chiar și în cele mai mici orașe. Oamenii se refereau la el cu simpatie ca la Unchiul Joe și numele lui era menționat, peste tot în lume, în același context ca numele lui Roosevelt și Churchill. Dar acum, cu greu veți găsi și o statuie a lui Stalin undeva în fosta Uniune Sovietică, cu excepția celei din orașul lui natal.

După Stalin, au urmat o serie de despoți nealeși care au stat în umbra lui mulți ani: Hrușciov, Kosîghin, Brejnev, Andropov și Cernenko, toți ținându-se cu dinții de putere până ce au murit sau au fost îndepărtați din funcție. Și apoi, deodată, aproape fără niciun semn prealabil, totul s-a schimbat peste noapte când a apărut pe scenă Mihail Gorbaciov care a anunțat nașterea glasnost-ului. Cu o mișcare simplă a făcut politica sau practica unui guvern consultativ mai deschisă și o diseminare mai largă a informației.

Din martie 1990, când Gorbaciov a devenit primul președinte ales al Uniunii Sovietice, țara a început să se schimbe rapid și, pentru prima dată, a devenit posibil ca antreprenorii să opereze fără restricțiile unei economii cu comandă centralizată.

Totuși, cei care supravegheau această transformare erau aceeași bandă de pungași care conduseseră fostul regim. Cum v-ați simți dacă i s-ar fi dat șefului Partidului Comunist din America cheile de la Fort Knox? Și aceasta, în ciuda faptului că Uniunea Sovietică avea unul dintre cele mai bune sisteme de învățământ din lume, dacă voiai să devii filosof sau poet, dar nu și dacă voiai să mergi la o școală de business. În vremea aceea, aveai șanse mai bune să studiezi sanscrita la

Universitatea Moscova decât să-ți găsești calea la o foaie de calcul.

Rusia are 24% din gazele naturale ale lumii, 6% din petrol și mai mult material lemnos decât orice altă națiune de pe glob. Dar, în timp ce muncitorul mediu poate că nu se mai consideră un tovarăș, el câștigă încă mai puțin decât echivalentul a 15 dolari pe săptămână și puțini sunt plătiți cu mai mult de 50 de mii pe an. Mai puțin decât secretara mea. Așadar, tranziția de la comunism la capitalism s-a dovedit a nu fi deloc ușoară. Știm cu toții că primele impresii tind să rămână, așa că n-ar fi trebuit să fiu surprins când, după ce m-am întors pe pământul natal pentru numai câteva ore, aș fi adus cu mine acasă unele din problemele Rusiei. Stăteam la un colț de stradă încercând să prind un taxi și nu m-am putut stăpâni să nu remarc că străzile erau pline de BMW-uri, Mercedes-uri și Jaguare, și aproape că nu era niciun Ford Fiesta sau VW Polo. Diferența între bogați și săraci este mai profundă în Rusia, decât în orice altă țară de pe glob. Doi la sută din ruși dețin 98% din bogăția națională, așa că cine-i poate acuza pe cetățenii obișnuiți că resping capitalismul și vor întoarcerea la ceea ce ei consideră azi ca vremurile de aur ale comunismului? Dacă e nevoie ca valorile vestice să prevaleze, în Rusia trebuie să fie creată o clasă de mijloc care, prin muncă serioasă și bunăvoință poate beneficia de bogăția și resursele naturale uluitoare ale țării.

Aceasta nu înseamnă că nu există oportunități grozave pentru a face afaceri în Rusia. Bineînțeles că există. Cu toate acestea, dacă vă gândiți să mergeți în Est, fiți preveniți – asta nu este pentru cei cu inimile slabe.

Dl Schwab v-a spus că Lowell's Bank a încheiat o afacere care a făcut 1000% profit într-un an. Dar ce nu v-a spus este că am mai semnat alte trei contracte în care am pierdut până la ultimul penny din investiție și, într-unul dintre cazuri, s-a

întâmplat chiar înainte ca cerneala să se usuce pe hârtie. Așadar, regula de aur pentru orice companie care-și deschide o ramură în Rusia este să-ți alegi cu grijă mare partenerul. Când este vorba despre un potențial profit de 1000% pe an, proștii, lacomii și cei de-a dreptul de rea-credință vor apărea ca gândacii de sub podele. Și, dacă partenerul tău încalcă contractul, nu te necăji să-l dai în judecată, pentru că judecătorul va fi cu siguranță, întotdeauna, de partea lui.

— S-ar putea schimba această stare de fapt în bine? Da! În anul 2000, rușii vor merge la vot pentru a-și alege un nou președinte. Nu putem decât să sperăm că nu-l vor realege pe Boris Elțîn, care de-acum ar fi în situație de „impeachment" – acuzat de trădare – la Washington și închis în Turn, la Londra.

Au urmat râsete, umorul accentuând, adesea, adevărul.

Alex a întors pagina.

„Partidul Comunist, care părea să fi murit și să fi fost îngropat cu 10 ani în urmă, și-a mai scos o dată capul și, acum, are un avans confortabil în alegeri. Dar dacă ar exista un candidat al cărui prim interes să fie democrația și nu umplerea propriilor buzunare, cine știe ce s-ar putea realiza? Aveți în față un rus care a fugit în America, acum aproape treizeci de ani, dar oare, în anii din urmă, a mers regulat în patria lui, pentru că Lowell's Bank are perspectivă. Sper că, într-o sută de ani, America să fie încă cel mai mare rival al Rusiei. Nu pe câmpul de bătaie, ci la masa de negocieri. Nu în cursa pentru înarmare nucleară, ci în cursa pentru vindecarea bolilor. Nu pe străzi, ci în sălile de clasă. Dar lucrul acesta poate fi realizat numai dacă votul fiecărui rus are exact aceeași valoare.

A urmat un ropot lung de aplauze. Alex a întors pagina.

— În urmă cu 200 de ani, America era în război cu Marea Britanie. În ultimul secol, cele două

națiuni au fost de două ori partenere în lupta împotriva unui dușman comun. De ce n-ar avea America și Rusia un țel similar? Alex a coborât vocea până la șoaptă. Sper că, printre noi, se află și cei care mi se vor alătura mie și vor încerca să facă posibil acest ideal prin construirea de poduri și nu prin distrugerea lor, și prin credința că toți bărbații și femeile sunt egali prin naștere, cum trebuie să creadă orice societate civilizată.

Audiența care hotărâse să aștepte să audă ce avea de spus Alex înainte de a face o judecată s-a ridicat ca unu, ceea ce l-a făcut pe el să se întrebe, și asta nu pentru prima dată, dacă n-ar fi trebuit să-i ia locul lui Lawrence pe arena politică și nu în comitetul de conducere al băncii.

— Ai fost magnific, iubitule, a spus Anna când el a coborât de pe scenă. Dar nu-mi amintesc să te fi auzit repetând în baie, în dimineața asta, ultimele câteva paragrafe.

Alex n-a comentat. Și n-a comentat nici când, în următoarele zile, era oprit în sala de conferințe, în hotel, pe stradă și chiar în aeroport și delegații îi sugerau: „Poate că tu ești bărbatul care ar trebui să candideze la președinție în țara ta?” Și, delegații nu se refereau la America.

***

— Tu ai făcut asta? a întrebat Doug Ackroyd.

— Am vândut 1% din acțiunile mele de la Lowell's pentru 20 milioane de dolari, a spus Evelyn.

— De ce-ai făcut așa o mare prostie?

— Pentru că vânzând 1% din acțiunile mele pe 20 milioane de dolari, am stabilit că adevărata valoare a celor 50% din acțiunile băncii este de un miliard de dolari.

— În același timp, i-ai oferit controlul băncii lui Karpenko, a spus Ackroyd, scuipând pur și simplu

cuvintele. Acum, ei au 51% din companie, iar tu numai 49%.

— Nu! a protestat Evelyn. N-am vândut procentul meu băncii.

— Dar cui, atunci, îndrăznesc să te întreb.

— Lui George Soros, care, sunt sigură că vei fi de acord, știe al dracului mai mult decât tine despre bănci și investiții.

— Da, într-adevăr, știe, a spus Ackroyd. Dar pot să te întreb, cum ai dat de acest bărbat important?

— L-am cunoscut acum două săptămâni la Monte Carlo. O coincidență fericită, nu crezi?

— Nu, nu cred că a fost o coincidență fericită, Evelyn. A fost un plan bine făcut și tu ai mușcat momeala.

— De ce spui asta?

— Pentru că, acum două săptămâni, Soros era în Davos și ținea o conferință despre *Mecanismul de schimbare a ratei de schimb.* Știu asta, pentru că eram în auditoriu.

Evelynei i s-au înmuiat picioarele și s-a prăbușit pe cel mai apropiat scaun. A rămas fără grai câteva minute, apoi a spus:

— Deci, acum ce fac?

— Accepți oferta băncii de 600 milioane, înainte să se răzgândească.

***

— Dna Lowell-Halliday a acceptat oferta băncii de 600 milioane de dolari pentru acțiunile ei, a spus secretara companiei. Dar voi avea nevoie de aprobarea comitetului înainte de a o înregistra.

— Dar oferta era de când deținea 50% din acțiunile băncii, a spus Jake. Grație loviturii briliante a lui Bob, acum ea are numai 49%, deci noi deținem controlul.

— Oferă-i 300 milioane, a spus Alex și semnează pentru 400.

— Crezi că va fi de-acord în aceste condiții? a întrebat Mitch Blake.

— Fără nicio îndoială, a spus Alex. Ackroyd îi va spune că nu va avea o ofertă mai bună de la nimeni altcineva și că, dacă este de acord, vestea bună este că banca va sfârși prin a nu-i plăti nici măcar un penny.

— Cum adică? a spus Alan Gates.

— Simplu, dar probabil că a sosit timpul ca Jake să ne spună puțin mai mult despre asul pe care-l vom avea întotdeauna în mânecă.

Jake a deschis un dosar din fața lui, a dat mai multe file și a ajuns la contractul semnat.

— Dna Lowell-Holliday a luat mai multe împrumuturi de-a lungul anilor, pe când era președinte fratele ei. Ackroyd, ca CEO, a aprobat tranzacțiile, și pentru a da o aparență de legalitate, Evelyn s-a obligat să plătească o dobândă de 5% pe an, până va returna împrumutul. Din nefericire pentru ea, dar din fericire pentru bancă, nu a returnat nici măcar un cent, dar nici nu a avut, deci, vreo intenție să o facă. Jake a dat pagina și a continuat: Rezultatul este că, după mai mult de 20 de ani, datoria ei a acumulat o dobândă încât, acum, ea datorează băncii puțin peste 451 milioane de dolari. Jake a închis dosarul. A urmat o tăcere lungă, urmată de un ropot de aplauze.

— Dar încă va datora băncii peste 50 de milioane, a spus Bob, chiar dacă acceptă oferta.

— Ceea ce noi vom fi de acord să anulăm, în schimbul celor 49% din acțiunile ei la bancă, a spus Jake.

— Bravo, a spus Alex, înainte de a da ocol cu privirea mesei de consiliu. Cu toate acestea, eu tot nu mai am răbdare să aștept să ne spună Bob cum a reușit el să facă posibil acest lucru?

Restul membrilor comitetului și-au îndreptat atenția spre cel mai vechi membru al comitetului, care nu mai avea niciun fir de păr alb.

— Un gentleman n-ar trebui să fie niciodată indiscret când este vorba de o doamnă, a spus Bob, dar pot raporta comitetului că dna Evelyn Lowell-Halliday nu cunoaște deosebirea dintre a fi întinsă și a fi pătrunsă. Apropos, domnule președinte, acum pot să demisionez?

44
SASHA

Londra, 1999

— Intenționează onorabilul domn să viziteze alte țări în viitorul apropiat?

Sasha a zâmbit, în timp ce câțiva au râs aprobator, dar, apoi, a dat un răspuns bine gândit.

— Îi pot spune onorabilului membru că nu am în plan să fac o vizită în Rusia, în viitorul apropiat. Dar aștept cu nerăbdare să urmăresc premiera Lacul Lebedelor la Royal Opera House, spectacol al Baletului de la Balșoi. Era pe punctul să adauge „cea mai mare companie de balet de pe pământ”, dar s-a gândit că mai bine, nu.

— Dl Kenneth Clarke, a spus *speaker*-ul.

— Când onorabilul domn va face următoarea vizită la Moscova, i-ar putea transmite președintelui Elțîn că, pentru o națiune care pozează în democrație, drepturile omului din țara lui înregistrează aspecte care lasă mult de dorit.

De această dată „Ura! Ura!” au fost tari, nu numai în glumă. Sasha s-a ridicat din nou.

— Dacă onorabilul domn ar fi atât de amabil să-mi atragă atenția asupra câtorva exemple în particular pe care le are în minte, îl asigur că mă voi ocupa de ele. Dar membrii Camerei ar putea fi interesați să știe că dl Boris Nemtsov, vicepremier al Rusiei, se află în Galeria Distinșilor Străini și, sunt sigur, a auzit întrebarea onorabilului domn.

Sasha a privit spre galerie și i-a zâmbit prietenului său, care părea amuzat de acest moment de notorietate.

Când întrebările prim-ministrului s-au sfârșit și *speaker*-ul a invitat la abordarea problemelor zilei, Sasha a ieșit repede din Cameră, și s-a îndreptat spre Holul Central al clădirii unde aranjase să se întâlnească cu vice-premierul.

— Bun venit la Westminster, Boris, a spus el și i-a strâns mâna cu căldură oaspetelui său.

— Îți mulțumesc, a spus Nemtsov, am fost încântat de cum ai ținut piept agitatorului. Cu toate că trebuie să recunosc că progresele noastre în ce privește drepturile omului nu rezistă la o examinare atentă și-mi va face mare plăcere să le spun colegilor mei de-acasă că am auzit cu urechile mele cum a fost ridicată această problemă în Camera Comunelor Britanică.

— Ai timp să luăm un ceai, pe terasă? a întrebat Sasha, revenind la limba lui natală.

— Am așteptat toată ziua cu nerăbdare momentul acesta, a spus Nemtsov. Sasha și-a condus oaspetele pe covorul verde în jos pe scări și, apoi, afară, pe terasă, unde s-au așezat la o masă cu fața spre Tamisa.

— Așadar, ce te aduce la Londra? a întrebat Sasha când, la masa lor a apărut un chelner: Numai ceai, pentru amândoi, mulțumesc, a comandat Sasha.

— Oficial, sunt aici pentru a-i face o vizită șefului Marelui Consiliu al Londrei și să discutăm despre problemele de mediu care afectează orașele suprapopulate, dar scopul meu principal este să mă văd cu tine și să te pun la zi cu ce se întâmplă pe frontul poliției de-acasă.

Sasha s-a așezat comod și a ascultat cu atenție.

— După cum știi, alegerile prezidențiale sunt programate peste doi ani.

— Ceea ce înseamnă că vor fi cam în aceeași perioadă cu alegerile generale din Anglia, a spus Sasha.

Chelnerul s-a întors cu o tavă cu ceai și biscuiți și a pus-o pe masă.

— Elțîn a anunțat deja că nu va candida la următoarele alegeri, influențat probabil de rata de susținere actuală care, conform sondajelor, rămâne cam la 4%.

— Destul de greu de realizat, a spus Sasha, turnând ceaiul în cești.

— Nu și dacă te scoli în fiecare dimineață mahmur și, până la prânz, ești din nou beat.

— Are Elțîn un succesor prezumtiv?

— Nu, de care să știu eu. Dar chiar dacă ar avea, asta ar însemna sărutul morții. Nu, singurul nume care circulă în acest moment este Gennady Ziuganov, șeful Partidului Comunist și cei mai mulți spun c-ar fi un dezastru dacă ne-am întoarce la trecut, cu toate că această posibilitate nu poate fi neglijată. Cinstit, Sasha, se poate să nu mai ai niciodată șansa să devii următorul nostru președinte.

— Dar probabil și rata mea de acceptare ar fi tot în jur de 4%.

— Mă bucur c-ai amintit acest aspect, a spus Nemtsov, scoțând o bucată de hârtie din buzunar, pentru că am făcut niște sondaje care arată că, acum, ai avea 14%. Totuși, 26% nici măcar nu-ți cunosc numele și 31% nu s-au hotărât încă. Așa că noi am prins curaj. Dac-ar fi să vii la Sankt Petersburg și să-ți anunți oficial intenția de a candida, nu am nicio îndoială că aceste cifre s-ar schimba peste noapte.

— Recunosc că sunt nedecis, a spus Sasha. Numai săptămâna trecută, *The Times* a spus în editorial că, dacă laburiștii ar câștiga următoarele alegeri, ceea ce pare că se va întâmpla, eu aș putea foarte bine să fiu următorul secretar pentru Afaceri Externe.

— Și, după ce-am urmărit evoluția ta din această după-masă în Camera Comunelor și grupul tău atât de numeros, sincer îți spun că nu sunt surprins. Totuși, aș sugera că Președintele Rusiei este un premiu de departe mai important pentru cineva care s-a născut și a crescut în Sankt Petersburg.

— Sunt de acord cu tine, a șoptit Sasha, dar nu-mi permit să-mi părăsesc colegii, știi asta. În plus,

nu trebuie să fiu convins că am șanse reale de succes înainte de a vrea să renunț la tot pentru ce-am muncit atât de greu.

— Este de înțeles, a spus Nemtsov, dar nu vom putea să-ți evaluăm șansele până nu știu cine va fi principalul tău adversar.

— Dar tu ești vice-premier, a spus Sasha, de ce nu candidezi tu?

— Pentru că rata în sondaje nu este mult mai bună decât a lui Elțîn. Totuși, cu mine alături de tine, sunt convins că poți câștiga.

— Îmi place că spui asta. Dar Vladimir s-ar putea încă dovedi o problemă. La urma-urmelor, el a fost primar adjunct la Sankt Petersburg și nu-i va plăcea deloc ideea ca eu să candidez la Președinție.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu Vladimir. El a plecat din Sankt Petersburg numai cu câteva minute înainte să fie arestat pentru delapidare din fonduri publice. A dispărut în Moscova și, ultima oară, a fost zărit în Kremlin.

— Făcând ce?

— Sunt zvonuri că lucrează cu Elțîn, dar nimeni nu știe clar în ce calitate.

— Vladimir este interesat de un singur lucru și acesta este să devină director al F.S.B.

— Pe cine cred ei că prostesc când desființează KGB și îl înlocuiesc cu Serviciul Federal de Securitate? Aceeași gașcă de gangsteri care fac aceeași treabă și, chiar, în aceeași clădire, a reflectat cu voce tare Nemtsov. Dar, dacă Vladimir ar fi să realizeze asta, n-ar fi înțelept să ți-l faci dușman. De fapt dac-ar fi de partea ta, ar putea chiar să te sprijine.

— Dar, dac-ar fi de partea mea, a spus Sasha, ar putea numai să facă rău cauzei mele. N-aș putea spera să fac ceva valoros cu el privind încontinuu peste umărul meu. De fapt, s-ar opune cu vehemență chiar schimbărilor pe care aș vrea să le fac, ca președinte.

— Dar în politică, a spus Nemtsov, trebuie să faci uneori compromisuri…

— Compromisul este pentru cei care nu au curaj, morală și principii.

— Sasha, nu trebuie să mă convingi de faptul că ești omul potrivit pentru funcție, dar, mai întâi, trebuie să fii ales.

— Îmi pare rău că sunt așa de negativist, dar n-aș vrea să devin președinte numai pentru a afla că altcineva trage sforile.

— Înțeleg. Dar, imediat ce ai slujba, poți tăia acele sfori. Ține minte, nu există putere fără slujbă.

— Bineînțeles că ai dreptate, a spus Sasha. Și-ți voi spune cât de repede, imediat ce iau o decizie.

— Ai idee cam când ar putea fi asta?

— Nu va dura mult, Boris. Dar trebuie să mă consult cu una-două persoane înainte de a lua decizia finală.

— Cu siguranță mama ta te îndeamnă să candidezi, nu-i așa? La urma-urmelor, tatăl tău ar fi dorit, cu siguranță, să ajungi președinte.

— Ea este singura din familie care este 100% împotriva ideii, a spus Sasha. Crede cu putere în zicala cu „vrabia de pe gard…”

— Eu n-o știu, a spus Nemtsov. Dar soția ta ce spune?

— Charlie stă pe gard.

— Ei, asta-i expresie pe care-o știe orice politician din lume.

Sasha a râs.

— Dar mă va susține dacă va simți că-mi doresc cu adevărat această funcție și dacă crede că voi câștiga.

— Dar fiica ta?

— Natașa este interesată, pentru moment, numai de unu pe nume Brad Pitt.

— Un politician în devenire?

— Nu. Un actor american despre care Natașa este convinsă că se va îndrăgosti de ea, cu condiția

să se poată întâlni. Și nu înțelege de ce un ministru pentru afaceri externe nu poate aranja acest lucru. La *cât ești tu de important, tati!* îmi spune ea, încontinuu.

Nemtsov a râs.

— Nici acasă nu e altfel. Fiul meu vrea să fie baterist într-o trupă locală de jazz și nu-l interesează absolut deloc să meargă la universitate.

Big Ben-ul a bătut de patru ori, în depărtare.

— Ar trebui să mă întorc la colegii mei, a spus Nemtsov, înainte să afle de ce-am venit eu, de fapt, la Londra.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat atât de mult din timpul tău, Boris, și pentru sprijinul tău continuu, a spus Sasha, în timp ce se întorceau împreună în Holul Central.

— De fiecare dată când te văd, Sasha, sunt mai convins că tu ești omul potrivit să fii viitorul nostru președinte.

— Îți sunt recunoscător pentru sprijin și, în momentul în care iau o decizie, îți voi comunica.

— Dac-ar fi să te întorci la Sankt Petersburg, ai fi surprins de bucuria cu care ai fi primit.

***

— Mă bucur că nu trebuie să iei o decizie, a spus Charlie.

— Dar tu, da, iubito, a spus Sasha. Pentru că nici nu m-aș gândi la o asemenea acțiune riscantă fără binecuvântarea ta.

— Te-ai gândit la cât de multe pierzi?

— Bineînțeles că m-am gândit. Și, cum laburiștii se așteaptă să câștige aproape sigur următoarele alegeri, ar fi ușor ca să stau liniștit și să sper că voi deveni secretar la Afaceri Externe. Un risc mult mai mare ar fi să demisionez din Cameră, să mă întorc în Rusia și să petrec un an în campanie pentru a deveni președinte, numai pentru a vedea pe altcineva luând premiul cel mare.

— Mai ales dacă acel altcineva se va dovedi că este fostul tău prieten Vladimir.

— Atâta timp cât îi poartă servieta lui Elțîn, va ajunge mai degrabă în pușcărie, decât la Kremlin.

— Atunci permite-mi să-ți pun o întrebare simplă, a spus Charlie. Dac-ar fi să-ți ofer pe tavă aceste două poziții, pe care ai alege-o? Pe cea de președinte al Rusiei sau pe cea de secretar pentru afaceri externe britanic?

— Președinte al Rusiei, a spus Sasha, fără ezitare.

— Înseamnă că știi răspunsul, a spus Charlie. Și-l știi și pe al meu. Altfel, îți vei petrece restul vieții întrebându-te „dar dacă?…”

— Crezi că mai există cineva pe care ar trebui să-l consult înainte de a lua o asemenea decizie ireversibilă?

Charlie s-a gândit serios și îndelung înainte de a răspunde:

— Nu e cazul s-o întrebi pe mama ta, pentru că știm exact poziția ei. Sau pe fiica ta, care are alte preocupări. Dar aș fi interesată să aflu opinia lui Alf Roycroft. El e un vulpoi bătrân perspicace, pe care-l cunoaștem de peste 20 de ani și are acea rară abilitate de a vedea lucrurile în perspectivă. Și, poate, chiar mai important, va ține cont numai de interesele tale, cu sinceritate.

***

— Și cui îi datorez această mare onoare, domnule ministru? a întrebat Alf, însoțindu-l pe Sasha în camera de zi.

— Am nevoie de sfatul tău, a spus Sasha.

— Atunci, să luăm loc. Nu ne va deranja nimeni, pentru că Millicent a ieșit cu treburi. Cred că e ziua în care face pe îndrumătoarea bibliotecară la spital.

— Este o sfântă!

— La fel ca și Charlie. Adevărul este că am avut amândoi noroc la loteria căsătoriei. Deci, cum te pot ajuta, tinere domn?

— Am 46 de ani, a spus Sasha. Obișnuiai să-mi spui tinere domn când am venit prima dată la circumscripția electorală, cu peste 20 de ani în urmă. Acum, nimeni nu-mi mai spune așa.

— Așteaptă să ajungi la vârsta mea, a spus Alf, vei fi foarte recunoscător dacă îți mai spune cineva tinere domn. Deci, când ai sunat să-mi spui că vrei să discuți cu mine o problemă personală, n-a fost dificil să-mi dau seama ce te preocupă.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

— Normal că aș vrea să devii secretar la Externe, așa mi-aș putea petrece restul zilelor spunându-le flăcăilor de la Clubul de bowling că am fost primul care ți-am văzut potențialul.

— Nimic mai adevărat, a spus Sasha.

— Am știut că ești special în ziua în care te-am intervievat pentru Merrifield. Așa că ceea ce vreau eu să spun, Sasha, ar putea să fie o surpriză. Eu cred c-ar trebui să-ți dai demisia din Cameră; să te întorci în Rusia și, dacă afirmația mea nu sună prea pompos, să-ți urmezi destinul.

— Dar asta ar însemna să risc totul, când există o soluție mai ușoară pentru mine.

— De acord, dar stilul tău n-a fost niciodată să alegi varianta ușoară. Când ai avut posibilitatea să ocupi un loc sigur la Londra, tu ai ales să te întorci la Merrifield și să lupți pentru o poziție nesigură.

— De data aceasta, risc mult mai multe, a spus Sasha.

— Cum a fost și pentru Churchill, când a traversat Camera pentru a se alătura Conservatorilor, pentru că, sigur, n-ar fi devenit niciodată prim-ministru, dacă ar fi rămas pe băncile liberalilor.

— Dar mi-am petrecut ultimii 30 de ani în această țară, a spus Sasha. Așa că, în comparație cu

traversarea Camerei Comunelor, voi avea ceva de mers până la Moscova.

— Lenin nu gândea așa și, nu uita, era în Elveția când a început Revoluția.

— N-ai găsit un exemplu mai bun? a spus Sasha, râzând.

— Gandi era avocat practicant în Africa de Sud când a simțit în aer revoluția și s-a întors în India pentru a deveni liderul spiritual al țării sale. Așadar, Sasha, sfatul meu este să te întorci acasă, pentru că poporul tău va vedea în tine ce am văzut eu acum peste douăzeci de ani, un bărbat decent, cinstit, cu convingeri ferme. Și-ți vor adapta aceste convingeri cu ușurare și entuziasm. Dar asta ar putea fi nimic altceva decât vise de om bătrân.

— Care au făcut totul mai puternic, a spus Sasha, pentru că nu la asta m-am așteptat.

***

Lui Sasha îi plăceau întotdeauna vizitele la Ambasada Rusă, nu în ultimul rând pentru că nimeni nu oferea recepții mai frumoase ca ambasadorul lor, Yuri Fokin. Zilele în care clădirea era înconjurată de bariere impenetrabile și puțini erau cei care știau ce se petrecea în spatele ușilor închise trecuseră.

Sasha își putea aminti vremea în care, dacă întrebai un diplomat rus ce oră era, îți spunea ora de la Moscova. Acum, ambasadorul răspundea cu bucurie la orice întrebare i se punea. Tot ce aveai tu de făcut era să-ți dai seama când spunea el adevărul.

De această dată, totuși, Sasha nu făcea o vizită la ambasadă pentru a se relaxa și a petrece o seară plăcută. Aceasta era ultima oportunitate să-și evalueze șansele pe care le-ar avea dacă ar candida la președinție. Printre oaspeți erau o jumătate de duzină de ruși care puteau influența decizia într-o direcție sau alta, și avea nevoie să se asigure că a

vorbit cu fiecare dintre ei. Restul oaspeților erau amestecul obișnuit de politicieni, afaceriști și diverși linge-blide, care participau la orice petrecere atâta timp cât băutura curgea și erau destule gustări pentru a nu mai avea nevoie să ia cina, după aceea.

Șoferul lui Sasha a luat-o la dreapta de pe Kensington High Street și s-a oprit în fața barierei de la intrarea care ducea în Grădinile Palatului Kensington, cunoscute drept Embassy Row. Un drum lung, strâmt, flancat de vile elegante care rareori apăreau pe piața imobiliară.

Când a văzut mașina ministrului, gardianul a salutat și a ridicat bariera. Au trecut pe lângă ambasadele Indiei, Nepalului și Franței, apoi au ajuns la Ambasada Rusiei. Un valet s-a grăbit să deschidă portiera din spate a limuzinei. Ministrul a coborât, i-a mulțumit și a pornit spre clădirea ambasadei.

Aceasta putea fi o casă de țară englezească de la începutul secolului, cu holul de la intrare cu lambriuri de stejar, pendulă și portrete de figuri istorice. Întotdeauna pe Sasha îl amuza că nu exista niciun semn despre țari, nici măcar despre Lenin sau Stalin. Părea că istoria începuse, pentru acest vechi imperiu, în 1991.

Când Sasha a intrat în salon, a remarcat că unii dintre oaspeți și-au întrerupt brusc conversațiile și s-au întors să-l privească; ceva cu care el încă nu se obișnuise și se întreba dacă se va obișnui vreodată.

S-a uitat în jurul sălii aglomerate și a identificat curând patru din țintele sale. Una din ele – Anatoly Savnikov – atașatul diplomatic după titlul lui oficial, șeful Serviciilor Secrete Ruse de la Londra, de fapt – stătea de vorbă cu Fiona. Dacă n-ar fi fost la Ambasada Rusiei, Sasha s-ar fi putut gândi că el îi făcea curte. Fără îndoială că mai erau duzini de spioni în sală care erau mult mai dificil de

identificat. Regula Ministerului de Externe era destul de simplă: presupune că fiecare este spion.

Când și-a întors privirile, Sasha a observat că ambasadorul era cufundat într-o conversație cu Charles Moore, editorul ziarului *Daily Telegraph.* Sasha avea de așteptat până să poată schimba câteva cuvinte cu Yuri, cuvinte care fuseseră deja notate cu grijă.

A mers spre Leonid Bubka, ministrul comerțului, sperând c-ar putea să-i vorbească, dar Bubka schimba subiectul de fiecare dată când era folosit în conversație cuvântul „alegeri". Sasha n-a renunțat cu ușurință, dar Bubka a continuat să-i blocheze fiecare încercare a lui, cu talentul lui Lev Yashin. Când vechiul lui prieten Ilya Resinev, al doilea secretar al ambasadei, l-a luat de braț, Sasha s-a dat discret la o parte și a ascultat cu atenție ceea ce i se spunea.

— Ai aflat cine a fost numit director al FSB? a șoptit Ilya.

— Să nu-mi spui că, în sfârșit, Vladimir și-a îndeplinit visul.

— Mă tem că da, a spus Ilya.

— Al fostului KGB, după adevăratul nume, a spus Sasha, condus de aceeași gașcă de ticăloși, îmbrăcați în costume în locul uniformelor. Pe cine a șantajat, de data asta?

— Pe Elțîn, se pare, a spus Ilya. Vladimir i-a promis că indiferent cine-i va urma ca președinte după următoarele alegeri, el va avea grijă ca familia lui să nu fie niciodată acuzată de corupție sau fraudă.

— Deci, primul lucru pe care-l voi face ca președinte, a spus Sasha, va fi să-l concediez pe Vladimir și că spun clar că niciun om care a comis o crimă serioasă împotriva statului nu are garantată imunitatea.

— Dacă faci asta, Sasha, va trebui să construiești multe închisori. Și fii atent cui spui asta, pentru că adjunctul lui se află astă-seară aici.

— Care este?
— Bărbatul înalt și bine făcut care vorbește cu Fiona Hunter. Sasha s-a uitat peste umărul lui Ilya și l-a văzut pe bărbat întinzându-i o carte de vizită Fionei. O persoană pe care el o va evita. Când și-a întors privirea, a remarcat că ambasadorul era singur lângă șemineu și-și aprindea o țigară.
— Iartă-mă, Ilya. Trebuie să vorbesc cu șeful tău. Dar îți mulțumesc pentru informație, foarte valoroasă.
Sasha a traversat repede încăperea.
— Bună seara, Yuri, a spus el. O altă recepție memorabilă!
Sasha s-a poziționat cu spatele la perete pentru a fi sigur că ambasadorul va sta cu spatele către oaspeți, astfel încât numai cei foarte hotărâți sau lipsiți de tact să se gândească să-l întrerupă din conversație.
— Te-am zărit la Bolșoi, săptămâna trecută, a spus ambasadorul. Încă unul din cele mai frumoase aporturi ale noastre.
— Godunov a fost magnific, a spus Sasha.
— Avem o problemă cu el, pe care s-ar putea să fie nevoie s-o discut cu tine, dar nu este momentul acum. Ceea ce-aș vrea eu să știu, Sasha, este dacă ai luat deja o decizie?
— Înainte de a-ți răspunde la această întrebare, Yuri, aș fi încântat să aud ce șanse crezi tu că am.
— Așa cum bine știi, domnule ministru, nu am voie să-mi exprim opiniile. Eu nu sunt decât un umil purtător de cuvânt al guvernului pe care-l servesc. Dar, a spus Yuri, schimbând limba, dac-aș fi un parior, ceea ce, desigur, eu nu sunt, aș paria puțin că tu vei fi șeful meu, anul viitor.
— Ai paria numai puțin?
— Ambasadorii trebuie să fie întotdeauna zgârciți cu pariurile, a spus Yuri, fără nici măcar o adiere de zâmbet.
Sasha a râs și s-a întrebat câtor alți politicieni le spusese ambasadorul exact aceste cuvinte în

ultimele șase luni.

— Și dacă aș putea să-ți fac o mică solicitare, a spus Yuri, ar fi util dacă aș putea fi informat pe scurt, înainte ca tu să faci un anunț oficial.

— Dacă mă hotărăsc să candidez, tu vei vedea orice declarație a mea cu mult timp înainte de a o da presei.

— Îți mulțumesc, a spus Yuri. Mai este un lucru despre care trebuie să te întreb, înainte de…

— Domnule ambasador, ce recepție fantastică! a spus un bărbat care părea că nu remarcase faptul că ei erau absorbiți total în conversație și poate că nu voiau să fie întrerupți.

— Îți mulțumesc, Piers, a spus ambasadorul. Îmi face plăcere că ai venit.

Momentul trecuse și Sasha s-a îndepărtat discret pentru că editorul ziarului *Daily Mirror* nu era printre cele patru persoane cu care trebuia el să vorbească. S-a îndreptat încet spre ieșire, oprindu-se să schimbe câteva cuvinte cu câțiva alți oaspeți, dându-le o atenție deosebită celor care i se adresau în rusă, de vreme ce granițele circumscripției sale electorale puteau să se schimbe. Aruncând o privire în spate, l-a văzut în salon pe bărbatul la care evitase să se uite.

Ceasul din hol a bătut o dată, amintindu-i lui Sasha că, în 30 de minute, avea vot în Camera Comunelor. În câteva momente recepția urma să rămână fără politicienii de toate culorile, pentru că se întorceau cu toții la Cameră pentru a stabili cum vor vota; nu că Sasha avea vreo idee de legea ce urma să se voteze.

Când a ieșit din ambasadă, mașina lui a apărut instantaneu și Arthur a sărit să-i deschidă ușa din spate. Sasha era pe punctul să urce în mașină, când o voce pe care a recunoscut-o l-a strigat pe nume.

— Sasha! El s-a întors și a văzut-o pe Fiona alergând pe trepte în jos.

— Mă poți lua cu tine cu mașina?

— Desigur, a spus Sasha, retrăgându-se pentru a-i permite vechii lui dușmance să se așeze lângă el pe bancheta din spate.

— Bună seara, Arthur.

— Bună seara, dra Hunter.

— Mi-ar fi plăcut să rămân mai mult, a spus Fiona în timp ce mașina pornea, dar șeful n-ar aprecia dacă aș lipsi de la stabilirea felului cum vom vota. Dar, mult mai important, Sasha, când ai de gând să răspunzi la singura întrebare care este pe buzele tuturor, la recepție?

— Și ce se spunea despre ce șanse am? a întrebat Sasha, recurgând la vechiul truc politicesc de a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare, cu toate că știa că n-o putea prosti pe Fiona.

— Toți cei care vorbeau engleza erau în favoarea candidaturii tale, cum erau și jumătate din ruși, cu toate că unul dintre ei, am spus eu, scoțând o carte de vizită din geantă, Ivan Donokov, cu siguranță nu îți este prieten! Mi-a pus cea mai ciudată întrebare, dacă ai trăit vreodată în America? Sasha arăta uluit. Eu i-am spus că nu, după câte știu eu. Apoi am insistat să-mi spună ce crede despre ce șanse ai avea dac-ar fi să-ți anunți intrarea în competiție.

— Și ce ți-a răspuns?

— A recunoscut că ai fi probabil pe locul întâi în preferințe, dar că există un contracandidat care vine puternic din urmă.

— I-a spus numele? a întrebat Sasha, încercând să nu pară neliniștit.

— Crede că este un vechi prieten de-al tău, Vladimir.

— Nu mi-e deloc prieten, a spus Sasha. În orice caz, singurul interes al acestui bărbat a fost să devină șeful FSB și acum și-a îndeplinit visul; nu va căuta altceva mai sus, va fi preocupat să rămână cocoțat în funcția pe care o are.

— Nu aceasta a fost opinia lui Ivan Donokov. De fapt, acesta era sigur că Vladimir deja se uită

dincolo de Piața Roșie, cu ochii fixați de-acum pe Kremlin, a spus Fiona.

— Dar asta nu este conform cu realitatea.

— De ce nu, dacă-l are pe Elțîn ca susținător?

— Dar de ce-ar susține vreodată Elțîn un asemenea individ fără caracter.

— Se pare că fiica și ginerele lui Elțîn erau pe punctul să fie arestați și acuzați de fraudă și, cumva, el a reușit să facă problema să dispară. Mi s-a spus că merită văzut un filmuleț cu o prostituată oferindu-și serviciile în biroul judecătorului-șef.

— Dar ăsta nu-i un motiv să susții la președinție un om care nu e deloc potrivit pentru funcție.

— Sasha, cum te-ai simți tu dac-ai fi președinte și fiica ta ar putea merge la pușcărie pe mai mulți ani?

— Aș permite ca legea să-și urmeze cursul.

— Eu chiar cred asta, a spus Fiona, ceea ce dovedește numai ce norocoși ar fi să te aibă. Dar chiar îți dorești tu să părăsești Ministerul de Externe, când te-ai putea alege cu nimic?

— Donokov ți-a spus de ce parte se află? a vrut să afle Sasha, fără a-i lua în seamă întrebarea.

— Nu. Dar, cu siguranță că, dacă este director-adjunct al FSB, îl susține pe șeful lui.

— În Rusia, lucrurile nu merg întotdeauna așa. Deci, ți-a oferit o părere cu privire la șansele mele? a repetat Sasha întrebarea, ținând-o pe a lui.

— Nu, dar a spus că, dacă nu candidezi, nu avea nicio îndoială cu privire la cine va fi următorul președinte.

— Nu mă pot gândi la un motiv mai bun pentru a candida, a spus Sasha, lăsând garda jos. Nu crezuse nicio clipă că Vladimir putea fi un candidat serios, dar a acceptat că, dacă va candida, va fi o competiție fără reguli și că luptele erau singurul sport la care Vladimir excela.

— Dacă te hotărăști să candidezi, a spus Fiona, întrerupându-i lui Sasha reveria, nu pot spera decât

ca tu să câștigi. Ți se va simți lipsa în Cameră și tu ai fi fost un al naibii de bun secretar cu afacerile externe. Dar Rusia este o provocare de departe mult mai mare. Și dac-ar fi să ajungi președinte, relațiile Rusiei cu Vestul se vor îmbunătăți peste noapte, ceva ce nu poate fi decât bine pentru toți cei interesați, inclusiv pentru poporul rus.

— Este drăguț din partea ta să spui asta, Fiona. Și acum, că știu cu cine mă pun, aș putea face apel la una-două din abilitățile tale politice speciale.

— Voi considera asta un compliment, a spus Fiona, în timp ce mașina trecea prin intrarea membrilor și prin vechea curte a palatului. Când Sasha a coborât din mașină, a început să sune clopoțelul, așa că s-au despărțit și-au continuat pe drumurile lor diferite.

Ce ironie a sorții, s-a gândit Sasha, în timp ce intra în Holul „Ayes”, că nu ce adunase el din conversațiile de la recepția de la ambasadă îl ajutase să ia decizia finală, ci o mică informație culeasă pe bancheta din spate a unei mașini, de la cea mai neașteptată sursă.

***

Când Sasha i-a spus Elenei că se va duce în țara lor natală pentru a candida pentru președinție, a fost ca și cum ea n-ar fi auzit niciun cuvânt din cele spuse de el.

— Desigur, mama, aș înțelege dacă n-ai vrea să vii cu mine.

— Voi merge cu tine, a spus ea liniștită.

Sasha a fost întâi surprins, apoi încântat și, în cele din urmă, trist, când ea i-a spus motivul pentru care-și schimbase atitudinea.

— Îmi pare rău, a spus el, îmbrățișându-și mama. Unchiul Kolea a fost un om așa de bun și noi doi îi datorăm atât de mult.

— Familia ne-a întrebat dacă n-ai vrea să fii atât de bun să susții una din cuvântări, la funeralii.

— Bineînțeles că voi ține. Te rog să le spui că sunt onorat.
— Soția lui mi-a spus care au fost ultimele lui cuvinte: „Spune-i lui Sasha că, dacă este fiul tatălui lui, va fi un bun președinte.”

***

Sasha a ținut o scurtă conferință de presă în holul jurnaliștilor, în dimineața următoare, la ora 10:00.
„Respectabilul Onorabil Sasha Karpenko și-a dat demisia în această dimineață din funcția de ministru de stat la Ministerul de Externe. Va coborî de asemenea și din calitatea de membru al Parlamentului pentru Merrifield cu efect imediat, pentru că intenționează să se întoarcă în țara sa natală, Rusia și să candideze pentru funcția de președinte, la următoarele alegeri.”
Prim-ministrul, a răspuns, vorbind de la Downing Street:
„Guvernul a pierdut un ministru foarte important și un parlamentar formidabil. Sper și cred că aceleași calități vor fi bine folosite când se va întoarce în țara sa natală. Și, dacă va fi ales la înalta funcție la care aspiră, abia așteptăm o nouă eră pozitivă a relațiilor anglo-rusești.”
Lordul Cohen a fost printre primii care l-au sunat.
— Dacă ai nevoie de un director de campanie, eu sunt încă disponibil.
— N-aș putea avea unul mai bun, Ben, asta-i sigur.
Prim-ministrul adjunct al Rusiei l-a sunat dimineața următoare în timp ce el se rădea.
— N-aș putea fi mai încântat de atât de veștile primite, a spus Nemtsov. Mediile sunt în fierbere și primul sondaj publicat de dimineață te prezenta ca având 29%.
— Și Vladimir cum stă? a întrebat Sasha.

— 2% și, cu o săptămână în urmă, avea 4%.

Probabil că cel mai mare șoc pentru Sasha a fost cât de mulți șefi de stat și prim-miniștri l-au sunat din toată lumea în următoarele 48 de ore, ca să spună într-un limbaj mai puțin decât codat: Mi-aș dori numai să-ți dau un vot.

În noaptea dinaintea celei în care trebuia să zboare la Sankt Petersburg, a sunat ambasadorul rus.

— Sasha, încerc de vreo două ore să iau legătura cu tine, dar telefonul tău este în continuare ocupat. Îmi scapă ceva? Sasha a râs. Șefii mei m-au instruit să mă asigur că zborul tău la Sankt Petersburg va fi cât mai lin posibil. Vom pregăti o mașină să te ducă pe tine și familia ta la aeroport și am instruit Aeroflot-ul să separe clasa întâi de restul pasagerilor, pentru ca tu să nu fii deranjat.

— Îți mulțumesc Yuri, apreciez foarte tare asta, mai ales că am de pregătit două cuvântări.

— Deci, vrei să auzi veștile bune întâi sau pe cele rele?

— Pe cele bune, a spus Sasha, continuând jocul.

— Peste 50% din rusoaice cred că arăți mai bine decât George Clooney.

Sasha a râs.

— Și veștile rele?

— Nu vei fi încântat să afli pe cine-a numit Elțîn ca noul său prim-ministru.

PARTEA a-VI-a

45
ALEX ȘI SASHA

În drum spre Amsterdam, 1999

Alex a ridicat receptorul telefonului de pe birou.

— Este cineva Dimitrie pe fir, a spus dra Robbins. Spune că este un vechi prieten și că nu v-ar deranja, dacă n-ar fi ceva urgent.

— El vine dintr-un trecut mai îndepărtat chiar decât tine, Pamela, și este, într-adevăr un vechi prieten. Fă-mi legătura.

— Alex, tu ești?

— Dimitri, mă bucur să te-aud după atâta timp. Mă suni din New York?

— Nu, din Sankt Petersburg. M-am gândit că ai vrea să știi vestea rea: unchiul tău Kolea a murit.

Alex a rămas fără grai. Se simțea vinovat că n-a putut să-l viziteze pe Kolea când a fost, nu de mult, la Sankt Petersburg.

— Aș fi sunat-o pe Elena și nu te-aș fi deranjat pe tine, a continuat Dimitri, dar n-am știut cum să iau legătura cu ea la serviciu.

— Dimitri, tu mă poți deranja oricând vrei. Îi voi spune eu mamei, pentru că va dori să meargă la funeralii. Știi când sunt?

— Vinerea viitoare, la Biserica Sf. Apostol Andrei. Știu că e din scurt, dar, dacă ai veni, familia speră că ai putea să ții unul din panegirice.

— Nu e prea din scurt pentru cineva care mi-a salvat viața, a spus Alex. Spune-le că aș fi onorat.

— Familia va fi foarte încântată. Tu ești oarecum un erou în acest oraș, așa că pregătește-te să fie mulți care-ți vor ura bun-venit.

— Îți mulțumesc, Dimitri. Abia aștept să te văd.

Alex a pus receptorul în furcă și a apăsat butonul de sub birou. Dra Robbins a apărut câteva minute mai târziu, cu carnetul în mână și pixul pregătit.

— Anulează tot. Plec la Sankt Petersburg.

***

— În momente ca acesta, a spus Charlie oftând exagerat de adânc, aș vrea să ai un avion particular, ca să nu fim nevoiți să ne necăjim la cozi interminabile și întârzieri.

— Vă rog să deschideți geanta, doamnă.

— Aveai asemenea bătăi de cap când erai ministru, tati? a întrebat Natașa, deschizând fermoarul de la geantă.

— Nu, dar ai tot timpul în minte că în guvern poți fi numai o perioadă limitată de timp. Margaret Thatcher a spus cândva că numai regina își poate permite să se obișnuiască fără ele.

— Dar, dacă ai fi președinte…

— Chiar și funcția de președinte este statutar limitată la opt ani, a spus Sasha, preluându-și geanta. Recent, Duma a decretat că președintele poate rămâne în funcție numai două legislaturi consecutive de patru ani și cine-i poate blama pe ruși pentru aceasta, după ce-au suportat secole de dictatură. În plus, cinstit, opt ani este mai mult decât destul pentru orice persoană sănătoasă la cap.

— Bunica arată cam dărâmată, a șoptit Natașa, în timp ce se uitau prin *duty free.* Nu știam că n-a mai călătorit cu avionul până acum.

Sasha și-a întors privirile spre mama lui și aceasta i-a zâmbit ușor.

— Nu cred că acesta este adevăratul motiv pentru care este așa de emoționată, a spus el. Nu uita că n-a fost în Rusia de mai mult de 30 de ani și că fratele ei este cel care a făcut posibilă evadarea noastră și noua noastră viață în Anglia.

— Ți-ai dorit vreodată să te fi urcat în cealaltă cutie, tati, și să ajungi să trăiești în America?

— Cu siguranță, nu, a spus Sasha, prinzând-o cu brațul de după umeri. Dacă s-ar fi întâmplat așa, n-

aş fi ajuns să am o viață atât de frumoasă. Deși, trebuie să recunosc, când și când, mi-a trecut și mie prin minte întrebarea aceasta.

— Ai fi putut fi congresmen. Poate chiar senator.

— Sau, poate, viața mea ar fi mers într-o cu totul altă direcție și nici măcar n-ar fi avut legătură cu politica. Cine știe?

— Ai fi putut avea acel avion privat de care vorbește mama.

— Nu mă plâng, a spus Charlie, luându-l pe Sasha de braț. Faptul că a ales lada aceea mi-a schimbat și mie întreaga viață.

— Îi rugăm pe toți pasagerii pentru zborul B.A. 017 spre Amsterdam să meargă la poarta 14, unde va începe îmbarcarea.

***

Anna s-a uitat pe hubloul cabinei și l-a văzut pe Alex venind pe aleea de macadam, cu inevitabilul telefon mobil ținut cu umărul la ureche de parcă umărul era o a treia mână.

— Scuze, scuze, a spus el când a intrat în cabină. Uneori îmi doresc ca telefonul mobil să nu se fi inventat.

— Dar nu prea des, a spus Anna când el și-a ocupat locul, lângă ea. Abia a apucat să-și pună centura că ușa grea s-a închis și, în câteva minute, avionul a început să ruleze pe pista de sud, rezervată exclusiv aeronavelor private.

— Mama ta n-a prea vorbit de când s-a urcat în avion, a șoptit Anna.

Alex și-a întors privirile și a văzut-o pe Elena așezată lângă Konstantin, care-i ținea geanta. Ea i-a zâmbit slab, în timp ce avionul Gulfstream a început să accelereze pe pistă.

— Nu uita că unchiul Kolea a fost singurul ei frate și s-ar fi întors să-l vadă cu mult timp în

urmă, dacă n-ar fi fost gândul că maiorul Polyakov ar fi așteptat-o pe alee să-i dea binețe.

— Dar probabil că se simte emoționată să se întoarcă în Rusia, după atât de mulți ani?

— Și neliniștită, în același timp, presupun. Este, probabil, sfâșiată între teamă și emoție, o combinație toxică.

— Cât de diferită ar fi fost viața ta, dacă Polyakov s-ar fi dus la meciul de fotbal în după-amiaza aceea, a spus Anna, și tu ai fi hotărât să rămâneți în Sankt Petersburg.

— Toți putem indica un moment din viețile noastre când s-a întâmplat ceva ce ne-a făcut să mergem într-o cu totul altă direcție. Poate fi la fel de simplu ca în momentul în care tu te-ai urcat în metrou și te-ai așezat lângă mine.

— De fapt, tu ești cel care te-ai urcat în metrou și te-ai așezat lângă mine, a spus Anna, în timp ce avionul decola.

— Sau momentul în care am ales una dintre cutii, a spus Alex. Adesea, mă întreb…

— Tati, unde ne vom opri să alimentăm? a întrebat Konstantin.

Alex s-a uitat peste umăr și i-a spus fiului său:

— La Amsterdam. Vom avea o scurtă întrerupere, înainte de a ne continua zborul spre Sankt Petersburg.

***

— Cât vom rămâne în Amsterdam? a întrebat Natașa, în timp ce se îndreptau spre zona de tranzit.

— Una, două ore. Apoi avem legătura cu zborul Aeroflot.

— Ar fi destul timp să mergem cu un taxi până la Rijksmuseum? a întrebat Charlie. Întotdeauna mi-am dorit să văd *Rondul de noapte.*

— Eu n-aș risca, a spus Sasha. Guvernatorul Sankt Petersburgului mi-a spus că se așteaptă la

multă lume la aeroport și, dacă pierdem avionul…

— Desigur, a spus Charlie, amintindu-și încă o dată cât de emoționat era soțul ei. În orice caz, eu pot vizita Ermitajul în timp ce te ocupi cu alegerile și vom vedea Rijks, altă dată.

— Poate, când ne întoarcem spre casă, a spus Natașa, zâmbind.

— Peste opt ani, vrei să spui, a spus Charlie.

— Îți spun ce voi face, a spus Sasha. Dacă voi deveni președinte, vom merge cu toții într-o vacanță la Amsterdam, unde vom vizita muzeul Van Gogh, precum și Rijks.

— Președinții ruși nu merg în vacanță, a spus Elena. Pentru că, dacă merg, când se-întorc, vor găsi pe altcineva așezat pe scaunul lor și ei vor fi puși pe făraș.

Sasha a râs.

— Cred că vei vedea că totul s-a schimbat, mama.

— N-aș conta pe asta, cât timp vechiul tău prieten Vladimir e primprejur.

***

— Cum se simte Elena? a întrebat Anna, când Alex s-a întors la locul lui.

— Își dorește să se fi întors în Sankt Petersburg cu ani în urmă și să-i fi mulțumit cum trebuie lui Kolea pentru că și-a riscat viața ca să-i ajute să fugă.

— L-a invitat la Boston de mai multe ori, i-a reamintit Anna, dar el n-a onorat niciodată invitația.

— Bănuiesc că Polyakov a avut grijă ca unchiul să nu primească niciodată viză, a spus Alex. Elena a spus mereu c-ar fi fericită să poată merge acasă ca să participe la funeraliile acestui bărbat.

— După toți acești ani, încă se gândește la Sankt Petersburg ca la „acasă”, a spus Anna. Și tu simți la fel?

Alex n-a răspuns.

— Vă rugăm să vă atașați centurile, a spus căpitanul, vom ateriza în Amsterdam în aproximativ 20 de minute.

— Ce păcat că n-avem timp să vizităm Rijksmuseum, a spus Anna, în timp ce avionul începuse coborârea printre nori.

— Ultima oară când am făcut asta a fost după întoarcerea de la Davos și am vizitat Tate Gallery.

— A fost înainte de Davos, nu după, i-a reamintit Anna. Amintirea mea de neuitat despre acea vizită este cum stăteai tu în cada plină și repetai discursul.

— Când mi-a căzut în apă și a trebuit să-l bați din nou la mașină.

— Și tu ai adormit, l-a tachinat Anna, în timp ce eu îl scriam la mașină.

— Mie mi se pare o corectă diviziune a muncii, a spus Alex.

— Deci, stăpâne, ce ne așteptăm să facem, acum? a întrebat Anna, când avionul a atins pământul. Vizităm pizzeriile să vedem ce ne oferă rivalii noștri?

— Nu, deja știm să Elena's nu are rivali în Amsterdam. Cu toate acestea, când vom coborî din avion, ne va lua o mașină și ne va duce la Rijksmuseum și apoi la Van Gogh Museum. Numai că trebuie să ne grăbim să nu depășim o oră în fiecare, să nu riscăm să ratăm decolarea.

Anna l-a prins în brațe.

— Îți mulțumesc, iubitule, două galerii despre care domnul Rosenthal spune că „trebuie-să-le-vezi-înainte-de-a-muri."

— N-am de gând să mor încă ceva timp, a spus Alex, în timp ce taxiul-avion s-a oprit în fața limuzinei.

***

Sasha și familia lui s-au urcat la bordul zborului Aeroflot 109 spre Sankt Petersburg imediat după miezul zilei. Căpitanul a ieșit din cabina de pilotaj pentru a-i întâmpina.

— Voiam numai să vă spun ce onoare este să vă avem la bord, domnule Karpenko și eu, împreună cu echipajul meu, vă dorim succes la alegeri. Eu cu siguranță voi vota pentru dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, a spus Sasha, și o stewardesă curtenitoare i-a condus la locurile lor și le-a oferit de băut. Chiar și Elena a fost impresionată.

Aeronava a decolat la 12:21 și, în timp ce toată familia moțăia, Sasha și-a revizuit cuvântarea pe care urma s-o țină la sosirea în aeroport. Trebuia să pregătească, de asemenea, un panegiric pentru funeraliile lui Kolea, dar asta va trebui să aștepte până vor ajunge la hotel.

— Permiteți-mi să încep prin a vă mulțumi tuturor pentru primirea impresionantă… Sasha s-a lăsat pe spătarul fotoliului și s-a întrebat ce înțelegea Nemtsov printr-o mulțime uriașă. S-a întors la notițele lui.

„Am fost departe de țară mult timp, dar inima mea a fost întotdeauna…”

***

Alex și familia lui au fost duși înapoi la aeroport imediat după miezul zilei, după ce vizitaseră și Rijksmuseum și Muzeul Van Gogh.

— *Rondul de noapte* și *Câmpul cu floarea soarelui* văzute în mai puțin de două ore, a spus Anna, începând să se uite prin cărțile poștale pe care le cumpărase.

Căpitanul Fullerton se asigurase de un spațiu de zbor care să le permită să aterizeze la Sankt Petersburg în jurul orei opt dimineața. A fost ușurat să vadă limuzina domnului Karpenko intrând prin porțile de securitate cu câteva minute înainte. Odată ce familia a fost instalată în

siguranță la bord, căpitanul a început să ruleze încet spre pista pentru est, unde a făcut o oprire și a așteptat să decoleze un alt zbor Aeroflot înaintea lui, apoi controlul de trafic aerian i-a dat aprobarea de decolare.

PARTEA a-VII-a

46
ALEXANDER

În drum spre Sankt Petersburg

Erau cam la 100 km de destinația lor când avionul a început să tremure. Numai puțin, la început, apoi mai violent. La început, Alexander a presupus că nu era nimic altceva decât turbulențe violente, dar când s-a uitat pe fereastră, a putut constata că pierdeau înălțime foarte rapid. S-a întors să vadă cum era restul familiei și a constatat că dormeau cu toții duși, departe de orice problemă. A vrut să meargă în față să vorbească cu căpitanul, dar s-a agățat, în schimb, de mânerele scaunului și a început să se roage.

— Mayday, mayday, mayday. Alpha Foxtrot 409. Motorul doi s-a oprit, pierdem altitudine, am coborât 3000 de metri, solicităm coordonatele radar Pulkovo. Avem 7 suflete la bord.

— Roger, Alpha Foxtrot 409. Fixează direcția la 330 grade, aeroportul este la 6 km în față, pista 10 stânga pregătită de aterizare, 3000 m disponibili. Aveți nevoie de servicii de urgență?

— Rămâi pe recepție. Nu pot fixa direcția și nu pot păstra altitudinea. Văd dealuri în fața mea.

— Ești la distanță de cca 42 km. Poți ateriza pe pista 10 stânga. Viteza vântului spre est, 5m/s.

— Patru zero nouă, motorul nr. 1 s-a oprit, a spus căpitanul, încercând să nu pară disperat. Nu pot reporni niciunul dintre motoare. Planez.

— Ești la 30 km de aerodrom. După ce treci de dealuri, este teren plat cu iarbă. Serviciile de urgență sunt pregătite.

— Roger. Văd un spațiu între dealuri. Dacă nu pot ajunge la pistă, voi face o aterizare de urgență. A apăsat butonul de coborâre a trenului de aterizare, dar roțile nu au răspuns. A apăsat din nou butonul, dar roțile au rămas cu încăpățânare la

locul lor. A acționat o altă manetă în timp ce avionul continua să coboare.

— Atenție, vă vorbește căpitanul. Vom face o aterizare de urgență. Puneți-vă centurile și luați poziția ghemuit, acum!

Alexander s-a întors spre familia lui și s-a simțit vinovat că avusese ambiția de a nu lua în considerare siguranța lor. Dar nici chiar el nu-și dăduse seama cât de departe ar merge Vladimir pentru a se asigura că nu are rivali serioși pentru președinție.

O echipă de elită de parașutiști ruși au fost la scena dezastrului în câteva minute, dar au rămas acolo în așteptare câteva ore. Îndată ce au localizat cutia neagră, au dispărut cu ea în noapte.

O altă aeronavă își continua zborul spre Sankt Petersburg, fără să fi aflat de această tragedie.

***

Când avionul a aterizat la aeroportul Palkovo, Alexander s-a uitat pe fereastra cabinei și a văzut o zonă largă de teren plat de pășune. În depărtare, pe linia orizontului se profilau blocuri gri, înalte, de ciment.

Avionul a frânat și s-a oprit în fața terminalului, dar abia când s-a oprit motorul s-au auzit uralele: „Kar-pen-ko, Kar-pen-ko!”

Alexander s-a întors și s-a uitat la familia lui, zâmbindu-le încurajator, zâmbet la care Elena n-a răspuns. S-a deschis ușa cabinei, au coborât treptele și Alexander a ieșit în lumina palidă a după-amiezii. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce urma să se întâmple.

A fost întâmpinat de o mulțime de oameni care se întindea cât vedeai cu ochii. Toți strigau: „Kar-pen-ko, Kar- pen-ko!” A ridicat instinctiv brațul, ca identificare, și a văzut o mare de mâini răspunzându-i.

La baza treptelor se afla o echipă de primire condusă de primar și de personalul de răspundere. În timp ce Alexander cobora, zgomotul s-a accentuat și el nu știa cum să reacționeze la o așa dezlănțuire de entuziasm. A privit în urmă să vadă dacă familia îl urmează: mama temătoare, soția năucită, în timp ce copilul lui părea să se bucure de fiecare clipă.

Când a pus piciorul pe macadam, au pornit niște urale pe care nu le primise niciodată vreun președinte american. Primarul a făcut un pas în față și a strâns cu căldură mâna fiului risipitor.

— Bun venit înapoi la Sankt Petersburg, Alexander. N-am anticipat aceasta nici în cele mai îndrăznețe visuri ale noastre. Șeful poliției estimează că peste o sută de mii de oameni au venit să-ți ureze bun-venit în patria natală. Această demonstrație de susținere trebuie să-ți alunge orice îndoială cu privire la câți oameni doresc ca tu să fii următorul nostru președinte.

— Vă mulțumesc, a spus Alexander, incapabil să-și găsească cuvintele care să exprime cum se simțea în acel moment.

— Poate c-ai vrea să spui câteva cuvinte susținătorilor locali, a sugerat primarul. Cei mai mulți dintre ei au așteptat aici de mai multe ore.

— Nu m-am așteptat la o asemenea primire, a recunoscut Alexander, dar aceste cuvinte nu puteau fi auzite din cauza uralelor: „Kar-pen-ko! Kar-pen-ko!”

Guvernatorul l-a condus spre o mică estradă instalată la marginea pistei. Cu toate că era înconjurat de sute de mii de oameni care-i strigau cu toții numele, Alexander nu se simțise mai singur niciodată, în viața lui. A trebuit să aștepte mai multe minute până când mulțimea s-a potolit destul încât să fie posibil pentru el să li se adreseze, ceea ce i-a permis măcar să aibă răgazul să-și adune gândurile.

— Compatrioți, a început el, cum să vă mulțumesc pentru o asemenea primire? O primire care mă inspiră să visez în numele vostru. Dar, pentru ca acest vis să devină realitate, voi avea nevoie ca fiecare dintre voi să lucreze în numele meu.

Încă o dată, lumea a izbucnit în scandări și strigăte, confirmând voința lor de a face acest lucru. El n-a mai încercat deloc să continue, până când n-a tăcut mulțimea.

— Cred de mult timp că Rusia este capabilă să-și ocupe locul meritat printre națiunile conducătoare ale lumii, dar pentru a realiza aceasta, trebuie să îndepărtăm în sfârșit cătușele dictaturii și să ne asigurăm că marea bogăție a Rusiei se împarte între cei mulți, că nu mai e permis ca ea să umple buzunarele câtorva. Haideți să dăm libertate geniului nostru, în sfârșit, astfel ca lumea să nu se mai teamă de forța noastră militară, ci să fim respectați pentru realizările noastre pe timp de pace. De ce sunt prezentați britanicii ca lideri ai lumii când sunt un stat mai mic decât cel mai mic stat al nostru? Pentru că boxează la categorii superioare greutății lor. De ce este prezentată întotdeauna America drept lider al lumii libere? Pentru că noi nu suntem liberi. Această libertate este acum în mâinile noastre, așa că haideți să folosim acest prilej cu toții împreună!

Și-a ridicat brațele în aer și, încă o dată, au mai urmat câteva minute de așteptare până când a putut să continue.

În timp ce privea figurile în expectativă care se uitau la el, a încercat să nu permită adorației lor să-i întunece judecata, deși știa că un moment ca acesta s-ar putea să nu se mai întâmple niciodată și că trebuia să se folosească de el. S-a aplecat până ce buzele lui erau pe punctul să atingă microfonul și a urmat o liniște despre care și-a dat seama că putea dura numai câteva momente până când vraja se va rupe.

— Tatăl meu, nu eu, ar trebui să stea aici și să primească aclamațiile voastre. El și-a riscat viața apărând acest oraș împotriva dușmanului nostru comun, fapt pentru care națiunea l-a decorat cu Steaua lui Lenin. Dar, acum, noi înfruntăm un dușman mult mai perfid, care nu are morală, scrupule și al cărui singur interes este interesul propriu. Acei oameni l-au ucis pe tatăl meu pentru că voia să organizeze o uniune care să apere drepturile tovarășilor lui. Lacomi, egoiști care nu se reprezentau decât pe ei înșiși. Tăcerea care s-a așternut peste mulțime era aproape palpabilă.

— Compatrioți, nu m-am întors în patria mea natală pentru răzbunare, ci să continui pașii tatălui meu. Inspirat de încrederea voastră în mine, singura mea dorință este să vă servesc. Prin urmare, voi permite ca numele meu să fie propus pentru cea mai înaltă funcție în stat și sper să devin președintele vostru.

Furtuna de aplauze și urale care a urmat probabil că fusese auzită până în centrul Sankt Petersburgului. Asemenea lui Marc Antoniu, Alexander știa că nu mai era nimic mai mult de spus, că venise vremea înfruntării pe câmpul de bătălie. El semănase semințele revoluției și acum trebuia să aștepte ca ele să prindă rădăcini. În timp ce cobora încet din scenă, urmașii lui continuau să scandeze: „Kar-pen-ko! Kar-pen-ko!”

În picioare, în spatele mulțimii se afla un bărbat îmbrăcat elegant, bine făcut, care nu se alăturase aplauzelor. Proaspăt numitul șef al serviciilor secrete a format un număr pe mobil și a trebuit să aștepte un timp înainte de a auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

Donokov a ridicat în aer telefonul său pentru ca șeful lui să poată auzi mai bine aclamațiile mulțimii.

— Eram gata să dau un comunicat de presă prin care să-mi exprim durerea profundă la aflarea morții tragice a lui Alexander Karpenko și a

familiei lui, a spus prim-ministrul. O figură eroică, care-ar fi devenit cu siguranță următorul nostru președinte și-ar fi jucat un rol major în construcția noii Rusii, dacă-mi amintesc cu exactitate cuvintele.

— Puțin cam prematur, aș zice, a spus Donokov. Dar fiți sigur, domnule prim-ministru, totul e sub control. Nu voi mai face aceeași greșeală, a doua oară.

— Pentru binele tău, să sperăm că așa va fi, a spus prim ministrul, continuând să asculte mulțimea exuberantă, în fundal.

— Sunt convins, a spus Donokov, că nu va dura mult până când veți putea furniza un comunicat de presă mai actual.

— Mă bucur s-aud asta. Dar voi aștepta până după ce voi pronunța panegiricul la funeraliile fostului meu coleg de școală și abia apoi voi anunța că voi candida la președinție, a spus Vladimir Putin.

[1] Confuzie de persoane sau de lucruri; intervertire.

[2] Blarney Stone - Piatră antică într-un castel medieval din Irlanda care potrivit legendelor conferă puteri oratorice celor care o sărută.

[3] Persoană responsabilă cu recomandarea și servirea vinurilor într-un restaurant sau o cramă; chelar, pivnicer.

[4] Tabela curată.

[5] Patria (la romani); universitate, (lat. alma mater, mamă hrănitoare)

[6] Încet, prin urmare, sigur.

[7] Piața jucătorilor.

[8] Cândva în Vestul Sălbatic.

[9] Frontul Național pentru Eliberarea Vietnamului de Sud, cunoscut și sub numele de Viet Cong, a fost o organizație insurgentă care a luptat în perioada războiului din Vietnam.

[10] Lbs – Prescurtare de la librae livre (lira); 1 lbs = 0,45359 kg.

[11] Porecla doamnei Thatcher - cea care a interzis sponsorizările laptelui pentru elevii mai mari de 7 ani, în școli.

[12] Tripos - Bachelor of Arts - titlu pentru candidații care au trecut acest examen.

[13] Piciorul pe linie când servești.

[14] Lovire cu întârziere a mingii, la crichet.

[15] Să nu luăm în seamă...

[16] Știrile din Sud

[17] Internal Revenue Service - Agenția de Administrare Fiscală a Statelor Unite.

[18] Personaj din desenele animate americane nemilos și puternic.

[19] Președintele Camerei Comunelor (în Anglia).

[20] Perestroika (însemnând restructurare, reconstrucție) a fost elementul central al politicii adoptate de Mihail Gorbaciov în vederea reformării economiei și societății sovietice.

[21] Duma de Stat este camera inferioară a Parlamentului Federației Ruse.

[22] Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol.

[23] Pune deoparte.

[24] *Queen Elizabeth 2*, numit deseori simplu *QE2,* vas transatlantic de linie al companiei Cunard.

Table of Contents

PARTEA I	5
1 ALEXANDER	6
2 ALEXANDER	22
3 ALEXANDER	30
PARTEA a II-a	41
4 SASHA	42
5 ALEX	51
6 SASHA	60
7 ALEX	69
8 SASHA	77
9 ALEX	86
10 SASHA	96
11 ALEX	110
12 SASHA	127
13 ALEX	137
14 SASHA	150
15 ALEX	169
16 SASHA	176
PARTEA a-III-a	188
17 ALEX	189
18 SASHA	195
19 ALEX	204
20 SASHA	212
21 ALEX	222
22 SASHA	228
23 ALEX	234
24 ALEX	245
25 SASHA	265
26 SASHA	281
27 SASHA	288

28 ALEX 298
29 ALEX 307
30 ALEX 318
31 SASHA 329
32 ALEX 345
33 SASHA 366
34 ALEX 385
35 ALEX 401
PARTEA a-IV-a 418
36 SASHA 419
37 SASHA 429
38 ALEX 441
39 ALEX 450
40 ALEX 458
PARTEA a-V-a 473
41 SASHA 474
42 SASHA 486
43 ALEX 493
44 SASHA 510
PARTEA a-VI-a 528
45 ALEX ȘI SASHA 529
PARTEA a-VII-a 537
46 ALEXANDER 538